

BEYZA AKSOY

Göğün Kafes

SİYAH KUĞU

epsilon®

Sana aptalca şeyler yaptıran, dönüp baktığında
yanaklarını kızartan ve uykularını kaçıran şeyin
ne olduğunu düşündün mü hiç?

Kabul etmesen de, aşktı.

İsmi ne koyarsan koy: Takıntı, obsesyon, matrikste bir hata...
Bağlandın. Şafak söktüğünde yalnızdın. 7'yle 4'ü topladın, 11 etti.
Sence Maleficent kanatlarını çok saf olduğu için mi kaybetmişti?

Çocukluğundan beri kör sağır peşinden koşturduğu aşkı
başta olmak üzere her şeyi hiç yaşamamış sayan Nil,
gözlerini kendisi gibi tedavi süreci içinde olan
hastalarla birlikte Enstitü'de açtığında,
hayatının son yılları kayıptı.

Elinde neşteri, ruhunda kesik hisleri.
Çok istedi, kanayan dizlerini sürüyerek çizdiği sınırların
silgisi olabilmeyi.

İnsanlar bir yaranın en acı verdiği anın açılırken olduğunu söylerler.
Değil, iyileşirkendir.

Son yılların bir fenomeni hâline gelen Siyah Kuğu,
10. yılını üçüncü kitabı Göğü Kafes'le kutluyor.

KDV'den
muafır.

Göğür Kafes

SİYAH KUĞU

III

Düzenleme
Ny.ozlem

Siyah Kuğu III: Göğü Kafes

Beyza Aksoy

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Özlem Küçükşahin Kalabalıkoğlu

Kapak Tasarım: Dilan Kaya

Sayfa Tasarım: Alla Özabat

1. Baskı: Kasım 2025

ISBN: 978-625-414-787-6

© Beyza Aksoy, 2025

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

İmak Ofset Basım Yayın A.Ş.

Akçaburgaz Mah. 137. Sokak No: 12

Esenyurt /İstanbul

Tel: 0212 800 13 13

Sertifika No: 71320

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 49067

Göğür Kafes

SİYAH KUĞU

BEYZA AKSOY

©psilon'

Yıllarca, üçüncü kitabı yazmam demiştim.
2023 yılında bir gece ansızın yazmaya başladım
ve serinin 10. yılında size hediye etmek istedim.

*Derler ki kuğular kendini bir kez eşler.
Eşlerini kaybettiklerinde kalp kırıklığından ölürlər.*

Çalma Listesi

NF, *Can You Hold Me*

Liza Anne, *I'm Tired You're Lonely*

Searows, *Keep The Rain*

Koyu, *Sen Benim Başıma Gelen En Güzel Şey*

Mako & Grey & Sasha Alex Sloan, *What Have They Done To Us*

Olivia Rodrigo, *Scared of My Guitar*

Gracie Abrams, *I Told You Things*

KAOL, *Beyaz ve Güzel*

Ursine Vulpine, *The Horror*

Dune Moss, *I Will Find You*

Skott, *Made of Stars*

Shine, *Stay on the Edge*

Shine, *Seconds From Forever*

Zleepyfred, *Last Leaves of Autumn*

Kalben, *Yara*

Redd, *Aşk Virüs*

Red, *Hymn For The Missing*

Sevimo, *Sana Mutsuzluk Yakışmaz*

Liza Anne, *Lost*

Redd, *Kozmos*

Chappell Roan, *School Nights*

Pera, *Affet*

Güneş, *Mahvet 2.0*

Winona Oak, *He Don't Love Me (Stripped)*

BİRİNCİ KISIM

*Seni çok seviyorum.
Lütfen bir daha karşıma çıkma.*

içimde bir şeyleri kırdım
çalışmıyor
galiba
öldürdüm bir şeyleri içimde
kendi ellerimle
gecelerce.

çaldım gökyüzümden ışığını
yüzümden ışığımı
parlayan yalnızca yaşlar
artık
gözlerimde.

bir şeyler yanlış içimde.

“Kim o?” diye söylenerek koşturduğum saniyelerde kapıya doğru, bir kez olsun tecrübelerimden ders almamış olmalıyım ki kilidi çevirdiğim gibi açtım kapıyı. Oysa geçmişten gelen bir hayalete, keza uğrarsa bir gün, böyle kapı açmamayı öğüt ediyordum içten içe kendime.

Ama kapının ardında kimse yoktu. Telefonumun flaşını açıp bahçeye bakabileceğimi düşündüğüm sırada ayağımın altında kıpırdayan kâğıt parçası dikkatimi çekti o an. Eğilip zarfı aldım ve üzerindeki “Davetlisiniz!” damgasına baktım bir süre.

Bir parça kâğıt, kanıtıydı; dünyanın neresine gidersen git, her zaman evine döneceğinin ve eğer unutmaya çalışırsan da geçmişini, bir gün mutlaka seni avlamak için hayaletleriyle birlikte döneceğinin.

Kapıya gelsin. Duvar bulsun.

Fırtına çıktığı günlerde evde yalnız olmaktan nefret ediyordum.

Sokakta ne varsa kendiyle birlikte götüren ufak su selini izledim bir süre verandada. Bu sefer yarılan gök de, karşı dağdaki meşe ağacının üzerine düşen şimşek de, dükkânları basan su ve bu saatte hâlâ uyanık olan kimseyi uyutmayan gürültü de benim işim değildi. Bir daha olmayacağından emin olmuştum.

Mum ışığında ders çalışırken mutfakta tek başımadaydım çünkü elektrik faturasını ödemeyi unutmuştum. Kendime çok

la kızmıyordum çünkü pencereden görebildiğim kadarıyla zaten tüm mahallede elektrikler gitmişti.

Burası evim değil. Artık on yedi yaşında da değilim. Adım Nil.

Adım Nil'di. Nil; tek hece, üç harf. Basit. Akılda tutması en kolay olanlardan.

Böylece eğer adımlı unutursan, senin için gerçekten değersiz olduğunu bileceğim.

“Nil, boşları toplar mısın?”

Bulaşıkları sudan geçiren Ece’ye onaylar bir bakış attım, elimi belime bağladığım önlüğüme silip kalabalığın arasından sıyrılırken. Her yanından geçtiğim masada eğer bardakların dibinde bir yudumdan az bile kalmış olsa almadan önce mutlaka soruyordum çünkü burada özellikle erkeklerin gururu gibi bir şeydi önlərindeki bardak, izin almadan alınca tartışma çıkabiliyordu. Ayrıca, patronumuz çıkarken müşterilerin oylayacağı bir deneyim tableti asmıştı bu yüzden kimsenin *bir yetmiş beş boylarındaki at kuyruklu, meymenetsiz çalışanınız içkimi daha bitmeden önümden aldı* gibi bir not düşmesini istemiyordum bir yıldız verirken mekâna. Daha önce başıma geldiğinden değil... *Pekâlâ, daha önce başıma da gelmişti.*

Ellerim, kollarım dolu bir şekilde barın arkasına geçtiğimde kirli bardakları düşürmemeye özen göstererek lavaboya bıraktım. Ardından Ece ışık hızında onları da sudan geçirip yıkamaya başladı. Kaynar suya nasıl dayanıyordu elleri bilmiyordum sonuçta o eldivenler ısı geçirmez de değildi. “Yardım istemediğine emin misin?”

“Kesinlikle arka tarafta daha iyiyim, inan bana. Cem siparişler konusunda nasıl?” Omzunun üzerinden endişeli bir bakış attı ön tarafa. Cem’i işe o soktuğu için üzerinde sorumluluk hissediyor olmalıydı.

“Gayet iyi gidiyor, özellikle de bir hafta öncesine kadar basit bir cin tonik bile yapmayı bilmeyen bir barmene göre,” dedim gülerek. Ardından hemen kalabalıklaşan bir başka tezgâhın arkasına koşuşturmuştum çünkü bugün cumartesiydi ve bütün ekranlarda popüler iki basketbol takımının maçı açıktı. Yani bu da demek oluyordu ki mekânda nefes almaya yer yoktu.

“Umuroğlu yine formunda görünüyor, ne dersin Hakan?” dediğini duydum spikerler kendi aralarında konuşurlarken. Biralari ardı ardına doldurup sahiplerine uzatıyordum ve tam kafamın üzerinde bir ekran olduğu için duymamak imkânsızdı. “Valla Fıratçıgım maçın yıldızı belli, Umuroğlu da kendini Teşvikiye gecelerinden çıkarmış ve eski gücünü kazanmış gibi görünüyor tabii ama son maçlarda olduğu gibi transferinden beri *Yelkiran*’ın ışığına kör kalmak zor. Gerçi fazla ışık da kör edebilirdi insanı, değil mi?”

Adamın kahkahası kulağımda çınlarken beynimde zonklamaya başlayan isimle birlikte bir sürahi bira, az kalsın kadehlerle dolu tezgâhı boylayacakken arkamdan uzanan bir elin altından tutarak elimden alışına şahit oldum. İnanılmaz bir refleksti.

“Teşekkürler...” Başımı kime teşekkür etmem gerektiğini görmek için çevirdiğim sırada otuz iki diş sırtan Burak’la karşılaştım. “Burak,” diye devam ettirdim istemsizce lafımı. Burak, *Bana Her Zaman İyi Davranan*. Burak, *Her Fırsatta Bir Kahvenin Yolunu Yapan*. Burak, *Her Taşın Altından Çıkan ve Otuz İki Diş Gülümseyen*. Ama onun kahverenginin acı tonunda bir çift gözü yoktu yüzünün orta yerine özenle yerleştirilmiş gibi kavrulan, ışığın altında kehribarlaşan. Kasım ayında doğmamıştı. Kafasından geçirdiği her sweatshirtün kapüşonunu başına geçirme alışkanlığı yoktu. Şapka bile takmazdı.

“Problem değil, sadece dikkat et,” dedi yalnızca gülerek, koca bardağı sahibine teslim ederken. Adam biranın yarısının döküldüğüyle ilgili saçmalamaya başladığında hiç sorun etme-

den gülümseyerek bir yudumluk daha doldurmuştu çünkü bardakta sadece o kadar yer vardı, adam açgözlüydü.

O olsaydı muhtemelen şey derdi: “*Dikkatin nerede senin? Kadehlerin camı ne kadar ince haberin var mı? Enstitü’de yaşananlardan sonra yaralanma lüksün olduğunu mu zannediyorsun?*”

Alnımı ovaladım birkaç saniyeliğine tezgâhın arkasında. Bilerek onun takımının maçlarının olduğu günler kendime izin yazdırıyordum ama bu sefer Ece arayıp yardıma ihtiyaçları olduğunu ve bugün çok fazla çalışanın izin kullandığını söylediğinde, pek fazla seçeneğim yoktu. İşin sinir bozucu tarafı izin günümde çalıştığım için ödeme almayacaktım bile ama en azından birlikte çalıştığım iş arkadaşlarımı seviyordum bu yüzden bugün onlara yardım ederken eğlenmeyi seçerek geçiriyormuş gibi yapabiliirdim.

“Gerçekten numarana ihtiyacım var.”

“Hayır yok,” dedim kısa kesip Burak’ın önünden geçerken. İstemsizce gülümsemiştim çünkü iyi biriydi ve reddedilmeyi bir kompleks hâline getirmek yerine eğlenebileceği platonik bir yol bulmuştu. Ben de eğleniyordum. Platonik olduğu sürece.

Çünkü hep eğlenmişim ya ben. *Platonik olduğum* sürece.

Nil.

“Kim burada çalışsa eğlenirdik biliyor musunuz? Mine ve *minimeleri*.” Ece elindeki bezle masaları silerken herkese yorgunluğunu unutturacak bir konu açmayı umuyordu sanırım. Saat oldukça geç olmuştu ve temizliğe dördümüz kalmıştık, bitirip çıkacaktık. İçeride hiçbir müşteri kalmamıştı. “Sadece bir saatliğine, müşterilere bira servis ettiğini hayal etsenize. Mini *Chanel* eteği ve fönlediği saçlarıyla. O saçları yakmadan düzleştirmenin bir yolunu bulmuş, onu takip edecek 200 bin kişiyi de nereden bulmuş bilmiyorum ama Instagram’da onlara anlatıp duruyor. Zaten paraya ihtiyacı yok, neden kamera karşısına geçip kışına bile sürmeyeceği kremleri satmaya çalışıyor ki insanlara?”

“Paranın fazlasından ne zarar gelir ki?” diye bir yorumda bulundu Burak. Artık az çok tanıyordu Mine’yi çünkü Ece, kuzenine yıllar içinde biriktirdiği öfkesini her yerde dile getirecek bir yol bulsa da bir türlü içinden atamıyordu. Evet, Ece ve Mine kuzenlerdi. Mine. Lisedeki Mine. *Altın kız*.

“Çok yanlış bir bakış açısı bu arada,” diye mırıldandım ilk defa Ece’nin Mine hakkında söylediklerine bir yorumda bulunmaya kalkışarak ki tam da bu yüzden Cem dâhil üçünün de dikkatini üzerime çekmiştim. “Bence Mine paraya ihtiyacı olduğu için yapmıyor, onun istediği başka.”

“Ne, tam olarak pardon da? O millete link verdiği, bakkalda satılan kremlerin mucidi babası Ali Amcam değil ya?” Gözlerini devirdi Ece. “Babaannem kuruyan ayağına sürecektir bir şey bulamadığında bile onları sürmezdi topuğuna ya. Torununun gidip de şimdi Instagram’dan aloe veralı zart zurt diye link vermesi de ne bileyim...”

“Onaylanma ihtiyacı mı?”

Sudan geçirip iyice sıkıttığım bezle başka bir masaya geçerken Cem’in yorumuna gülümsedim. “İnsanların onu dinlemesini, güvenmesini, saygı duymasını istiyor ve bu işi başarılı bir şekilde yapan insanlara imreniyor bence ama önerdiği ürünlere de dikkat etmesi lazım...”

Ece’nin sessizliği dikkatimi çektiğinde başımı sildiğim masadan kaldırıp ona baktım. Bana “Öyle bir dedin ki sanki önceden tanışıyormuşsunuz gibi,” dedi kendi kendine gülerek.

“Aynı liseye gittik.”

Ece elindeki bezi masanın üzerine attı o an. “Yok artık! Nasıl söylemezsin?!”

“Ne zaman lafı geçse içini kusuyordun ve ben de dinliyordum. Bir konudan diğerine o kadar çabuk atlıyorsun ki takip etmek benim için bile zor... Ama haklısın, kesinlikle daha önce söylemeliydim.”

“Lisedeyken daha fenaydı. Sa yoktu kafasında dzleştirmekten. Çocuğun teki yüzünden sarı yaptı zaten kafasını, ne zaman dipleri gelse kafayı yiyordu ve soluğu kuaförde alıyordu. Bütün devamsızlık haklarını kuafre gitmek için harcadığını biliyor musun? Lisedeki sevgilisini görmeden bir gün dahi geçirmek istemediği için tahammül edebildiği tek günler, kuaför günleriydi. Bari evlenseydi çocukla da bir işe yarasaydı tüm çabası,” diye homurdandı Ece kendi kendine söylenmeye devam ederken. Ona kızamıyordum bile her seferinde lise travmam olan kızın konusunu açıp beni sürekli eskilere götürdüğü için çünkü kuzeninin ona yaptığı şey gerçekten ağırdı ve bu şekilde sindirebiliyordu kafasında yaşadıklarını.

“...ama kabul ediyorum, zor bir matı. Diğer sorunuza gelirsek yorum yapmayacağım...”

Cem’in elindeki kumandayla açık kalan tek ekranın sesini yükselttiğini fark ettiğimde dikkatim Ece’nin sylenmelerinden, doğrudan göğsümü delip geçen ve duyma yetim engelli sayılabileceğim bir seviyeye düşse dahi duyup tanıyacağım o sese kaydı. *İşte böyle oluyordu.* Elimde bez mi vardı? Ne yapıyordum ki ben? Bu barda ne işim vardı ve saat kaçtı? Adım neydi mesela? Kim salebini tarınsız içerdi ki?

Nil. Adım Nil’di. Saat kaçtı bilmiyordum ama ekranda *hayatım boyunca* bir daha yüzünü grmeyeceğimi düşündüğüm ama döndüğüm her köşede bir şekilde karşıma çıkmayı başaran biri vardı. Salebin içine tarçın dkmezdim artık. Salep bile içmezdim. Tarından nefret ediyordum ama yakışsa muhtemelen orbamın üzerine bile dkerdim.

Kalbime dokunabildin ve onu kırmayı seçtin, öyle mi?

“*Sen de gitmeyi seç,*” diye fısıldadı bir an içimden bir ses. Bana aitti. Yaşanmış gibiydi bu konuşma ama hafızamın derinliklerinde olsa bile onu oradan çekip çıkarabilecek tek şey, doğal bir şekilde tetiklenmesiydi. Hep yle olmuştu.

“Kıs şunun sesini Cem ya, nereye baksam Mine cadolozunu görüyorum...” Ece’nin sesi beni yeniden ana döndürdü, bana bakmadan hemen önce ekranı işaret etti. “Bu çocukla lisedeyken çıkıyordu biliyor musun? Bu da top peşinde koşturan tüm çocuklar aptaldır tezimi doğruluyor.”

Burak anlamamış gibi bir ifadeyle ağzı açık bir şekilde Ece’ye baktıktan hemen sonra, ikisi arasında şapşal bakışlarını gezdiren Cem’e döndü. “Cemciğim, ablan az önce *NBA* teklifini ülkesinde kalmak istediği için iki kere reddeden bir efsaneye aptal mı dedi?”

Cem elindeki bezi nasıl tehditkâr bir şekilde kaldırmayı başarabilmişti bilmiyordum ama beş dakika önceki masum ifadesi tamamen kaybolmuştu. “Birincisi Ece benim ablam değil, çocukluk arkadaşım. İkincisi, evet; hatta o takımlardan birisi *Chicago Bulls*’du, eklemek isterim.”

“Ne?” Ece şokla ekrana baktı. “Aptal herif, demiştim,” diye homurdandı ardından işine dönerken, reddettiği takımın büyüklüğünü sonradan idrak ediyordu tabii insan.

Niye öyle yapmıştı ki sahi? Çok mu milliyetçi bir insandı? Belki de takım arkadaşlarıyla iyi anlaşıyordu ve bir düzen kurmuştu burada kendine. Belki biriyle tanışmıştı ve evlilik yoluna girecekti. Tüm bunları Chicago’da da yapardı gerçi, lisedeyken de hayali bu değil miydi? Basketbol oynamak ve Amerika’ya gitmek?

Yabancılarla temastan hoşlanmam.

Seninle iki yabancı olmak isteyeceğimi sanmıyorum.

Ama öyleyiz.

Kalbimi kırıyorsun. Kalbime dokunabildin ve onu kırmayı seçtin, öyle mi?

Boğazımı temizledim, eğdiğim başıma eldivensiz elimin tersini yaslayıp dişlerimi sıkarken. Başımın ağrısı ve uykusuzluk bazen gerçekten zorluyordu beni.

“Nil, sen iyi misin?”

Unutmak için yalvardığım ne varsa günde on kez ansızın hatırlıyorum.

“Sabah sınavın yok muydu?” diye sordu o an Burak da, Ece’nin sorusunun üzerine. Saatine baktı ve elimdeki bezi almak için harekete geçti. “Yani, tam olarak beş saat sonra?”

“Bir de izin gününde mesai yaptırdık kıza. Bravo,” diye homurdandı Ece, elindeki bezi atıp üzerimdeki önlüğü çıkartırken. Eldivenimi de Burak çıkartmıştı. Kendimi ayaklarımın üzerinde uyuyor gibi hissediyordum, bilincim açıktı ama tepki veriyordum sanki sadece. “Şimdi doğruca eve gidiyor ve alarmini kurup bir güzel uyuyorsun hayatım. Sabah seni ben alırım geçerken.”

Ece ve Cem’le vedalaştıktan sonra unuttuğum ceketimi peşimden koşarak getiren Burak, kapıdayken “İyi geceler Nil,” diye seslendi. “Bu saatte seni yalnız göndermek hiç içime sinmiyor. Birlikte yürüsek rahatsız eder miyim?”

Çantamdan çıkardığım anahtarlığımı gösterdim omuz silerken. “Annemin arabası bende.”

Şaşkınca elini ensesine attı Burak, gülerek başını eğerken. Dalgalı siyah saçları, uzun boyu ve atletik yapısıyla kızlardan ilgi gören, iyi bir çocuktuk ama hiçbirisiyle muhatap olduğunu görmemiştim. Ece, Burak’ın bana olan duyguları yüzünden kenarda sessizce beklediğini söylemişti ve başta buna inanmamıştım ama düşünüyordum da ben de aynısını yapmamış mıydım yıllarca? Belki de hâlâ...

Benim duymam gereken cevap neydi peki bırakmak için, *sonunda?*

Belki de öyle bir cevap yoktu.

Burak ne diyeceğini bilemezmiş, biraz da veda etmek istemezmiş gibi bakışlarını toparlayıp dudaklarını ıslattıktan sonra “Pekâlâ, dikkatli sür,” diye tembihledi bana el sallayıp mekânın

girişinde kaybolmadan hemen önce. Ona mimiklerimi hareket ettirebildiğim kadarıyla gülümseyerek el salladım ve kaldırım boyunca yürümeye başladım ben de. Annemin arabasını ileri-deki boş araziye park etmiştim çünkü ben geldiğimde sokaklar doluydu ve otoparklar da fazla pahalıydı.

Gecenin bu saatinde, fazla ıssız olacağını tahmin etmem gereken sokaklar.

“Şışşt, güzellik!”

Başımı önüme çevirdim aniden gelen dönüp bakma refleksime engel olmayı başararak ve öyle tutmaya çalıştım. Köşede oturup bira içtiği yerden yalpalayarak kalkan çocuğu tanıımı-yordum ama kesinlikle benden gençti. Muhtemelen bu saatte kapatan barların birinden dışarı atmışlardı, o da dışarıda içmeye devam ediyordu. Böyleleriyle çok karşılaşmıştım ve her seferin-de sessizce arabama ilerlemem yetmişti kurtulmak için.

“Seni içeride gördüm,” diyerek koşarak peşimden gelmesini beklemiyordum, başımı kaldırıp da annemin arabasını park ettiğim köşeyi keserken. Lanet şeyi park etmek için nasıl en uzak köşeyi seçebilmişim?

“Eğer bana şimdi cevap vermezsen, seni görmek için gelmeye devam edeceğim! Nerede çalıştığını biliyorum!” diye bağırdığı sırada sesi o kadar yakınımdan geliyordu ki... Botlarımın bağcıklarından biri açılmıştı ve basıp düşmemek için ekstra çaba sarf ediyordum bir yandan da bu yüzden daha fazla hızlanamazdım; yeterince hızlanamadığımı bunu kolumu yakaladığı an yalpaladığımda anladım.

Hızla kendime çektiğim kolumu karnıma yaslarken birkaç adım geri gittim onu görebilmek için; tam da tahmin ettiğim gibi fazla alkol almış bir gençti. Belki başka bir şey daha kullanmış olabilirdi çünkü gözbebekleri normalden büyük görünüyordu ve boncuk boncuk terlemişti bu havada.

“Erkek arkadaşım var,” dedim dünyanın en basit ve en kolay reddetme bahanesini kullanarak. Böylelikle hem erkeklik egosu

zarar görmemiş olacaktı hem de ben ondan kurtulacaktım. Lafım bittiği an tepkisini beklemeden arkamı döndüm ve arabaya yürümeye devam ettim. “İyi akşamlar.”

Ama lanet bağcıklar açıktı ve ben bir kez daha yalpalamıştım. Erkek arkadaşım da yoktu. İyi bir akşam da değildi zaten bu.

“Hayır yok,” dedi önüme geçerken. Benden ne kadar uzun ve yapılı olduğunu henüz idrak ediyordum doğrulduğum sırada ama bu sorun olmamalıydı, tam da onun gibileri yere sermek için eğitim almamış mıydım? Çünkü başka bir şansım yoktu. *Artık*, başka bir şansım yoktu. Elindeki henüz bitirdiği bira şişesini beni korkutmak için hızla yere vurup elindeki keskin tarafı tehditkâr bir şekilde sallarken “Yalan söylüyorsun,” diye homurdanmaya başladığında yayık konuşmasından dolayı kelimelerini seçmek zordu. “Benden kurtulmak için. İtiraf et. Yalan...”

Solak olduğunu düşündüm, bira şişesini sol eliyle kırmıştı ve saati sağ bileğinde takılıydı. Bu yüzden elindeki kırık bira şişesinden korkmuş gibi eğildiğim sırada sağ kolunu bükerek tekneyi iki bacak arasına geçirecektim ama saniyeler içerisinde, ben temas kurmadan hemen önce biri çocuğu boğazından yakaladığı gibi bir metre arkasındaki aracın kapısına çarptı ve çocuğun kafası içeri göçerken bütün cam patladı. Elindeki şişe yere düşerken aracın camının kırıklarına karışmıştı. Çığlık atmamıştım, yerimden sıçramamıştım bile. *Artık değil.*

Şiddete alışkındım.

“*Defolmak* için üç saniyen var,” dediğini duydum, genizden bir sesle. Çocuk resmen iki eliyle boğazını gevşetmeye çalışıyordu ama boşunaydı. Birkaç saniye sonra boynunu bırakmadığı çocuğu tuttuğu yerden yere fırlattığında düştüğü yerde takla atıp ayağa kalkan çocuk yalpalayarak koşturmaya başladı. Koşarken dehşet dolu ifadesiyle öksürerek dönüp hayatının gözünün önünden geçmesini sağlayan adama bakmaya çalışmıştı ama o adrenalin ve alkol seviyesiyle bir şey hatırlayacağını sanmıyordum.

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve seslice bir nefes verdim ensesini izlerken. *Burada. O burada. Nasd? Neden?* Hâlâ aynı kuyordu. Nefes almayı bırakmak istememe neden oluyordu. Neden girdiği her ortamda oksijeni değil de onu soluyormuşum gibi hissettiriyordu?

Tarçın ve salep.

“Hallediyordum.”

Omzunun üzerinden bir bakış atarak döndü bana, üzerinde beyaz bir kapüşonlu sweatshirt ve deri ceket vardı. Saçları kısaydı. Tıraş olmuştu. Öfkeli görünüyordu. Neden öfkeli görünüyordu? Ya da daha iyi bir soru... “Burada ne işin var?”

Ceketinin cebinden bir zarf çıkardı o an iki parmağının arasında ve göz temasını sürdürdü. İstemsizce alayla gülerek eğdim başımı bir elimi iyice uzayan saçlarımdan geçirip boş arazinin uzak bir noktasına bakmaya çalışarak ama karşınızda Yunan mitolojisinden fırlamış gibi duran bir adam dikilirken biraz zordu. *Git. Niye geldin?*

“Mezunlar partisi daveti? Cidden mi?” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yüzüne bakmamak için kendimi zorluyordum ve biraz fazla belli olmaya başlamıştı. Bunun da gerginliği eklenmesine göre, göğüs kafesimi döven aptal kalbime bahane çoktu. “Sana nasıl ulaştırdılar ki?”

“Kaan.”

Tabii. Tabii ya. *Kaan Vuslat*. Yıllar ondan en yakın arkadaşını almamıştı, *hiçbir şey kaybetmemişti Pamir Yelkiran*; ailesi hâlâ yanındaydı, diğer tüm arkadaşları da öyle. Basketbol camiasının gözde oyuncusuydu sahalara yeni çıkmış olmasına rağmen, sahaya çıkıp da takımına kazandırmadığı hiçbir maç yoktu. Herkesin takip edebildiği uğrak bir Instagram hesabı, canları sıkılınca İspanya’nın gözde tatil cenneti Malaga’ya jet kaldıran zengin arkadaşları, Calvin Klein için modellik yaptığında kolunun altına almaktan çekinmediği Victoria’s Secret modelleri

vardı. İdolü Michael Jordan’la bile tanışmıştı. Her şeyi doğru yapmıştı. *Her şeyi.*

İyi ki beni geride bırakmıştı.

Dokunabildin ve kırmayı seçtin öyle mi?

Gözlerimi kapattım bir süre, baş ağrımın hayat fonksiyonlarımı etkileyecek kadar acı verici olduğunu fark etsin istemiyordum bu yüzden dişlerimi sıkmıştım.

“Halledebileceğini biliyorum,” dediğini duydum gözlerimi kırpıştırarak açtığım ve asfaltı izlediğim sırada. Görüşüm bulanıklaşıyordu bazen ama sakince nefes almaya devam ettiğim sürece düzeliyordu. “Ama öylece durup izleyemezdim, sen de bunu biliyorsun.” Birkaç saniye sonra kadrajıma botları girdiğinde, karşıma dikildiği için ondan nefret ediyordum çünkü yüzüne bakmak dışında bir seçim bırakmamıştı bana. Ya yüzüne bakacaktım ya da bir korkak gibi görünecektim. *Yüzüne bakacaktım ama korkaktım.*

Acı kahve gözler hatırladığım gibiydi. *Kirpiklerinin arasında, taze dökülmüş birer fincana... Espresso.* Boş arazinin başındaki sokak lambası tam tepesine vuruyordu bu sayede bütün yüz hatları ortaya çıkıyordu. Lamba bile neden onun tarafındaydı? Sabahları içtiği o yeşil zıkkım yüzünden miydi bu kadife teni yoksa *insana hâlâ sevdiği kusursuz mu görünürdü bir tek?* Cevabı bilmiyordum. Soruyu da sormamış olmayı dilerdim aslında.

Biraz parıltı sadece. Öldür onları.

“İyi. Artık emin olduğuna göre,” diye mırıldandım bakışlarımı yüzünden geçirip yanından geçip giderken. “İyi geceler.”

“İyi geceler,” diye fısıldadığını duydum yerinden kımıldamadan. *İyi geceler Nil.*

Dönüp bakmıştım. O bakmamıştı.

Annemin emektar arabasına binip emniyet kemerimi taktığım sırada ellerim titriyordu çünkü hâlâ ona iyi geceler dilediğim yerde dikiliyordu. Oradaydı. *Buradaydı. Soyhan’a gelmiş-*

ti. Bakmamaya çalışarak yanından geçip sokağa çıktığım sırada önce dikiz aynası, ardından sol kulakta gördüm silüetini; doğrudan gözlerimin içine bakıyordu sanki beni görebiliyormuş gibi. Sanki buraya o aptal davetiye yüzünden değil de beni görmek için gelmiş gibi. Sanki buna hakkı varmış gibi.

Eve girdiğimde tek yaptığım yüzüstü bir şekilde yatağa devrilip bir süre son yarım saati aklımda tekrar oynatmak oldu. Her ne kadar onu gördüğüme şaşırmamışım gibi davransam da aklımlı kaçırarak üzereydim çocuğu öyle aracın camına çarptığında. Boyu daha da uzamıştı sanki, ekranda görüldüğünden çok daha farklı bir tecrübeydi yüz yüze gelmek. Sosyal medyada görünenlerden başka neler yapmıştı bunca zamandır? Mutlu muydu? Hayatı boyunca yapmak istediği şeye sahipti artık.

Bir bataklığın içine girmiştik biz birlikte ve çamuru sadece benim paçalarımın bulaşmıştı.

Seni yürüyüşe çıktığım sahildeki ağaçların yapraklarını okşayan rüzgârda görüyorum. Sabahın ilk saatlerinde, henüz gün ağarmamışken demlediğim kahvenin dumanında... Gri bulutlar gökyüzünü kapladığında, yeryüzüne düşen ilk yağmur tanesinde ve yağmur sonrası pencereyi açtığımda yüzüme çarpan o serin, ıslak, taze havada. Seni geceleri uyumadan önce başımı yastığa koyduğumda, tavanımda görüyorum. Yorgun bir günün sonunda sıcak bir duş aldıktan sonra aynanın buğusundasın. Seni soğuk bir gecede şöminenin önüne oturduğumda alevlerin arasında görüyorum; buz tutmuş uzuvlarıma ulaşan ilk sıcaklık dalgası bana geldiğini haber veriyor.

Her akşam anahtarı çevirip ışıkları yakarak girdiğim bu boş, sessiz, soğuk ev ise; *gittiğini*.

Neden bilmediğim bir his, beni göğüs kafesimin tam orta yerinden bıçakladığında sırtüstü dönerek ellerim iki yanda, ayaklarım yataktan sarkarak tavanı izlemeye başlamıştım ki ardı arkası kesilmeyen yaşlar dökülmeye başladı gözlerimden. Dep-

rem mi oluyordu, kalp krizi mi geçiriyordum, geçmiş tankla tüfekte mi gelmişti de böyle sarsılıyordum bilmiyordum ama *gideceğim buradan* diye sayıklarken bahsettiğim yer yaşadığım şehir ya da ev değildi o gece; biliyordum. Başımı yastığa koyduğumda açılmak için çırpınan gözkapaklarımın başlattığı yangına benzin dökercesine üzerime çöküyormuş gibi hissettiren tavanın beni kendine bakmaya zorladığı zamanlar, her seferinde pes ederek açılan gözkapaklarım ve beni bütün gece uyanık tutan kâbuslardı tavanımda sergilenen. *Burası* dediğim yer, kafamın içiydi.

Gideceğim buradan.

İnsanlar nefes almak için yukarı bakar.

Gök niye bana kafesti?

Uykuya nasıl daldığımı hatırlamıyordum ama uyandığımda alarmın çalmasına birkaç dakika vardı sadece ve ben botlarımı bile çıkarmadan öylece uyuyakalmıştım gece, kıyafetlerimle. İlk yaptığım şey üzerimdekilerden kurtulup duşa girmek ve saçlarımı dün gecenin pisliğinden arındırmak oldu. Barda çalışmanın en kötü yanı muhtemelen sigara ve bira kokan insanlarla kapalı bir alanda olmaktı. Havalandırma çoğu zaman doğru düzgün çalışmıyordu ve sabahına, ister istemez siz de kendinizi dört duvar arasında zehirlemiş gibi kokuyordunuz.

Gri kazağımla siyah pantolonumu giyip deri bir kemer taktım belime ve saçlarımı kurutmakla uğraştım bir süre. Ardından kahve demleyip yulaf lapası hazırladım. Sabah uyandığım gibi yumurta yemek için fazla hassas bir mideye sahiptim ama öğün atlamak ya da yetersiz beslenmek beni fazla güçsüz hissettiriyordu Enstitü’de aldığım eğitimden ve kazandığım dünya için küçük ama benim için hatırı sayılır kas kütesinden dolayı. Sabahları kolayıma geliyordu yulafı sütle haşlamak; içine bitter çikolata kırıyor, muz ve fıstık ezmesi ekliyordum. Eskiden tarçın da döküyordum ama bir süredir uzak kalmaya çalıştığım bir baharattı tarçın. *Uzun bir süredir.*

İlk başlarda yokluğu dokunmuyor sandım.

Varlığına hiçbir zaman alışamadığım gibi, var olduğu zamanlar da yanımda bir hayalden ibaret olduğundan, belki de ilk başlarda yokluğu dokunmaz sandım bana *-aptal gibi-*. Uyandım, kahvaltımı ettim ve okula gittim. Yeni insanlar tanıdım. Kendimi daha da meşgul edecek uğraşlar buldum hayatta; yemek yapmayı öğrendim, koşulara çıkmaya başladım, vaktimi alsın diye resim atölyesine bile yazıldım. Okulun dans çalışma odalarında sabahladım. Günlük tuttum, sayfalarca yazdım hissettiklerimi. Arkadaşlarımla sayısız tatillere çıktım. Part-time işlerde çalıştım. Bazen günde iki kitap bitirdiğim oldu; aralarında sayısız çiçekler kuruttum ve kafamın içini sustursun diye gölgelerini sayfaların arasına çizdim. *Boyadım. Karaladım. Yırttım attım.*

Bir kahve içip sohbet etmek isteyen iyi insanların karşılığına ne zaman otursam onun izlerini aradım ama yabancılarda. Dünyanın öbür ucuna da gitsem geldiğim yerde kalmadı öfkem, benimleydi hep. Önüme bakmaya çalışmak diye bir şey yoktu sanki, keza sorsanız birkaç yıl önceki bana, ihanetten sardı biliyordum; bir *kuğu* gibi dans ettiğimi söyleyen insanlar bana kuğuların hayatlarında bir kez kendilerini eşlediklerini ve eşleri gittiğinde, kalp kırıklığından öldüklerini söylememişlerdi. Kalp kırıklığından ölünebiliyorsa ben ikinci hayatıma doğmuştum bir süre önce ama burada da yaşamak, göğsüne saplanmış tırtıklı bir hançeri kabzasından tutarak çevirmek gibiydi her gece.

Her gece.

Nerede olduğunu bildiği bir bıçağı çıkarıp yarayı iyileştirmek yerine neden her gece göğsünde tam tur atan bir hançerle uyur insan?

Acı, sevgiden beslenir çünkü. Sevgi bitmediği sürece acıyı yok edemezsin. Birine âşık olduğunda, aşkının tersinin nefret olmadığı gibi... Çünkü kayıtsızlıktır.

Keder beni bir gece merak pelerini içinde, yüzünü görmek istediğimde buldu. *Sosyal medya*. Oradaydı. *Tabii ki oradaydı*. Bir sürü fotoğraf... Takım arkadaşlarıyla, menajeriyle, tanımadığım bir sürü insanla ve hatta sokakta tanıyan hayranlarıyla... Mutluydu. *Mutlu görünüyordu*. Etrafındaki insanlar, iyi insanlardı. Ona bir daha asla dokunmayacaktım. Mutluluğuna asla dokunmayacaktım. Kederim bile değmeyecekti yokluğuna.

Ama onun da bana dokunmasına izin vermeyecektim.

Çünkü göğsümde açılan yarığı kapatabilmenin ve buna dayanabilmenin tek yolu onu kafamın içinde kötü adam yapmaktı. *Veda etmek diye bir şey yoktu*. Unutmak yoktu. Eğer aşkın tam tersi kayıtsızlıksa ve kayıtsız kalamıyorsan yanına da kalamadığına, yalnızca ondan nefret ederek kendini kurtarabilirdin.

Bedeli ağırdı, ruhunu uğruna kördüğüm ettiklerinin.

Ceketimi giydim, botlarımı ayağıma geçirdim ve bağcıklarını güzelce bağladığımdan emin oldum Ece'nin kapının önünde kornaya basan aracını gördükten sonra. Ders notlarım ve tabletimle birlikte evden çıktığımda havada yağmur sonrası toprak kokusu vardı.

Neden bilmiyordum ama birden her şey eskisi gibi hissettirmeye başlamıştı ve bunu düşündüğüm sırada Ece'nin kırmızı *Nissan*'ının önünde durmuş, yağmur damlalarıyla dolu camında kendime bakmaya başlamıştım. Bir zamanlar Nisan'ın zorla sürdüğü bordo ruju şimdi imza gibi taşıyordum her gün yüzümde, renk versin diye. Kontür nedir ve nasıl yapılır, hangi malzeme nereye sürülür hiçbir fikrimin olmadığı bir zamandı ve karşıydım da öğrenmeye çünkü kendime ne kadar çaba gösterirsem o kadar palyaço gibi hissediyordum aslında, yoksa makyaj saçmalık değildi... O'ysa beni *Barbie* bebeğiymiş gibi bir köşeye oturtur ve süslerdi.

Benim hiç kardeşim olmamıştı ama olsaydı onu kaybetmek böyle hissettirirdi.

Mini eteklerden, makyajdan ya da dikkat çekici parçalardan nefret edip öyle giyinen kızları yargıladığımdan değildi aslında önyargım o zamanlar; yeni anlıyordum nedenini, *kendimi sessizleştirmeyi* yalnızca dilimle değil görüntümle de yapmıştım. Kalabalık koridorlardan uzak duruşum gibi. Yüzümü uzun saçlarımın arasına gizleyişim gibi. Dünyanın en sessiz rengini bir damga gibi her gün üzerimde taşımış ve hatta hayatımı ondan ibaret yapmıştım; biri daha benim yoluma bakmasın, kimse beni tanımasın, sessizce yaşayıp gideyim diye.

Damarlarından kan diye statik elektrik akan mistik bir kız için fazla fantastik hayaller.

İnsanların gözünü *kör* edebilecek kadar *parlak* bir geleceği olan bir çocuğa âşık olan bir kız için komik hayaller.

Arabanın camı inmeye başladığında, Ece'nin uzanıp bana ters ters baktığını gördüm içeriden. "Biniyor musun yoksa daha bakışmaya devam mı camdaki sıfatınla?"

"Dalmışım," diye mırıldandım kapıyı açıp içeri geçerken.

"Yooo, bayağı on sene öncesine falan gidip geldin yalan söyleme. Dökül. Ne var kafanda?"

"Dalgınım biraz..."

Daha ben emniyet kemerimi bile bağlayamamışken kapıyı kapattığım gibi gazlayıp çoktan okul yoluna çıkan Ece, son zamanlarda en çok görüştüğüm insandı çünkü hem işyerimiz aynıydı hem de aynı okula gidiyorduk. Safir, Soyhan'a üniversitesini açalı çok olmamıştı. En büyük hayalim Fizik bölümünü bitirerek sıfırdan inşa edilen, *Akademi* yönetiminde olacak Tornado binasında annemle birlikte çalışmaktı bu yüzden okul tercihim pek şaşırtıcı olmamıştı. Şaşırtıcı olan, eğer bilseler, sınava girmeden okulun kurucularının beni direkt olarak okula almasıydı. Başta kabul etmeyeceğimi ve sınava hazırlanacağımı söylesem de kimsenin hakkını yemeyeceğimi ve benim için ekstra bir kontenjan açacaklarını söylediklerinde bir senemi daha

harcamayacağım için içim rahatlamıştı doğrusu. Daha önce de başka bölümleri okuma girişimim olmuştu ama işlerin gidişatı sebebiyle her seferinde sil baştan başlamıştım.

~~En azından bir hayalim vardı.~~ Hayır. Sil. *Bir hayalim var.*

“Bu ne?”

“Lisemin mezunlar partisine davet,” diye yanıtladım Smirna’yı, başıma geçirdiğim şapkanın altındaki saçlarımı düzelterip kapüşonumu başıma geçirirken. Öğle arasından sonra nerede olduğumu sormak için aradığında dans stüdyosundaydım ve telefonumu duymamıştım ama çıkışıma gelmişti. Öğrenci kartı olmadan okula her seferinde nasıl girebiliyordu benim için bir merak konusuydu.

“Neee?” diye sordu son harfı olabildiğince uzatarak. Parmak uçlarında zıplayarak önüme geçmişti ve geri geri yürümeye başlamıştı önümde, okul koridorundayken hâlâ. Zarf ne ara çantamdan düşmüştü ya da Smirna’nın koklayarak gizli şeyleri deliğinden çıkarmak gibi bir yeteneği mi vardı bilmiyordum ama her seferinde hiç geç kalmıyordu hiçbir şeye, her şeyden anında haberdar olmayı başarıyordu.

“Gidiyorsun herhalde?” diye sordu tam da bahçeye çıkarırken, önümde durup ağırlığını sağ bacağına vererek. Bir elini de beline koymuş ve bilmiş bir ifadeyle diğer eliyle zarfı havada sallıyordu. “O geldi mi?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladım onu, elindeki zarfı kapıp merdivenlerden seri adımlarla inmeye başladığımda. Hava iyice serinlemişti ve sabah okula Ece’nin arabasıyla gelmiştim. Bu da demek oluyordu ki tek başıma eve yarım saat yürüyecektim. *Yalan söylüyordum.* Neden Smirna’ya yalan söylüyordum? Muhtemelen onun geldiğini arabası şehrin sınırları içine girdikten beş dakika sonra öğrenmişti bile. Pamir uzun yol yapmayı ve arabaları seviyordu bu yüzden uçakla geldiğini düşünmüyordum. Soyhan’da havalimanı yoktu ama o kiralayacağı bir uçağı indirecek bir pist bulurdu.

“Yalancı. Dün gece karşılaşmışsınız, biliyorum,” dediğini duydum peşimden koştururken. Muhtemelen arada geçen zamanda bana ters ters bakmıştı bir süre, arkamdan.

Smirna’yla ilişkim çok eskilere dayanıyordu ve başımıza gelmeyen kalmamıştı. Belki de bu yüzden belki de acımasız dürüstlüğü yüzünden ben de hiç olmadığım kadar içimden geldiği gibi davranıyordum onun yanındayken. Yalan mı söylüyordum? Cevabı çoktan bildiği içindi. Susuyor muydum? Aklımdan geçeni okuyordu ki zaten. Bazı şeyleri yapmam için beni günlerce itekliyor ve sonra haftalarca ortadan kayboluyordu.

“Ne konuştunuz? Mezunlar partisi için mi gelmiş?”

Bu lanet kampüs neden bu kadar büyüktü? Belki de ring beklemeliydim. Ama Smirna otobüsün içine kadar beni takip edip herkesin duyabileceği bir ses tonuyla konuşmaktan çekinmez ve tüm okula özel hayatımı d kerdi. Zaten sınavlardan tam not aldığım için hocalardan cevapları aldığıma yönelik dedikodular dönüyordu etrafta, anne ve babamın okulla bağlantıları olduğunu bir şekilde öğrenmişlerdi.

Bu okulun bir dedikoducu kızı yoktu ama ihtiyaı da yoktu. Zaten herkes, her hafta ormanda ve mavi caddede partilerken dedikodunun dibine vuruyordu.

“Parf m n güzelmiş. Erkek bölümünden mi?”

Ters, oldukça sert bir hareketle döndüm Smirna’ya ve biraz sonra yumruğumu suratına indirecekmiş gibi baktım ona. Bir ona baktım bir de üzerimdeki hırkaya. “Kapa eneni,” dedim işaretparmağımı yüzüne tutarak. Siyah kalem çektiği kömür rengi gözleri kısıldı o an beni yakalamış gibi, sinsi bir gülüş sardı dudaklarını.

“Ne oldu? *Onun* parfümünü öğrenir öğrenmez koklamak için girdiğin mağazadaki adam şişeyi kâğıt çubuğa değil de üzerine boca etti sen de hırkanı bir daha yıkamadın,” diyerek

üzerime yürüdü. Aynı boydaydık. Benim siyah saçlı, esmer ve dövme hâlimdi Smirna. Bizi o kadar sık benzetiyor ve kardeş sanıyorlardı ki bir süre önce düzeltmeyi bırakmış ve keyfime göre hikâyeler anlatmaya başlamıştım insanlara.

“Kirlenmedi daha hırkam.” Dişlerimin arasından konuşmuştum.

“Üç ay önceydi.”

“Daha kaç kere giydim ki? İki mi?”

“Yatıp kalkıp bunu giyiyorsun. Sen kimi kandırıyorsun?”

“Seni değil,” diye homurdandım önüme dönüp ellerimi hırkamın ceplerine sokarken. Aynı kararlı adımlarla çıkışa yürümeye devam ettim. “Belli ki, seni değil.” *Ama bi’ seni değil inan.*

“Nil, oraya gitmelisin.”

Kapıya ulaşmıştım, sessizdi her yer bu saatte. Saat akşam 10 olmuştu neredeyse ve birazdan eve gidip pijamalarımı giydikten sonra biraz ders çalışıp uyuyacaktım. Belki annemleri arardım, neler yaptıklarını sorardım; ne zaman geleceklerini... Belki sıcak bir çorba yapardım kendime ve verandada içerdim yıldızları izlerken. Belki başımı kaldırıp da bakmaya cesaret edemezdim ama yıldızlara.

“Herkes orada olacak, yapamam,” diye mırıldandım kafamın içindeki şeytana. Smirna kafamın içindeki şeytan gibiydi. Onun dilinden konuşuyor, beni zorluyor ve itekliyordu sürekli harekete geçmem için.

“Nisan’ı görmek için tek şansın belki de ve elinin tersiyle itecek misin?”

Otobanda kenardan kenardan yürürken ayaklarımı sürüyerek durdum bir an. Smirna da durmuştu belli ki adımlarının sesi gelmiyordu. “Gamsız, nankör biri olduğumu düşünüyordur eminim.”

“Belki de o yaşta ailenin lafıyla yurtdışına taşındığın ve ona ulaşabilecek zamanın olmadığı için, sonra da yüzün kalmadı-

ğından yapamadığından bahsedersin ve affeder seni? Belki de affetmesine bile gerek kalmaz çünkü kızgın bile değildir?” İki adımda yanıma dikildiğinde, kafamdaki kapüşonu indirdi ve şapkamın ucuna vurdu. “Belki o da senin için gelmiştir bu akşam?”

“Yapamayacağımı biliyorsun...”

“Ne ara bu kadar korkak bir şey oldun sen?” Gözleri kısıldı bir anda, kollarını göğsünde birleştirdi ve ters ters bakmaya başladı yeniden. Yanımızdan hızla geçen bir araç saçlarını savurmuştu rüzgârıyla. “Yüzleşmeyi bilmezsen sevdiğin herkesi kaybedersin.”

“Yüzleşmeye yüzün yoksa ve kaybedeceğini düşündüğün insan zaten sende değilse...”

“O zaman dürüstlüğün ve samimiyetinle dikilirsin karşısına ve kararı ona bırakırsın.”

“Veda etmek bu,” diye homurdandım gözlerimi kırpıştırarak. “Ve ben vedalarda iyi değilim, Smirna.”

“Evet. Sana dönsünler diye insanlara veda ediyorsun.”

İtiraz edercesine çatıldı kaşlarım o an. “Ne? Hayır...”

“Öyle yapıyorsun,” diyerek böldü lafımı. “Kendine mecbur bırakıyorsun. Tüm zehrini akıtıp balmış gibi sürüyorsun diline, veda ediyorsun. Kafandan ve kalbinden silmeye çalışıyorsun onu ama geri dönüyor. Çünkü vazgeçecek kadar cesur olduğun her şey sana geri döner ama kaybetmekten korktuğun ne varsa kaybedersin. Bunu biliyorsun, bu yüzden kaybediyorsun insanları bilerek, çıkarıyorsun hayatından ve sana dönmelerini bekliyorsun bu yarattığın kederden, özleminden duvarların içine kendini hapsederek. Yaşadığını falan mı sanıyorsun? Çünkü ben son bir buçuk yıldır sadece hayatta kalmaya çalışan zavallı bir ruh görüyorum.”

Smirna’ya cevap vermedim. Bir süre hayretler içerisinde kalmış gözlerimle baktım yüzüne ve ona inanmak istemedim.

Bir süre sonra arkamı döndüm ve kapüşonumu kafama geçirdikten sonra devam ettim hızlı adımlarla eve yürümeye ama aynı yollardan geçsem de eve hiç varamadım. Öykü böyle yapardı. Gecenin bir vakti evden çıkar ve tüm mahalleyi defalarca kez turlar, aynı kaldırımlardan taşlarını döve döve geçerdi de geceyi zar zor sabah ederdi. Onun öfkesini özlüyordum bazen. Benimkinin yanında huzur zannederdi gören.

2

Ayna.

Işığ ı yansıtıp görüntü oluşturan parlak yüzey. Böylelikle karş ısında dimdik durduğ unuzda size nasıl göründüğ ünüzü gösterir.

O zaman neden daha dik durmak için neredeyse omurgam ı sakatlayacakken bu kadar kambur görünüyordum?

Üzerimde siyah, dantel iş lemeleri olan ince askılı, vüc uda oturan üst kısm ı ve dizlerimden bir karış yukarıda biten etek kısm ıyla zarif bir gece elbisesi vardı. “*Feminen ve sofistike,*” dedikten hemen sonra parlayan gözlerinin ardından birleşt irdiğ i parmak uçlarını öpmüş ve ne kadar beğ endiğ ini vurgulamış tı Ece, görüntülü konuşurken telefonda. Çünkü ben, okulumun mezuniyet gecesinde ne giyeceğ imi bilmiyordum ve üç dolap dolusu kıyafetimin arasında bir şekilde bunu bulmuşt um. Sanırım hatırlıyordum vitrinde mankenin üzerindeyken hayran hayran baktığ ımı ve daha sonra annemin bana hediye olarak aldığı nı, her ne kadar yılını tam olarak kestiremesem de.

Ve sivri siyah stiletto lar. Onları bana on beş dakika uzaklıkta oturan Ece’den ödünç almak zorunda kalmış tım ama eğer Mine’yi görürsem sivri topuk kısm ıyla ayağ ına basmam karş ılığ ında. Ve büyük bir cüzdana benzeyen deri küçük çantayı da. Aradan geçen yıllar bana makyaj yapmayı öğ retmiş ti ama siyah bir göz kalemi ve rimelle gözlerimi belirginleşt irdikten sonra

her gün kullandığım bordo rujumu dudaklarıma yedirmiş ve özel günlerde sıktığım parfümümü üzerime boca ettikten sonra annemin emektar *Chevrolet*'iyle okulun yolunu tutmuştum yıllar sonra. Parti oradaydı.

Yaklaştıkça kalp krizi geçirecekmiş gibi hissediyordum.

Görüşümü iyice bulanıklaştıran yağmurun altında yirmi dakika sürdükten sonra lisenin bahçesine girdiğimde etrafta fazla park edilmiş araç yoktu bu yüzden geç kaldığımı düşündüğüm-den gerginliğim on katına çıkmıştı. Geç gelmiş olmama rağmen eğlence devam ediyor olsaydı ya da herkes yağmur yüzünden içeride mahsur kalsaydı da... İkinci ihtimali tercih ederdim çünkü herkesin eğlendiği dört duvar arasında tek yalnız mezun olarak ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum panik atak geçir-medem.

En azından zihnimi rahatlatmayı öğrenmiştim. Birden on-bire kadar sayıyor, kendime hiçbir sorun olmadığını fısıldıyordum gökyüzünün altında; *milyarlarca yıldızın* altında, *hiçbirini saymadan*.

Arabadan çıkmadan önce arka koltuktaki şemsiyemi çıkarıp açtım, düzleştirdiğim saçlarımin üzerine tek bir yağmur damlası düşmesine izin veremezdim. Eğer içimde paramparça hissediyorsam en azından dışarıdan bütün ve düzgün görünmeliydim, bana güç veriyordu.

Ama arabanın kapısını kapatıp bahçenin ortalarına doğru yürümeye başladığım an bacaklarımin buz kestiğini hissettim.

Bir anda gece gündüze evrildi, hafif çiseliyordu sadece yağmur. Teneffüs zili çalıyordu ve ilk katlardaki sınıflarından kurtulan öğrenciler bahçedeki en güzel köşeleri kapmak için kapılardan çıkıyorlardı. Ben muhtemelen kafeteryaya ilerliyordum o sıralar çünkü kimin ikinci ders çıkışı atıştırmalık bir şeyler almak için arkadaşlarıyla aynı yere ilerlediğini biliyordum ve kahve almak için mükemmel bir fırsattı bu. Nisan bir kez bile

sızlanmıyordu peşimden benimle sürüklenirken. *Ardından...* Arkamı döndüm ve güvenlik kulübesinin yanına dizili bankalara baktım ağaçların arasındaki; orada bir yerde oturuyordum ya da hemen omzumun üzerinden baktığımda gözüme kestirdiğim binanın kolonlarının altında, bahçenin tamamını görebileceğiniz en iyi köşelerdi bunlar. Birini izliyorsanız, nerede olursa olsun görebileceğiniz en garanti yerlerdi.

Oradaydım.

Birini yeterince uzun, yeterince güçlü, yeterince sadık, yeterince saf, yeterince inatçı sevdiğinizde bir gün kazanacağınızı zannediyorsunuz. Ama çok sevdiğim birinin de söylediği gibi, aşkta kazanmak olmaz.

Oynarsan kaybedersin.

Kazanırsan aşk olmaz.

Bazen sadece bırakmalı.

“Ki *senin* olan, *seni bulsun*,” diye fısıldadım gök yeniden kararırken sağanak yağmurun altında okulun kapalı basketbol salonuna doğru yürürken kararlı adımlarla. Enstitü’de en iyi öğrendiğim şeylerden biri de gerektiğinde gecelerce ördüğün el yapımı maskelerinden birini yüzüne takabilmek ve istediğin kadar orada kalmasını sağlamaktı, yerinden bile oynamazlardı.

Smirna yüzüme bakıyor ve benim insanlara göstermeye hiç hazır olmadığım en karanlık yanıma görüyor, anlıyor ve gıkını çıkarmıyordu.

Bilseydi Nisan da aynısını yapardı.

Ama Nisan beni artık tanımıyordu.

Basketbol salonunun kapısını bile öyle bir süslemişlerdi ki içeriye nasıl özen gösterdiklerini hayal dahi edemiyordum. Bana bile davetiye geldiyse, daha kimlere geldiğini de öyle...

Topuklularımın çıkardığı tok ses boş koridorda yankı yaparken kapıdan içeri girmek için acele etmiyordum. Ayrıca salon hatırladığımdan daha yalıtımlıydı çünkü kapı kolunu çevirip açana dek içerideki müzik sesini duymamıştım bile.

Tam bir görsel şölendi.

Ama yalnızca birkaç kişi vardı.

Duvarlara asılmış devasa afişlerde herkesin mikro küçültülmüş mezuniyet fotoğrafları vardı, ellerinde kadehleriyle kendilerini bulmaya çalıştıklarını hayal ettim insanların. Herkesin inanılmaz şık, mutlu ve enerjik görüldüğünü düşündüm; her ne kadar hâlâ kapıda dikiliyor olsam da birkaç tanıdık yüzün ne kadar büyümüş olduğunu fark ettiğim bir an mesela, sanki kendim de yaş almamışım gibi hiç. Bir sahne kurulmuştu en uzak potanın olduğu yere ve kırmızı bir perde bile vardı. Smokin giymiş bir çocuğun elinde mikrofonla komik anılarımızdan bahsettiğini hayal ettim. Her köşede leziz görünen atıştırmalıklar, her masanın ortasında üç katlı koca bir pasta, her grubun etrafında toplandığı beyaz örtülü kokteyl masaları... Yerlerde uzun elbiseler ve paçalı pantolonlar giymiş insanların kıyafetlerinin her an alev alabileceğini düşündüğüm mumlar vardı şamdanların üzerinde. Yarısının alevi sönmüştü ama.

Geç kalmıştım.

Burası ter kokan sporcuların basketbol oynadığı ve arkadaşlarıyla potansiyel aşklarının tribünleri doldurduğu bir saha değildi artık. Bir parti salonuydu.

Gözlerim iki tanıdık yüz için tararken birini kendine kokteyl hazırlarken buldum diğerini ise arkası dönük bir adamın önünde sohbet ederken. Her ne kadar karşısındaki elleriyle bir şey anlatıyor olsa da acı kahveler benim üzerimdeydi. Garip hissediyordum. Yıllar önce gözlerinin üzerimde olması benim için imkânsız bir şeydi ve şimdi, hangi kapının ardından çıkarsam çıkayım varlığımı hissetmişçesine üzerime dikiyordu gözlerini ve terk edene dek de çekmiyordu.

Çekmeliydi.

Ne de olsa birazdan o da buradan ayrılacaktı. Belki bir otelde ya da eski evinde kalır; ardından sabah İstanbul'a uçardı. Ger-

çi Soyhan'da havalimanı yoktu. Zaten Pamir Yelkiran da uzun yolda araba sürmeyi seviyordu. *Ben de bunu daha önce düşünmüş-tüm sanki.*

Üzerinde kollarını katladığı ve ilk düğmesi açık beyaz bir gömlek ve siyah kumaş pantolon vardı. Onu bu kadar resmi kıyafetler içinde en son ne zaman görmüştüm bilmiyordum, belki de hiç görmemiştim. Görmemiş olmam daha iyiydi. Keş-ke bu gece de görmeseydim. Keşke o gömlek bu kadar iyi otur-masaydı omuzlarına mesela. Keşke girdiği her ortamda bu kadar kolay spot edilecek kadar uzun bir boyu ve güzel, kumral bir kafası da olmasaydı.

Keşke Pamir Yelkiran dünyanın diğer ucuna taşınsaydı ve te-levizyonlar bozulsaydı.

Dikkatli adımlarla merdivenlerden inip tedirginliğimi giz-lemeye çalıştığım adımlarla yürürken son iki parmağımı avuç içime batırıp duruyor ve sürekli saçımı düzeltiyordum. Geç kalmıştım evet ama burada kalan son insanlar benim arkadaşla-rımdı. *Eski* arkadaşlarım. Pamir'in karşısında saçlarını kısaltmış Kaan'ı görebiliyordum, aynı şekilde biraz geride Buğra vardı ve bir telefon görüşmesinde gibi görünüyordu. Sahnenin kenarına oturmuş ve kravatını gevşetmiş bir şekilde elinde bir şişe birayla oturan kişinin kirli sakallı bir Melih olduğunu anlamamak da imkânsızdı mesela.

Hoş geldim.

Kişisel cehennemime.

Mine ve Yaren nerede?

Üzerinde pastel tonlarında yeşil, saten bir elbise vardı ve kâkül kestirmişti kumral saçlarına, Nisan. Yüzünde oldukça parlak, şeftali tonlarında bir makyaj vardı; küpeleri, kolyesi ve bileklikleriyle tam bir moda ikonuna benziyordu. Ayaklarındaki topuklu ve dizine kadar dolayarak bağladığı gümüş rengi ayak-kabıya bayılmıştım. İstanbul'da da harika görünüyordu, şimdi burada da.

Her zamanki gibiydik aslında iki yabancıyken bile artık. Ben düz, sade ve siyahtım; o ise renkli, gözalıcı ve *burada* olduğunu her hareketiyle belli eden.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. *Hey, biliyorum uzun zamandır yokum ama inan bana bunca zamandır sadece kendime gelmeye ve hayatta kalmaya çalışıyordum.* Ama tüm bunları söyleyemezdim, benim gibi insanlar sevdiklerini ait oldukları karanlık dünyadan korumalıydı; sonuçta her an deli bir adam çıkagelip beni yeniden kişisel jeneratörüne çevirmeye çalışabilirdi değil mi? *Hey, biliyorum uzun zamandır yoktum ama nasıl döneceğimi bilemedim.*

Doğduğun an çimenton hazırdır. İlk adımlarınla birlikte arkadaşlar edinir, ailenle vakit geçirir ve çok hızlı bir şekilde büyümeye başlarsın; ilk tuğlayı o zaman koyarsın ev diye bileceğin toprağa. *Harç. Tuğla. Harç. Tuğla.* Her şey sırayladır ve her şey zamanla olur; komiktir ki kaybettiğin bir şeydir zaman ve geriye alamazsın da tek bir saniyesini. Benim inşa ettiğim ne varsa alındı benden. Bütün tuğlalarım bir anda yok oldu ve çimentom bitti. Etrafta üzerine inşa edebileceğim bir yer aradım, bir boşluk, arazi... Ne zaman yeniden bulsam ve cesaret etsem bir tuğla, bir harç yeniden yükselmeye yerden; bir yarık açıldı ayağımı bastığım toprağın üzerinde ve ne var ne yok aldı içine. Bütün tuğlalarım yok oldu yeniden, çimentom bitti. Çimento neydi, nasıl yapılırdı; tuğla neydi nereden alınırdı? Öyle bir noktaya geldim ki bunu bile unuttum ve yapmak istemedim. Vazgeçtim. Uyudum, uyandım. *Kaybettim.*

Ama şimdi buradayım Nisan. Beni dünya üzerinde en iyi tanıyan ve anlayan senin karşıdayım ve kim olduğuma, bunca yıl neler yaşadığıma dair bir fikrin yok; en kötüsü de anlatmak mı iyi yoksa uzaktan normal, mutlu bir hayat sürdüğünü izlemek mi buruk bir tebessümle hayatının içinde ben yokken; bilmiyorum.

Masaya yaklaştığımda, *Martinisi* için bardağın içine olması gerektiğinden daha fazla zeytin bırakıyordu ki yanına ulaştığım an yarısını içti ve ağzına bir zeytin attı. Yüzünü bile buruşturmamıştı. “*Espresso Martini* istiyorsan hiç kahve getirmemişler, haberin olsun. *Dry* almaz mısın?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım ağlama isteğiyle birlikte burnumun ucu sızlarken gözlerim bile sulanmıştı. Sesi değişmemişti. Sesi hiç değişmemişti.

“Sorun değil,” diye mırıldandım göz pınarımda asılı kalan gözyaşını silerken olduğu yerden, hızlıca.

“Ayrıca, geç geldin,” diye devam ettiğinde nihayet başını omzunun üzerinden bana çevirmişti. *Olgun ve soğuk görünüyordu*. Bir şimşek gibi zihnimin orta yerinde çakan şimşek zihnimin duvarlarını ikiye yardı o an ve gerçekle yüzleştim; belki de benim biricik arkadaşım artık buzdan, kireçten bir kadındı ve bana kollarını açamayacak kadar soğumuştur yüreği. Yıllar insanlara korkunç şeyler yapardı. *Bana yapmıştı*.

“Biliyorum,” diye mırıldandım nereye değdireceğimi bilemediğim gözlerimden yakalayamadığım kadar hızlı başka bir yaş düşerken; hızlıca silip izlerinden kurtulmuştum onun da.

Yılların yorgunluğunun emarelerini taşıyan gözleri, gözlerimden elmacık kemiklerime kaydı; alnımda ve burnumda gezindi, sus çizgimde ve dudaklarımda, çenemde ve omuzlarımda, kollarımda ve çantamı sımsıkı kavrayan ellerimin üzerinde... O da aynı şeyi mi düşünüyordu?

“Neden bu kadar geç geldin?”

Saniyeler bir iki dakikayı kovaladı o an; bir kum saatini çevirmiştim sanki kendime tüm kumlar diğer küreye akana dek zaman vermek adına çünkü buraya bir cevapla gelmemiştim. Bana sorulacağı belli sorular vardı ve ben neler olduklarını bile düşünmekten kaçınmışım. Smirna'nın beni ittirmesine izin vermemeliydim bu sefer belki de gölgelerde kalmalı ve orada vakit geçirmeye devam etmeliydim.

Ölene dek mi?

Smirna'nın kafamın içindeki sesini yok etmek istercesine kaçırdığım bakışlarımla bir şeyler söylemeye çalışacaktım ki... "Ben..." Bakışlarım salonun diğer ucundan üzerimden bir saniye bile ayrılmadığına emin olduğum acı kahvelere çevrildi, beni henüz fark etmiş ve yüzü aydınlanmış, Kaan'ın kolunu tutmuştu buraya gelmek üzere hareketlenirken.

Bir gürültü geldi salonun öteki ucundan. Yalnızca Nisan'ın benden bir cevap talep edercesine üzerime diktiği bakışları başka bir yana çevrilmedi üzerimden ama hepimiz önü ıslanmış sarı elbisesi içinde salona dönen Mine'yi ve söylenerek peşinden içeri dalan Yaren'i gördük. Mine de beni gördü, Yaren ise kafasındaki tacı çıkarmakla fazla meşguldü.

Ardından tüm ışıklar kapandı.

Boğazımı kurutan bir çığlık, tüm salonda yankılanırken Yaren'in sesini duydum. "Ne bağıırıyorsun?! Sadece elektrikler gitti!" diye homurdanıyordu muhtemelen Mine'ye karşı. Tüm vücudum *tehlike* diye alarm verirken yalnızca okulun elektriklerinin gittiğini kendime söylemeye çalışmak, bunu kabullenmek ve sakinleşmek çok zordu ama ileride çocuklar telefonlarının flaşlarını açtıklarında nihayet rahat bir nefes alabildim.

"Sorun değil, sadece elektrikler gitti," dedim simasını zar zor seçebildiğim Nisan'a karşı, az önce maraton koşmuş gibi bir sesle ama ne yazık ki endişe ve dehşetle dolu ifadesini de seçebiliyordum o an. Ne yaptığımı biliyordum. Aşırı tepki vermiştim.

"Nil, sen iyi misin?" diye sordu o an Nisan, eli omzumu bulurken.

Ardından üst kapının açılma sesiyle irkildim ve yerimden sıçrayarak yüzümü döndüm sesin geldiği yere doğru. Nisan bana dehşet dolu bir ifadeyle bakmaya devam ederken kendi telefonunu çıkarmış ve flaşını açmış, yüzüme tutuyordu. "Çok parlak..." Elimi yüzüme kapatıp gözlerimi kısıtığım an yönünü değiştirdi. Mumlar ne ara sönmüştü?

“Zaten çıkmamız gerekmiyor muydu? Çıkalım abi,” dediğini duydum Kaan’a ait olduğunu düşündüğüm sesin. Ses tonu kalınlaşmıştı ve kesinlikle daha kendinden emin konuşuyordu artık. *Büyüdünüz Nil.*

“Fırtına yüzündendir,” diyen sesin Buğra’ya ait olduğunu, üzerimize doğru yürüyen lacivert gömlekli varlık yeterince yaklaşıncaya kadar fark edememiştim ki birkaç adım geri git-tim olduğum yerde ve tam da o sırada etraf yeniden karanlığa büründü.

Bu sefer göğsümde atan kalbi yedi yerinden bıçaklayacak kadar güçlü bir çığlık, ileride yere düşen bir şeylerin sesiyle birlikte tüm salonda yankılandığında Pamir’in kafamın içinde gürleyen sesi kulaklarıma ulaşmıştı. “Mine! Yeter!”

“Siz de duymadınız mı? Sesi duymadınız mı?! Bu lanet telefon! Neden! Çalışmıyor?!” Laflarının arasında topuklularını yere vuruyordu ki telefonunu duvara fırlattığını duydum ve kulaklarımı kapatarak on bire kadar saymaya başladım. Bir. Salon çok büyük. İki. Elektrikler gitti. Üç. Yalnızca biz varız. Dört. Mumlar sönmüş. Beş. Nisan benimle konuşuyor. Altı. Mine karanlıktan korktuğu için çığlık attı. Yedi. Pamir geldi. Sekiz. Fırtına yüzündendir. Dokuz. Güvendeyiz. Soyhan’dayız. Burası Enstitü değil. On. Burası Enstitü değil. On. Burası Enstitü değil. *On. Burası Enstitü değil...*

Ama elektrik, basketbol salonunun tavanının orta yerine asılmış ihtişamlı avizenin ampullerini aydınlattığında ve acımasızca her yeri ışığa boğan o güç, savunmasız gözlerimizi çırılçıplak gerçeğe gecenin orta yerine bıraktığında; Mine’nin üçüncü çığlığı bu sefer kapasam da kulaklarımı delip geçmişti bile.

Basketbol salonunun orta yerinde yüzüstü düşmüş, kanlar içinde bir adam vardı smokininin içinde.

On bir. Her şeyin bittiğini düşünecek kadar naif olmamıştım zaten hiçbir zaman.

İnsanlar bir yaranın en acı verdiği anın açılırken olduğunu söylerler.

Değil. *İyileşirkendir.*

Etrafını temizlerken, mikrop kapmasın diye alkolle yıkar-ken, dikişleri atılırken; üzeri kapatıldığında, kabuk bağlamaya başladığında, kaşıdığına kabuğu kalktığına... Ve yara açıldıktan sonra yalnızca *acımayı* bilir bazen, *iyileşmeyi* değil.

Yarayı sev derler. Sevmemelisin. Yarayı açanı sevdiğin için yarayı sevmemelisin. İyileşmesine izin vermelisin. Hissettiğin acı sana hayattaki ömrünü cehennemin dibinde geçiriyormuşsun gibi hissettirse bile.

Orada, bir zamanlar orta yerinde zafer kutlaması yapmayı her şeyden çok istediğim basketbol sahasında dikiliyordum korku içerisinde; ta ki belimden ve omzumdan destek veren insanlar beni bahçeye çıkarana kadar. *İnsanlar*. Nisan ve Pamir. *Fotoğrafımı gösterip okuldan olup olmadığını soran kız ve sorduğu çocuk*. Geçtiğimiz yıllarda hiç görüşmemiş olmaları mümkün müydü? Kaan’la Pamir yakın arkadaştı ve Buğra, Nisan’ın erkek arkadaşı da Kaan’ın kuzeniydi. Bu salondaki herkesin bir şekilde yıllar içinde birbiriyle görüştüğünü varsaymamak imkânsızdı öyleyse, ben sonsuz bir kısır döngüde hapsolmuşken geçmişime.

“Ölmüş,” dediğini duydum Buğra’nın, Nisan’ın kulağına eğilerek, biraz ileride. Yağmur çiseliyordu üzerimize ama kim-

senin derdi değildi altında kalmak artık. Zaten bazı yağmurlara şemsiye tutulmazdı.

Sıcak bir ceket omuzlarımın üzerine bırakıldığı ilk an öyle bir irkildim ki neredeyse ceket omuzlarımdan düşüp çamurlu zemini boylayacaktı. Neyse ki ceketin sahibi kenarından yakaladı, ardından bu sefer düşmeyeceğine emin olmak ister gibi giymem için tuttu.

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda acı kahveler bana ceketini giymemi *emrediyordu*. İçimden bir his, inadımdan giymeyeceğimi bildiği için bana başka bir şans vermediğini söylese de artık içimden gelen sesleri dinlememeyi öğrenmiştim yıllar içerisinde; üstelik bu, ceketini giyip giymememle ilgili tartışma çıkarabileceğim bir zaman değildi. Biri ölmüştü. Mezunlar partisinde. Garip bir şekilde herkesin flaşının kapandığı andan sonra kimsenin telefonu çalışmadığı için müdür yardımcısının odasına çıkıp polis ve ambulansı aramak zorunda kalmıştı çocuklardan biri. Sanırım Buğra ve Nisan. Melih'in Yaren'le birlikte Mine'yi geçirdiği panik atakla ilgili sakinleştirmeye çalıştığını az buçuk hatırlıyordum, o sırada Pamir'le Kaan'ın yerde yatan bedeninin yanına gidip nabzını kontrol ettiğini izliyordum çünkü. Ardından kim olduğunu çıkarmaya çalışmışlardı ama kimse tanıımıyordu. Hiçbirimiz. Muhtemelen mezunlardan biriydi, hiç kimsenin adını bilmediği biri... Ama *neden*? Neden biz? Yılların bana öğrettiği başka bir şey varsa o da dört duvarı arasında bulunduğum mekânlarda meydana gelen olayların bir şekilde benimle de bağlantılı olduğuydu.

Beni yerime sindiren, ölümü sindirtirmeyen; avucumu sol göğsüme yaslatan ama on bire kadar saydırtmayan da buydu; *ben* ihtimali.

Çünkü her zaman *bendim*.

“Seninle ilgisi yok,” diye fısıldadığını duydum ceketini giydirdikten sonra, yanımda dikilirken Pamir'in. Ne düşündüğümü

tabii ki biliyordu. Tabii ki beni çok iyi tanıyordu. Bu tanıştığı kaçınıcı versiyonumdu? Beş mi?

“Nereden biliyorsun?” diye sordum ceketin kollarını katlarken, parmak uçlarım bile yetişmiyordu ucuna. Sokak lambasının, asfalttaki su birikintisindeki yansımasından çiseleyen yağmur damlalarını izliyordum bir süredir. Mine için ikinci bir ambulans gelmişti ve içinden hiç hoş olmayan bağırlar geliyordu.

“Seninle ilgisi yok, Nil.”

“Nereden biliyorsun?” Daha sert bir şekilde sordum bu sefer, başımı ani bir şekilde yüzüne doğru kaldırırken. Acı kahveler de en az benim kadar kararlı bakıyordu gözlerimin içine.

Beni nazik bir hareketle kollarımdan kavrayarak vücudumu kendine doğru çevirdiğinde artık tam olarak karşı karşıya duruyorduk. “Sakin ol,” dedi bastırarak, sanırım hiç de sakın olmadığımın farkındaydı dışarıya çizdiğim *ah-bu-gördüğüm-yetmiş-beşinci-ceset-hiç-sorun-değil* ifademe rağmen. Ama ben hiçbir zaman emin olmazdım ve olmayacaktım, bunu da iyi bilmesi gerekiyordu. “Buradaki mesele aydınlığa kavuştuğunda bizimle hiçbir alakası olmadığını göreceksin.”

Kurumuş dudaklarımı ıslattım gözlerimi kaçıırken. “Sen öyle diyorsan öyledir.”

“Nil...”

“Abi...” Kaan’ın sesi o an her ne söyleyecekse lafını kestiginde, ikimiz de başımızı koşar adım yanımıza varan arkadaşımıza çevirdik. Pardon, Pamir’in arkadaşına. *O zaman neden buradaki meselenin seninle ilgisi olmadığını vurgularken biz diye bahsetti?*

Hayır, hayır, hayır... Kafamın içindeki ses geri geliyordu.

“Pardon, böldüm ama,” diye devam etti Kaan lafına. Gömleğinde kan lekeleri vardı çünkü ölen adamın nabzını ve ceketinin ceplerini kontrol ederken her tarafı kan olmuştu. Pamir’in de öyle. “Polis ifadeleri tamamladığını söyledi, bizimkiler yetermiş. Kızları bir yere götürsek?”

“Benim ev yıllardır kapalı, toz pislik içindedir şimdi,” diye mırıldandı Pamir, eliyle ensesini ovalarken Kaan’a bir bakış atarak. “Seninki?”

“Ben sattım ya lan geçen yıl.” Kaan şaşkınca bir eli belinde diğeriyle kafasını kaşırken o kadar şapşal görünüyordu ki. Tıpkı arkadaşı gibiydi. İkisinin de beyni bazen çalışmayı çok anlık bırakıyordu.

“Otele falan mı geçsek?”

He aynen otel.

Pamir’in parlak fikrini de duyduktan sonra ben hariç herkesin Soyhan’ı temelli terk etmiş olduğu gerçeğinin en azından bu akşamlik suratıma tokatı geçirmesine izin vermeden “Bana geçebiliriz, ev yeterince büyük,” diye mırıldandım. Zaten annem de hafta sonuna dek gelmezdi. “Eski evim değil. Başka bir yer. Annem hafta sonuna dek gelmez.”

O an Pamir önce bana baktı, kaşları çatılmıştı. Ardından Kaan’a döndü. Kaan ise Pamir’in ifadesinden onay almış gibi “E iyi, tamam o zaman,” diye mırıldandı ağzının içinde, birkaç adım attı ileriye doğru ardından tamamen geri geldi ve bana baktı. “Nil. Nasılsın bu arada? Konuşamadık... Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Neler yaptın?”

Tabii anlatayım hemen. Hafızamı kaybetmekle kalmadım, hafızamı birkaç kere kaybettim; senin şu yanındaki yakın arkadaş müsvedden var ya? İki metrelik yaşam formu? Her seferinde bir şekilde hayatıma girerek beni kendine maruz bıraktı, yalan söyledi, kandırdı, dolandırdı, on numaralık bir oyunculuk performansıyla nasıl dört sene üst üste Oscar Film Ödülleri’nde En İyi Erkek Oyuncu ödülünü alamaz, akıllarda soru işaretleri bıraktı. Sonrası biraz kavga gürültü ama şimdi buradayım.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, neredeyse komikti. Ciniyetin ortasında komik. “Bunları sonra konuşsak daha uygun olmaz mı sence de?”

“Tabii, doğru, mantıklı,” diye mırıldandı gözlerini kısarak ağzı açık bir şekilde, ne diyeceğini bilemezcesine Pamir’e bakarken. Ardından bana döndü. Ardından yeniden Pamir’e baktı.

“Sakın,” dedi Pamir o an, işaretparmağını tehditkâr bir şekilde kaldırıp en yakın arkadaşının yüzünün önüne dikerken. Kaan ellerini teslim oluyorcasına kaldırıp *bir şey demedim* dercesine bir ifadeyle bu sefer gerçekten gittiğinde, Pamir de elini indirmiş ve seslice bir nefes alarak siyah torba içinde ambulansa kaldırılan cesedi izliyordu.

“Ne olmuş olabilir ki? Hadi biri cinnet geçirdi mezuniyet gecesi, öldürdü herifi. Peki elektrikleri kesip basketbol salonuna atması neden? Ya da şeyi düşündün mü hiç telefonlarımızın bir anda bozulmasını aynı anda...” Tepesine dikilmiş ardı ardına gerçekleri sayıyordum ki bana doğru ani bir hamleyle döndüğünde yerimden sıçrayarak bir adım geri gittim. “Ne? Adam öldüren gider gömer. Ne bileyim ırmağa, denize atar ayağına taş bağlayıp? İçeride hâlâ birilerinin olduğu bariz bir salona fırlatıp ortadan kaybolmaz.” Polisleri işaret ettim nefessizce devam ederken. “Ya kamera kayıtları silinmiş!”

“Biliyorum, tamam mı? Biliyorum, anladım, yeterli,” diye tane tane konuştu yüz yüze gelmemiz için bana doğru eğilerek. Bunu yaptığında ondan nefret ediyordum. Yüzüne bu kadar yakın olmamı gerektirecek hiçbir sebep yoktu artık, kokusunu bir daha duymamı gerektirecek hiçbir pozisyona da sokmayacaktım kendimi güya ama gözlerinin renginin gece aydınlatmaları altında bu kadar kızıştığını unutmuştum ve bir daha hatırlamam zannediordum da... Ama zaten ben çoğu şeyi zannediordum sadece. Çok akıllı, zeki bir kızdım ama konu ona gelince zanneden bir aptala dönüşmemden nefret ediyordum en çok da. Böyle 100 madde sayabilirdim ve 101.si de gelirdi eminim. Bundan da nefret ediyordum.

“Kabul ediyorsun yani?” diye sordum içimde bir şeyler kırılırken. Hayır, kırılmıyordu; biri elini çıkarmıştı topraktan, yeni gömülmüş olmalıydı ki bu kadar kolay çıkabilmişti yerin altından. Hissedebiliyordum. Başında hiç dua okumamıştık. Bir gül, çiçek, fidan... Hiçbir şey dikmemiştik toprağına. Hiç tohum atmamıştık. Hiç sulamamıştık. Taş yaptırmamıştık başına. Adı yoktu. Tanıyanı yoktu.

“Bir şeyler kesinmiş gibi konuşmaya başlamadan önce ne olduğunu çözelim, diyorum sadece,” diye açıkladığında tane tane, daha fazla fikrini değiştirmeye çalışmamam gerektiğini biliyordum artık. Asıl o görecekti.

Herkes arabalarına geçerken beni takip etmeleri gerektiğini söylemiştim sadece Kaan’a, ardından annemin arabasına geçip motoru çalıştırarak bahçenin çıkışında beklemiştim dizilmelerini. Hemen yanımdaki kapının açılmasını ve Nisan’ın kendini içeri atmasını beklemiyordum bu yüzden emniyet kemerini bağlayana kadar ne yaptığını algılayamadım.

“Yedi yıl falan var anlatman gereken, ne kadar erken başlarsan o kadar çabuk biter diye düşündüm,” dedi ona öylece baktığımı ve bir açıklama beklediğimi fark ettiğinde. Ardından başıyla ileriye işaret etti çünkü arkamızdakiler korna çalıyordu. “E hadi? Sürsene? Ehliyetini almışsın.”

“Aldım tabii,” diye mırıldandım dudaklarım buruk bir tebessümle aydınlanırken ama sık sık uzun farları açmak zorunda kaldığım o karanlık dağ yolunda ilerlerken içimi basan sıkıntıyı göz ardı edemiyordum işte. Her ne kadar yıllardır yokluğunu, varlığını hatırlamazken bile özlemini çektiğim en yakın arkadaşım aradan geçen habersiz yıllarım yüzünden saçımı başımı yolmadan kibarca benden *asıl* açıklamayı bekliyor olsa da yan koltukta.

“Bir süre komada kalmışım, annemin arkadaşlarının bir özel hastanesinde, İstanbul’da,” diye mırıldandım yan aynadan he-

men arkamızdaki aracı kontrol ederken. Acı verici bir nostalji hissi boğazımı yakmıştı çünkü siyah bir *Porsche* sürüyordu. *Yine.* Ve hemen arkamdaydı, araya bir adamlık mesafe bile bırakmıyordu. *Her zaman.*

“Bana İsviçre’ye taşındığınızı söylemişlerdi, ağır bir tedavi gördüğünü ve ailenin eski tanıdıklardan kimseyle iletişim kurmadığını... Babanı duydum ama.”

Kulaklarımda çınlayan *aslanlık* şarkısını sanki başımı iki yana salladığım gibi def edebilecekmişçesine salladım başımı o an ama işe yaramadı, ben de müzik çaları açtım bu yüzden.

Bir USB’nin içinde kendi şarkı listem vardı ve ilk, Lykke Li’den *Better Alone* çalmaya başladı. *Kendi başıma daha iyi.*

“Tedavi sürecinde oraya da gittim bir ara, her ne kadar bölük pörçük hatırlasam da... Bir ara sınava yeniden hazırlanıp Tıp okumaya başlamıştım mesela biliyor musun? Bir kafede çalışıyordum Kadıköy’de. Ama beyin hasarı sanıldığından daha ciddiydi bu yüzden hafıza kaybım tekrarlamaya devam etti. Her seferinde,” diye mırıldandım ilk defa yaşadıklarımı birine tamamen anlattığımın farkındalığıyla şaşkına uğrarken. Ne yapıyordum ben? *Ama o Nisan’dı.* Nisan. Ben hiçbir şey anlatmak istemediğimde bile yanımda olan insan. *Benim en iyi arkadaşım.* Talya kucağıma yattığında yokluğunu hissettiğim ama hatırlamadığımdan ismini koyamadığım *kız kardeşim.*

“Ben... Hiçbir fikrim yoktu.” Nisan’ın sesi çatallaşmıştı son kelimesinde, bu yüzden öksürdü ve biraz hava almak amaçlı camını açtığını düşündüm. Dirseğini yasladı kapıya ve eliyle ağzını kapatarak yolu izlemeye başladı. “O kadar çok şey geldi ki aklıma... Yaşananlardan sonra kimsenin suratını görmek istemediğini düşündüm ilk, sonra dedim ki o Kalpkıran pezevenkle ayrılamaz o yüzden beni de bırakmaz. Ama bıraktın. Yani ben öyle sandım. Pamir’e de yıllardır ulaşabilene aşk olsun... Ya çocuğun LinkedIn’i bile yok. Kimin LinkedIn’i olmaz ki? Neyse,

Kaan'la hep gizlice görüştüklerini düşünüyordum. Hatta Buğra'yla ettiğimiz tüm kavgalar bu yüzdendi ama onun da hiçbir şey bilmediğine ikna oldum sonra. Ardından, bir buçuk iki yıl önce bunların kuzen buluşmalarına uğradım bir kahve içmeye iş çıkışı. Pamir oradaydı. İnanamadım. Sormamak için o kadar direndim ki. Sonra sordum. Bana seni gördüğünü ama hâlâ tedavi sürecinde olduğunu söyledi. Ne anlama geliyorsa artık, göremezmişiz hâlâ seni... Sonra bu pezevenk girmesin mi ülkenin en iyi basketbol takımına gündeme bomba gibi düşen bir haberle? Ağzının suyunu akıtan her kıza mısır attım her maçında sanki sana akşam rapor verecekmişim gibi, üzerimde yük hissettim yani anlıyor musun? Tribünlerde aradım seni. Hep bir yerlerden çıkacaksın sandım o geri zekâlının çıktığı gibi ama çıkmadın Nil. Sonra bu mezunlar partisi olayı çıktı. Soyhan'a döndük. Yağmur yağıyordu. O havayı aldım ya bir, çektim ya ciğerlerime, anladım burada olduğunu ve geleceğini. Gözüm kapıdaydı. Ben bakmayı bıraktığımda geldin. Hep öyle olur zaten.”

Şarkı Redd'in *Bugün Herkes Ölsün İstedim*'ine geçtiğinde hızlıca değiştirdim. Nisan fark etmiş gibi direksiyonda bastığım tuşa bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Lolo Zouai'den *It's My Fault* çalıyordu artık. Bu şarkıyı da hızlıca geçtiğim an Nisan bana ters ters bakmaya başladı bu sefer.

“Ne?” diye sordum.

Kaşları havalandı. “Müzik zevkin değişmiş.”

“Öyle oldu.”

“Ama şarkı listelerini hâlâ aynı *situationship**'ine yapıyorsun anladığım kadarıyla.”

“Ha ha ha,” diye güldüm ruhsuzca, gelen şarkıyı bir kez daha değiştirirken. Nisan uzanıp USB'yi yerinden söktüğünde bir anda *radıyoda* Çakal diye bir adamın *Damlarsın* şarkısı açıldı ve nakarattaydı. *Damla damla damlarsın değerimi kaybedince...* Nasıl

bir şeydi bu böyle ve insanlar bunu mu dinliyorlardı?

“Harika oldu,” diye mırıldandı Nisan el çırparak. “Bayılı-
rım!”

“Değiştiriyorum...”

“Hayır değiştirmiyorsun,” diyerek kesti lafımı direkt, işaret-
parmağını tehditkârca sallarken önümde. Gülerek elini ittirmek
zorunda kalmıştım. “Bana borçlusun.”

“Ne borcu pardon?”

“Yedi yıl yokluğunun borcu. Daha sana Motive’yi falan öğ-
reteceğim.”

“O ne ya... Araba markası mı?”

Yola bakıyordum ama Nisan’ın ağzı beş karış açık beni yar-
gılar bir ifadeyle donakaldığının gayet farkındaydım. “Saçmalık
yapıyorsun şu an.”

“Saçmalık yapmak diye bir fiil yok bile. Saçmalamak diye bir
fiil var ama bak.”

“Şimdi de Edebiyat Fakültesi kesildin başıma.”

“Edebiyat Fakültesi kesilemem. Edebiyat Fakültesi’nde oku-
yan ya da mezun biri kesilebilirim...”

“AAAY! Yeter! Şiştim!” diye bağırduğında içime içime gülü-
yordum artık. “Bu ne kızım TDK’de mi çalıştırdılar seni bunca
yıl? Kapıyı da üstüne kapadılar değil mi son trendlerden haberin
olmasın diye? Söyle bakayım Acun’un son eşi kim?”

“Acun kim?”

“Hakan Sabancı kimle birlikte şu an?”

“Ne bileyim ben. O kim de kiminle birlikte?”

“Kızılıcak Şerbeti’ndeki en çirkef kimdi?”

“O ne ya yemek programı mı?”

“Redd’in son kadehi şerefine kaldırdığı şarkının adı...”

“Kozmos!”

O kadar heyecanlanmıştım ki bir anda frenin üstüne geçti
ayağım ve eş zamanlı bir şekilde kornaya da bastım. Nisan sar-

sılarak koltuğuna geri yapışırken kahkaha atıyordu, bense camı sonuna kadar indirmiş gelen ani fren seslerinin arasında kimse- nin kaza yapmamış olmasını diliyordum. “Pardon!” diye bağırdım fazla neşeli olduğu her hâlden belli olan sesimi sakinleştirmeye çalışarak, emniyet kemerimi çözüp sarkmışım çünkü araçlara bakıyordum, emin olmam gerekiyordu.

Pamir’in indirdiği camdan kolunu ve kafasını çıkardığını gördüm, aynı şekilde Buğra da sürdüğü araçta camdan şaşkınca bakıyordu ve Yaren aracın tavanını açıp çıkmış, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

“Sorun yok!” diye bağırdı Pamir.

“Adam öldü, adam!” diye söylenerek bağıran bir ses duydum, biri Yaren’i yaka paça araca geri çekiyordu kız söylenirken kendi kendine. Ardından Mine çıktı, suratındaki bütün makyaj akmıştı ve tam bir pandaya benziyordu. “Orada adam öldü?! Biri öldü?! Öldü be! Siz niye gülüyorsunuz hayır yani ben anlamadım?!”

Ve haklıydı.

Pamir’le göz göze geldim o an bir kez daha. O biliyordu. Gamsızlığımın, umursamazlığımın sebebini o biliyordu; o demiyor ki içinden, *az önce bir adam öldü ve bu kız eve dönüş yolunda gülüyor*. O demiyordu. Çünkü o da gülerdi yanımızda olsa. Çünkü o da her sabah bir avuç dolusuyla yüzünü yıkıyormuş gibi alışkındı kan görmeye, atmayan bir nabızı hissetmeye, ceset taşımaya okullardan mezar yerlerine. Bir ceset kaçınıcı saatte kokmaya başlar, kaçınıcı saatte kanı çekilir ve kaç derecelik soğuk bedeni taze tutar, biliyordu.

Hiçbir şey söylemeden geri oturdum yerime ve emniyet kemerimi takıp camı kapattıktan sonra sürmeye devam ettim.

“Peki nasıl burada buldun kendini? Herkesi ve her şeyi hatırlarken?”

Nisan’ın sorusu benim de uzun zamandır düşündüğüm bir şeydi. Cevabı henüz yoktu. “Doktorum son kez üzerimde

bir tedavi prosedürü izlediğinde, geçmişime dair her şeyi ama hafızamı periyodik döngülerle kaybetmeye başladığım zamanı kısıtlı bir şekilde hatırlamaya başladım bir süre boyunca. Her şeyden çok sıkılmış ve bunalmışım bu yüzden sadece evime dönmek istiyordum. Annemle buraya taşındık,” diye mırıldandım evin önüne arabayı çekerken. “Safir Üniversitesi’ne kaydımı yaptırdım ve Fizik okumaya başladım. Hâlâ imgeler görüyor ve sesler duyuyorum hatırlamadığım bir geçmişe dair, bazen parça parça birleştiriyorum ve ortaya peşi sıra dizili yaşadıklarım çıkıyor. Annem çoğunu onaylıyor.”

“Peki artık iyileştin mi?” diye sordu bu sefer Nisan, ikimiz de arabadan çıkmıştık ve diğerlerinin park etmelerini izliyorduk.

“Sanırım öyle oldu.” Kaldırıma çıkmıştık. Pamir hemen arkama park etmişti ve yanında Melih’le Kaan vardı, Buğra’nın arabasından ise Yaren’le Mine çıkmıştı. *Sanırım öyle oldu mu? Hah. Yalancı.*

Porsche’un kapısı açıldığında, içeriden kanlı beyaz gömleği ve uzun bacaklarını saran, beline deri bir kemer geçirdiği kumaş pantolonuyla çıkışını izledim. Onu o kadar uzun süre boyunca yalnızca takım forması ve spor ayakkabılarla görmüştüm ki ayağındaki ayakkabıları görmek garip hissettiriyordu. Kapı arkasından otomatik kapanırken saçının önlerini elledi bir iki kere, kaldırıma çıkarken ardından hemen yanımızda durdu. Nisan hiçbir şey söylemeden bir ona bir de bana bakıp duruyordu ve ben de ikisinden başka her yere bakıyordum doğrusu.

“Şimdi siz...”

“O konuya hiç girme, yapma bence bunu kendine,” diyerek araya girdi o an Kaan, nereden çıktığını bile anlamamıştım. Nisan’ın yanına geçti Pamir’i kenara ittirerek, ardından kızın koluna girdi. “Bundan sonra en yakın arkadaş falanız. Haberin olsun. Pamir’in götüne tekmeyi bastım.”

Nisan şaşkınca başını kaldırıp Kaan’a baktı o an. “O ne zaman oldu be?”

“Cinayetten hemen sonra,” diye yanıtladı Kaan, yutkunarak önüne dönerken. “Eve dönmeden hemen önce.”

“Siz hayırdır?”

Buğra’yı, arkasından gelen kızları ve Melih’i gördüğümde karnıma tekme yemiş gibi hissetmiştim ama dışarıdan rahatsız görünmemeye çalışıyordum. Doğrusu Yaren ve Mine’nin benim evimde nasıl bir işleri vardı bilmiyordum ama onlar da buradaydı. Gerçi çok değil bir saat öncesine kadar hep birlikte bir cinayete tanıklık ettiğimizi unutmamam gerekiyordu, kızların kim olduklarından bağımsız desteğe ve bir arada olmaya ihtiyacı olmalıydı. Birbirlerinden başka kimseyle yakın görünmüyorlardı artık burada, her ne kadar istemsizce gözlerim Melih’le Yaren arasında gezinse de.

“Alış, yeni en yakın arkadaşım,” diye takdim etti Nisan, kolundaki Kaan’ı. “Birilerinin kapatması gereken yedi yıllık bir aradır.”

Buğra’nın kafası karışmışa benziyordu. Şaşkın bakışlarla bir sevgilisine bir de Kaan’a baktı iki elini de beline koyarken. “N’apmışımki?”

“Ya adam öldü!” diye araya girdi o an Mine, kulaklarımızın pasını silen bir haykırıyla. “Manyak mısınız siz?! Neyin esprisini döndürüyorsunuz aranızda sabahtan beri?!”

Nisan, bir hışımla Kaan’ın kolundan çıktığında sinirlenmişe benziyordu. “Eeeh yeter! Öldüyse öldü, n’apalım yani? Biz mi işledik cinayeti? Seni de unutmadım, parka çağırıp bizim kızı ters köşe Malik’e satmıştın!” diye bağırmaya başladığında bir an, beni gösteriyordu. “O sakallı piç Nil’e ne yapacak sanıyordun?! Elleriyle yufka açıp mantıyla mı besleyecekti akşamına?! Şimdi çok duyarlıymış gibi boş yapma git iki üç Tiktok çek, krem sat millete Instagram’da!”

Melih'in kenarda arabanın kaputuna yaslanarak bir sigara yaktığını gördüğümde göz göze geldik, bana paketten bir tane ister miyim diye sorarcasına baktığında dudaklarım aralandı ama başımı iki yana salladım. Dünyanın en rahat insanıydı gerçekten. Ve umursamaz.

“Ne bileyim ben ne yapacaktı?! Çocuğun tekiydim ve kıskançlıktan yapmıştım!” diye bağırdı Mine de bu sefer, Nisan'ın karşısına dikilerek. Buğra aralarına kibarca girmeye ve kızları ayırmaya çalışıyordu ama kibarlıkla ayrılacak gibi değildiler.

“Yapma ya? Oooh o zaman ben de sıçayım milletin ağzına gelişi güzel, birkaç yıla derim ki çocuktuk yaptık bir şeyler nasıl olsa her sene yaş alıyoruz! Var mı öyle dünya?!”

“Ya bir kesin artık kavgayı, asıl çocukluğu şu an yapıyorsunuz,” diyerek aralarına giren ve Mine'yi çekip ayıran Yaren'di. “Yalvarıyorum önce bir içeri geçelim, sonra hesaplaşırsınız adam yaralamaydı, tehditti neyse cezanızı kesersiniz birbirinizin. Dondum ya!”

Mesajı almış gibi çantamdan anahtarlarımı çıkararak bahçe yolunda yürümeye başladığımda hemen arkamda Nisan'ın, onu kolundan tutmaya çalışan Buğra'ya eğilerek “Bu şıfıntı niye geldi?!” diye söylendiğini duyabiliyordum. Sanırım biraz fazla içmişti ve ben bunu oldukça geç fark ediyordum. “Bunun evi barkı yok mu? Niye peşimizde it, köpek gibi dolaştırıyoruz bunu biz?!”

“Kız sus,” diyerek araya girdi o an Kaan ve ben kahkaha atmamak için elimi ağzıma kapattım. Nisan iyice vahşilemişti. “Sus yürü!”

Anahtarı ikinciye çevirdiğimde tok bir sesle açılan kapının ardında, ev karanlık ve sessizdi. İçeri geçip girişin ışığını yaktığım gibi topuklularımı çıkardım ve terliklerimi giydim, ardından evin içine doğrudan dalmakta olan Pamir Yelkiran'ı göğsünden ittirerek kapının eşiğine geri getirdim. “Ne?” diye sordu

bana şaşkınca. Arkasındakiler de omzunun ardından şaşkınca bakıyordu.

“Ayakkabılar, ayakkabılığa,” dedim ciddi bir ifadeyle, başımla boş rafları gösterirken.

“Yok artık!” diye söylendi Mine arkadan.

“Bizim sizin gibi burjuva alışkanlıklarımız yoktur Mine Hanım!” diye bağırdı Nisan hemen arkaya doğru, fırsatı kaçırmadan. “Biz köylüyüz!”

Mine’nin arkadan “Ya çıldıracağım ya...” diye söylendiğini duydum o an ama neyse ki tartışma büyümeden herkes ayakkabılarını çıkarıp raflara bırakarak geçmeye başladı içeriye. Salonun ışıklarını yaktıktan sonra kenara çekilmiş ve burada olmasının benim için hiçbir anlam ifade etmediğini belirttiğim ifadem suratımda, Yelkiran’ın önümden geçip gitmesini izlemiştim. Tabii ki ilk olarak pencerelere ilerlemiş ve perde aralarından dışarıyı kontrol etmişti.

“Üf, kimin ayağı kokuyor?” diye söylendiğini duydum Kaan’ın suratını buruşturarak. O sırada Nisan topuklularını çıkarmış dolapların birinden kendine terlik arıyordu çünkü ayakları hep üşürdü ve evde terliksiz gzmekten nefret ederdi. Bu yüzden ilerleyip terliklerin olduğu çekmeceyi açarak bir çift uzattım ona.

Kaan kızın tepesinde bitmiş, sert sert nefes alıyordu o an. “Senin mi kokuyor Nisan?”

Nisan arkasını bile dönmeden elimden aldığı terliklerden birini omzundan arkaya, Kaan’ın suratına çarptığında Kaan inleyip yüzünü tutarak kaçtı hemen. “Ahhh! Acıdı!”

“Defol *Kancık*.”

“*Nişasta!*”

“Bak öteki de geliyor?” diyerek döndü Nisan bu sefer elinde iki terlikle. Kaan sanki anlık ikinci terliği de yiyecekmiş gibi eğilerek bir bacağını kendine doğru çekmişti o an ve Nisan’ın

eli terlikle havada kalmıştı. Yaren o aradan umursamazca geçip içeri gitti. Mine ise diken üstünde koşar adım ilerledi. Buğra çok geçmeden sevgilisinin elindeki terlikleri alıp ayağının önüne bıraktıktan sonra saçlarının üzerine bir öpücük kondurmuş ve “Bu kadar iyi anlaşmanıza bayılıyorum, aranızdan su sız mıyor gerçekten,” diye homurdanmıştı güler bir ifadeyle. Sanırım ben yokken Kaan’la Nisan’ın arasında soğuk savaşlar başlamıştı.

“Telefonlar alışıyor!”

Salona girdiğim an ileride, her zaman ders çalıştığım masanın önünde Pamir’in telefonla konuşurken kitaplarıma göz attığını gördüğümde tam olarak ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama herkes bir köşeye sinmiş, telefonlarına saldırırken bir süre salonun girişinde uzun parmaklarının defter sayfalarındaki notlarımın üzerinde gezinmesini izledim. Eşyalarım dokunmasından nefret ediyordum. Sonra onlarla ne yapacağımı bilemiyordum. Dokunduğ bir eşyam neden haddinden fazla önem kazanıyordu ki benim için? Bir keresinde arşaflarımın arasında uzandığını ve yastığım başını koyduğunu hatırlıyordum, iki hafta boyunca her sabah kalkıp ikna etmeye çalışmıştım kendimi yıkamak için nevresimleri. İkinci günden kokusu gitmişti bile. Benim derdim neydi? Notlarımı yeniden ıkartabilirdim ama Fizik defterimin en kısa sürede imha edilmesi gerekiyordu.

Ayak bastığı halıyı da yak ruh hastası seni.

Alnımı ovaladım, başım ağrımaya başlamıştı. Daha önce ayak bastığı halıyı yakmış olabilir miydim?

“Herifin adı Murat Atahanlı. Tanıdık gelen?” diye sordu Pamir, telefonunu kapattığı an. Kaan birilerinin WhatsApp grubunda olmalıydı ki çoktan yayılmaya başlayan habere karşılık insanların tepkilerini okuyordu o an.

Herkes birbirine baktı ismin bir anlam ifade etmesini beklerken birimizde ama hayır, hiçbirimiz tanı mıyorduk. Her ne

kadar bunun içimi rahatlatması gerektiğini bilsem de, içimden bir ses işlerin hiç de öyle ilerlemeyebileceğini söylüyordu.

“Kamera kayıtları da silinmiş. Güvenlik şirketi altı saatlik periyodlarla yedekleme yapıyormuş diyorlar, yani oradan da bir şey çıkmaz,” diye mırıldandı Kaan, telefonunu kucağına çarparak. Yaren’le Mine’nin oturduğu iki koltuğun kenarına kalçasını yaslamıştı.

“İnanamıyorum, bir adamı, eski okul arkadaşımızı birinin öylece öldürüp üzerimize attığına...” Mine’nin sesinin hiç bu kadar titrediğini duymamıştım. Gerçekten korkmuş görünüyordu. Dirseklerini dizlerine yaslamıştı ve dehşetle bakan gözlerini haliya sabitlenmişti, elleri titriyordu. “Kim, neden yapar bunu?”

“Biri yapmış işte,” diye homurdandı Nisan.

Mine’nin kan çanağı gözleri, Nisan’a çevrildi o an. “Yapma ya?”

“Gözün dönünce yapıyorsun işte Mine. Benimki de kıyıda tam dönsün ister misin?”

“Her nedense, planlı olduğu kesin,” diye mırıldandığını duydum Pamir’in. Girişte dikiliyordum ben omzumu pervaza yaslamış, kollarımı göğsümde birleştirmişken. O ise salonun diğer ucunda, bir eli cebinde, ayaktaydı. “Polis hiçbir şey bulamamış. Daha bir şey söylemek için erken ama kamera kayıtları yokken zor, hele de cesedin üzerinden de katile ait bir iz çıkmazsa,” diye devam etti, ardından gözleri herkesin üzerinde gezindi. “Biraz toparlanın, sonra dağılalım. Burada kalmanın kimseye faydası yok.”

“İsteyen kalabilir,” diye çıkışırken bir ayağımın üzerinde yükselip diğerine verdim ağırlığımı, gözler benim üzerime çevrilmişti. Elimi enseme attım. Gerilmiştim. “Annemler hafta sonuna dek gelmez. Ev büyük.”

“Ekstra büyük tişörtün yoktur değil mi?” diye sordu o an Kaan, kan lekeli gömleğini gösterirken. Sanırım değiştirmek istiyordu.

Ona gülümsedim. “Bir kızın dolabından ne kadar büyük beden kıyafetler çıkabiliyor, şaşırsın,” diye mırıldandım doğrulup başımla koridoru işaret ederken. “Gel. Yüzüne de biraz bulaşmış.”

Kaan gözlerini kısarak muzip bir ifadeyle oturduğu yerden kalktığı anda, beni takip ettiğini düşünerek koridora girdim; dönüp baktığımda ise, arkasından başka biri daha geliyordu.

“Sen?” diye sordum tek kaşım havada, koridorun ortasında durarak Pamir’e.

“Evet, sen?” diye sordu Kaan da benim gibi dönerek en yakın arkadaşına. O konumda Nisan’ın olduğunu söyledim ama kapıdaki terlik şovundan sonra bilemiyordum.

Pamir’in kaşları havalandı önce, ne zaman bir şeyleri bilerek yapsa takındığı o *sorun ne ki* ifadesi vardı yüzünde. “Ne? Benim de gömleğim kan oldu?”

Histerik bir gülüşle önüme döndüm ve banyonun ışığını yakarak içeri girdim o an. Kaan peşimden “Haklı ama, onun da gömleği kan olmuş,” diye söyleniyordu. Tabii ki en yakın arkadaşından yana taraf olacaktı. Kaan, Nisan’ı beş dakikada satmış olabilirdi ama Pamir’le kardeş gibiydiler; hatta her şeyi bildiğinden adım gibi emindim Kaan’ın. Sadece bilmezden gelmeyi ve işi şakaya vurmayı seviyordu her zamanki gibi.

Kaan ellerini yıkayıp gömleğini çıkarmaya başladığında ona tişört getireceğimi söyleyerek banyodan çıktım ve merdivenlerden yukarı ilerlemeye başladım. Peşimden bir gölge gibi beni takip ettiğini biliyordum, çıtını çıkarmasına gerek yoktu. Zaten her nasılsa, Akademi’nin yegâne mirasına sahipti; bir hayalet gibi sessizce hareket edebiliyor ve ortadan kaybolabiliyordu artık.

“Aşağıda arkadaşının yanında da bekleyebilirdin gayet,” diye mırıldandım odamın ışığını açarken. Tavanımda bir lamba yoktu, yatağımın iki kenarında ve kişisel banyomun önünde olmak üzere üç loş aydınlatmam vardı sadece. Fazla ışıktan gözlerim rahatsız oluyordu. Eskisi gibi her eşyam siyah olmasa da etraf her zaman karanlıktı.

“Odanı merak ettim.”

“Tişört mü sweatshirt mü?”

“Fark etmez.”

Dolabımın kapaklarını açtıktan sonra, epey bir kalabalık olan rahat kıyafetlerimin olduğu bölümden bir tişört ve bir de sweatshirt çıkardım. Ardından kapakları kapatıp sweatshirtü kitaplığında dizili kitapları karıştıran Pamir Yelkiran’ın kafasına fırlattıktan sonra yanından geçerek banyoya ilerledim.

“Bu, benim değil mi?”

Kaan’a vereceğim tişört omzumda, banyoda küçük havlulardan birinin ucunu ıslatmakla meşguldüm ve kesinlikle girişte dikilen silüetine göz ucu harici bakmayı reddediyordum. Bazen evde hayaletini görüyordum çünkü. Kenarda, omzunu duvara yaslamış, kolları göğsünde beni izliyordu dönüp ona baktığımda ardında yağmur yağın pencerelerin kenarlarından... Ya da küllüğe dalıyordum masamın ortasındaki; hiçbir zaman sigara içmezdim ben ama sanki onun içtiklerinin izmaritleri birikiyordu orada. Atmak istemiyordum. Bu evde ona ait bir şey kalsın istiyordum gitse de.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandım elimdeki ucu ıslanmış havluyla arkamı döndüğümde. Boynunda bir kan lekesi vardı ve onu silmesi gerekiyordu bu yüzden havluyu ona uzattım. Elime bakmadı bile, göz teması talep ediyordu.

Nihayetinde pes ederek başımı kaldırdım ve acı kahvelerine baktım. “Evet. Senin sweatshirtün. Ne önemi var bunun?”

“Sakladın mı?”

“Atmam için bir sebep yoktu.”

“Sakladın yani.”

“Katlayıp rafa koydum. Bütün kıyafetlere yaptığım gibi.”

“Benim ya, atardın normalde,” diye mırıldandı hâlâ elinde tuttuğu sweatshirtü omzundan sarkıtırken aynı benim gibi.

“Her şey seninle mi ilgili?” Homurdanırken gözlerimi kaçırılmışım.

İrkilmiş gibi kaşlarını kaldırdı hafifçe anlık bir şekilde, ardından seslice bir nefes aldı ve bakışları kaydı onun da benim yüzümden. “Yoo değil, haklısın.”

Her şey seninle ilgili.

Yanından geçip gittim böylece. Birlikte odadan çıktığımızda merdivenlerden sesler geliyordu, sanırım otellerinin nerede olduğunu konuşuyorlardı ve kalkmaya hazırlanıyorlardı. Önden salona geçtiğimde herkese içecek bir şey isteyip istemediklerini soracaktım Kaan’a tişörtü verdikten sonra ama o sırada, Mine’yle Yaren’in gözlerinin üzerimden arkama kaydığını fark ettim çok ani bir şekilde ve ben de döndüm.

İşte, oradaydı. Her zamanki gıcıklığını yapıyordu. Boynunu sildikten sonra gömleğinden kurtulmuş, sweatshirtü üzerine o kadar yavaş geçiriyordu ki; her hareketiyle kasılan, belirginleşen ve bir insanın vücudunun o kısımlarında bile gelişebileceğini bilmediğim kaslarını salondaki herkesin iştahına sunuyordu aynada kendini kontrol ederken. Boynuna bulaşmıştı işte kan sadece, orayı da halletmişti çoktan. Giyseydi ya kıyafetini. Niye böyle uyuşuk davranıyordu bu?

Sinirlenerek önüme döndüğümde ani bir şekilde bacağımı orta sehpaye çarpınca eğilerek inledim, Nisan yüzünü buruşturarak uzanıp dizimi ovaladı. “Ayy, çok mu acıdı?”

“Yok,” dedim ona. “Hiç acımadı. Ne acıyacak?” Doğrulup kapıya doğru ilerledim ve “İçecek bir şey isteyen var mı? Ben kahve yapacağım,” diye sordum. Bir şekilde kendimi meşgul

etmeliydim. Her an kirlileri makineye atıp lavabo ovalamaya başlayabilirdim mesela.

Mine'nin dikkati oldukça dağınık olduğundan ondan bir cevap beklemiyordum zaten ama Yaren dönüp de yayık bir ağızla "Bu saatte kahve nasıl içebiliyorsun ya?" diye sorduğunda, sanki bana hakaret etmiş gibi tüm sinirimle cevap vermeme de gerek yoktu.

"Kapsülü makinenin içine atıp bardağa dolmasını bekliyorum, sonra da afiyetle mideme yolluyorum Yaren. Sen bu saatte nasıl içiyorsun? Benim saatlere göre değişen içme alışkanlıklarım yok," diye homurdandım ellerim belinde, salonun girişinde ona doğru dönerek.

Bir anda herkes konuştuğu şeyi bırakıp bana baktı, Kaan'la Buğra birbirine ekstra bir alıklıkla bakmaya başlamıştı.

"Tamam ya, ne kıızıyorsun..." diye söylenen Yaren koltukta yerine sinerken en köşede, en karanlıkta oturan Melih'in yerinden kalktığını gördüm. "Bunun da ne çenesi açılmış..."

"Ben içerim," dedi yanıma yürürken. "Yardım edeyim."

"Olur."

Böylece Melih'le sessizlik içinde mutfığa ilerledik.

Işığı açtıktan sonra raftan iki tane kupa çıkardım ve kahve kapsüllerinin olduğu çekmeceyi açıp bir süre öylece baktım. "Sade mi istiyorsun yoksa sütlü mü? Ben süt koyuyorum içine. Hatta bal da koyuyorum bazen biraz. Hatta biraz..." *Tarçın da koyuyordum.* "Tuz. Tuz da koyuyorum çok az." Yalan değildi. "Mayhoş tatlı tadını alıyor biraz. Ama fazla koymamak lazım tabii, tuzlu kahveyi kimse sevmez. Şeye yapmak lazım onu... Kız istemeye gelince damada... Geçen biri tuz ruhu koymuş damadın yemek borusu yanmış ölmüş adam. O kadar da abartmamak lazım tabii. Alkol falan koyanlar da var, *Gilbey's Gin* dokunuşu yapıyorlar insanlar mesela son zamanlarda. Konuklardan birine

denk geldiğini düşünsene? Tuz kâfî... Gerçi kimin içtiğine bağlı çamaşır suyu koyardım ben..."

"N'aber?"

"İyi, sen?" diye döndüm elimde birkaç kahve kapsülüyle, hemen arkamda pencere kenarına yaslanmış beni izleyen Melih'e doğru. Gerçekten ne söylemem gerektiğini, nasıl konuşmam gerektiğini bilmiyordum bu yüzden saçmalıyordum ve inanılmaz belliydi. "Kahveni neli istersin diye sormadım. Sade, vanilyalı ve karamelli var. Aslında balkabaklı tarçınlı da var ama onu sever misin bilmiyorum, ben ne zaman görsem bir kutu mutlaka alırım ki evde hep olsun. Çeşitlilik önemli."

"Sade olan iyidir," diye cevapladı beni. Ardından "Bu arada bana da tuz koyulmuştu, çamaşır suyuna biraz alınabilirdim. *Konuklardan birine* denk gelse kötü olabilir evet," diye mırıldandı pencereyi açarken, sigara paketini çıkartıyordu. "Burada içsem sorun olmaz değil mi?"

"Sorun yok," diye mırıldandım şaşkınca. Ardından durdum. Ne dediğini anlamamıştım. "Nasıl?"

"Tuz," dedi. "Kahveme." Ardından elini kaldırdı ve yüzük-parmağında parlayan metali gördüm.

Melih nişanlanmıştı.

"Oha! Tebrik ederim!" Artık bu noktada, ağızımdan çıkanlara dikkat bile edemiyordum. "Yani, çok pardon," diye mırıldandım elimi ağızıma kapatarak ama gülümsemem taşıyordu aradan. "İnanmıyorum... Evleniyorsun öyle mi?"

Sigarasından bir nefes aldıktan hemen sonra başını salladı, mutlu olduğu gülüşünden belliydi. "Öyle," dedi, ardından güldü.

"Anlatsana, nasıl tanıştınız?" diye sordum küstahça bir soru olmadığına inandığım an. O sırada kahve kapsüllerimizi seçmiş, makineye yerleştiriyordum ve bir yandan da dolaptan süt çıkartıp ısınması için cezveye doldurarak ocağa bırakmıştım.

“Mühendislik Fakültesi’nde. Bir süre peşinden koştum denilebilir, bana hiç yüz vermedi. Halledemediği programları bilgisayarına ben indirip nasıl kullanması gerektiğini anlatıyordum ders çıkışları. Ne kadar ısrarcı ve ciddi olduğumu fark edene dek kahve bile içmedi benimle. Sonradan bir şans verdi ama... Ve ben minnettarım.”

“Yaa, çok romantik,” diye mırıldandım kollarımı göğsümde birleştirerek tezgâha yaslanırken. Otuz iki diş gülümsüyordum sanki benim ilişkimmiş gibi. “Çok sevindim. Nasıl evlenme teklifi ettin?”

“Öyle çok bir numarası yok. Mezun olunca evlenelim artık dedik, önce bir nişanlandık tabii. Bir senedir düğününü, nikâhını planlıyor yavaş yavaş, sıkıştırmadan...”

“Öyle mi oluyor ya?” Hiç bilmiyordum ki. “Yani bir sürpriz yapsaydın yüzükle?”

“Her zaman öyle olmuyor ilişkilerde. Bizim zaten sürpriz değildi evlilik, zaten evli gibiydik o yüzden arkadaşlarla toplanıp kutlayalım kenarda da iki imza atarız dedik. Tabii ilk kez birlikte oturup saatlerce sohbet ettiğimiz bir bank vardı sahilde, o bankı biraz süsleyip orada asıl konuşmayı yaptım... Yani evlilik teklifi. Yine de. Lazım böyle romantik şeyler.”

Kahkaha attım. “Tam kendi kafana göre birini bulmuşsun desene.”

“Öyle oldu,” diye mırıldandı gözleri dışarıda, yağmuru izlerken. Yüzünde sakın bir mutluluk vardı. Neredeyse içim acı-mıştı. Benim hiçbir duygum sakın değildi ve olabilecekmiş gibi de hissettirmiyordu artık... Oysaki huzuru tatmaya o kadar ihtiyacım vardı ki. “Sen?” diye sorduğunda öyle bir dalmıştım ki neyden bahsettiğini anlayamadığım belliydi suratımdan. “İçeridekiyle anlaşılamamışsınız gibi de yıllar içinde. Kimse bahsetmiyor ama herkesin aklında aynı soru var.”

Anlamazlıktan gelmek muhtemelen yapabileceğim en zayıf hamleydi konuyu değiştirmek adına ama... “Kimden bahsediyorsun?”

Melih’in kaşları havalandı. Ardından benim konuşma dilimden cevap vermeyi tercih etti. “Konuklardan biri. İçeride hani...”

Sütün taşmadan hemen önce cezveden çıkardığı ses kulaklarıma dolduğu an panikle cezveyi ocaktan kaldırdım ve tezgâhın üzerine bıraktım. Ardından Melih’in sade kahvesini makineden alıp ona uzattıktan sonra dönüp sütümü köpürtmeye başladım mini boy çırpıcıyla. “Bizden olmaz. Konuşulacak bir şey yok. Bu gece bitince herkes kendi şehrine döner.”

“Soyhan *bizim*,” diye mırıldandı Melih, kahvesinden bir yudum aldı o an. “Her ne kadar farklı şehirlere dağılmış olsak da...”

“Sen neredesin ki?”

“Ankara.”

“Yakışır.”

“Neden?”

“Hiç... Öyle. Kapalı havası. Kasveti. Kahven, sigaran falan. Tam sen. Bir de yağmurda nişanlını kucaklarsın sokakta, biri fotoğrafınızı çeker atar sosyal medyaya... Ta daaa. Ankara!”

Melih güldü. Eskiden bu kadar gülmezdi. Hayatında bir kadın olduğu o kadar belliydi ki. Hak ettiği hayatı yaşadığı için çok mutluydum ve hiçbir *uğursuzluk* ona dokunsun istemezdim.

Kahvemini üzerine çok az tarçın dökmesi gelmişti bu yüzden rafları arıyordum ki bir elin kupama uzandığını gördüm. Üzerinde benim olan aslında ama kendisine ait sweatshirt vardı. Kahvemden bir yudum aldıktan sonra dönüp kalçasını tezgâha yasladı ve kaşlarını çattı. “Tatlı bu,” dedi neredeyse şaşkın bir sesle.

“Sana yapmadım zaten,” diye homurdandım elinden kupamı alırken.

Ters ters baktı bana önüne dönmeden önce. “Ben kahve sevmem zaten.”

“Biliyoruz.”

“Ama içtiğim zamanlar oldu.”

“Kafein lazım olmuştur.”

“Onu haplardan da alabiliyoruz.”

“Kim kahve içmek varken kafein hapları kullanır ki?” diye homurdandım bu sefer de, kahvemden bir yudum alarak pencere kenarına geçerken. Melih biz yokmuşuz gibi yağmuru izliyordu sadece sigara içerek.

“Ben,” dedi Pamir.

Şaşkınca ona baktım. Hâlâ devam ettiriyordu. “N’apalım yani? Kahve iç diye yalvaralım mı?”

“Yaparsan içerim.”

Çekmeceyi açtım samimiyetsiz bir gülümsemeyeyle ona bakarak. “Kapsüller burada.”

“Kapsül kahve ne ya? Eskiden de granül içerdin sen. Hiç ağzının tadı yok.”

“Çok biliyorsun herhalde,” diye homurdandım bu sefer de, kupayı kenara bırakıp kollarımı göğsümde birleştirerek karşısına dikilirken. Gözümün kenarıyla Melih’in son sigarasının izmaritini yağmurda ıslattıktan sonra çöpe attığını görmüştüm mutfaktan çıkmadan.

Pamir omzunun üzerinden bakıyordu bana. Biraz eğilmişti ama yine de boylarımız eş değildi. “Biliyorum. Espresso makinem var evde.”

“Sen içmiyorsan kime aldın o zaman? Misafirlerine mi?”

“Evet. Kahveyle kafasını bozmuş olanlara.”

“Enerji lazım oluyordur tabii,” diye homurdandım gözümün önüne maçlardan sonra koluna takıp eve götürdüğü man-

ken gibi kızlar gelirken. İnternette öyle bir şey görmemiştim ama kesin yapıyordu. Neden yapmasıydı ki? Zaten spor yapmanın insanın libidosunu artırdığını okumuştum bir yerde. “Hayvanat. Sığır.”

Tek kaşı havalandı. “Pardon?”

“Al,” dedim kupamı göğsüne çarparak verirken. Kupa koca-landı ve yalnızca yarısı doluydu bu yüzden sıçramamıştı üstüne. “Keyfim kaçtı. Sen iç. Tatlı tatlı. Seversin.”

“Sevmem ve bunu biliyorsun!” diye seslendiğini duydum içeriden ama ben çoktan salona geçmiştim bile.

Elim boş geldiğimi gören ve annemin porselen takımını inceleyen Nisan beni kapıda şüpheyle karşılamıştı bile çoktan. “Sen kahve yapmayacak mıydın?”

“Offf!”

Nisan ellerini kaldırdı masummuşçasına ama o an bir elinde annemin antika kadehi diğer elinde de porselen kâsesi vardı. “Tamam, tamam, bir şey demedik, sakın ol... Annen bunları nereden almıştır sence? Bayağı kaliteli bu porselenler. Ben de çeyiz topluyorum da.”

“Çeyiz mi topluyorsun?”

Ve bir anda, bir yıl önce kendime yeni yeni gelmeye başladığım andan beri toparladığım duygularım ve düşüncelerim her yerdeydi. Arkadaşlarım evleniyordu. En yakın arkadaşım evleniyor ve çeyiz topluyordu ve ben evlilik teklifi aldığında bu haberi benimle paylaşması için orada değildim. Ben aslında, uzun zamandır dünyada da değildim; kafamın içinde oyun oynuyordu benliğim benimle, bir sabah kalkıyordum ve saatlerim kayboluyordu geçmişte kahvaltı yaptığım ya da bir parkur koştuğum basit bir anımı bile hatırladığımda.

Nisan iyi hissetmediğimi anladığında beni elimden tutup kenara çekti ve bir süre ben pencere kenarında sakinleşip göz yaşlarımı silerken bana hayatında olan önemli olayları anlattı.

Üniversite sınavından sonra bütün tercihlerine İstanbul'u yazmıştı çünkü Soyhan'dan kaçmak istemişti ve ona iyi geleceğini düşünmüştü, böylece Buğra'yla aynı okulu kazanmayı hedeflemiş ve öyle de yapmıştılar. Üniversitenin ikinci yılından itibaren işletme kulübüne de girmesiyle tam biri ineğe dönüştüğü ve yaz ayları da stajlarla geçtiği için mezun olana kadarki yaşantısını pek hatırlamıyordu. Ardından birkaç aylık uzun bir tatille çıkmışlardı Buğra'yla ve tüm Avrupa'yı birlikte gezmişlerdi. Tam da o sırada, Eyfel'in altında dizinin üzerine çöküp evlenme teklifi etmişti Buğra. Garipti ki aradan bir buçuk sene geçmiş olmasına rağmen Nisan hâlâ yalnızca çeyizini topluyor ve ev di-ziyordu. Bunu ona söylediğimde ve bana "Ortaya çıkmanı bekledim, başka kim nikâh şahidim olacaktı Allah aşkına? Vallahi evlenmezdim!" diye söylendiğinde kafamı duvarlara vura vura ağlamak istemiştım ama beni bir daha ağlarsam mezuniyetinde elbisesi yırtılınca yedek elbisesini giymesine izin veren kızı şahidi yapmakla tehdit etmişti.

Şimde de kupam boştu.

Salonun ortasındaki sehpanın üzerinde duruyordu ve boştu. İçinde bir yudum bile kalmamıştı. Başımı kaldırıp verandaya açılan kapıya baktım; kapı sonuna kadar açıktı ve herkes dışarıdaydı, Pamir de öyle. Kahveyi sevmediğini yüzüme vurup tatlı kahve içtiğim için benimle dalga geçtikten sonra kupanın hepsini bitiren Pamir. Yelkıran. *Kalpkıran*. Yok olan. Birkaç saat sonra gidecek olan. *Hayatımda yeri olmayan*.

Bir süre sonra kendine gelen herkes dağılmak üzere ayakkabılarını giymişti. Kızlara taksi çağırdıktan sonra Nisan'la Kaan, Buğra'yla birlikte araçlarına geçti ve Melih de biraz yürüyeceğini, aile evinde kaldığını söyledi. Kapının pervazında dikilmiş ona el sallıyordum ki Pamir'in hâlâ içeride dikildiğini fark ettim. "Ne oldu? Ayakkabıların da mı kan olmuş?"

“Yoo gayet iyi durumdalar, ayrıca gidecek olsam yalınayak da giderdim araba şurada,” diye mırıldandı elini saçlarından geçirirken. İyice dağıtmıştı elleyle elleyle. Zaten uykulu görünüyordu sweatshirtünün içinde. *Sinir oluyordum.* “İşkillendin ya olanlardan. Koltukta uyuyacağım ben bu gece.”

“Ne?” Bir anda o kadar çok sesim çıktı ki sokağın sonuna varmış Melih’in bile dönüp baktığına emindim. Yutkunarak gözlerimi kırıştırdım birkaç kez idrak etmek istercesine. “Gerek yok. Güvendeyim ben. Gidebilirsin.”

“Senin için kalmıyorum zaten, kendim için kalıyorum. İçim rahat etmez,” diye mırıldandı esnemedi hemen önce, ardından salona ilerledi tembel adımlarla. “O kapıyı kapat bak soğuk giriyor içeri. Buz gibi olmuş buralar yine.”

“Ya...” Dişlerimi sıktım, kafamı avuçlarımın içine aldım ve bir süre öylece bekledim orada kilitlenmiş gibi. *Sinir. Oluyorum. Sinir!*

Kapıyı sertçe çarpıp salona girdiğimde beyefendi veranda-
nın kapısını kapatmış, koltuğa yerleşiyordu. “Battaniye, yastık iş görür. Yalnız koltuğunuz bayağı rahat, benim İstanbul’daki yataktan iyi.”

“Ha ha ha,” diye homurdandım diğer koltuğun altından bir battaniye ve yastık çıkarırken. İkisini de suratına fırlattım ardından. Zaten bunu bekliyormuş gibi tek elle yakaladı ikisini de ve hiçbir şey söylemeden yanına bıraktı. Sanırım artık normalimiz buydu.

Tam salondan çıkacaktım ki sabah okulumun olduğu aklıma gelince dönüp ona baktım. Yastığını yerleştirmişti çoktan ve battaniyesini açıyordu. Umarım pantolonuyla uyurdu. “Sabah okulum var, erken kalkacağım. Haberin olsun. Uyandırırım.”

Bir şeyler söyledi kendi kendine ama anlamadım o an. “Ne diyorsun?”

“Yok bir şey, uyu sen. İyi geceler. Sabah konuşuruz.”

“İyi.”

“...geceler. Benimle tekrar et. İyi, geceler. Bak? Çok zor değil.”

“Zıkkım.”

“Çok ayıp.”

“Ayıp olan senin şu an salonumdaki varlığın!”

“Niye?” Sinir olmaya başlamış gibi görünüyordu dönüp bana baktığında, battaniyeyi de koltuğa atmıştı zaten. “Erkek arkadaşın mı rahatsız olur? *Eski aşkın* salonunda uyudu diye? Söyleyecek bir şeyin olmaz mı?”

“Ne?” Omuzlarım çökmüş, gözlerim kısılmış, ağzım beş karış açık kalmıştı şaşkınlıktan. Nasıl bunca derdimin arasında birilerinden hoşlanmaya, randevulaşmaya vaktimin olduğunu düşünebilmişti? Her şeyden önce, nasıl— *nasıl* onu atlatabildiğimi düşünebilmişti? Hayatım boyunca yürüdüğüm tek yol onun peşinden gidendi.

“Defol git arabanda uyu,” dedim kolumu kaldırıp dışarıyı işaret ederek.

“Yok. Koltuk iyi.” Battaniyeyi kaldırdı ve koltuğa oturarak uzandı saniyeler içerisinde. Her ne kadar koltuk uzun ve büyük olsa da, o daha uzun ve büyüktü.

O an bir şimşek çaktı, uzaklarda bir yerlerden gelmişti gürültüsü. “İnşallah bir sonraki yıldırım arabanın üzerine düşer.”

“Düşsün. Yenisini alırım.”

“İyi ben gidip bir düşüreyim o zaman...”

Battaniyeyi kaldırdığı gibi ayaklandı. “Ya ne gerek var şimdi...”

“Uyu,” diye homurdandım dönüp bir kez daha bakmadan merdivenlerden çıkarken. En azından o uyusundu çünkü ben uyuyamayacaktım.

Gün doğumunda güneşin izi yoksa, saati çok da kestiremediğiniz bir grilikle aydınlanır gökyüzü yalnızca. Gece boyunca sinsice çökmüş sis dağılır yavaş yavaş ve gün başlar. Burnunuzu çekerek yorganınızın içinden çıkar, vaktiniz varsa sıcak bir duş alır ve sizi en sıcak tutacak kıyafetleri giyinirsiniz: İçine uzun kollu bir tişört geçirdiğiniz bir örgü kazak, paçalarını botunuzun içine sokabileceğiniz bir jean ve çok sıradan görüntünüzü tamamlayacak bir kemer. Saçlarınızı kuruturken arada vücudunuza ve hatta ellerinize tutarsınız kurutma makinesini, o saatte sesi kulaklarınızı delip geçerken; kış sabahları okula hazırlanmak bundan ibarettir. Bir de hayalini kurduğunuz o dumanı üstünde tüten sabah kahvesinden çünkü başka bir şey ısıtmaz içinizi.

Ama benim salonumda Pamir Yelkıran vardı o sabah.

Merdiven aralarından çaldığım bakışları, arka bahçeye bakan pencerelerden basket atışlarını izleyişimi ve kahve almak için ikinci teneffüsleri bekleyişimi hatırlıyordum. Okul formasının üzerine geçirdiğim siyah kazağım her zaman bir beden büyüktü, bu sayede kollarını parmak uçlarıma kadar çekiyordum ama gözümün önüne gelen saçlarıma hiçbir zaman dokunmuyordum, beni görmesini hiçbir zaman istemediğimden.

Çünkü anne babanın uğramadığı bir evde yalnız başına büyümek zorunda kalmak, seni her ne kadar ketum ve sert ye-

tiştirse de istemeden de olsa birine sığınabileceğin yanılgısına kapılıyordun bazen. *Ben sana geldim*, ben sana geldiğimde *saf* ve *küçüktüm*, ben sana geldim ve bir köşeye *sığınmak* istedim sadece. Bir şey söylemene gerek yoktu. Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu. Olduğun yerde dursan yeterdi, bana gelmene bile gerek yoktu; böbürlenmedim, fazlasını istemedim, varlığın huzurlu hissettiriyordu. Sadece var olsaydık öylece ve *kalsaydık* ikimiz de.

Ama her masalda olduğu gibi kötü adamlar geldi ve bir şeyler yaşandı, şimdi buradayız. Her hikâyede olduğu gibi, *masallara inanmayı bıraktığımız yerde*. Çünkü kaçınılmaz olan oldu ve biz büyüdük. Artık masal dinlemiyoruz ikimiz de. Kalemleri elimize aldık ve aşkın varolmadığı evrenlerde acımasız romanlar yazıp duruyoruz kafamızın içinde.

Anne, telefonun kapalı o yüzden sana mesaj bırakıyorum. Sanırım uçaktasın. Mesajımı alınca beni arar mısın?

Telefonum omzumla kulağım arasında, çantamın fermuarını kapatmaya çalışırken iniyordum merdivenlerden o sabah. Sabahın 9'unda dersim vardı ve ben ekstra erken kalkmışım. Hayır. Yalan söylüyordum. Hiç uyuyamamıştım bu yüzden yatakta dönüp durmaktan sıkıldığımdan kalkıp duş alıp hazırlanmışım.

Salona girdiğimde yastık ve battaniye katlanmış bir şekilde koltuğun üzerinde duruyordu ve Pamir'in herhangi bir izi yoktu etrafta. Gitmiş olabilir miydi?

Dönüp evin geri kalanını kontrol edeceğim sırada arkamda belirdiğini fark ettiğimde durduğum yerde öyle bir sıçradım ki neredeyse çılgılık atıyordum. Hiçbir şey söylemeden elindeki kupayı elime sıkıştırdı ve "İç, gidiyoruz," dedi telefonundan bir şeyi kontrol ederek önümden geçerken. *Bir insan hiç mi değişmezdi?*

Sana da günaydın, diye mırıldanırken içimden, çatık ka larım-la elime tutu turulmu  kupaya baktım. “Sen kahve mi yaptın?”

“Kapsülü makinenin içine koyup d   melerden birine bastım. Kolaymı . Bu arada dolabında meyve sebze namına hiçbir şey olmadığının farkında mısın? Neyle besleniyorsun sen?” Birine mesaj atıyordu. Benimle konuşurken kime mesaj atıyordu o?

“Evde ne varsa onunla,” diye homurdandım kendi kendime, şüpheli bakışlar attı ım kahveden bir yudum alırken. Neyse ki makinenin yanlış yapma ihtimali yoktu.

“Sorun da o. Evde bir şey yok.”

“Makarna var.”

Ayrıca, üzerini de i tirmi ti. Bisiklet yakalı kalın, siyah bir kazak üzerine kahverengi deri bir ceket giymişti ve d n ak am bunların üzerinde olduğunu d   nm yordum. “Sen oteline falan mı u radın?”

Mesajını bitirmiş olmalı ki telefonunu cebine attıktan sonra nihayet ba ını kaldırıp da bana bakabildi. “Bagajda her zaman yedek kıyafet ta ırım.”

 enem yere d  ecekti neredeyse. “O zaman neden d n ak am sweatshirt m  aldın?!”

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sweatshirt zaten benimdi,” diye mırıldandıktan sonra  atılmı  ka larının ardından acı kahvelerini kapıya  evirmi ti. Zilin  almı  olduğunu d   nm yordum ama kesinlikle kapının önünde biri dikiliyordu çünkü aradaki beyaz buzlu camda hareket eden birinin gölgesi vardı. Pamir’in fark etmiş olmasına  a mamalıydı.

“Kim bulursa onundur,” diye homurdandım a zımın içinde. Duydu undan emin değildim. Umurumda da değildi.

Pamir kapıyı açtığı an ben de kahvemden son yudumu almış, kupayı kenara bir yere bırakıyordum ki eli zile uzanan, yeşil kabanının içindeki Ece’yi gördüm. *Siktir.* Bugün onun da

erkenden dersi vardı. Ders saatlerimizin çakıştığı zamanlar beni erkenden gelip evden alırdı.

Yeşil gözlerinin ardındaki şüpheli ifadeyle baktı Pamir'e, başını yana eğmişti mekanik bir hareketle ve ifadesi şaşkındı. Öksürdükten hemen sonra, *ki bu öksürük tamamen sahteydi*, "Yanlış eve mi geldim? Yanlış eve geldim galiba..." diye söylenip kendi kendine cevap verdiğinde tam tur dönmüş bir adım atıyordu ki omzunun üzerinden dönüp bana baktı ve "Nil?" diye seslendi. "Evinde neden *PAMİR YELKİRAN* var?"

"Eeeııı..." Ne söyleyeceğimi bilemezcesine orada dikilirken Pamir'in yüzünde muzip bir ifadeyle kapıya yaslanıp bana baktığını fark ettim.

Kaşları havalandı. "Arkadaşın ismimi biliyor mu?"

"Ülkede ismini bilmeyen adam mı bıraktın?" diye söylenerek yanından geçip Ece'yi kolundan tutarak içeri çektim, dışarısı inanılmaz soğuktu.

Pamir'in *haklı olabilirsin* bakışları arasında septik şoka girmiş gibi gözleri yerinden fırlayacakmışçasına omzumun üzerinden arkamdaki varlığa bakan Ece'yi üşümüş yanaklarından hafifçe tokatladım. "Ece, iyi misin?"

"Herif televizyondaydı," dedi işaretparmağıyla, kolunu kırmadan kaldırıp arkamdaki mahkulatı gösterirken. "Mine'nin *eskisi* bu!"

"Eminim beni öyle anmayı tercih eden tek insan sensindir güncelde şu an. Daha ilgi çekici unvanlarım var, istersen takdim edebilirim."

Görmediğini biliyordum ama yine de seslice nefes verip gözlerimi devirdim yorumuna. "Sadece eski bir arkadaş, tam da çıkıyordu," diye mırıldandım omzumun üzerinden dönüp Pamir'e gözlerimle kapıyı işaret ederek.

"Tam çıkıyordum," dedi Pamir, beni onaylarcasına başlayarak cümlesine. "Sonra dedim ki Nil'i okuluna bırakmadan gidemem. O yüzden uyanmasını bekledim."

Ece'nin hiddet dolu bakışları bana döndüğünde “Birlikte mi uyudunuz?!” sorusundaki tını biraz *vahşiceydi*. Muhtelemeden ilk dersi kaçırmama neden olabilecek kadar uzun bir süre beni bir köşeye sıkıştırarak ve merak ettiği her şeyi anlatmadığım sürece de bırakmayacaktı.

Geri çekilirken şaşkınlıkla, gözlerimi birkaç kez hiddetle kırptım. “Hayır, o kesinlikle koltukta uyudu!”

“Kesinlikle koltukta uyudum, *maalesef*,” diye tekrar etti Pamir beni, gururla. Ardından acı kahveler üzerime çevrildi tek kaşı havalanırken. “Arkadaşın neden bu kadar heyecanlandı?”

“Mine'nin kuzeni.”

Pamir'in iki kaşı birden havalanmıştı bu sefer. Şaşırdığına emindim. “Ve *senin* de arkadaşın?”

“Mine'den nefret ediyorum,” diye açıkladı Ece o an kendini.

Üçümüzün arasında dokunan bakışlar bu sefer Pamir'e çevrilmişti. Kafasında tartmış gibi dudaklarını büzdü hafifçe ve başını salladı. “Mantıklı.”

Ece'nin suratı bir anda aydınlanmıştı. “Mine'den nefret etmek mi?”

Pamir'in şüpheli bakışları üzerimde gezindikten hemen sonra Ece'yi buldu. “Arkadaş olmanız.”

Ece'nin tepkisi ise, kollarını göğsünde birleştirip omuz silktikten sonra ağırlığı sağ ayağına vermek olmuştu. “Nil, Mine'den nefret etmiyor ki. Konuşmuyor bile. Geçen gün bar dayken bir kere konuştu sadece. Orada da sağ olsun aynı liseye gittikleri bilgisini vermeye layık gördü sonunda beni. Bu arada, *senin* röportajını izliyorduk...”

“Ece,” dedim gülümseyerek ama sahteliği beş kilometre öteden gözlüksüz, tamamen miyop biri tarafından anlaşılabilirdi. “Neden bizi arabada beklemiyorsun? Kahvemi termosuma koyup geliyorum.”

Pamir'in bakışları peteğin üzerine koyduğum kupama değdi o an. “Kahveni beş dakika önce bitirdin.”

“Yenisini yapacağım!” diye yükseldim istemsizce. Ece yerinden sıçramıştı. “Yenisini yapacağım,” diye mırıldandım kupamı da alıp mutfığa giderken. Çıldırarak üzereydim. Saat sabahın kimbilir kaçıydı ve eski sevgilisine takık yeni arkadaşım Pamir’le tanışmıştı. Böyle bir şeyin olacağını asla aklımın ucundan bile geçirmemiştim bu yüzden bahsetmiyordum bile.

Termosumu çıkarıp kahve makinesini çalıştırdım ve bir elim belimde, tezgâha yaslandım nefes almaya çalışırken. Ön kapının açılıp kapanma sesini duyduktan birkaç saniye sonra karanlık bir silüet mutfak kapısında belirdiğinde, kim olduğunu bilmek için başımı kaldırıp da bakmama gerek yoktu.

“İyi misin?”

Ama bu soruyu duymayı beklemiyordum.

Çünkü belki hani belki kimse sormadığındandır ya da gerçek cevaba kimsenin yeterince değer vereceğini düşünmediğinden sen de söylemediğindendir.

Kapa çenenı.

“İyiyim. Niye sordun?”

Pamir hiçbir şey söylemeden, hiçbir cevap ima etmeyen bakışlarıyla, mutfağın ortasında öylece dikildi o an. Bir süre boyunca. Bir elimi belime koymuş diğeriyle termosun ağzını kahve makinesine dayamıştım, onu izliyordum ben de. Yorgun görünmesini bekliyordum benim gibi ama o hiçbir zaman yorgun görünmüyordu. Neden her zaman her şeye hazır gibi görünüyordu, dikiliyordu karşımda? Birazdan evimin altındaki bomba patlayabilirdi ve beni bir bel sarılması uzağında tutuyordu sanki, ikimizi de zamanında pencereden dışarı atabilmesi için. Öyle hazırlıklıydı. Öyle hazır duruyordu. Öyle sağlam görünüyordu.

Nefret ediyordum.

Hayır.

“En sevdiğin film ne?”

“Ne?”

“En sevdiğin film,” diye tekrar etti, ben dolan termosumun kapağını kapatırken. “Soru işte. Cevaplasana.”

“Bilmem.” Hatırlamaya çalıştım. En son ne zaman film izlemiştim ki zaten? Ayrıca neden bana bunu soruyordu? “Terabithia Köprüsü?”

“Kaç yaşındaydın izlediğinde? On falan mı?”

“Neden soruyorsun bunları?” Termosumun kapağını kapattıktan sonra yanından geçip mutfaktan çıktım. Kenara bıraktığım kalın ceketimi giyiyordum termosumu çantamın içine sıkıştırırken. Sadece hiçbir şey sormasa ve mezunlar partisi denen saçmalık artık bittiğine göre gitse olmaz mıydı? Her şeyi fazla zorlaştırıyordu.

“Merak.”

Çantamın fermuarını kapattıktan sonra dönüp ona ters ters baktım. “Benimle dalga geçiyorsun değil mi?”

Acı kahveler kısıldı. “Ne zaman yaptım?”

“İıı, *her* seferinde? İzmir amfide numaramı isterken mesela ya da İstanbul’da kafede çalışmaya başladığında? Ya da Enstitü koşularımızdan bahsetmiş miydim hiç senin beni takmadığın ben acınası bir şekilde dikkatini çekmeye çalıştığımda?” Çantamı kenara attım o an ve karşısına dikildim. Başım dik, çenem yukarıdaydı ve en son ne zaman bu kadar yakına gelmişti yüzlerimiz bilmiyordum ama ağzındaki mentol tadından, parfümünün en gizli notalarına kadar *her şeyini* soluyordum. Hâlâ gözlerindeki kadar acı değildi termosumdaki kahvem. “*Kalbime dokunabildin ve onu kırmayı seçtin, öyle mi?*”

Benimle oynamayı seçtin, öyle mi?

Dudakları aralandığında, birkaç saniyeliğine bakışlarım gözlerinden aşağı kaydı ama hızlıca kendimi toparladım ve bir cevap bile talep etmezcesine baktım gözlerine. “Öyle olmadığını

biliyorsun,” dedi onayımı istercesine, hayır, buna *ihtiyacı* varmış gibi. “Tam olarak *ne* olduğunu, ne yaşadığımızı çok iyi biliyorsun Nil.”

Ama benim bildiğim geçmiş ve onun olduğunu sandığı, birbirinden çok farklıydı.

Alaycı bir gülüş dudaklarımda can bulurken gözlerimi kacırdım önce, ardından çantamı attığım yerden alıp kapıya doğru yürümeye başladım. O kapının ardından şemsiyesiz çıkacak ve dışarıda kopan kıyametin altında fütursuzca ıslanacaktım, Ece’nin arabasına kadar. Belki sinirden tüm okul yolunu yayan yürürdüm tabii, bilmiyordum.

“Sen...”

Kapıyı açtığım an kulaklarımdan içeri nüfuz eden yağmur sesi, bir zamanlar yalnızca varlığıyla adım attığım zemini titreten adamın sesiyle dolduğunda *tabii ki* itaatkâr ellerim ve ayaklarım duracaktı. *Çünkü hâlâ...*

Hâlâ.

Hâlâ.

“Ben, ne?” Omzumun üzerinden ona doğru çevirdim başımı ama ona bakmadım, gözlerimin gördüğü yalnızca koridorun duvarıydı. Ben şimdi çıkacaktım. O istediği zaman çıkabilirdi. Sonra akşam eve gelecektim ve onu burada bulamayacaktım. Tatlı İstanbul’una, takım arkadaşlarına ve popüler hayatına geri dönecekti o. Her zaman ait olduğu yere, lisedeyken arka bahçede basketbol oynarken bile. Bense dört duvar arasında içimdeki canavarı öldürmenin hayaliyle uykuya dalacaktım yorgunluktan ve belki bir gün, *belki bir gün* çözümünü bulacaktım. Çözümünü bulamadığım senaryoyu düşünmek istemiyordum.

Pamir çattığı kaşlarının ardından gözlerini iki kere kırpıştırmak zorunda kalmıştı kabullenmek istercesine, konuşmadan hemen önce. “Sen... Söz vermiştin.”

“Sen öldün,” dedim kapıyı çarpıp çıkmadan önce.

“Bu saatte beni kızın yanından kaldırdığına inanamıyorum...”

“Baktın mı?” Hattın diğer ucundaki Çağrı’nın lafını sabırsızca kestiğimde saat sabahın 4’üydü ve ben verandada yağmuru izliyordum. Hava soğuktu ama soğuk beni ayık tutuyordu.

“Baktım, *da*, sen neden bunun için beni aradın? Gayet kendin de öğrenebilirdin.” Çağrı’nın ellerinin hâlâ klavyesinde gezindiğini ve konuşurken birkaç sekme birden açtığını duyabiliyordum. Muhtemelen bilgi toplamaya devam ediyordu.

“Bulduğum yerden ayrılamazdım,” diye mırıldandım boştaki elimi saçlarımdan geçirirken. Bir şekilde, üzerimdeki sweatshirt deterjan yerine onun gibi kokuyordu ama dolaptan çıkardığına emindim. Belki de ona ait olan her şey onun gibi kokuyordu. *Belki de aklını kaybettin ve sana onu hatırlatan her şey onun gibi kokuyor.*

Daha bu yaşta delirdiğime ve gaipten sesler duyduğuma inanamıyordum.

“Ha... *Nil’in evinde* misin? Vay be, bu kadar çabuk pes edeceğinizi düşünmemiştim,” diye söylendiğinde neredeyse piç kurusunun verandanın baktığı sokaktan bana el salladığını hayal ediyordum.

“Lan pezevenk, konumumu nasıl buldun?” Dudaklarımı ıslattım derince bir nefes alırken. *Şu piçin yaptığına bak.* “Telefonumun izlenemez bir yazılımı var...”

“Çok sevgili arabanın da var mı o yazılımından tatlı şey seni?”

“Bu tatlı şeyin gözü seni görmesin yoksa odandaki oyuncaklarını kırıp dökecek ilk fırsatta,” diye homurdandım bu sefer. “Bu kadar gevezelik yeter. Ne buldun?”

“Çıkmış. Hapishaneden yani. *Malik Ares Zarraf*, yaklaşık iki ay önce tahliye edilmiş Silivri Cezaevi’nden. Ta o zaman demiş-tim Akademi’nin kırmızı bültenle herifi aldırıp kendi hapishanelerinde misafir etmesi gerektiğini ama sakalımız yok ki işte lafımız dinlensin!”

“Lafını ben dinleyeceğim, merak etme.”

“Peki şu mezunlar partisinde cinayet olayı? Bağlantılı olduğunu mu düşünüyorsun? Babasının burada galeri açtığını görüntülüyorum, araba galerisi. Malik başına geçmiş. Karanlık işlerine devam ettikleri bir pislik yuvası olduğu çok belli.”

“Adresi...”

“Çoktan attım bile. Hey,” dedi ardından tok bir sesle, derin bir nefes alıp durakladı. “O nasıl?”

İstemsizce verandanın kapısından içeri baktım sanki odasında üçüncü rüyasını görmüyormuş da salonun ortasında dikilip beni izliyormuş gibi. Ama orada değildi. İstanbul’a dönsem orada olurdu çünkü baktığım *her yerdeydi*.

“İyi sayılır.”

“Bu bir cevap değil.”

“Yeterli bir cevap Çağrı. Çok merak ediyorsan kuzenini ziyaret et gel,” dedikten sonra telefonu kapattım ve yağmurun ıslattığı tırabzanlara tutundum fırtınanın bahçenin içinden geçişini izlerken. Kendime sürekli bunun *o* olmadığını, onun yatağında güvende ve mışıl mışıl uyuyor olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum ne zaman bulutlar gökyüzünü ele geçirse.

Ama sanki onun mirasını taşıyor gibi, Soyhan’da hava hep yağmurluydu.

Ve ben her zamanki gibi şemsiye getirmemiştim.

Yağmurdan da ıslanmaktan da nefret ederdim halbuki çocukluğumdan beri.

Ama bazı yağmurlara şemsiye tutulmazmış işte.

Smirna tam kapanmak üzereyken telefonu açtığında istem-

sizce verandada asılı yağmurluğu alıp üzerime geçirdim. Nil'in bir şekilde uyanık olup da konuştuklarımı duymasını istemiyordum. "Ne bokuna burada yaşıyorsun sen eğer bana doğru düzgün rapor vermeyeceksen tam olarak?" Neyse ki yağmur yeterince şiddetliydi. Arabama ilerliyordum çünkü temiz kıyafetlere ihtiyacım vardı. Bagajım dolu olmasına rağmen kıyafet istediysen ne olmuştu yani? "Uyuyor musun sen? Çabuk kalkıyorsun!"

"Ya oooff-mhmm..." Mızızlanarak, yorgun sesler çıkardığını duydum telefonu omzuma sıkıştırdığımda, bagajı karıştırıyordum. "Ne var ya gece gece??? Yuh! Sabahın köründe desem daha iyi. Beşte adam mı uyandırılır?"

"Akademi'de alarmin 4.45'ti geri zekâlı. Geri çağrılmak mı istiyorsun?"

"Ya ölmüş adam işte ne yapabilirim ben?! Cenaze namazına mı kaldırıyorsun bu saatte ya?!"

"Ne zamandır farkındasın Nil'in annesini yaşıyor zannettiğinin? Beni oraya getirtme Smirna! Hiçbir şey söylemedin!" Sesimin fazla çıktığını fark ettiğimde bagajı kapatıp kendime çekidüzen verdim. Bu şekilde öfkeli olamazdım. "Tek bir şartla Colorado'dan buraya gelmene onay verdim ben o da Nil'e göz kulak olman içindi. Tarafını tutup bütün diğer arkadaşları gibi bana kinlenerek benden bir şeyler saklaman için değil. Kaldı ki bu sır onun yararına bile değil."

"Of," diye homurdandığını duydum yeniden telefonun diğer ucunda, muhtemelen uyku mahmuru bir hâlde yataktan kalktığı için bir şeyleri devirmişti çünkü arkadan sesler gelmişti. "Ya ben de geçen ay fark ettim. Daha aylık raporu bile teslim etmedim ki!"

"Ah, öyle mi? O zaman mesela, atıyorum Nil kalp krizi geçirsin ve hastaneye kaldırılsın ama sen raporu bir ay sonra teslim et. Benim de bir ay sonra haberim olsun tamam mı? senin

aklın alıyor mu bu mantığı, kızım delirdin mi sen?!” Bu kız bir gün beni gerçekten çileden çıkartacaktı. Her seferinde damarıma basmayı beceriyordu. *Çünkü her seferinde onun hakkında bir yanlış yapıyordu.* “Çabuk ne var ne yok elinde gönder!”

“Tamam ya, yolluyorum,” diye mırıldandığını duydum arka plandan tuşlama sesleri gelirken. Telefonu masaya koyuyormuş gibi bir ses duydum, ardından bir sessizlik oldu. “Üf. Pinti, pislik, uyuz, domuz herif,” dedi nefesinin altından, muhtemelen telefonu kapattığımı düşünmüştü.

Ağzım açık kalmıştı telefona doğru. Kapının önündeydim. “Smirna!” dedim hiddetle, fısıldayarak nasıl bağırlabiliyorsa öyle bağıırıyordum çünkü Nil üst katta uyuyordu ve onu uyan-dırmak istediğim son şey olurdu. “İşini doğru düzgün yap!”

“Sana demedim ya FIA’nın başındaki gıcık herif yine Red Bull’un aracına ceza çıkartmış. Bütçe aşımı yaptıklarını düşünüyorlarmış. Bence bir kez daha bu hataya düşmezler. Gidip McLaren’a bulaşsınlar biraz da asıl onların arabaları yasal değil...”

Umurumda değildi ne anlattığı. Telefonu kapattım.

Tekrar arıyordu. “Ne var?”

“Senin de beni hâlâ Toto Wolf’la tanıştırma sözün var unutmadım!!”

Bu kız ne zaman büyüyecekti?

Misafir odasındaki banyoda duş alıp temiz kıyafetlerimi giydiğimde kirlileri arabaya bırakıp kahvaltı etmek için dolabı karıştırdım ama bir kez daha bu kızın beslenme düzeninin beni daha fazla şoka uğratamayacağını farkında, tepkisiz gözlerle izledim boş dolabı. Ne yiyordu bu kız? Bilmiyordu ama kalması için bu evi araştırıp ona ayarlayan bendim. Etraftaki evlerin hepsinde kara komutanlığından deneyimli ya da emekli askerler ve aileleri yaşıyordu. En yakın klinik ve polis merkezi yalnızca ellişer metre uzaklıktaydı. Mutfak alışverişi yapmak isterse tek

yapması gereken bir sokak aşığı yürümekti. Tamamen güvenli bir mahalleydi.

Yine de buzdolabı boştu.

Smirna'ya marketler açılır açılmaz yazdığım listedeki her şeyi satın alıp Nil'in evine yerleştirmesi için talimat verdikten sonra merdivenlerdeyken üst kattan gelen sesi kontrol ettim, muhtemelen çoktan uyanmıştı ve beş dakika içinde aşağıda olacaktı çünkü sabah dersi olduğunu biliyordum. Öğleden sonra dersi olduğunu da biliyordum. Bugün pazartesiydi. Eğer üç yıl öncesi olsaydı ve İzmir'de kalıyor olsaydı, akşam 9'da halk kütüphanesine gidip geceyarısına kadar kitapları düzenleyeceğini de biliyordum ama ortada ne halk kütüphanesi kalmıştı ne de o dönemlerdeki en yakın arkadaşı, Öykü.

Gösterdiği çekmecedeki kahveleri karıştırıp en çok içtiğinin siyah beyazlı sade kapsül olduğunda karar kıldıktan sonra makineyi çalıştırdım. Yalnızca on saniye sonra kupanın içine dökülen siyah sıvıyla birlikte her yer onun gibi kokmaya başlamıştı.

Bir yerlerin onun gibi kokması kolaydı. Kafam patlayacak gibi olduğunda ve dışardayken rasgele bir kafeye girip kahve sipariş etmek mesela, kolaydı. Evde olduğum zamanlar ve basıp Soyhan'a gelmek istediğimde portafiltreye kahveyi sıkıştırıp espresso makinesini çalıştırmak kolaydı. Portafiltre boktan bir isimdi ve ben neden kahve makineleri hakkında bu kadar bilgiliydim?

Yalnızca birkaç yıl öncesine kadar masada kokusu tıttüğünde yüzünü buruşturan bir adama göre fazla büyük bir değişim, inkâr etmesi ve saklaması ise artık zor.

Kocaman, siyah örgü bir kazak giymişti. Güzel bacaklarını saran siyah bir jean ve kemer. Elinde Dr. Martens botları, koltundaki çantanın fermuarını kapamaya çalışıyordu merdivenden inerken. Bir yandan da omzundaki telefona konuşuyordu. "Anne, telefonun kapalı o yüzden sana mesaj bırakıyorum. Sanırım uçaktasın. Mesajımı alınca beni arar mısın?"

Kafama sıkılmak istiyordum.

Etrafı süzen bakışları mutfak girişindeki beni tamamen es geçerek salona girdiğinde aslında beni aradığını biliyordum. Eskiden daha odaya girmeden gözlerini adım atacağım kapıya çevirirdi.

Evin geri kalanını kontrol etmekle kararlı bakışlarıyla salondan çıktığında hemen arkasıdaydım, beni fark ettiği an öyle bir sıçradı ki neredeyse elimdeki kahveyi döküyordum ama tepki göstermedim. Hiçbir şey söylemeden kupayı eline sıkıştırdım ve telefonumu çıkardım önünden geçerken. “İç, gidiyoruz.”

Ona bakmıyordum ama suratındaki sinir olmuş ifadeyi görebiliyordum, Smirna’nın yolladığı raporu okurken. Her zaman-ki gibi iyi bir öğrenciydi, hiçbir dersini kaçırmıyordu. Pubdaki işini de aksattığı olmamıştı. Keşke aksatsaydı. Keşke çıksaydı oradan. Siyah saçlı bir zibidinin peşinde köpek gibi dolandığını ve buradaki en yakın arkadaşı Ece’nin hakkımda atıp tuttuğunu çünkü kuzeni Mine’yle lisedeyken çıktığımı bildiğini biliyordum.

“Sen kahve mi yaptın?”

Fazla mı ileri gitmiştim? Belki de ağırdan almalıyım. Kahvenin her çeşidini yapabildiğimi biliyor olması gerekiyordu ama. Her ne kadar bazı kesitler kafasında net olmasa da son yılları gayet iyi hatırlıyordu ve İstanbul’daki kafede yanında barista olarak çalıştığımı biliyordu.

“Kapsülü makinenin içine koyup düğmelerden birine bastım. Kolaymış. Bu arada dolabında meyve sebze namına hiçbir şeyin olmadığını farkında mısın? Neyle besleniyorsun sen?” Smirna’ya evden bir saate çıkacağımızı ve market görevini ancak o zaman yapabileceğini yazıyordum. Onunla konuşurken ona bakmadığım ve telefonla ilgilendiğim için gıcık olduğu bütün surat ifadesinden okunuyordu.

“Evde ne varsa onunla,” diye homurdandı şüpheli bakışlar attığı kahveden bir yudum alırken. Anında ifadesi gevşemiş ve

mutlu olmuştu. Gülümsedim. Ardından hızlıca gülümsemeyi bıraktım ve önüme döndüm.

“Sorun da o. Evde bir şey yok.”

“Makarna var,” diye cevaplarırken beni baştan aşağı süzdüğünü fark ettim, sanırım üzerimi değiştirdiğimi yeni fark ediyordu. “Sen otele falan mı uğradın?”

Smirna’yla Toto Wolf kavgam bittiği an telefonu cebime attım ve nihayet dikkatimi ona çevirebildim. Neden otelde kaldığımı düşünüyordu? Çünkü annemin şehrin merkezinde bir rezidansta kaldığını bilmiyordu. Bahse varım gittiği okulun rektörü olduğunu da bilmiyordu. Harika. Başım beladaydı.

“Bagajda her zaman yedek kıyafet taşıyım,” dedim gıcık olacağını bilerek. Şimdi de, dün akşam ondan kıyafet istediğim için sinirlenecekti.

Neredeyse çenesi yere düşecek kadar açık bir ağızla “O zaman neden dün akşam sweatshirtümü aldın?!” diye bağırdı. Pekâlâ, bağırdığını söyleyemezdik ama kesinlikle sesi yükselmişti. *Cık cık cık. Çok ayıp.*

“Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sweatshirt zaten benimdi,” diye mırıldandıktan sonra ani bir reflekste bakışlarım kapıya çevrildi. Kapının iki yanında da buzlu cam vardı ve birinin silueti hareket ediyordu. Smirna gelmiş olamazdı. Ece olabilir miydi?

“Kim bulursa onundur,” diye homurdandı ağzının içinde, muhtemelen duymadığımı zannediyordu ama cevabı gülümsetmişti. Benim olan, etrafta bulduğu her şeyi kendine hazine toplar gibi toplardı hep. İstanbul’da da, İzmir’de de, Enstitü’de de... Her şeyi alabilirdi. Hepsi onun olabilirdi. Umurumda değildi.

Kapıyı açtığımda kabarık saçlı ve uzun kabanlı bir kız, kocaman açtığı yeşil gözlerinin ardından odaklandı yüzüme. Muhtemelen beni tanıyordu ve burada ne işim olduğunu sorabile-

ceği kısma gelmeden önce idrak etmeye çalışıyordu bir şeyleri ama motorları yanmış gibi görünüyordu açıkçası, kulaklarından çıkan dumanı görebiliyordum. *Fazla zorlamasak mı?* Eskiden Nil’le beni yan yana görenler bu kadar şaşırmıyordu. Neden bir an önce o kısma gelemiyorduk yine?

Şüpheli bir ifadeyle baktı bana, sanki yalnızca popüler bir basketbol oyuncusunun karton maketiymişim gibi. Maket falan değildim. Gerçekten buradaydım. Öksürdü, sahte olduğu belliydi. “Yanlış eve mi geldim?” diye sordu mekanik baş hareketleriyle geriye dönerken. “Yanlış eve geldim galiba...” Ardından kendi etrafında tam tur dönüşünü tamamlamış bir gezegen gibi parmak uçlarında yükselerek Nil’e bir bakış attı. “Nil? Evinde neden PAMİR YELKIRAN var?”

Adımı o kadar bastırarak söylemişti ki neredeyse başka bir dil kullandığını düşünecektim.

“Eeeıı...”

Yüz ifademi kontrol altına alamadığım sırada kapıya yaslandım, kollarımı göğsümde birleştirdim ve Nil’e bakmaya başladım. Kahvenin soğuk bir tonu olan ve saçlarıyla rengi eşleşen mükemmel gözlerinde artık evren yoktu çünkü Enstitü’ye geldiği aylarda Dr. Luca tarafından lazerle ameliyat edilmişti ama bu güzelliğinden hiçbir şey götürmüştü benzemiyordu. Bu kızın bana acıması yoktu.

Kaşlarım kalktı. “Arkadaşın ismimi biliyor mu?” Tabii ki böbürlenecektim. Tabii ki etrafındaki herkesin şaşkın bakışlarından, bıyık altı muzip gülüşlerinden böbürlenecek ve göğsümü kabartacaktım.

Ters ters baktı bana yanımdan geçerken. Ece’yi kolundan tutarak içeri çekmiş ve kapıyı kapatmıştı. “Ülkede ismini bilmeyen adam mı bıraktın?”

Düşündüğümde, aslında haklıydı.

Gözleri yerinden fırlayacakmış gibi görünen şaşkın arkadaşısı Ece'yi kendine gelmesi için tokatladığı an kendimi kaybedip kahkahalara gömüleceğimi sandım ama tek yaptığım gülüşümü saklamak için başparmağımı dudağıma sürterek burnuma dokunmak oldu. Dikkatimi nasıl dağıtmam gerekiyordu bu kızın yanında? Ne yapsa gülmek istiyordum, ya hoşuma gidiyordu ya da komikti.

“Ece, iyi misin?”

Açıkça görüldüğü üzere, hiç iyi değil.

Kız işaretparmağını kaldırıp suratıma doğrulttuğu an küfredecek sandım. “Herif televizyondaydı! Mine'nin eskisi bu!”

Yok artık.

Keşke küfretseydi.

Niye şimdi bu konuyu açıyordu ki? *Ne alaka? Kızın sinirlerini bozacak...* Bu hep böyle miydi Nil'in etrafında?

“Eminim beni öyle anmayı tercih eden tek insan sensindir güncelde şu an. Daha ilgi çekici unvanlarım var, istersen takdim edebilirim,” dedim boğazımı temizledikten sonra. *Mesela Nil'in eski sevgilisi.* Eski'si fazlaydı. Bu da ortada bir an önce düzeltmem gereken bir durum olduğu gerçeğini çarpıyordu yüzüme. Sinirlenmişim ufaktan.

Seslice nefes verdiğini duydum Nil'in, sırtı bana dönüktü ama muhtemelen gözlerini de devirmişti. “Sadece eski bir arkadaş,” dedi *benim* için. Ben. Bihter'i. “Tam da çıkıyordu...” Bir de kapıyı mı işaret ediyor o?

“Tam çıkıyordum,” dedim doğrularak yaslandığım yerden. “Sonra dedim ki Nil'i okuluna bırakmadan gidemem. O yüzden uyanmasını bekledim. *Aynen öyle Pörtlek Göz. Bu evde kaldığımı bileceksin. Gidip o zibidi iş arkadaşına da anlat.*”

Pörtlek Göz, şokla yuvasından çıkmaya ramak kalmış gözlerini bu sefer Nil'in üzerine çevirdiğinde, cırtlak sesi bütün evde yankılanmıştı. “Birlikte mi uyudunuz?!”

Nil'in şaşkınlıkla göz kırpmaları sadece olayı daha da komik yapıyordu. "Hayır, o kesinlikle koltukta uyudu!"

Ben de tam bu kız inkâr etmeden önce kaç saniye keyfim var diye düşünüyordum.

"Kesinlikle koltukta uyudum," diye mırıldandım dudaklarımı büzerek, başımı olumsuz anlamda sallarken hafifçe. "*Ma-alesef.*" Önemli bir kelimeydi. Ardından tek kaşımı kaldırdım ve bakışlarım Nil'e çevrildi. "Arkadaşın neden bu kadar heyecanlandı?" Çünkü hiç haberim yok hiçbir şeyden, ne yaptığımdan... Umarım öyle sanıyorsundur. Muhtemelen sanmıyorsun. Çünkü ne kadar piç olduğumu biliyorsun. Yine de eğlenceli.

Nil'in omuzları çöktü. "Mine'nin kuzeni."

Tam o an onu kendime çekip sarılmak istemiştım aslında, saçlarını karıştırıp onu çileden çıkarmak ve neden bunu söylerken omuzlarını çökerttiğini sormak. Üstelik benim her şeyden haberdar olduğumu bilmiyor ve açıklama yapıyordu. Ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

Şaşkınlıkla sordum. "Ve *senin* de arkadaşın?"

Oscar bu sene bana geliyor.

"Mine'den nefret ediyorum," diye homurdandı o an Ece. *Hadi canım.*

Bir anda herkes birbirine bakmaya başladığında konudan koptuğumu düşündüm istemsizce ama fark etmiş olmaları imkânsızdı. Kafamda tartmış gibi yapararak "Mantıklı," diye mırıldandım bu yüzden ben de.

Ece kocaman gülümsedi. "Mine'den nefret etmek mi?"

Pekâlâ, bu ne kadar sağlıklı bir düşünceydi? "Arkadaş olmanız." Gerçi Nil, muhtemelen Ece kendi kuzeniyle sıkı fıkı olsaydı da Ece'yle arkadaşlık ederdi. Kimseyi seçimlerine göre yargılamaz ve tekil değerlendirirdi. Sanırım bu yüzden başımıza bu kadar bela geliyordu.

Ece kollarını göğsünde birleştirerek omuz silkti, neredeyse trip atmıştı cevabıma. "Nil, Mine'den nefret etmiyor ki. Ko-

nuşmuyor bile. Geçen gün bardayken bir kere konuştu sadece. Orada da sağ olsun aynı liseye gittikleri bilgisini vermeye layık gördü sonunda beni. Bu arada, senin röportajını izliyorduk...”

Benim röportajımı mı? İstemsizce hangisi olduğunu düşün-
düm ama cevap çok belliydi. Cumartesi akşamı oynanan maçı takiben verdiğim röportajdı muhtemelen. Neyse ki maçın hararetine rağmen bir şekilde röportajlarda iyi çıkıyordum, basketbol oyuncusu kimliğimden çok görüntümün bana hayran kazandırdığının farkındaydım tribünlerde ve sosyal medyada. Ne yazık ki beynimin sol lobunun gelişmesi sonucu, artık bunların hiçbirini umursamıyordum. Bu yüzden de maçın hemen ardından duş alıp üzerimi değiştirmiş ve arabaya atlayıp Soyhan’a gelmiştim çünkü nihayet karşılaşmak için bir bahanem vardı. Mezuniyet balosu. Evet. Çıkışında herifin tekini öldürüp önümüze attıkları balo. *Soyhan’da normal bir gün.*

“Ece,” dedi Nil sahtece gülümseyerek. Sanırım Ece için kapalı kapılar ardında dayak vaktiydi. “Neden bizi arabada beklemiyorsun? Kahvemi termosuma koyup geliyorum.” Ece’yi arabada dövecekti.

Dikkatim istemsizce, otomatik olarak kapıyı açmadan önce bitirip peteğin üzerine koyduğu kupaya çevrildi. “Kahveni beş dakika önce bitirdin?”

“Yenisini yapacağım!” diye parladı bir an, Pörtlek Göz’ü yerinden sıçratan bir sesle. “Yenisini yapacağım,” diye tekrar etti ardından, daha normal bir desibelde. Sadece kafasını ısırma istiyordum ama öpebilecek kadar bile yaklaşıyordum ki. İzin vermiyordu. Denesem muhtemelen dayak yiyen ben olurdum. İşte o zaman Pörtlek Göz’le anlaşabilirdik ikimiz de gazi olacağımız için.

Ece’yi açtığım kapıdan uğurladıktan hemen sonra mutfığa ilerledim. Nil termosunun ağzını kahve makinesine dayamış bir eliyle ve diğer eli belindeydi, sinirli bir *Minion*’a benziyor-

du bu hâliyle. Kızlara göre asla kısa değildi ama bana göre kısa ve küçüktü. Yerde kıvrılarak kendini bir top hâline getirebilse muhtemelen tek parmağımla döndürürdüm.

“İyi misin?”

Geldiğimi biliyordu ama sesimi duymayı beklemiyor olmaydı ki bir süre boşluğa baktı, ardından bana çevirdi bakışlarını. “İyiyim. Niye sordun?”

Çünkü yalan söylediğin belli oluyor. *Yine.*

Nil yalan söylüyordu. Bu garipti çünkü daha önce böyle bir alışkanlığı yoktu. Beni istemediğini söylerken, gitmemi söyleyip içten içe kalmamı dilerken, yalnız olmak istediğini her dile getirdiğinde, beni kovduğu her gün için... Yalan söylüyordu. Gözünün içine bakıyordum ve aslında ne yapmamı istediğini görüyordum, ben de onu yapıyordum. Az önce mesela, *iyi misin* sorusuna verdiği cevap aslında *hiç iyi değilim*’di, sadece devamını getirerek bana onu anlamam için şans vermesi gerekiyordu. Maalesef akıl okuyamıyordum. *Henüz.* Akademi’nin bu konuda çalışmaları olduğunu biliyordum ama. Dr. Luca bu yüzden...

Yüzümde kaybolduğunu fark ettiğim an ne düşündüğünü bilemediğim için kafam karıştı bir an. Çok saçma bir andı ama neden en sevdiği filmi, en sevdiği yemeği bilmediğimi düşünüyordum. Seçtiği bir şeyler var mıydı? En sevdiği yemek kahve olabilir miydi bir insanın? Belki tatlı olarak tiramisu olabilirdi ama. Espresso koyuyorlardı onun içine bildiğim kadarıyla. *Şeker kazanı.*

“En sevdiğin film ne?”

“Ne?”

“En sevdiğin film,” diye tekrar ettim. “Soru işte. Cevapla sana.”

“Bilmem. Terabithia Köprüsü?” Bir an hatırlamaya çalıştığı için seçtiğini düşünerek bu cevabı kabul edecektim. *Terabithia Köprüsü.* Hayat dolu bir kız ve depresif bir erkek çocuğunun

en yakın arkadaş oluşunun hikâyesi, tabii akabinde gelen trajik sonunu hafifletmiyor. Bir çocuk filmine göre bile ağır bir şey seçmişti. Nedense *Yıldızlararası*'nı seçer diye düşünmüştüm. Yıldızları seviyordu. Bir keresinde çatıda yakalamıştım onu ve ne yaptığını sormuştum, bana yıldızları saydığını söylemişti ve bunun ne kadar saçma olduğunu düşünmeden edememiştim. O akşam ne demek istediğini anlamamıştım ama yıllar sonra saatlerini gökyüzüne bakıp yıldızları sayarak geçiren ben olmuşum geceleri. Belki de bu yüzden uyuyamıyordu o zamanlar. Gökyüzünde kaç yıldız olduğunu merak ediyordu. Aslında birilerini özlüyordu. Annesini. Babasını. Çocukluğunu. *Beni?*

“Kaç yaşındaydın izlediğinde? On falan mı?”

“Neden soruyorsun bunları?” diye sorarken mutfaktan çıkıyordu, muhtemelen arabada bıraktığı arkadaşşı gelmişti aklına. Asıl ben neden sorduğumu garip bulmasını garip buluyordum. İnsan merak etmez miydi bunları?

“Merak,” diye cevapladım bu yüzden, dürüstçe.

Dönüp bana ters ters baktığında, bu beklemediğim bir tepkiydi kesinlikle. “Benimle dalga geçiyorsun değil mi?”

Ne? “Ne zaman yaptım?”

“İl, *her* seferinde? İzmir amfide numaramı isterken mesela ya da İstanbul'da kafede çalışmaya başladığında? Ya da Enstitü koşularımızdan bahsetmiş miydim hiç senin beni takmadığın ben acınası bir şekilde dikkatini çekmeye çalıştığımda?” Çantasını kenara attı bir an. İnanılmaz sinirlenmişti. Sinirlenmesi işime yaramıştı çünkü dibime kadar girmişti. Şampuanının kokusunu alabiliyordum. En az çocukluğumuzdaki kadar güzel, parlak ve ipek gibi görünüyorlardı. Başka kimsede böyle saçlar yoktu sanki. “*Kalbime dokunabildin ve onu kırmayı seçtin, öyle mi?*”

İstemsizce yüzümde tuttuğum bütün ifadeyi kaybettim, derin bir nefes almak zorunda kalmıştım ağzımdan sanki derin bir suya dalmış gibi. Küçükken ayağımın değmediği suya girmez-

dim. Nil ayağımın yere değmediği bir su gibiydi ve ben aniden, yeniden küçük bir çocuk oluvermişim sanki girmeye korkan. “Öyle olmadığını biliyorsun,” dedim dudaklarımı ıslatırken, kurumuşlardı. Gözlerine bakıyordum ve bunları inanarak söylemediğini görmek istiyordum ama hiçbir şey belli etmiyordu. *Kahretsin.* “Tam olarak ne olduğunu, ne yaşadığımızı çok iyi biliyorsun Nil.”

Sanırım bilmiyordu.

Alaycı bir gülüş takındı, bilmediğini net bir şekilde gözler önüne seren. Ardından bir hışımla yere attığı çantasını aldı. Dışarıda yoğun bir şekilde yağan yağmur, otomatik olarak aklıma, yanına bir şemsiye alması gerektiğini öğütlemeyi getirmişti ama bir şey söyleyip söylememem gerektiğini bilmiyordum. Bazen sadece, öylece yağmurun altına çıkıyor ve altında ıslanmayı tercih ediyordu.

“Sen...” Cümlem yarıda kesildi. Neden bilmiyordum, sanırım ilk kez konuşmaya korkuyordum. Çünkü aklıma kazınacak bir şey söyleyebilirdi. Gerçekten canımı yakabilirdi. Bunu gözlerinde alevlenen ateşte görmüştüm. Bana çok kızgındı. Daha bilmesi gereken şeylerin yarısını bile bilmiyordu hem de.

Kapıyı açtığı gibi durdu. Sanki ona *dur* demişim gibi.

Çünkü *hâlâ*...

“Ben, ne?” diye sorduğu an omzunun üzerinden bakışlarını üzerime çevirmişti ve gözlerinde gördüğüm şeyden hiç hoşlanmamıştım. Ruhsuz, soğuk, buz gibi bakışlardı bunlar ona hiç yakışmayan. Bana baktığında en azından.

“Sen... Söz vermiştin.”

“Sen öldün,” dedi kapıyı çarpıp çıkmadan önce.

Düzenleme

Ny.ozlem

“Gerçekten Mine’nin eskisiyle bu kadar yakın olduğunuzu bilseydim... Ne bileyim, çok garip oldu sabah. Diğer arkadaşların da sende kalıp sabaha gittilerse demek ki anıları yad ettiğiniz bir gece oldu, ha? Gitmene sevindim, şu mezunlar partisine...” Ece bir yandan konuşurken diğer yandan da defterimdeki notları nasıl iPad’ine doğru bir şekilde geçirebiliyordu bilmiyordum ama işte, ilk ders başlamadan yarım saat önce amfide yaptığı buydu. “Yine de Mine’nin eskisiyle...”

“Şunu demeyi keser misin?”

Safir’in orman içindeki kampüsünden çok da uzaklara düşmeyen bir şimşek, hemen ardından göğü yaran bir gürültüyle âdeta binanın camlarını titrettiğinde elimde oynadığım kurşun kalemi neredeyse kırmak üzereydim. İlaçlarımı düzgün kullanmıyordum ve bu belli oluyordu.

İlaçlarımı düzenli kullanmalı, en kısa zamanda güzel bir uyku çekmeliydim.

Pamir Yelkıran bir an önce şehri terk etmeliydi.

“Affedersin.”

Bir kedi misali, uçları kalkık kaşlarının ardında tepkimden korkmuş bakışlar atıyordu bana Ece. Başını eğdi ve notları geçirmeye devam etti bir süre. Neden böyle bir tepki verdiğime dair bir fikri yoktu. Ne yaşadığımı, Mine’nin eskisi deyip dur-

duğu çocukla nasıl bir bağım olduğunu bilmiyordu. Ece'nin hiçbir suçu yoktu ve ben kaba davranıyordum.

“Özür dilerim, senin bir suçun yok,” diye mırıldandım birkaç saniye sonra, sıraya kollarımı yaslayarak şakaklarımı ovuştururken. Mine'nin Ece'ye ne yaptığını biliyordum. Lisedeyken âşık olduğu çocukla birlikte olmuştu ve ayrıca, Ece'nin babası yani amcasının şirketinin kasasından yürüttüğü miktar yüzünden Ece ve ailesi şu günlerde maddi zorluklar çekiyordu. Yaptığı şey Mine'nin yanına kalmıştı günün sonunda, babası hiçbir sorumluluk almamıştı ve kasadan eksilen miktar yüzünden borsada değeri dibe çakılan şirket satılmıştı. Ece ailesine yük olmamak için iki farklı işte çalışıyordu bu yüzden.

“Önemli değil. Haklısın. Kuzenimden bu kadar nefret etmem bir noktada seni de rahatsız ediyordur, sonuçta liseden tanıdığın biri,” diye açıkladı kendini Ece, başını mahcup bir şekilde sallarken. Kumral saçları gözünün önüne geldiği için arkasında toplamıştı. “Kusura bakma.”

“Önemli değil, ben sadece kendini suçlu hissetmeni istemiyorum...” Bir anda çalmaya başlayan telefonumun gürültülü sesi, amfide ders çalışan herkesin dikkatini üzerime çevirmesine yol açtığında bir karadelik olan çantamın içinde telefonumu aradım. Nihayet bulduğumda ekranda kimsenin ismi ya da numarası yazmıyordu ve bunu da yalnızca tanıdığım yetenekli bir hacker yapabilirdi. “Affedersin, hemen geliyorum,” dedim çantamı toparlayıp merdivenlerden inerken. Gürültü çıkardığım için öfkeli birkaç göz üzerime çevrilmişti yine. “Ben gelene kadar hoca gelirse imza atarsın.”

Ece gülümseyerek göz kırptı. “O iş bende.”

Koridora çıktığım an aramayı yanıtlayarak telefonu kulağıma götürdüm. “Çağrı?”

“Favori kuzenim ne yapıyormuş bakalım?”

“Bizim birbirimizden başka kuzenimiz yok,” diye mırıldandım sessiz bir pencere kenarı bulduğumda, koridorun sonunda. En az iki metrelik devasa pencere açıktı ve dışarıda kopan fırtınayı çok net görebiliyordum böylece. Yağmur, kampüsteki ağaçların üzerine dallarını kırmak istercesine bir hiddetle yağıyordu.

“Haklısın ama olsaydı yine de favorim sen olurdun. Eee, anlat bakalım, nasıl geçiyor günlerin?”

“Seni arayıp bir şey mi istedi?”

“Nereden çıkardın bunu?”

“Yoksa beni sabahın 9’unda arayıp hâl hatır sormanı mantıklı bulmuyorum tabii ki, Çağrı. Senin yatağa gittiğin saat sabah 6. Ayrıca daha dün gece mezunlar partisi vardı ve...” Kaşlarım çatıldı. Ortalıkta cinayetle ilgili hiçbir haber yoktu. Özellikle ve kesinlikle, Ece konusunu açardı eğer haberi olsaydı. “Bekle... Neden kimsenin dün geceki cinayetten haberi yok?”

“Gizli tutmaya çalışıyorlar ama Soyhan’ı bilirsin, hiçbir şey gizli kalmaz. En geç akşama kulaktan kulağa herkes duymuş olur,” diye cevapladı Çağrı beni, hattın diğer ucunda. Esniyordu. Belli ki tüm gece ayakta kalmıştı. *Ne yaparken?*

“Biliyorsun yani,” diye mırıldandım düşünceli bir sesle. “Dökül.”

“Ne? Karambole geldim şu an...” Mızızlandığını duyabiliyordum ama onu benden kurtarabilecek, söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. O da bunu biliyordu. “Yani öyle bir meraktan bakmıştım ben de...”

“Çağrı.”

“Nilkuşum?”

“Fena gagalarım. Dökül dedim.”

“Sen de nasıl pençeli bir şey oldun böyle, inanılmazsın yani... Nahif karakterini törpülediler resmen benim kuğumun...” Seslice bir nefes alıp verdiğini duyabilmişim. Demek

ki gerçekten söylemesi gereken bir şey vardı. “Pekâlâ. Pamir sabaha karşı aradı ve Malik’in şu an nerede, ne yaptığını öğrenmemi istedi. Cinayetten şüpheleniyordu sanırım.”

“Ama Malik hapisanede,” diye mırıldandım bir anlam vermeye çalışarak kurmak istediği bağlantıya.

“Aslında... Hayır. Malik bir süre önce çıkmış ve orada, Soyhan’da bir araba galerisi var.”

Şaşkınlıkla açıldı gözlerim. Damarlarımın içinde fokur fokur kaynamaya başlamıştı yine kan, her nefeste kalbime çarpıyordu kızıl dalgalar. “Ne?”

“Bu işle bir ilgisi var mı bilmiyorum ama Pamir kontrol etmek için adresini istedi.”

Daha fazlasını duymama gerek yoktu. Ceketimi omzuma geçirip çantamı koluma takarak merdivenlerden hızla inmeye başladım. “Bana da at adresi.”

“Atmasam?”

“Çağrılı!” Sesim öyle bir yankılanmıştı ki merdiven boşluğunda, Çağrı’nın hattın diğer ucundan duyduğuna ve gözlerini kapatarak telefonunu hafifçe uzaklaştırdığına emindim. “Bana küçük bir kız muamelesi yapmayı kes artık. Canımı dişine takıp iki yıl Enstitü’de boşuna eğitim görmedim!”

“Aynı zamanda insanları çarpabiliyorsun -ki büyük bir artıtabii yumruklarının ve tekmelerinin işe yaramayacağını söylemiyorum kesinlikle,” diye eklediğini duydum nefesinin altından. “Ben senin oraya gitmenden korkmuyorum küçük kız. Ben senin oraya gitmenden, sonra Pamir’in bunu öğrenmesinden ve sonuçlarıyla benim yüzleşecek olmamdan korkuyorum asıl ama neyse... Sanırım seni arayarak tarafımı çoktan belli etmiş oldum. Cenazeme Cardi B ve Max Verstappen’ı getirebilir misiniz sizce?”

“Onun benim hayatım hakkında söz sahibi olduğunu sana düşündüren ne?”

“Bence de Max biraz fazla hayali oldu...”

“Çağrı!”

“Kusura bakma ama senin hayatını ve sağlığını bir aile üyenden daha çok gözeten biri varsa ve hatta kendinden bile, o da Yelkiran’dır. Yani sana bile senin hayatın konusunda güvenmem ama ona güvenirim, o yüzden,” diye mırıldanırken arkada klavyede bir şeyleri tuşladığını duyabiliyordum.

“Ne yapıyorsun şu an?”

“Adresi yolluyorum sana. Seninki de oraya gidiyor, yolda. Birlikte giderseniz az kızar diye düşündüm.”

“*Benim* kuzenim olduğunun farkındasın değil mi?” diye sordum pes etmiş bir sesle, omuzlarım çökerken.

“Gerçekten herifle ters düşmek istemiyorum. Ülke nüfusunun yarısı ona tapıyor şu an...”

“Ayrıca o *benimki* değil!”

“Birincisi, seninki. İkincisi, kesinlikle senin kuzenimim. Ne kadar zeki ve yetenekli olduğuma bak! Üçüncüsü de, mantıklı bir bacanak olacağım.”

Adres kampüse trafiksiz yolda on beş dakika uzaklıktaydı. Taksiden indiğim an kendimi çiseleyen yoğun bir yağmurun altında bulduğumdan saçlarımı ceketimin altına sokup çantamı başıma tutarak koşar adımlarla, nereye gittiğime bile bakmadan ıslak oluşuyla insanın gözüne daha bir parlak gelen galerinin zemininde ilerledim. Nihayet önündeki lüks araçları geçerek kapıya ulaştığımda kendimi içeri atar atmaz karşılaştığım manzara, gözümün önünden hiç geçmemiş değildi aslında.

Tıraşını hiç değiştirmemiş kirli sakallı ve baştan aşağı siyah pahalı bir takım içerisindeki Malik Ares Zarraf’ı gömleğinden çekiştirip duvara yaslamıştı Pamir. Her ne kadar Malik’den bir kafa boyu uzun olsa da sanki hapisteyken tek yaptığı yemek yiyip kas çalışmak olmuş gibi görünen Malik de cüssesiyle korkunç duruyordu. İçerisi her ne kadar ferah ve iyi aydınlatılmış,

lüks bir galeri gibi görünse de etraftaki adamlar ve doğrudan Pamir'e doğrultulmuş silahları burada aslında ne tür işlerin döndüğünün en büyük kanıtıydı.

Silahların namlusu hedeflerini şaşırılmazken üzerime dönen şaşkın bakışları sindirmeye çalıştım birkaç saniye boyunca. Onlara göre de ben eminim fazlaca absürd görünüyordum burada, yağmurdan kaçmış bir sıçan gibi. Aslında araç kiralamak için geldiğimi söyleseydim belki inanırlardı bile ve gitmeme izin verirlerdi.

Ama kavgadan kaçan bir kız olduysam bile geçmiş senelerde, bu kim olduğumu bilmediğim içindi.

Artık biliyordum.

Malik'in şaşkın ve durumuna göre oldukça sakin bakışları üzerime çevrildiğinde, yıllar sonra ilk kez göz teması kurduğumuzu biliyordum. "Afrodit?"

Çantamı kafamdan indirerek omzuma taktım oldukça rahat bir hareketle. "Hâlâ mı?"

Malik sırtıttı. O esnada Pamir'in bakışları omzunun üzerinden bana dönmüştü, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum çünkü gözleri ateş saçıyordu o an. Muhtemelen kafasında burayı nasıl bulduğumun parçalarını birleştiriyordu o birkaç saniyede ama her şeyi Çağrı'nın ayarladığını bildiğinden, çok da zor olmamalıydı onun için.

"Hiç değişmemişsin," dedi Malik beni baştan aşağı süzerek.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Sen birazdan yağlı güreşe gidecek gibi olmuşsun."

"Bunu iltifat kabul ediyorum. Kırkpınar Yağlı Güreşleri, UNESCO Kültürel Miras listesinde sonuçta, pehlivanlar harika sporcular. Teşekkür ederim..."

Lafı, Pamir'in onu duvara ittirerek geri çekilmesiyle son bulmuştu. "Ya bi' kes!" Ardından elbette ki acı kahvelerin hedefi bendim. Sanki kafasına on adam silah doğrultmamış gibi bir ra-

hatlıkla bana doğru yürüyerek “Senin burada ne işin var Nil?” diye hesap sorduğunda “Aslında asıl soruyu benim sana sormam lazım, sonuçta yaklaşık bir saat önce yola çıkman ve şimdiye Bolu’yu bulman gerekiyordu,” diye homurdandım. Başıma dikilmişti. Harika. “Ne işin var burada?”

Önce derin bir nefes aldı gözlerini kapatarak, ardından bir adım geriye çekilerek Malik’e baktı bir elini çoktan dağılmış kumral saçlarından geçirirken. “Bil bakalım hangi pezevenğin arabası dün gece mezunu olmadığı bir okulun otoparkındaymış?”

Şaşkınlıkla açılan ağzımı kapatabildiğim ilk an, Malik’e suçlayıcı bir ifadeyle dönmüş ve hatta bir adım ileri atmıştım. O an fark etmiştim ki Pamir’in yanıma gelmesiyle namlular aslında benim de üzerime çevrilmişti. “Murat Atahanlı’yı sen mi öldürdün? Niye?”

“Keyif pezevenkliği. Pezevenğim ya ben,” diye cevapladı Malik bir an, yakasını düzeltiyordu aynada. Birkaç saniye anlamadığım bir sessizlik oldu. Ardından dönüp bana baktı ve suratımdaki ifadeyi beğenmemiş gibi çattı kaşlarını. Sanırım sinirlenebiliyordu. “Niye öldüreyim elin adamını daha yeni hapisten çıkmışken?! Sizin mezunlardan biri arabalarımın kiraladıysa benim suçum ne?” Ardından elini korumalarına doğru savurdu. “İndirin siz de şu silahlarınızı, geri zekâlılar! Çarpılacaksınız kalacaksınız başıma haberiniz yok...”

Pamir lafını bitirmesini beklemedi bile. “Yeterince iyi bir savunma olmadığını biliyorsun bunun, Malik.”

“Ne yapmam gerekiyor Kuran’a el basıp mı söyleyeceğim bir de?” Malik iyice huysuz bir adam olmuştu anlaşılan hapiste. Masasının önüne geçerek oturdu, ardından ellerini önünde birleştirdi. Tam bir mafyaydı gerçekten. Tesbihi neredeydi bunun? “Aç bak polis dosyalarını, karıştır. Araştır o başıma bela olan, benden araç kiralayan sidikliyi de vereyim sana ismini. Murat

dediğiniz çocukla aramda tek bir bağlantı bulamazsınız. Man-
yak mıyım ben herifi öldürüp bir de gözünüzün önüne atayım?
Gidip ormana gömer, gömmeden de bir güzel kireçlerim ki
hızlı çözünsün. Ya da mis gibi Karadeniz'imiz var veririm gemi-
lerden birine atarlar denize. Temiz iş. O ne öyle okulda takılan
tatlış minnoş mezunların partisine ceset atmak? Psikopat değiliz
herhalde.”

Malik'in yorumuna ağzım açık kalmıştı ki şaşırmamam ge-
rektiğini kendime nasihat ederek elimi saçlarımdan geçirdim ve
alnımı ovaladım. O sırada Malik de bilgisayarının başına geç-
miş, yazıcıdan birkaç belge çıkartıyordu. “Hatta kıyak olsun,
kiralamanın yapıldığı günün kamera kayıtlarını da veriyorum
bak tanıdık sın diye,” diye mırıldandı bilgisayarına az önce tak-
tığı bir USB'yi de yazıcıdan çıkan belgeleri koyduğu dosyanın
içine atarken. Ardından masanın üzerine bıraktı ve Pamir'e bir
bakış attı. Pamir o sırada kollarını göğsünde birleştirmiş, Malik'i
çatık kaşlarıyla izliyordu.

“Senden nefret ettiğimi biliyorsun değil mi?”

Malik kaşlarını kaldırarak gülümsedi ve başıyla beni işaret
etti bir an. “Sevgilin de bayılmıyor. Ama mantıklı konuştuğum
konusunda hemfikiriz.”

Ne söylemem gerektiğini biliyordum o an. *Biz sevgili falan de-
ğiliz.* Daha önce de ne zaman, her kim imasını yaptıysa benden
aynı cevabı almıştı saniyesinde ama karşımdaki adam, beni iste-
diğini daha önce belli etmiş ve bana hâlâ kendi koyduğu isimle
seslenen bir sosyopattı. *Biz sevgili falan değiliz,* diyemezdim. Na-
sıl ki daha sonra Pamir neden söylemediğimi sorduğunda ona
da *çünkü senin olmak hoşuma gidiyor,* diyemeyeceğim gibi.

Malik'e cevap vermektense, benim vermediğim cevap daha
çok ilgisini çekmiş gibiydi keza bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Hiçbir şey söylemeden hızlı adımlarla ilerleyip masanın

üzerindeki dosyayı aldım o an, ardından ikisine de bakmadan bir hışımla galeriden çıktım. Nereye gideceğimi bilmiyordum, aslında nereye gideceğimden çok nasıl gideceğimin merakındaydım çünkü dışarıdaki yağmur artık şiddetlenmişti ve ben buraya taksiyle gelmiştim.

Birkaç saniye sonra hemen yanımdaki kapının açıldığını duydum, ardından bir şemsiye açıldı. Üzerinde galerinin damgasının sembolü vardı. Pamir şemsiyeyi elime tutuşturur tutuşturmaz “Burada bekle, arabayı galerinin önüne çekeceğim,” diye mırıldandı.

“Heriften şemsiye mi çaldın?”

“İslanmak mı istiyordun?” Cevabımı beklemeden koşar adımlarla ilerledi sokağın karşısına doğru.

“Hayır,” diye mırıldandım arkasından bakarken. *Porsche*’unun koltuğuna geçiyordu. “Hayır, ıslanmak istemiyorum.”

Sırılsıklam olmak istemiyorum artık hiçbir yağmurda.

Benim bu şehrin yağmurunu yediğim çok oldu.

Pamir arabayı galerinin önüne çektiğinde, şemsiyeyle birlikte kaldırımın üzerinde bekliyordum. İlerleyip şemsiyeyi kapattım ve kendimi ön koltuğa attım ardından şemsiyeyi ayaklarımın ucuna bırakıp emniyet kemerimi bağladım. Arabasına binmeyeli uzun zaman oluyordu.

“Seni okula bırakıyorum,” dedi uzanıp önümdeki torpido gözünü açarken. “Dosyayı koy. Senin işin değil.”

“Senin işin mi?” Arkama yaslandım, dosya kollarımın arasındayken. “Eğer dosyayla birlikte İstanbul’a dönebileceğini sanıyorsan yanıyorsun. Bu cinayet benim mahallemde oldu.”

“Benim de mahallem, benim de okulumdu,” dedi tok bir sesle. Ardından dönüp kollarımın arasındaki dosyada olan gözlerini yüzüme çevirdi. “Neden Malik’e şovunu yapmadın?”

Neden Malik’e şovunu yapmadın? Hah. Neden sevgili olmadı-

ğımızı söylemediğimi mi soruyordu?

“Başıma bela olmasın diye.” Mantıklı bir cevaptı. Doğru bir cevap değildi. Bir bakıma doğru olabilirdi gerçi.

“Güzel,” dedi önüne dönerken. Yağmur kalabalık caddelerde önünü görmeyi zorlaştırıyordu. “Başka insanlar da başına bela olabilir. Beni kullanabilirsin.”

Gülmek istemiştım bu yorumuna. “Mesela?”

“Şu çalıştığın *pub*,” diye mırıldandı kırmızı ışıkta durduğumuzda. “Ne kadar doğru leş gibi içen alkoliklerle dolu bir mekânda içki servisi yapman?”

“Çalışıyorum. Sorun ne?”

“Çalışmana laf etmiyorum, çalıştığın yere laf ediyorum. Bir kafede iş bulmak çok mu zor?”

“Publar daha iyi ödüyor.”

“Ne zamandan beri paraya ihtiyacın var?”

“Bence herkes belirli bir yaşa geldikten sonra çalışmalı. Parayla ilgisi yok.”

“O zaman bir kafede çalış işte.”

“İstemiyorum.”

“Neden? Kahve seviyorsun.”

“İstemiyorum.”

“Nil,” dedi okulun önüne yaklaşırken kadife bir ses tonuyla. Daha çok, *bana gerçek bir cevap ver*, demek istiyordu. Bu yüzden omzunun üzerinden başını çevirmiş ve yeniden gözlerime çevirmişti acı kahvelerini ya zaten. Cevabını nasıl alacağını çok iyi biliyordu. “Neden?”

Neden hayır diyemiyordum ona basitçe? Açıklamasını yapmak istemediğim cevaplar vardı işte. Neden *evet* ya da *hayır*, basit ve net, yeterli olmuyordu? Neden emir büyük yerdenmiş gibi savaşmayı bırakıyordum ben de ısrar ettiğinde? Çünkü savaşmak olmadığı için mi bu işin temelinde? *Kazanmakla* olmadığı için mi vazgeçiyordum bu kadar kolay? *Ben kazandım. Ama*

aşkta kazanmak yoktur.

Başımı salladım istemsizce gözlerimi yeniden odaklamaya çalışırken çünkü bulanık görüyordum. Derin bir nefes aldım. *Aşkta kazanmak yoktur. Ben kazandım. Kim bunu... Talya.*

“Çünkü her şeyden habersizken kafede çalışıyordum ve tezgâhın arkasında olmak beni o günlere geri götürüyor. Orada değilim. Her şeyin bittiği ve hepimizin kendi hayatlarımıza döndüğü, son kez yeniden başladığı bir yerdeyim. Sen de öylesin. Burada işin yok,” diye mırıldandım okulun güvenlik kapısına yaklaşırken. “O yüzden bir an önce gitsen iyi olur.”

“Gitmemi mi istiyorsun?” Durmuştuk kapının önünde. İki eli de bacaklarının üzerindeydi ve bana bakıyordu.

“Evet.” Tereddüt bile etmedim.

“İstanbul’a dönmemi ve hayatıma devam etmemi mi istiyorsun?” diye sorduğunda bir kez daha salladım kafamı. “Sen ne yapacaksın burada? Mezun olup çalışacak mısın?”

“Evet. Annemle Tornoda’nun yeni binasında birlikte çalışacağız,” diye açıkladığım sırada yüzündeki mimiklerin söndüğünü, bir şeyin farkına vardığını okuyabildim yüzünden. Sanırım Tornado’nun adını bile duymak, onda böyle bir etkiye sebep oluyordu.

Önüne dönüp camı indirdiği an “Yabancıların okula girişi yasak,” diye söyleniyordum ki kulübesinden kafasını çıkaran güvenlik görevlisine cüzdanından çektiği kimliği uzattı ve ağzımı beş karış açık bırakan o kelimeleri söyledi.

“Rektör’ün oğluyum. Teyit için arayabilirsiniz.”

Okulun başında Pamir’in... Hangisi, *annesi* mi *babası* mı, vardı?

“Annem,” diye mırıldandı sanki iç sesimi duymuş gibi, güvenliğin teyit alıp kimliğini uzatarak geçişe izin verdiği an gazlayarak. “İşinden emekli olduğu gibi üniversiteyi fonlayan vakıf-

lardan birini kurmuştu, bu sene başa geçti.”

Miray Yelkiran'ın Safir Üniversitesi'nin rektörü olduğunu nasıl bilmezdim? Bu okul benim okulumdu. Birkaç dekanı ve eğitim üyelerini tanıyordum sadece... Hiçbir törene vaktim olmadığından ya da katılmak istemediğimden mi fark edememiştim gerçekten?

“Ailen burada mı?” İşte bu, bilmediğim ve beklemediğim bir şeydi. Miray ve Parmas Yelkiran'ın başarılı iş insanları olduğunu biliyordum sadece. Ayrıca çok fazla seyahat ettiklerini ve bu yüzden bir yaştan sonra Pamir'in artık yalnız büyüdüğünü ve buna alıştığını. Ama o, evlerinin artık kullanılmadığını söylememiş miydi? Ailesi nerede yaşıyordu o zaman?

“Annem burada, şehir merkezindeki bir rezidansta kalıyor. Babam genelde yurtdışında uzun seyahatlerde oluyor,” diye mırıldanırken aracı park ediyordu. Kapalı otopark dolu olduğu için açık otoparka döndüğünü fark etmiştim ve bu sinir bozucuydu çünkü şimdiden tek bir şemsiye olmasıyla ilgili sinir krizi geçirmeye başlamıştım bile. Eğer erken çıkıp dersliğime kaçarsam onunla şemsiyeyi bölüşmek zorunda kalmayabilirdim belki. Evet. Öyle yapmalıydım.

Kantine indiği ders aralarını kovaladığın çocuktan, tek bir şemsiye var diye cingözlük edip önden fırlamak istediğin zamanlara ha?

Onu sevmediğimi düşünebilirdi davranışlarımı inceleyen bir göz, dışarıdan. Verdiğim cevapları dinler, yaptığım mimikleri izler ve *bu kız bu çocuktan kaçacak yer arıyor*, derdi. Haklı olurdu. Dışarıdan bir göz olarak. Gerçekten çok uzaktan, çok basit ve kolay teşhislerdi ama bunlar. Neredeyse doğrudu. Neredeyse.

Gerçek şuydu ki geri kalan hayatımın bir parçası olsun ya da olmasın, sonsuza dek onu sevecek ve yüzünü ilk gördüğüm anki gibi bunu bilerek, bunun tamamen farkında bir çaresizlik hissedecektim göğsümün orta yerinde. Her seferinde, bir telefon etmek ya da kalkıp yanına giderek yeni bir şans için yal-

varmak düşünceleriyle kendimi uykuya yatırmaya çalışacaktım geceleri; sabah olduğunda ve ben bölük pörçük uykumdan, kâbuslarımdan uyandığımda ise kahvaltımı edip gününe devam edecektim.

Başka şansım yoktu. Sanki bunu da bilerek yaşamıştım hayatımı. Kafamın içindeki gürültü, dışarının boş tantanasıyla karşılaşılıyordu her günkü gibi o gün de... Hatırlıyordum. Sonra o başını kaldırmıştı ve ben yüzünü görmüştüm. *Başka şansım yoktu.* Kaçarı yoktu.

İnsanlar acınası aşk hayatları yolunda gitmediğinde, severek ayrıldıklarında ya da bir şekilde yas tutarken *başka bir evrende, belki* derler. Ama sikerler. Başka bir evren yok. Tek sahip olduğumuz hayat, şu an sahip olduğumuz hayat.

Ve sen bunu bilerek onu kendinden uzak tutuyorsun.

Parıltıları yok et.

Ne sen Talya'sın ne de o Kalpkıran.

Parıltıları öldür.

“Yorucu olmuyor mu?”

Kafamın içindeki karmaşadan, bir anda ona döndüğümde etrafıma baktım şaşkınca. Sanırım bir süredir park hâlindeydik ve ikimiz de cama düşen yağmur damlalarında, kafamızın içinde kaybolmuştuk. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Okul ve iş temposunu kastediyor olabilir miydi?

“Neden bahsediyorsun?”

“Son birkaç yıl... O kadar fazla şey oldu ve o kadar fazla şeyin üstesinden geldik ki... Şimdi kendini dört duvar, bir çatı, soğuk bir eve hapsettin. Fizik okuyup annenin izinden gideceğini söylüyorsun. Sana yapma demiyorum. Zaten istediğin neyse yapmak senin hakkın, benim söz hakkım olamaz. Ama Nil...” Konuşurken avuçlarına bakıyordu, elleri dizlerindeydi. Ardından başını kaldırdı ve bana çevirdi acı kahvelerini. Kahvenin acı tadı da o ne zaman bana baksa, dilimin ucunda belirliyordu zehir gibi ve ben tereddütsüz yutuyordum her defasında.

“Beni istemediğine beni inandırabileceğini mi zannediyorsun?”

Onu inandırabilirdim muhtemelen. Kendimi de buna inandırırdım hatta. Ama bizim sorunumuz şuydu ki etrafımızdaki insanlar buna inanmazdı. Beni gerçekten tanıyan insanları buna inandıramazdım. Elle tutulur bir sebebim yoktu çünkü. Kendi sebebimi de onlara açıklayamazdım. Sonsuza dek yalnız olma konsepti o kadar da korkunç gelmiyordu Enstitü’de geçirdiğim zamandan sonra. Eğer oralarda bir yerlerde benim için bir mutlu son varsa, o da sevdiklerimin sağlıklı ve mutlu yaşadığını izleyerek bir hayat geçirmektir ve bundan kuşku duymuyordum hiç. Buna inanıyordum. Buna inanarak öleceğimi biliyordum.

Saniyeler geçti. Göz temasını kesecek hiçbir şey yapmıyordu, ben de kaçmaktan hoşlanmadığımdan hiçbir kavgadan; ilk çekilen olmayacağımı biliyordum. Ona ne söyleyebilirdim inancını kıracak? Nasıl olsa, bugün olmasa yarın evine dönmeyecek miydi? Onu bekleyen şatafatlı bir hayatı vardı artık, takımına karşı yerine getirmesi gereken sorumlulukları vardı çünkü sözleşme imzalamıştı mesela. Eminim menajeri ensesindeydi dünden beri çünkü hâlâ geri dönmemişti. Dönmeliydi. Dönmeliydi ve...

Parmaklarından birini, çenemde belli belirsiz bir dokunuşla hissettiğimde ne yapacağımı bilmiyordum çünkü beynim düşünmeyi bırakmıştı. Ne zaman sağ elini kaldırıp da dirseğini iki koltuk arasına yasladığını da bilmiyordum mesela ya da ne ara kafasının yüzüme bu kadar yaklaştığını. Saçıma dokunuyordu. Önümdeki tutamlara. En son ne zaman olmuştu bu? En son ne zaman nefesini bana solutmuştu?

Boğazımı temizleyerek önüme döndüm ve emniyet kemeri çıkardım. Dosyayı torpido gözüne iteleyip kapağını kapatıktan sonra doğruldum koltukta kapıyı açarken. “İlk dersi kaçırdım. İkinciye yetişmem lazım.”

“Benden kaçabileceğini mi zannediyorsun?” diye sordu ben şemsiyeyi açarak ilk adımımı dışarı atarken. İkinciye de attım ve

şemsiyeyi açmışken eğilerek içeri baktım.

“Kaçmıyorum. Kaçmam gereken biri değilsin.” *Yalanlarını sevsinler.*

Ardından kapıyı kapattım ve hızlı adımlarla fakülteme yürümeye başladım.

Çarpılacaktım. Bu kadar çok yalan söylediğim için, bir gün çarpılacaktım ve işte o zaman, kendi çarptığım insanların da ne hissettiğini anlayacaktım. Evet. Benim için mükemmel bir ceza olurdu işte bu. *Kaçmıyormuşmuş. Kaçmam gereken biri değilmişmiş.* Bir hafta da zaten on gün. Dünya düz. Benim saçlar beyaz... Pamir esmer.

Ece'nin nerede olduğunu öğrenmek için yazdığım sırada, Nisan'dan gelen bir mesajla yüzüm aydınlandığında hızlıca telefonunu çaldırdım. İlk çalışta açtı. “N’aber arazi?”

“Kalbimi kırıyorsun ama... Önceden daha kibar lakaplarla seslenirdin bana,” diye mırıldandım Ece'nin mesajıyla kafeterya merdivenlerini inmeye başladığımda. “Müsaitim akşam. Senin uçağın kaçta?”

“Havalimanı için Samsun’a gitmek zor şimdi arabayla diye mırın kırın ede ede beni arabayla dönmeye ikna etti Buğra. Kanan’ın arabasıyla döneceğiz İstanbul’a, şansa onun da işi varmış. O yüzden ben ne zaman istersem o zaman döneceğiz akşam.” İpleri eline almış gibi görünüyordu zaten ama bu kadar baskın olduğunu bilmiyordum Nisan’ın, ilişkisinde. Buğra söz dinleyen uslu bir çocuk olmuştu gerçi her zaman. “Bir pubda çalıştığını duydum, orada buluşmaya ne dersin? Nerede çalıştığını çok merak ediyorum. Bugün mesain var mıydı?”

“Pazartesi mesaim olmuyor genelde, önemli bir maç olmadığı sürece,” diye mırıldandım pub teklifini gözden geçirirken. “Başka bir yere mi gitsek aslında...”

“Sıkılmışsındır mekândan tabii, işyerin sonuçta ama gerçekten çokook merak ediyorum. Vallahi kalkıp bu sabah saatinde

gideceğim meraktan. Başka vaktim de yok ki burada, izin almayı denedim işyerinden ama çok sıkışık işler bu sıralar.” Sesi o kadar heyecanlı geliyordu ki. “Ece varmış bir tane. Mine’nin kuzeni. Ama kuduz bulaşmamış ona herhalde bunlardan, iyi bir kızmış Ece. Öyle duydum. Arkadaşmışsınız ve birlikte takılıyormuşsunuz okulda. Onunla da tanışmak isterim.”

“Sen nereden aldın bu bilgileri?” diye sorarken gülüyordum. Ben anlatmadan çok şey biliyordu.

“Çağrı’yla konuştum az önce. Kaan’la telefondaydılar, biz de kahvaltı etmeye dışarı çıkmıştık dördümüz. Biliyor musun o geri zekâlı Yaren’i de çağırmış, Yaren de peşinde Mine’yi sürüklemiş. Boğazımda kaldı içtiğim çay. Tuvalete kaçtım şimdi. Ne bekliyordu yani tam olarak top peşinde koşan bu takvimi kalabalık çocuğu, Soyhan’daki bir çay bahçesine mi getirecektik? Kesin fotoğraf çekinip Instagram’ına koymaya çalışacak, bak gör. Dün akşam mezuniyette de bir rahat vermedi. Gerçi dün akşam kimse rahat vermedi çocuğa. Bunun götünü iyice kaldırmışlardır bunlar... Ya ben anlamıyorum niye sen, *nihai* sevgilin ve onun eski sevgilisi bizimle mutlu huzurlu üç çocuklu beş kuzen ağıl sülale gibi takılmak zorundayız biz hepimiz ya?!”

Gülerek kafeteryaya girdiğimde Ece, yanında Cem ve Burak’la birlikte en arka masada canla başla çalışıyorlardı. Sanırım havada kâğıtlar uçuşuyordu. “Akşam daha detaylı konuşalım mı? Birazdan derse girmem gerekecek. Mekânın adresini bilmiyorsan mesaj atabilirim.”

“Tabii ki biliyorum! Saat sekiz nasıl?”

Nisan’a veda ettikten sonra telefonu kapatıp çantama attım ve şemsiyemi de kapatarak askısını bileğime taktım o an, bizimkilerin yanına yaklaşırken. Kolumda Malik’in şemsiyesiyle gezdiğime inanamıyordum. Pamir’in şemsiyeyi ofisten çaldığına daha da inanamıyordum.

“Dosya teslimini yapmadın mı yoksa hâlâ?” Masanın başına

geldiğim an, üçü de ellerinde kâğıtlarla suçüstü yakalanmış bir edayla kafalarını kaldırıp bana baktılar. Burak gülerek başını iki yana sallıyor ve sayfaları karıştırıyordu, sanırım kâğıtlar karışmıştı ve düzenlemeye çalışıyorlardı.

“Günaydın, *yeniden*,” diye mırıldandı Ece ağlar bir taklitle ayağa kalkıp Burak’ın elinden düzenlediği kadarını alarak dosyaya yerleştirirken. “Evet. Yani çıktığı tamamen yanlış almışım. Profesör de ikinci dersin çıkışına kadar istedi. Koşa koşa gittim fotokopiye, bir de yağmur başlamasın mı? Cem’le Burak ve ceketleri olmasa sıçmıştım,” diye homurdanmaya devam etti önümde birkaç sayfa atarken. “Allah aşkına yardım et ya!”

Şemsiyemi, ceketimi ve çantamı bıraktıktan sonra sandalyeye geçip oturdum gülerek ve anladığım kadarıyla konu başlıklarını, elimdeki sayfaları uygun bir şekilde sıraya dizmeye çalıştım.

“Yeniden, derken? Sen neredeydin ki?” diye sordu Burak, laf arasında.

“Bir işim çıktığı için...”

“Sevgilisi geldi.”

Şokla başımı kaldırdım kâğıtların arasından. Cem’le Burak alık alık birbirine bakarken ben karşımdaki Ece’nin bunu söylediğine inanamıyordum. Şaşkınlığımı gördüğü an, başını kâğıtların arasına geri soktu ve omuz silkti. “Öyle değil mi ama? Arkadaş falan değilsiniz.”

“Evet, çünkü hiçbir şeyiz,” diye homurdandım sandalyede rahatsızca kıpırdaşarak. Bu masada beni Malik kadar rahatsız eden biri yoktu, bu yüzden yalan söylemeye devam etmeyecektim. Pamir Yelkıran ve ben, hiçbir şeydik. *Birçok şeydik* ama günün sonunda *hiçbir şeydik*.

İşte. Söyledim. Yalan değil.

“Ben söyleyeceğimi söyledim,” dedi Ece bir anlık ellerini kaldırıp teslim olurcasına bir ifade çizerken, ardından hemen ödevini düzenlemeye devam etti. Birkaç saniye boyunca herkes

sessiz kaldı. Cem'in cevabıma saygı duyduğunu ve aslında çok da önemsemediğini biliyordum, tıpkı Burak'ın daha sonra tekrar sorup bir cevap almak isteyeceğini bildiğim gibi.

Kafamın içinde kaybolmaya başladığım o an, koridordan gelen bir çığlık düşüncelerimi böldüğünde *olamaz*, diye mırıldandım içimden ama seslerin normal olmadığını fark ettiğim an pes ederek arkama yaslandım ve sabır dilenirken tavana baktım. Cem ve Burak'ın da dikkatini çeken sesler, çocukların çatık kaşlarla "Ne oluyor ya?" diye sızlanmalarına yol açarken Ece dünyadan kopmuş bir şekilde düzenlediğimiz konuları dosyasına geçiriyordu.

Yanımdaki masadan birinin hemen arkama doğru flaş patlattığını gördüm. Ardından bir sandalye çekildi Cem'le yanıma. Göz ucuyla oturuşunu izledim. Cem şaşkınca yanına oturan bu yabancıнын yüzüne bakarken, Burak çatık kaşlarının ardından kocaman açılmış gözleriyle karşısına oturan ve iki akşam önce televizyonda maçını izlediği adama bakıyordu. Ece'nin düzenlediği kâğıtlar elinde kaldı. Direkt *pause* moduna alınmış gibi elleri de havada kalmıştı.

Beni takip edeceğini biliyordum. Okula neden girmişti ki zaten? Beni sinir etmek için mi?

"Ne kadar hızlı yürüdün ya, yetişmek mümkün değil," diye mırıldanıyordu kendi kendine, etraftaki bakışları umursamadan sandalyesine yerleşirken. "Bu kadar uzun muydu senin bacakların?"

"Ne kadar uzun olduklarını gösterebilirim. Çok güzel tekme atıyorlar. Tam olarak, iki bacak arasına. Iskaladıklarını hiç görmedim, o zaman gerçeğe yakın bir fikrin olabilir," diye fısıldanarak kendi kendime, kucağıma çektiğim kâğıtları sayfa numaralarına göre Cem ya da Burak'a vermeye devam ettim hiç istifimi bozmadan. Başımı kaldırıp da bakmıyordum bile ona. Tamamen görmezden gelecektim. Sonuna kadar görmezden ve

duymazdan gelmeliydim.

“Abi, sen burada mı okuyordun?” diye sorduğunu duydum Cem’in o an. Cem’in hepimizden, hele de benden ve Pamir’den çok küçük olduğunu unutmuştum; üstelik okul takımında bir yeri vardı ve basketbol oynuyordu. Pamir’in oynadığı takımın maçlarını hiç kaçırmazdı ve ona karşı büyük bir saygı besliyordu. Aslına bakarsak, Cem’in idolüyle yan yana oturduğunu söyleyebilirdim sanırım. Belli etmemeye çalışıyordu ama dizini gergince titretiyordu.

“Çok pardon ben kendimi tanıtmadım,” diyerek araya girdi o an ve ilk Cem’e elini uzattı. “Pamir ben, hemen sağımdakinin *kuyruğuyum*. O nereye, ben oraya.”

Dirseğimi masaya yaslayarak elimle yüzümü kapatmaya çalıştım alnımı ovalıyor izlenimi vererek. *Yarabbim sen sabır ver*. Sanırım artık yalan söyleme sırası Pamir Yelkiran’daydı ve kesinlikle tek amacı beni rezil etmektir.

“Cem ben,” diye yanıtladı Cem, Pamir’in elini dostane bir şekilde sıkarak kafa tokuşturduğunda. Onun için ne anlama geldiğini idrak edebilecek bir kafada değildim o an, bunu daha sonra düşünecek ve sevinecektim.

“Burak.”

Burak’ın elini masa üzerinden uzatarak, büyük bir soğukkanlılıkla Pamir’le el sıkıştığını gördüm. “Memnun oldum. Eee n’apıyorsunuz burada böyle?”

“Ece’nin ödevinin sayfaları karıştı, onu düzenliyoruz. İkinci derse yetişmesi lazım.” *Aferin Cem. Her şeye cevap ver. Köpek yavrusu gibi atla ıslak hayran bakışlarla.*

“Bunlar sıralı mı şimdi?” diye sorduğunu duydum Pamir’in, birkaç saniye ve bir sürü hışırtı sonunda. Sanırım hâlâ şokta olan Ece’nin ödevinin birkaç sayfasını düzenlemeyi başaramıyordu. Cem hızlıca kontrol edip onaylayarak düzenli sayfaları Ece’ye uzattığında, Ece’nin en azından açık ağzını kapatarak sayfaları

kabul ettiğini gördüm.

“Sabahın nasıl geçti?” diye sordu ardından. “İstanbul’a dönüyor muydun sen?”

Burak’ın bir süredir sayfa düzenlemeyi bırakarak benim hâl ve tavırlarımı gözlemlemesi bitmiş olmalı ki, Ece’yle Pamir arasında gezdirdi bakışlarını. “Bir dakika, bir dakika... Siz tanışıyorsunuzunuz?”

“Evet,” diye yanıtladı Ece gülümseyerek, sandalyesinde biraz daha dikleşirken.

“Nasıl ya? Daha iki akşam önce pubda maçını izliyorduk saydırdın Mine’yle lisedeyken çıktıkları için, top peşinde koşturandan adam mı olur dedin...”

“Öyle demedi ya,” diye böldü Burak, Cem’in lafını o an, elindeki sayfaları sallayarak. “Top peşinde koşturan adam net salaktır dedi.”

Kahkahamı saklamaya çalışarak eğdim başımı o an çünkü gülerken dirseğim masadan kaymıştı ve ben dudaklarımı birbirine bastırarak başımı soluma dönmeye çalışmışım görmesinler diye. Ece cidden öyle konuşmuştu.

“Ben onu şey için öyle demiştim...”

“Benimle tanışmadan önce hakkımda söylediklerini önemsemem kimsenin, dert etme,” diyerek araya girdiğinde Pamir, gerçekten morarmadığını ve hatta Ece’nin yorumlarının canını bile sıkmadığını görmek için başımı kaldırıp da ona bakmak zorunda kalmışım. Gayet samimi bir ifade vardı yüzünde. *Lanet*. “Önemli olan tanıştıktan sonraki intibamız olmalı, değil mi Ece?”

“Kesinlikle öyle olmalı,” diye cevapladı Ece onu, ödevinin son parçalarını da ellerimizden toplayıp birleştirirken. Ayağa kalkmıştı. “İyi dedin Pamir. Bu arada kayda geçsin diye söylüyorum, kime neden ne sebeple laf attığımı hep bellidir benim, hep aynı yere bağlanır. Arkadaşlar da biliyorlar aslında ama er-

kek milleti işte. Hep cazgır. Hep bir hinlik, muzırlık peşinde...”

“Öyle,” diye mırıldandım ayağa kalkarken oturduğum yerden, ardından çantamla ceketimi aldım. “Derste görüşürüz.”

Pamir’e başımla işaret etmeme gerek kalmamıştı bile, tanıştığına memnun olduğunu söylediği arkadaşlarımın yanından kalkıp peşimden kafeteryanın açıldığı avluya çıkarken beni takip ediyordu. Açık havada, kolonların arasındaydık ama bina üzerimizde olduğundan ıslanmıyorduk. “Gerçekten bunu yapmak zorunda mıydın? Anneni görmek için okula girdiğini sanmıştım.”

“İnsanlar başına bela olmasın diye bir görüneyim dedim,” diye cevaplarken beni, kolonlardan birine yaslanmıştı bile. Yağmur damlaları sol omzuna değiyordu. Arabadaki sohbetten mi bahsediyordu hâlâ?

Ağzım açık kaldı karşısında dikilirken. Avluda çok fazla insan yoktu ama kaçak bakışları üzerimizde hissedebiliyordum. Çantamı omzuma astıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirdim, saçlarım yine ceketimin içine sıkışmıştı ama onları kurtarmak için fazla sinirliydim. “Sağ ol. Sayende insanlar gerçekten başıma bela olacak.”

Acı kahveler kısıldı hafifçe, neredeyse silik bir tebessüm oluştu yüzünde. Gözleri bir anlığına ceketimin içine sıkışmış, beni küt saçlı gösteren tutamlara takılmıştı. “O ne demek?”

“Lisede değiliz artık. Büyüdük. Peşinde bir fan ordusuyla gidiyorsun nereye gitsen. Ben sakın yaşamaya çalışıyorum hayatı, en çok sen biliyorsun neden sakın yaşamaya çalıştığımı. Tetiklenmemeye ve iyileşmeye çalışıyorum çünkü bir kez daha kaldıramam her şeyi unutmayı. Şimdi seni burada bırakacağım ve dersime gireceğim ama muhtemelen denk geldiğim herkes benim için kim olduğunu soracak. Neden burada olduğunu soracak. Neden yanımda oturduğunu soracaklar kafeteryada. Arkadaşlarım soracak...”

“Onlara ne söyleyeceksin?” Gerçekten merak ettiği, samimi

bir soru gibi hissettirmişti bu.

“*Eski bir dost,*” diye mırıldandım sesim bir anlığına titrerken. Ardından yutkundum boğazımı temizlemeden hemen önce. Omzuna damlayan yağmurdan nefret ediyordum, neden en çok sevdiğim şey bile ona dokunmak istiyordu? “Şimdi o kapıdan içeri gireceğim binaya,” diye devam ettim dönüp meraklı bakışlı insanların dikildiği kapıyı başımla işaret ederek bir anlığına. “Sen de Malik’in verdiği dosyayla evine, İstanbul’a geri döneceksin. Gelişmeleri bir şekilde öğrenirim.”

“Tamam.” Bakışlarını kaçırmıştı ama kızgın ya da umursamaz bir şekilde değil. Samimiydi. *Tamam.*

“Kendine iyi bak.”

Beni olmadığım bir şeye sivrilttin.

“Sen de,” derken sesinde herhangi bir duygu yoktu, tıpkı benim gibi soğuk bir yerden konuşuyordu. İnanmışa benzemiyordu ama insanlar ve benim tetiklenmemem gerektiği konusunu birbirine bağlayıp ona kendimi açıkladığım an beni anlamıştı. Uzatmayacaktı. Zaten konu benim iyiliğim olduğunda hiçbir konuyu uzatmazdı.

Ne yapacağımı bilemez hâlde ama öyle görünmemeye çalışarak, kollarımı indirdim ve kapıya ilerlemek üzere dönecek gibi oldum ama yaslandığı kolondan doğrularak karşıma dikildi. Bir şey daha söyleyecek sanmıştım. Halbuki elleri yüzüme uzandı, dokunmadı; en azından yüzüme... Hayır, saçlarımı ceketimin içinden çıkarıyordu. “Eskiden saçlarını ceketinin içinde bırakmazdın, Nil, canlarının acıdığını düşünürdün,” diye mırıldandı yalnızca benim duyabileceğim bir sesle. Ben onun yüzüne bakıyordum ama o ceketimin içinden çıkardığı saçlarımın dökülüşünü izliyordu. “Değişmişsin.”

“Bunu sanki yıllar önce Bursa’dayken onları griye boyayarak canlarına okumamışım gibi söylüyorsun. Ben pek fazla değişmedim,” diye mırıldandım yanından geçip giderken. En büyük kanıtı, bugün onu böyle güçlü bir kuvvetle itiyor olmamdı ken-

dimden.

Binanın içine girip koridorda yürümeye başladığımda üzerimde normalin belki iki fazlası göz vardı ama sanki tüm dünya ensemdedir, beni konuşuyorlarmış gibi hissediyor ve fısıldaşmalar duyuyordum. Belki de yalan söylüyordum, yine; birincisi ben yalan söylemezdim, ikincisi de lisedeyken insanların bakışlarını bu kadar umursamazdım. Hayali olsalar bile. Yani nihai olan olmuştu ve gerçekten *değişmiştim*.

Amfiye girdiğim gibi Ece'yi üst sıralarda gördüm, hemen iki yanında Burak oturuyordu. Yaklaştıkça üzerimde hissettiğim gözleri, her nasılsa görmezden gelmeye çalışarak oturdum yanına ve "Ödevini teslim ettin mi?" diye sordum ceketimi çıkarıp kenara bırakırken.

Ece kafeteryada olanlarla ilgili hiçbir şey söylemedi, sadece dosya konusunda ne kadar zorlandığından ve eğer profesör ona tam not vermezse bütün dönem peşinden koşturacağından... Burak'ın kafası dağınık görünüyordu ama.

Öğle arasından sonraki son dersimin çıkışında merdivenlerden inerken, asansörlerden birinde dekan kalabalığının arasında Miray Hanım'ı görmeyi beklemiyordum; her ne kadar bir anlığına göz göze gelmiş olsak da beni hatırlamayacağını düşünerek merdivenlerden inmeye devam ettim. Üzerinde gri bir kalem etek-ceket takımı vardı, dalgalandırılmış ombreli kumral saçlarıyla sürdüğü kahve rujun rengi o kadar güzel görünüyordu ki... Kafamın içinde Miray Hanım'ı en son gördüğüm anı hatırlamaya çalışıyordum ama aklıma sadece maskeli balo geliyordu. *Maskeler. Mey. Karanlık oda.*

Miray Hanım'ın bir kızı olsa, dünya güzeli olacağı oğlundan belliydi.

Benim annem neredeydi?

Oldukça acınası bir bakış attım cebimden çıkardığım telefonun ekranına. Tek bir cevap bile yoktu bıraktığım ses kaydına.

Sabahtan beri uçakta olamazdı ya?

“Nil?”

Telefonumu hızlıca cebime sokarken duyduğum ismimle döndüm arkamı. Miray Hanım hemen dibimde, kocaman gülümsemesiyle bakıyordu bana. Neredeyse aynı boydaydık. Ağır bir kadın parfümü kullanıyordu ama güzeldi, mide bulandırıcı olanlardan değildi. Yüzü o kadar güzeldi ki ona baktığında insan göz çevresindeki kırışıklıkları ya da saçlarının arasında görünen beyazlıkları görmüyordu bile; kaç yaşındaydı bilmiyordum ama kesinlikle genç gösteriyordu.

“Miray Hanım,” diye mırıldandım gerginlikle ellerimi nereye koyacağımı bilemeyerek, bir ceketimin cebine sokup bir çıkartarak. Gülümsedim. “Nasılsınız?”

“Asıl sen nasılsın?” Yüzümü inceliyor, herhangi bir iz arıyordu sanki fiziksel ya da değil; *yıkımın izini*. Miray Hanım ne kadarını biliyordu? Oğlu hakkında, benim hakkımda... Safir’in başındaydı. Akademi, aile mirasıyla ilerliyordu. Miray Yelkiran *her şeyi* biliyordu.

“Odamda bir kahve içer misin benimle? Kahveyi sevdiğini biliyorum.”

Tek yapabildiğim gülümseyebilmek ve kafamı sallamak olmuştu o an. Miray Hanım beni yönlendirerek rektör odasının kapısını açtığı anda, kafamın içindeki sesler gittikçe yükselmeye başlamıştı: *Onun annesiyle ne yapıyorsun? Onun annesi seni ne kadar tanıyor? Annesine ne kadarını anlatmıştır? Annesi bana ne diyecek?*

Anneler, çocuklarının görüştükleri insanlarla görüştüklerinde ne yaparlardı bilmiyordum açıkçası. Pamir’le annemin yan yana geldiği anlar kesik kesik gözümün önünden geçiyordu, hiçbirinde ikisi arasında bir bağlantı hatırlayamıyordum; annem hiçbir zaman, asıl olaya, yani bana ve iyileşmeme odaklanmaktan etrafımdaki insanlarla doğru düzgün tanışmamış olabilir miydi?

Kahveyi sevdiğini biliyorum, deyişi kulaklarımda yankılanırken

Miray Hanım'ın; odasındaki kahve makinelerinden birine giderek cam bir kavanozun kapağını açıp kahve makinesine su dolduğunu izledim. "Sayende oğlumu daha fazla görebiliyorum artık. Eh, tabii gelirken kahvemi de getiriyor gezdiği yerlerden," dedi yüzünde koca bir gülümsemeyle. "Söyle bakalım güzel kız, Cunda'nın sakızlı Türk kahvesinden mi istersin yoksa Harput'un Dibek kahvesinden mi?"

Orada öylece dikiliyordum. Koca odanın ortasında, neredede duracağımı ya da ne yapacağımı bilmezcesine; daha önce hiç yalnız kalmadığım biriyle ya da hatırlamadığım... "Siz istediğinizi hazırlayabilirsiniz," dedim boğazımı temizleyerek, arkamı dönüp deri koltuklardan birine otururken. Öyle bir oturmuştum ki koltukta yer kaplamıyordum sanki. Dizlerim birbirine yapıştı ve ellerim de bacaklarımın üzerindeydi. Ardından sözlerini henüz idrak edebildiğimi fark ettim. "Oğlunuzu daha fazla görebildiğinizi söylerken neyi kastettiniz?"

Kahveyi hazırlayıp makineyi başlattıktan sonra topuklularının üzerinde dönerek koca bir gülümsemeyle gelip yanıma oturduğunda dirseğini koltuğun sırtına yaslayarak bana dönmüş; parıl parıl parlayan gözlerle bakıyordu suratıma. "E her hafta geliyor ya?"

"Nasıl?"

"Perşembeleri, maçlarından önce gelip bir gününü mutlaka burada geçiriyor," diye mırıldanırken Miray Hanım'ın sesi biraz kısılmıştı gittikçe, ardından kahve makinesinin sesini duyduk. "Biliyorsun sanıyordum tatlım," diye devam etti lafına, kalkıp kahvelerimizi koymak için iki fincan ve tabağını çıkarırken. "Burada vaktini birlikte geçirebileceği arkadaşları kalmadı artık, herkes başka şehirlere dağıldı. Bir tek sen varsın."

Bu yüzden mi güvenlik kulübesindeki adam yalnızca kimliğine bakıp barikatı kaldırmıştı? Artık tanıdığından mı? Okula

gelmiş miydi ki daha önce? Eğer her hafta perşembe Soyhan'a gerçekten geldiyse... Ne yapmıştı ki burada? Neden gelmişti ki her hafta perşembe? İşi gücü yok muydu bunun?

Ben kafamın içinde kaybolmuşken çoktan kahvelerle geri dönen Miray Hanım'ın *kahveyi sevdiğini biliyorum*, deyişi de arka planda tekrar etmeye devam ediyordu kafamda. Nereden biliyordu ki? Pamir Yelkıran'ın annesi benim kahveyi sevdiğimi nereden biliyordu ki dile getirecek kadar?

Benim annem biliyor muydu kahveyi çok sevdiğimi?

Benim annem neredeydi?

Başım o kadar ağrıyordu ki gözlerimin sulandığını hemen önüme bir damla yaş düşüp deri koltuktaki ağırlığının yarattığı çukura düşene kadar anlamadım. Miray Hanım bir şey anlatıyordu ama kulaklarım duymuyordu, her ne anlatıyorduyorsa ifadesi yüzümü gördüğü an değişti ve endişeli bir hâl aldı ama o sırada ben koltuktan tutunarak ayağa kalkmakla meşguldüm. "Çok özür dilerim," sözcükleri çıkabildi yalnızca ağzımdan, ardından elimi ceketimin içinden sol göğsüme yaslayarak koşar adımlarla çıktım rektör odasından. Kalkarken koltuğa kahveyi dökmüş müydüm, Miray Hanım özrümü duymuş muydu emin değildim ama bu hissi biliyordum, *ölecekmiş* gibi hissediyordum. Tanıdık bir histi. Belki de her şey başa sarmadan hemen önce böyle oluyordu.

Çantamın içindeki sakinleştirici haplardan birini su olmadan boğazımdan aşağı yolladığım sırada yangın merdivenlerinde oturuyor, parmaklarımla oynuyordum.

Bazen çok yorgun hissediyordum. Çok da yaşlı ya da ağır bir yükün altında değildim aslında böyle hissedecek kadar, sanırım yaşadıklarım ağır geliyordu. Birinin yüzüne bakıp *hatırlamadığım sohbetlerimiz vardır*, demek ve bunu kabullenmek zordu. Anne babamsız geçen lise yıllarımın ardından babamı kaybetmeyi henüz sindiremiyordum ki, annemin nasıl işleri yüzünden sürekli uzakta oluşuna üzülebilirdim? Yerim yoktu sanki. Biraz daha

üzülmeye yerim yoktu.

Ne yaparsam yapayım, bu yalnızlık hissi gitmiyordu.

Bir müddet sonra yangın merdivenlerinin kapısı tıklandığında, bunu o kadar garip bulmuştum ki ama hızlıca gözlerimi silerek burnumu çekmiş ve çatık kaşlarımın ardından kapıdan kimin çıkacağına bakmaya başlamıştım. Kim herkese açık bir alandaki kapıyı tıklatırdı ki? *Burak*. Birkaç saniye sonra, kapı hafifçe aralandığında elinde bir kitap ve ceketıyla Burak'ın merdivenlere adım atışını izledim. "İyi misin?" diye sordu kapıyı arkasından kapatırken. "Rahatsız ediyorsam gidebilirim."

"Önemli değil," diye mırıldandım, Burak yanıma geçip otururken merdivende. "Biraz bunalmıştım."

"Fark ettim. Yani koridordan hızlıca çıkıp buraya kaçtığını gördüm. Aslında sana seslendim ama duymadın, ben de biraz bekledikten sonra şansımı deneyeyim dedim," diye mırıldandı oldukça sakın bir sesle. Ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibiydi, kitabını kucağına bırakmış ama daha sonra alıp ceketıyla birlikte kenara koymuştu. "İstersen konuşabiliriz."

"İnsanlar neden yalnız hissediyor biliyor musun?" diye sordum burnumu bir kez daha çekerken. Gözyaşlarımı silmiş olabilirdim ama muhtemelen gözlerim kızarmıştı ve Burak'tan ağlamış olduğumu saklamama imkân yoktu.

Burak birkaç saniye sorumu düşündü. Bacaklarının arasından sarkıttığı ellerini, merdiven zeminini inceliyordu. Belki de onun da bir cevabı yoktu. Sonuçta yapayalnız insanlar değildik, arkadaşlarımız vardı. Fotoğraflar çekiliyordu ve dumpları atılıyordu artık Instagram'lara; her birinde güzel sofralarda olduğumuzun, gülümsediğimizin ve eğlendiğimizin kanıtı vardı. Yazıcıdan çıkarıp masaya vurmak gibiydi. Bak. *Mutluyum*. Mutlu bir hayatım var. *Eğleniyorum*. *Geziyorum*. *Arkadaşlarım var*. *İşim var*. *Okuyorum da*. Bak. Bak. *Mutluyum*. Yalnız değilim. Bak bana. *Yalnız değilim*. Bana bak.

Bana bak.

Ama ben hiç özgürleşmedim, hep yalnızlaştım.

“Çünkü yalnız hissetmemenin ne demek olduğunu biliyorlar. Nerede yalnız hissetmeyeceklerini biliyorlar,” dedi o an Burak, düşüncelerimin ortasına meteor gibi düşen bir cevapla. Öyle bir etki yaratmıştı ki kafamın içinde, başımı kaldırıp da öfkeliymiş gibi bakan ıslak gözlerimi ona çevirmiştim.

“O zaman oraya gitsinler,” diye mırıldandım dişlerimin arasından. Belki de öfkeliydim gerçekten de.

“Gidemezler. Bazı insanlar öylece, oraya gidemezler. Gitse-ler de oraya, kalamazlar. Yerleri yoktur. Kalsalar da o yer eskisi gibi hissettirmeyebilir bile artık, değişmiş olabilir; eskisi gibi olsa da yer yerinden oynayabilir bile bazen. O zaman seni yalnız hissettirmeyen o yerde mi olursun yine yoksa yabancı bir yerde mi?”

Bazı insanlar öylece, oraya gidemezler.

Bir deprem sarsıntısının değil de, bir gözyaşının çatlattığı kaldırımlar vardır bazı şehirlerde.

Bazen çatlaklar kapanır, bazen öylece kalır sadece.

Yağmur suyu içeri dolar, derinlerde bir yerlerde karanlıkta yeşerir çatlaklar çünkü güneş *bazen* aydınlatır. *Arada sırada* sızdırır ışığını içeri, yalnızca hayatta kalsın diye.

Bazı çatlaklar, bazı kaldırımlar yeşersin diye açılır bazı şehirlerde.

Pamir'in Malik'ten aldığı Şemsiyenin altında Burak'la, kampüste yürürken çok değil yarım saat önceki konuşmamızın kasvetini üzerimden atmıştım. Biraz sızlanıp sessiz kaldıktan sonra yüzümü silmiştim ve Burak da, Ece'nin proje ödevine kapak koymayı unuttuğu için asistanın kafadan on puan keseceğinin nasıl garanti olduğunu anlatmıştı. Arkadaşım için kötü hissediyordum ama üç kişi bir basketbol yıldızı ödevini toparlamıştık küçücük masada, bu yüzden gülmeden edememiştim. Sanırım pubdaki iş yükü fazlaydı ma sezonuna girmemizle beraber, kafası başka yerlerdeydi hep.

“Arkadaşlarının akşam bizim mekâna rezervasyon yaptırdığını duydum,” dediği sırada Burak'ın, kampüsten çıkıyorduk ki giriş kapısının hemen karşısındaki yolda kenara çekilmiş siyah bir *Porsche* gördüm. Önünde ise kalçasını arabasına yaslamış, ellerinden biri ceketinin cebinde diğeri ise dudaklarının arasında az önce içine çektiği sigaranın külünü yere silkeleyen Pamir Yelkırır'ı.

Aramızda birkaç metre vardı ama acı kahveler ruhumu deliyordu. Bu adil miydi?

“Efendim?” Burak'ı dinleyememiştim bile doğru düzgün, o yüzden bakışlarımı yüzüne çeviremesem de tekrar etmesi için sordum.

Birkaç saniye sonra Burak elini gözümün önünde salladı, metrelerce önümdeki siyah silüetle göz temasımı kesmem adına. İstemsizce Burak’a baktım. Neredeyse dibime girmişti ve rahatsız olmuştum, bir an önce ayrılmak istiyordum. Parfümü başka bir şeydi. Yabancı bir koku. Ne kadar zamandır duyuyor olsam da, yabancıydı işte.

“Akşam diyorum, mesaim var. Masanıza servis açarsam şaşırma,” diyerek güldü Burak. Ardından dönüp ilerideki siyah silüete baktı ve bakışlarını bana çevirdi yeniden. “Seni mi bekliyor?”

“Büyük ihtimalle.”

“Seni ben bırakabilirim istersen.”

“Gerek yok, teşekkür ederim,” diye mırıldandım şemsiyeyi eline uzatarak. “İstersen sen al. Ben arabayla döneceğim gibi görünüyor.”

“Teşekkürler ama arabayı şuraya park etmiştim, hiç gerek yok... O zaman akşam görüşürüz?” Önüme geçerek Pamir’in silüetini görmemi tamamen engellediği an, o kadar sinirlenmiştim ki duruşumun ve ifademın anında değiştiğini fark etmemesi imkânsızdı. “N’oldu ya?”

“Hiç,” diye mırıldandım gülümseyerek. Gittikçe daha korkunç bir insan mı oluyordum ben? *Hayır, sadece, bilerek onu görmene engel oldu.* “Görüşürüz. Sohbet için teşekkürler.”

“Her zaman.”

Ama Burak gitmiyordu.

“Oradakiyle,” diye mırıldandığında, bir şeyler daha söyleyeceğini zaten biliyordum. Başıyla geriye işaret etmişti. Kimi işaret ettiği belliydi. “Aranızda hiçbir şey olmadığına emin misin?”

“Evet.”

“O zaman neden numaranı alamıyorum hâlâ?”

“Numaramla ne yapacaksın ki?”

Burak otuz iki diş gülümsedi bir an, onu aptal yerine koyduğumu mu düşünüyordu yoksa niyetinin açık olduğunu anla-

manımı mı bekliyordu bilmiyordum. Kafam allak bullak olmuştu zaten bugün.

“Belki bir gün kahveye çıkarız, sohbet muhabbet ederiz. Fena mı olur?”

İnsan her gün, duygusal zekâsı yüksek biriyle sohbet edemiyordu bu yüzden tatmin de olmuyordu çoğu zaman oturduğu masalarda konuşulan konulardan. Burak iyi bir arkadaşımды ama bu sohbetleri devam ettirmek istiyorsa arkadaşım olarak kalması gerektiğini bilmeliydi.

“Sana benimle ilgili bir şey söyleyeceğim eğer kaba davranıyorsam affet ama bilmelisin,” diye mırıldandım düşüncelerimi toparlamaya çalışırken, dudaklarımı ıslatarak. Burak dinlediğini belli edercesine bakıyordu gözlerime. “Biriyle tanıştığımda, yalnızca aynı ortama girsem bile; anlıyorum. Olup olmayacağını. Hissediyorum çünkü. Bazen biriyle yalnızca tanışman, hatta sadece yüzünü görmeyen yeterli olabiliyor. Anlıyorsun.”

Burak’ın dudakları bir çizgi hâlinde gülümserken ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı ve bunu biliyordum. Nasıl Melih gibi, Burak gibi iyi ve daha az karmaşık çocuklar beni kahveye çıkarmak istediklerinde onlara bunun mümkün olmadığını çok kesin bir dille söyleyebiliyordum da; Pamir Yelkiran’ı buna ne yaparsam yapayım ikna edemiyordum, onu da biliyordum aslında. Sadece neden bu iyi çocukların sürekli karşıma çıkıp durduğunu ve benim artık kalpleri kıran bir pozisyona oturduğumu anlayamıyordum.

“Kaç kere oldu bu?” diye sordu Burak, seslice nefes verdikten sonra başını hafifçe yana yatırarak bana ıslak köpek yavrusu bakışları atarken.

Gülümsedim. “Bir.”

“Belki ikincisi sonradan oluyordur? Bir kere olduysa daha, bir başkasının ne şekillerde ve ne zaman seni etkileyeceğini bilemezsin o yüzden teorin aslında geçersiz...”

Kendi kendini kesmişti, ben bir şey söylememiştim bile. Devam etmeyeceğini hissettiğimde ancak, burnumu çektim ve tatlı bir tebessüm kondurdum dudaklarıma. Sanırım yanaklarımda kızarmıştı. “Tabii, haklı olabilirsin ama ben şu an sana ne hissettiğimi söylüyorum sadece.”

“Ve ne hissetmediğini,” diye devam ettirdi Burak. Omuz silkti ceketinin fermuarını çenesine kadar çekerken. Ardından bir baş selamı vererek elleri ceplerinde, arabasına doğru yürümeye başladı.

“Nil!” diye seslendi birkaç adım sonra, bana dönerek. “Omuydu peki?” Hemen kavrayamadığım an gözlerim kısıldığında sorgularcasına, işaretparmağını kaldırmış *bir* işareti yapıyordu.

Başımı bir kez, hafifçe, yukarı ve aşağı hareket ettirdim. Burak kabullenmiş bir ifadeyle geriye doğru bir adım attı, ardından dudaklarını düz bir çizgi hâlinde birbirine bastırarak el salladı sırtını dönüp yürümeye başlamadan önce.

Yaya geçidinde ilerledim ben de. Pamir’e ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama yanına ilerliyordum işte sadece. Ne yapmıştı sabahtan beri? Annesiyle görüştüğümü ve rezil bir hâlde odasından kaçtığımı biliyor muydu? Perşembeleri ne yapıyordu peki her hafta burada?

Tam karşısında durduğumda, şemsiyeyi tutan elim buz kesmişti artık. Hiç istifini bozmadan yüzüme baktığında kurumuş dudaklarımı ıslattım ve ben de öylece yüzüne baktım sadece. Hep aynı kısık bakışları vardı. Çiseleyen yağmur saçlarının önünü ıslatmış, ceketinden kayıp gidiyordu Soyhan’ın asfaltlarına. Soğuktan elmacık kemikleri kızarmıştı biraz. Neden arabanın içinde değildi ki? Hasta olursa maçlara çıkamayacağını bilmiyor muydu? Belki de maçlar umurunda değildi. Ama yine de hasta olmasaydı olmaz mıydı? Ne gerek vardı?

Acı kahveler yüzümü inceledikten sonra gözlerimde sabitlendiğinde, birkaç saniye içinde kaşları çatıldı ve hızla yaslandığı

arabasından doğrularak tam dibime girdi. İşaret ve başparmağı arasına aldığı çenemi tutarak yüzümü kendisine doğru kaldırdığında sağ elim düşmüştü şemsiyeyle birlikte.

“Ağladın mı sen?”

“Hayır,” diye mırıldandım başımı çevirirken, böylelikle eli ni de çekmesini ummuştum ama öyle olmadı. Başımı yeniden kendine doğru çevirdiğinde bu sefer kızgınlıkla bakıyordu acı kahveler.

“Nil,” dedi adımı bastırarak. “Bu sıralar çok yalan söylüyorsun.”

Gözlerimi kaçırdım bu sefer. “Bir şeyi hatırlayamadım.” Dudaklarımı birbirine bastırıyordum, çenem titriyordu biraz. Kontrol edemiyordum işte. Ağlama isteğine nasıl karşı koyabiliyordu insan? Belki de başka bir şey düşünmeliydim. Mesela, mesela... *Hatırlayamadığımı.*

“Neyi?”

“Annenle kaç kez karşı karşıya geldiğimizi.” Kalbim göğsümde falakaya yatırılmıştı sanki.

Pamir gözlerini kapattı birkaç saniyeliğine, eli çenemden düşerken yutkundu ve omzumun üzerinden boşluğa bakan gözlerindeki sert ifadenin yumuşadığını gördüm. Yalan söylediğim için bana kızgındı ama cevabımı duymak onun da canını sıkıyordu işte. Neden sadece ilk verdiğim cevabı kabullenip devam etmiyordu hayatına? İkimiz için de kolay olurdu o zaman; ben, kendi derdimle baş başa kalmış olurum ve o da dert etmemiş olurdu mesela... Çünkü ettiğini biliyordum. Zaten o da saklamak için çaba göstermiyordu.

“Maskeli baloda,” derken yeniden gözlerime çevirdi acı kahveleri. Gittikçe hiddeti artan havaya rağmen onun gözlerindeki fırtına sakinleşiyordu. “İstanbul’da bir de, kafede çalışırken denk geldiniz sadece. Hatırlamadığın için yanına gelmesine engel olmuşum. Tetiklenirsin diye geçmişinden yüzleri görmem bile sakıncalıydı.”

Nasıl yani? O yüzden mi annem mümkün olduğunca seyahatlere çıkıyordu ve kuzenimle bile görüşememiştim? “Ama sen hep oradaydın?”

Pamir’in omuzları gevşedi. “Bu yüzden başka kimse yoktu.”

“Ne?” Alnımı ovaladım, kısık gözlerimin ardından bakıyordum ona bir adım geride. “Nasıl yani?”

“Diğer herkes, sen olmadan bir şekilde hayatlarına devam edebilirdi ama ben *edemezdim...*” Lafını yarıda böldüğü an, git-tikçe daha da uzaklaştığımı fark ettim ondan ve kıl payı bana çarpmaktan kurtulan bir arabanın korna sesiyle doldu kulaklarım bir anda. Gözlerimi sımsıkı kapatmıştım. Pamir’in eli sımsıkı tutuyordu kollarımı. Beni yakalayıp sırtımı arabasına yaslamıştı ve kendisiyle araba arasına almıştı beni. “Dikkat et!”

Kollarına vurdum beni bırakmasını söylemek yerine. “Ne demek *sen vardın diye* başka hiç kimse yoktu?!”

Elini saçlarından geçirdi, bakışlarını kaçırıp bunun içinden nasıl çıkabileceğini düşünürcesine gözleri kısılırken. Sanırım sakinleşmeye çalışıyordu. *Çünkü söylememesi gereken bir şey söylemişti.* Kurumuş dudaklarını ıslattı acı kahveler yüzüme çevrilirken, kafamın içini okuyabileceğini zannediyordu ama çok yanılıyordu. Çoktan sinirlenmiştim bile. Çoktan başlamıştı fire vermeye.

“Bunu başka bir yerde konuşabilir miyiz? Hava soğuk, kararıyor ve yağmur şiddetlenmeye başladı,” diye açıkladı hemen arkamdaki kapı koluna uzanarak kapıyı açarken, içeri girmemi istiyordu. Onunla, o köşede tatmin olana kadar kavga etmeyi düşündüm ama haklı olduğunu biliyordum. Üstelik bir saat vaktim kalmıştı yalnızca, hazırlanıp Nisan’la buluşmak için puba gitmeye. Uzun kalamayacağını biliyordum çünkü geceyi zaten İstanbul’a dönüş yoluyla geçirecekti, sabah işbaşı vardı ve muhtemelen benimle görüşmek için uykusundan feragat ediyordu.

Koltuğa geçip hiçbir şey söylemeden kemerimi bağladığımda, Pamir çoktan kapımı kapatmış ve arabaya binmişti. *Bu yüzden başka kimse yoktu.* Silecekler, yağmurun izlerini her beş saniyede bir ön camdan temizlemeye çalışırken ilerledik caddede; sessizlik içinde. *Bu yüzden başka kimse yoktu.* Yolun karşısından görünen dağın üzerine düşen bir şimşek bir anlığına gözlerimizin önünde parladığında, elimin üzerinde bir dokunuş hissettim ve girdiğim transtan çıktım. Pamir sol elimi alıp avucum bacağıma gelecek şekilde bırakmıştı yeniden. Parmaklarım acıyordu. Fark etmeden tırnaklarımı parmaklarıma mı batırmaya başlamıştım yine? *Bu yüzden başka kimse yoktu.*

Verandanın önüne arabayı park ettiğinde sessizlik içinde arabadan çıkıp onu beklemeden evden içeri girdim, kapıyı açık bıraktım, botlarımı çıkardım ve merdivenlerden çıkmaya başladım hızlıca. Doğrudan odama girdikten sonra ilk yaptığım şey üzerimdeki her şeyden kurtulduktan sonra kendimi banyoya atmak oldu; ellerim lavaboyu iki yanından kavrarken eğilmiştim, sanki kusacakmış gibi. Ama içimden çıkmazdı bir şey. İnsanın midesi ağrıyınca, bulanınca, zehirlenince kusuyordu çünkü vücudun kendi kendini koruma mekanizmasıydı bu ama kafanın içi hastalıklıysa kusamıyordun. Kafanın içi hastalıklıysa, bunun en kolay çözüm yöntemi emniyeti kapalı bir silahı eline alıp uslu bir kız gibi ağzını açarak namluyu damağına dayadıktan sonra...

Tık tık.

“Orada mısın?”

Kim o?

“Keşke bir gökkuşu sevseydim senin yerine!”

Öykü’nün sesi geliyordu hemen sağımdan; küçücük banyonun içinde ama aslında çok uzak bir yerden sesleniyordu sanki bana. Gözlerimi sımsıkı kapatıyordum gitmesi için ama oradaydı. *“Keşke bir gökkuşu sevseydim senin yerine!”* Korkmamam

gerekiyordu. Gözlerimi açmalıydım. Başımı çevirmeliydim ve bakmalıydım. Sadece bakmamalı, *görmeliydim* bir de.

Keşke bir gökkuşu sevseydim senin yerine!

Ben de öyle yaptım.

Üç yıl önce

İzmir, 6 Aralık

“Keşke bir gökkuşu sevseydim senin yerine!” Öykü’nün dramatik sesi kulağıma dolduğunda, gülerek rafların tozunu almaya devam ettim. Üst rafları düzenlerken bulduğu kitabı iki metrelik merdivenin tepesinde okuyordu. “En azından kış gelince geri kükrüyorlar!”

“Böyle bir çeviri yok! İnanılmazsın,” diye homurdandım sessimi kızgın çıkarmaya çalışırken ama gülüyordum ben de. “Bırak şu kitabı!”

“Gözlerimi kapatıyorum ve bütün dünya ölü!” Merdiveni bir eliyle tutuyor diğer eliyle halka sesleniyormuşçasına uzanıyordu boşluğa. Bu kadar ciddi bir şekilde dalga geçebilmesi ve patlayarak gülmemesi inanılmaz bir kontrol gerektiriyordu gerçekten. Oldukça ciddi ve melankolik görünüyordu. “Kafamdan uydurdum herhalde seni.”

“Az önce en sevdiğim Sylvia Plath şiirini mahvettin. Teşekkür ederim,” diye mırıldandım tozluğ kolumun altına sıkıştırarak alkışlarken. Öykü rolünden çıkmadan iki metrelik merdivenin tepesinde eğilerek selamlamıştı onu tebrik eden topluluğu: Ben, bir saattir rafların arasında peşinde koşturduğumuz fare ve kütüphanenin muhabbet kuşları.

“Gökkuşu ne ya bu arada? Ya da ne diye çevriliyor ki bu *thunderbird*?”

“Gök gürültüsü kuşu da deniliyor aslında. Mitolojiye göre gök gürültüsü ve fırtına getirdiğine inanılan efsanevi bir kuş,” diye mırıldandım bildiğim kadarını anlatırken. Bir yandan da kitapları tozunu aldığım raflara geri diziyordum.

“Serçe gibi mi yani?”

“Daha büyük olduğuna yemin edebilirim.”

“Her nasıl görünüyorsa, çok uzaklaşmış olamaz. Şu havaya bak! Resmen geceyarısı kütüphanede mahsur kaldık. Bir köşede kestireyim desem mikmik ortalıkta dolanan şu pis fare kulaklarımı kemirir kesin açlıktan!” Arkamda, merdiveni inmiş olmalıydı ki sesi daha aşağıdan geliyordu artık. “Sence o bizi kemirmeden biz mi onu yesek?”

“Fare yiyecek kadar acıkmış olamazsın.”

“Olabilirim. Ben ara öğün olarak insanların akşam yemeği dedikleri sefalet tabağı bitirip ana yemeğe dakika sayan bir kızm. Beni çocukken hep aç bırakmışlar. Kuru ekmek kemirip sulu ayran içiyormuşum annemi işten gelsin diye beklerken. O yüzden matematik notlarım hep düşüktü. Tek seferde kaç dolma yiyebilirsin söyle bir tencereden?”

Alnımı ovaladım gülerken. Kitapları dizmeden önce raflara bırakırken Öykü’yü raflardan birine yaslanmış, çalışmayı bırakmış bir hâlde yakalamıştım. “Bilemiyorum ama biraz daha oyalanırsan ve gerçekten sabaha kadar burada kalmak zorunda kalırsak açlıktan sağ bacağımı yiyeceğim. İşte o zaman Hbo Max’e iş çıkacak çünkü bu gece yaşadıklarımız muhtemelen korku-gerilim kategorisinde film olacak.”

Öykü dudaklarını büzüp gözlerini kaldırdı. Ciddi ciddi düşünüyordu. “Telifin bana ait olan kısmını banka hesabıma yatırdıkları sürece bir sorun göremiyorum sanırım.” Sağ ve sol bacağına bakıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Hangisini kurban edebilirim diye düşünüyordum. Sanırım sağ. Sağ elimi kullandığım için sol bacağım daha çok lazım olur.”

“O kadar mı ihtiyacın var paraya?”

“Kimin yok ki?”

“Neden böyle söylediğini biliyorum gerçi,” diye mırıldandım nihayetinde üç kitap kucağımda, dönüp sırtımı raflardan birine yaslarken. Belki biraz ben de ara versem iyi olurdu. Nasıl olsa fırtına yakın zamanda hafifleyeceğı benzemiyordu ve burada mahsur kalmıştık.

Öykü’yle kan vermeye gittiğim hastanede tanışmıştık, Soyhan’daydı. Orada kemoterapi aldığını ve İzmir’i kazandığını öğrendiğimde ne kadar rahatlamış hissettiğimi anlatamazdım çünkü hatırlamadığın bir hayatı geride bırakırken insanlarla tanışmak ve yeni arkadaşlıklar kurmak kadar zor gelen bir şey yoktu, kemoterapi bile daha az sancılıydı bana göre. Böylelikle ilk ve tek arkadaşımı edinebilmiştim İstanbul’daki.

Geçtiğimiz aylarda Öykü omzuna yük olan bir borçla tamamen tümörden kurtulmuştu, bense ilaçlarla yoluma devam ediyordum. Aslında birlikte merkezi bir yerde kafede çalışıyorduk para biriktirmek için ama sürekli gittiğimiz kütüphanenin panosunda bir ilan gördüğümüzde çalışmaya aç iki insan olarak her hafta pazartesi günleri akşamlarımızı burada kitapları yerleştirip rafların tozunu alırken bulmuştuk.

Muhtemelen haberi yoktu ama o benim kahramanımdı; hem kanseri yenmiş hem de hayat enerjisini çok daha coşkulu bir şekilde geri kazanmıştı. Herkes gibi “*Ben kazandım!*” diye paylaşım yapacağım günü bekliyordum ben de. Gerçi önce, bir sosyal medya hesabı açmam gerekiyordu sanırım.

“Şaka yapıyorsun,” diye mırıldandığını duydum ardından Öykü’nün, raflardan birinin arasında. Orada burada bırakılmış başka kitaplar var mı diye arabayla geziyordum kütüphanenin

içinde ve her seferinde bittiğini sansam da bir yerlerden kitap çıkıyordu. “Nil! İnanamazsın! Şuna bak!”

Yüzüme doğru telefonunun ekranını tutarak yaklaşıyordu ama beş metre öteden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Tabii sonra, dibime girmiş olsa da hâlâ bir şey anlayamadığımı fark ettim. “Ne bu? Oyun mu?”

“Hayır şapşal, Snapchat! Haritama bakıyordum ve bir de ne göreyim? Köşedeki bilardo salonunda görünüyor Rüzgarlar! Kesinlikle çağırıyorum...” Daha konuşurken aramaya başlamıştı ki benim itiraz etmeme kalmadan aramayı cevaplayan Rüzgar’la birlikte telefonunu kulağına götürdü. “Alo? N’apıyorsunuz şu an?... Hımmm... Kim kimsiniz?... Evet kütüphane... Tamam o gelebilir... Paket yemek getirme ihtimaliniz var mı?... PAMİR Mİ?” Öykü öksürerek az önce kırdığı potla birlikte telefonu kendinden uzaklaştırıp konuşmamızı duyurmamak adına eliyle de üzerini kapadı bir an, bense mosmor olmuştum cin gibi açılmış gözlerimle. “Pamir de varmış. Gelsinler değil mi? Gelsinler gelsinler...”

“Ya!” İsmi duydüğüm an vücudumda ayağa kalkan tüyler beni harekete geçirmiş gibi Öykü’nün âdeta üzerine çıkarcasına telefonu elinden almaya çalışıyordum. “Hayı...”

“Bayyy!” Neşeli bir sesle, bana inat bastıra bastıra söyleyerek telefonu kapattığında bu savaşı ben kaybetmiştim.

Ellerimi belimde birleştirerek dikildim karşısına. “Neden yaptın bunu şimdi?”

“Ya gül gibi çocuk girecek basketbol dünyasına. O model senin bu model benim ne gerek var? Bizim okuldan biriyle yapsın ilişki. Siz olursunuz. Hem bu değil miydi okula geldiği gibi senin karşında biten? Ben kutsal bir arkadaş olarak rolümü fevkalade yerine getirerek siz iki iletişim özür lüsü andavalın arasını yapmaya çalışıyorsam ne var? Ne var canım? İleride en önden iki bilet ayarlarsın basket maçlarına, olur biter yani. Hallederiz.”

Sıkıntıyla saçlarımdan geçirdim ellerimi. “Biletleri de satmak için istediğini bilmiyorum sanki!”

“Ne münasebet eniştemin maçına gelmeyecek miyim yani?” Ön tutamını parmağında kıvrarak hayallere dalmış gibi gülümseyordu o an Öykü. “Tamam belki en ön bileti karaborsada satın alarak kulise sızabilirim ama bunu sonra konuşuruz...”

“Konuşamayız. Öyle bir şey olmayacak,” diye homurdanarak kütüphanenin ortasındaki devasa masaya ilerledim. Beş katlı kütüphanenin tavanından sarkan koca bir avize vardı ortadaki boş alanda, etrafı ise bir labirent gibi iki metrelik kitap raflarıyla doluydu bu kütüphanenin. Yani burayı düzenlemek saatlerinizi alıyordu.

Masanın üzerine çıkıp bağdaş kurmuş, ilerideki büyük camlara vuran yağmuru izlemeye başlamıştım Öykü bir sandalye çekip karşıma oturduğunda. “Niye öyle dedin?”

“Sen de hareketlerini biraz abartı bulmuyor musun?” Botlarımdan bağcıklarıyla oynuyordum konuşurken. Bir tutam saç önüme kaydıığında kulağımın arkasına sıkıştırdım, parmak uçlarımdan ne kadar üşüdüğünü böyle fark etmiştim. “Okula geldiği gibi karşımda belirdi. Rüzgarlarla Bodrum’a gittiğimizde peşimden ayrılmadı, ben güneşe alerjim var havuza girmeyeceğim dediğimde benimle içeride kaldı. Nasıl biliyor hiçbir fikrim yok ama saçlarımdan uçlarında boya olduğunu biliyor çünkü annemin söylediğine göre birkaç sene önce rengini açtırmışım kuaförde. Garip bulmuyor musun?”

“Bana daha çok, seninle gerçekten ilgileniyor gibi geldi.”

“Bana da *bana oynuyormuş* gibi geldi, Öykü. İnsanlar yeni tanıştıkları birine bu kadar açık ve yoğun bir ilgi gösterdiklerinde genelde onları elde ettikten sonra, cepte gördükten sonra bir anda değişir ve acımasızlaşırlar. Böylelikle en baştaki davranışlarının bir maske olduğu anlaşılır, sen de kırık kalbinle kalakalırsın ortalıkta. Artık dünya böyle dönüyor.”

“Bu da mantıklı geldi,” diye mırıldandı Öykü, sandalyede geriye yaslanarak kollarını bacaklarının etrafına sararken. “Mantıklı bir açıklaması olamaz bu davranışlarının. Üstelik çok egoist ve zeki birisi, hiç de öyle ilk görüşte âşık olup ilk günden peşinden maraton koşmaya başlayacak bir tip gibi görünmüyor. Daha çok kızlar ona bayılır gibi.” Başını sallıyordu söylediklerimi gözden geçirirken. “Zaten Rüzgar da onu uzun zamandır tanımıyormuş. Nasıl biri bilemeyiz. Rüzgar’a da soramayız ma-lum nedenlerden...”

Kütüphanenin eski ve zilli kapısının gıcırdayarak açıldığını duyduğumuz an Öykü’yle ayaklandık. Ben suç işliyormuş gibi garip bir telaşla kalktım hızlıca masanın üzerinden ve hazır ol pozisyonuna geçtim kapıdan girenlerin ilerleyeceği raf koridorunun başında. Öykü de kıkırdayarak yanımda yerini almıştı. “Neden bu kadar gerildin ki? Zaten duyamazlardı,” diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim bir sesle.

Hiçbir şey söylemedim, yalnızca kapıdan üçüncü giren silüetin hareketlerini izledim ezberlemek istercesine. İşaretparmagımla gösterip *onun yüzünden*, demek istiyordum. Çünkü her ne yapıyorduyorsa, ilk günden beri *umursuyordum*.

Her şeyi görüyordum. Tatlıları sevmediği için doğum günü kutlamalarında önüne bırakılan keklerle dokunmadığını, belli bir saatten sonra kafein almadığını ve sabahları içtiği kahveye de aslında tahammül edemediğini ama inatla sonuna kadar içtiğini. Rüzgar’ın evindeki buluşmalarda meyve salatasının içindeki çileklere dokunmadığını çünkü sevmediğini, ne zaman kapüşonlu bir şey giyse kapüşonunu da kafasına geçirdiğini ve çoğu zaman şapka taktığını, üzerinde şekil veya yazı olmayan sade tişörtleri sevdiğini, nereye giderse gitsin elinin altında tabletini bulundurduğunu... Çünkü kimse bilmese de bir yerde çalıştığını düşünüyordum. Kahvaltıda hem yulaf hem de omlet yediğini biliyordum. En sevdiği rengin siyah olduğunu biliyor-

dum. Parf m n n maskülen koktuğunu ama bir şekilde içinde vanilya tınısı olduğunu biliyordum ama parfümün orijinalinde vanilya esansı olmadığından, muhtemelen du  jeli ya da kıyafetlerini yıkarken kullandığı deterjanda vanilya olduğunu düşünüyordum. Basketbol maçlarının sonunda diğer takım arkadaşları gibi formasını çıkarıp kutlama yapmayı ının sebebinin ensesindeki dövme olduğunu da biliyordum.

Ve en kötüsü, bileğindeki siyah sa  tokasının bir kıza ait olduğunu biliyordum.

Bu yüzden, i aretparmağımla, kütüphanenin lo  mumlarının aydınlatabildiği kadarıyla ama hâlâ karanlık görünen uzun siluetini gösterip *onun yüzünden*, demek istiyordum.  ıkarın onu karanlıktan, diz   kt r n ve yargılayın. *  nk  her şey onun yüzünden*.

Oradaydım ama değildim de. Birkaç dakikanın, aslında yalnızca birkaç saniyelik bir dalgınlığa tekabül ettiği bir anının içinde sıkışmış kalmıştım ve o geceye dönmüştüm sanki; göğsümde aynı ağrı, aynı sızı burnumdaki... Kitapların kokusu genzimdeydi ve o akşamki açlığım, tenime sürtünen rahatsız edici kazağın kumaşı ve ayağıma vurmuş botlarımın acısını bu kadar gerçek hissedebilmek korkunçtu. *Suçluluk*. Ve aynı suçluluğu, sanki az önce yaşanmışçasına hissetmek; yine ve yeniden... Belki de *sonsuz* de.

Banyonun kapısını açıp çıktığımda üzerimde yalnızca siyah sutyenim ve pantolonum vardı, kazağımdan hangi ara kurtulduğumu hatırlamıyordum. Bir rüzgâr gibi yanından geçip gittiğim an kapıdan öyle bir kenara çekilmişti ki neredeyse iki metrelik adamı korkuttuğumu düşündürecekti bana. Elimini saçlarımdan geçirdim gergince ve üzerime giyinmek için başka bir şey aradım dolapta. Bir bluz. Gömlek. Daha ince bir şey. Çünkü sıcak basmıştı ve biraz da terlemiştim.

Odanın ortasındaki varlığını hissedebiliyordum. Öylece duruyor ve beni izliyordu; bu hâlim onun için yeni bir şey değildi. En son Enstitü'de tanışmıştık yeniden ve o zamandan beri aynı Nil'dim. Bu yüzden şaşırmıyordu aslında hiçbir şeye, muhtemelen sadece anlamaya ve idrak etmeye çalışıyordu. Bu gece gidip sırtıma koca bir yılan dövmesi yaptırsam ya da saçlarımı

küt kesip siyaha boyatsam tek laf etmezdi mesela. Pembe bir kazak geçirsem üstüme ve abartı bir makyaj yapsam da öyle. Ne yaparsam yapayım ondan tepki alamazdım. Sadece izler ve her şey normalmiş gibi devam ederdi.

“Herkesi siktir et, Çağrı’yla Enstitü’de görüşmemiş oluşumu da, peki ya annem?” diye sordum belime oturan, siyah bir gömlek geçirirken üzerime. Ne kadar fazla düğmesi vardı bu şeyin? “Kim, neye göre karar verdi kimin etrafımda olup olmayacağına? Nisan’a bu yüzden mi okumaya gitti dendi ve hiç haber bile vermediniz? Tıpkı babam hakkındaki gerçeği saklayışınız gibi...”

“Babanın durumu farklıydı, bunu biliyorsun.”

Omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Pencerenin önündeydi, dışarıda gök yarılıyordu ve o sanki biraz nefes almak istiyormuşçasına aralamıştı pencereyi. Muhtemelen evin ne kadar sıcak olduğunu o da hissetmişti.

“Bir test yapıldı. Kimlerin seni nasıl tetiklediğiyle ilgili. En fazla tepkiyi verdiği insanlar, yerler ve pasif kaldıkların gibi bir sınıflandırma değil de, basitçe kimin yanında hayatta kalma reflekslerinin daha iyi çalıştığı ve savaştığınla ilgili, stres seviyesini kontrol altına alabilmek için. Günün sonunda annenle aynı masadaydık. Ben Akademi’nin teklifini kabul edip Colorado’da kalacaktım, annense çalışmalarına devam etmek zorunda olduğu için sık sık seyahat edecekti.” Kollarını göğsünde birleştirdi bir omzunu pencerenin kenarına yaslarken. Gözleri bahçe ışıklarından görünen yağmuru izliyordu. “Anlamıyorsun. Kazadan sonra... Bana nerede olduğunu iki yıl boyunca söylemediler. Söylemezlerdi de, eğer...”

Bir gün çalıştığım kafenin kapısından içeri girmeseydin *eğer*.

“Sen de, ne zaman benim mekanik beynim fabrika ayarlarına dönme kararı alsa bir şekilde hayatıma girmenin yolunu buldun ve... Ve...” *Beni olmadığım bir şeye sivrilttin.* Hırçın bir

nefesle çöktü omuzlarım. Acı kalıveler odamın loş ışığı altında kehribarlaşmıştı yine. “Keyifli miydi her seferinde sana yeniden âşık oluşumu izlemek? Eğlendin mi?”

Şeytani bir tebessüm sarmıştı yine kıpırdayan dudaklarını. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Hep öyleydi. “Bıraksaydım da lavuğun tekiyle mi çıksaydın? Zaten sudan çıkmış balık gibiydin her seferinde...”

“Mazallah, egonu okşamak için yaptığını falan asla düşünmedim!”

“Başkasına şans bırakacağımı mı düşünüyordun gerçekten?” diye sorduğunda sesi o kadar yakından geliyordu ki... Çünkü ne zaman pencere pervazından doğrulup karşıma geçtiğinin farkında değildim ve tabii ki beş santimlik mesafeden sesi bu kadar yakın gelecekti! “Buna inandın mı? Kenarda bekleyip kendine gelmeni bekleyeceğime *gerçekten* inandın mı? Sen yeni arkadaşlar edinip yeni anılar biriktirirken benim o anıların içinde olmayacağıma cidden inandın mı Nil?”

O kadar hiddetli inip kalkıyordu ki omuzlarım, o kadar şiddetli nefes alıp veriyordum ki bir kalp krizinin eşiğinde olduğumu düşünüyordum. Öfkemin neye olduğunu bile unuttum artık, sadece ona karşılık vermem gerektiğini hissediyordum.

“Belki de senin yüzünden her seferinde tetiklenmişimdir ve başa sarmışsındır,” dediğimde sesimdeki zehir, dilimin ucunu yakmıştı. “Başa sarmışsındır da bir arpa boyu yol gidememişsindir.”

Çatılan kaşlarının ardındaki acı kahvelerinde, soru işaretlerinin birbirini doğurduğunu görebiliyordum. *Nasıl yani?* diyordu içinden. “Nil, buradasın. Hatırlıyorsun. Sensin, *nihayet*. Sonunda *bitti*.”

“Bitti mi gerçekten?”

Yatağın üzerindeki deri ceketimi alıp kapıdan çıkacağım an, kolumdan öyle bir yakaladı ki aynı yolu dönüp yeniden karşısına geçirmişti beni. “Ne demek istiyorsun?”

Kolumu silkelediğim an bıraktı. Yüzüme gelen tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken yüzüne dik dik bakmaktan alıkoynamıyordum kendimi. *Ondan nefret edemiyordum*. Tek zerrem bile ikna olmuyordu buna. *Neden* hatırlayamıyordum ama nefret etmeliymişim gibi hissediyordum. İnkâr etmiyordu bile. Bir şey vardı. Karanlık bir köşe... Anılarda. Orayı göremiyordum. Sanki herkes biliyormuş gibi diken üzerinde atıyordum adımlarımı. Deli gibi hissediyordum. Neden yüzüne baktığımda bu kadar öfkeleniyordum?

Telefonunun cebinde titreştiğini belli eden bir ses, ikimizin de dikkatini dağıttığında Pamir göz temasını kesmeden telefonunu çıkarıp aramayı kabul etti ve kulağına dayadı. “Umarım acildir ve Toto Wolff’la zerre ilgisi yoktur arama nedeninin... Ne?” Bir anda gözlerini kaçırarak elini saçlarından geçirdiğinde, avucu ensesine kadar kaydı ve sertçe soluklandı. “Tamam. On beş dakikaya oradayım.”

Telefonu kapadığı an kesişti gözlerimiz. Bana ne olduğunu söylemek *zorundaydı*. Bunu sormama gerek bile yoktu. “Pamir...”

“Malik yoğun bakımda,” diye cevapladı birden, lafımı kesecek. Sanırım daha fazla onu terslememi istemiyordu. “Hazırsan çıkalım. Durumu ağır. Smirna’nın anlatacakları var.”

Çantamı aldım peşinden merdivenlerden inerken. Botlarımın bağcıklarını arabada bağlayacaktım bu yüzden şimdilik içine tıkmıştım. Bir şey sormama gerek yoktu daha fazla, oraya gittiğimizde birlikte öğrenecektik.

Smirna’nın Pamir’in ağzından çıkan laflara bakarak hareket ettiğini biliyordum ama bu kadar net emir aldığını idrak edemiştim daha önce. Her ne kadar Enstitü’den sonra peşime takılmasının sebebinin beni kontrol etmek ve muhtemelen doğrudan Akademi’ye rapor vermek olduğunu bilsem de güvendiğim bir samimiyeti ve acımasız bir dürüstlüğü vardı.

Malik'in yoğun bakımda olduğu hastaneye Pamir'in on beş dakikalık yolu yedi dakikada gitmesiyle vardığımızda, özel bir klinikte olduğumuzu katların sessizliğinden fark etmiştim. Asansör beşinci katta durduğunda, bizimle birlikte binip ikinci ve üçüncü katlarda inen insanların karşılaştığı sessizlik yerine tam bir curcunanın ortasında kaldığımızda şaşkınlığımı gizleyemiyordum. *Neden* bu kadar çok insan vardı bu koridorda?

“Sence içeri girerken silahlarını bırakmışlar mıdır?” diye sordum Pamir'in arkasından, kalabalık erkek topluluğun arasında ilerlerken. Arkasını bile dönmeden elimi tuttuğunda neye uğradığımı şaşırmıştım ama bir şey söylemedim. Beni önüne çekti, muhtemelen *gözümün önünde dur* demesiydi bu onun.

Smirna'yı yoğun bakımın önünde çömelmiş, Malik'in takım elbiseli kokuşmuş adamlarıyla Blackjack oynarken bulduğumuzda Pamir'in *hasbinallah* çektiğini duyabiliyordum nefesinin altından, bense şaşkınlıktan beş karış açılmış ağzımdan nefes alıyordum.

“Hile yapıyorsun işte!” diye bağırdı Smirna, bağdaş kurarak oturduğu yerden kalkarak iki yanındaki herifin önüne kartlarını atarak.

“Lan nasıl hile yapıyor olabilirim?! Kartları o veriyor!” Otuzlarının sonunda gibi görünen sakallı esmer adam, isyanla ayaklandığında Smirna da ayaklandı. Ardından diğerleri de.

“İlk turda sekiz mi aldın sen?! Üçtü o üç! Karo! Sanki kuş beyinliyiz burada, adamı ayakta uyutuyorlar ya?!” Sinirden ellerini dümdüz, parlak siyah saçlarına geçirmiş ve herifin karşısına dikilmişti. Adam neredeyse iki metre olduğu için, Smirna onun karşısında boynunu kırılacak kadar esnetmek zorunda kalıyordu yalnızca yüzüne bakabilmek için. “Yollayayım mı seni de patronunun yanına?”

Tepesi atmış gibi görünen dev adam, sabır dilenerek cin gibi gözlerle yanındakine döndüğünde nefesinin altından küfretti.

“Patron yoğun bakımda ya, şu dokunmayın kimseye kuralı da askıda mı oluyor şimdi?”

Ne ara yanımdan ayrıldığını anlamadığım Pamir’in o an ikisinin arasına girdiğini, adamı ittirip birkaç adım geri afallamasına sebep olduğunda fark ettim. Ayı herif doğrulduğu gibi Pamir’e saldıracak gibi oldu ama az önce soru sorduğu adam kolunu uzatıp ona engel olmuş, *yapma* dercesine başını olumsuz anlamda sallamıştı. Sessizce konuşmuştu sanki. *Bunu yapmak istemezsin.*

Çocukları Akademi’de acımasız koşullarda, hayatta kalma odaklı yetiştiriyorlardı ama kontrolsüz dış etkenler ve koşullarla karşılaştıklarında ne kadar temiz iş yapacaklarını pek tabii yalnızca sahada öğrenebilirlerdi. Akademi’nin *hızlandırılmış tecrübe* dediği eğitim, her biri daha reşit olmamışları; suçu kanıtlanmış, izini kaybettirmiş suçluların peşinden koşturup infaz ettirdikleri bir programdı mesela. Pamir muhtemelen ailesi sebebiyle lise son sınıfta ona getirilen teklifi reddetmiş, benim geçirdiğim kaza yüzünden Akademi’nin kapısını çalmış ve iki yıl beni ararken aynı zamanda orada kapalı kapılar ardında eğitim almıştı; *aslında Akademi’nin beni annemle birlikte İstanbul’a yerleştirdiğini bilmeden.* Bunun öfkesiyle birlikte Akademi’yle arasında ilişki ne yönde ilerlemişti ve hangi noktadaydı bilmiyordum, sadece Enstitü’de olanlardan sonra ondan uzağa, buraya kaçtığımı ve onun da basketbol dünyasına adım attığını biliyordum.

Sahada bir *kış askeri.*

Ama o ellerle potaya basket atmaktan çok daha fazlasını yapabildiğini yalnızca ben biliyordum.

“N’apıyorsun kızım burada eşkiya gibi?!” diye terslenerek Smirna’ya başıyla koridordaki yangın çıkışını gösterdi. Smirna “E ama o da hile yapıyordu!..” diye söylenerek ağzını açtığı gibi, “Yürü!” lafıyla yeniden baskı yaptı ve saniyeler içinde etrafında dönüp abisinden azar işitmiş küçük bir kız çocuğu gibi oflayan Smirna’nın yangın çıkışı kapısında kayboluşunu izledim. Peşin-

den ilerlerken Pamir de arkamdan geliyordu. Aslına bakılırsa, hep böylelerdi. Abi kardeş gibi. Onları birlikte ilk gördüğümde çok kıskanmıştım ama zamanla nasıl bir ilişkileri olduğunun farkına varmıştım.

“Dökül,” dedi peşimden girdiği gibi kapıyı kapatan Pamir. Merdivenler soğuktu ve ben ince giyinmişim. Ellerimi ceketimin ceplerine soktuktan sonra yaslandım tırabzanlara ve başımı da demire dayadım. Yorgun ve güçsüz hissediyordum.

Smirna seslice nefes verdi. “İlk tur bana beş o hayduta sekiz geldi, kolunun içinde bir yerinde kart mı vardı neyse artık değiştirm...”

“Bu kadardı,” diyerek lafını bölen Pamir, bıkkın bir ifadeyle soludu burnundan. “Alıyorum seni buradan. Defolup gidiyorsun soğuk dağlarına...”

“Dosyayı inceledikten sonra gerçekten mezunlardan geçmişî temiz bir çocuğun Malik’in galerisinden *Lamborghini* kiraladığını ve altının temiz olduğunu gördüm. Bir sorun yoktu. Ama öğleden sonra canım sıkıldığı için Malik’i ofisinde izleyeyim dedim, çatıdaydım tam ama içeriyi dinliyordum; ofisinin pencerelerinden birine ses dalgalarını dinleyen bir cihaz yapıştırmıştım, bir de bilgisayarının kamerasını hackledim tabii. Biri aradı bunu, ardından mesaj geldi buna. Piç pezevenk bir sırtıyor... İşkillendim. Kalktı gitti tepedeki mezarlığa, e ben de takipteyim. Bir an mezarlıktaki yavru kediler dikkatimi dağıtınca Malik de ortadan kayboldu ama sonra silah seslerini duydum. Tam şuradan...” dedi kalbinin biraz yanını göstererek. “Şuradan,” diye devam etti ardından aynı hizanın sağ omzuna yakın konumunu göstererek. “Ve göğsünden vurulmuş. Tıpkı sizin mezunlar partisinde selası okunan Murat gibi. Ama tahminimce Murat herhangi biriydi.”

Pamir, gözünün önünde tüm parçalar birleşiyormuş gibi bir ifadeyle bakışlarını üzerimden çektiğinde, Smirna’ya o kadar

odaklıydım ki bunca zamandır gözlerinin üzerimde olduğunu fark etmemiştim bile. “Tek fark, kafasını parçalayan kurşun eksik,” diye mırıldandı Pamir. “Eline yapışmazdı ya tam yapsaydı işini?”

Her ne kadar Malik’in ahlaki yönden ne kadar berbat biri olduğunu ve beni bir cihaza hapsetmeye çalışarak hayatımı mahvettiğini bilsem de, Pamir öyle söylediğinde kötü hissetmiştim. *Zifir’i öldürmüş olsa bile mi?*

Hayır. Malik kötüydü. Siyah ya da beyazsındır. Ortası yoktur. *Belki vardır.*

Gri.

Pamir kollarını göğsünde birleştirmiş, bir elini kaldırıp başparmağını altdudağına sürterken düşünüyor gibi görünüyordu. “Susturucu takılmamıştı diyorsun o zaman silaha?” sorusunu, başını olumsuz anlamda sallayarak cevapladı Smirna. “Bir mesaj olduğu çok belli. İlk cinayetinde ters haç şekline denk gelecek kadar mükemmel hizalamalarla atılmış kurşunlar vardı. Bunu ikinci sayarsak, bilerek kafasına sıkmadı. Bilerek susturucu takmadı. Etrafta birileri olduğunu ve gelip onu hastaneye kaldıracıklarını biliyordu, tabii iç kanamadan ölmezse.” *Ters haç mı?* “Telefonundan bir şey çıktı mı?”

Smirna’nın gözleri üzerime kaydı bir an, ardından arka cebinden çıkardığı telefonu Pamir’e uzattı gözlerini üzerimden çekmeden. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

Smirna dudaklarını ıslattı ve mahçup bir ifadeyle “Nil,” dedi. “Telefonuna bakabilir miyim?”

Pamir araya girdi o an. Çatık kaşlarının ardından önce bana, ardından Smirna’ya baktı. “Ne oluyor?”

“Yanlış anlama sakın, bu işin içinde bir iş olduğunu biliyorum,” diye mırıldandı Smirna ellerini havaya kaldırarak. “Sadece sakin...”

“Şifre?”

Pamir’in otoriter sesi o an, Smirna’yı böldüğünde; Smirna hiç tereddüt etmeden şifreyi söyledi. “Son mesaja bak. Ardından son arayan numaraya.”

Dudaklarım aralanmış, boğazım kurumuştı. Smirna neyden bahsediyordu bilmiyordum ama kafam o kadar hızlı çalışıp bir neden bulmaya çalışıyordu ki neredeyse yan taraftaki ameliyathaneye de birazdan beni alacaklarını çünkü birazdan beyin kanaması geçireceğimi düşünüyordum.

Gergin bakışlarımı Pamir’e çevirdiğimde, saniyeler içinde ekranı okuyan bakışlarını ölümcül bir soğukluğa dönüşünü izledim. Ceketimin ceplerinden çıkardığım ellerim buz kesti, istemsizce kamburum çıkmıştı sanki. “Ne o?” diye sormuştum ama sesim o kadar kısık çıkmıştı ki duyduklarından emin bile değildim. Birkaç adımla Pamir’in yanına ulaştım o an, elinden telefonu alıp mesajları kontrol ettim. Benim numaramın altında birkaç mesaj vardı. Mesajları ben atmıştım. Malik’e mezarlığa gelmesini söylüyordum. Titreyen ellerimle arama kaydına girdiğimde, benim aradığımı ve on beş saniyelik bir telefon görüşmesi gerçekleştiğini gördüm.

“B... Ben yapmadım böyle bir şey,” dedim kendi telefonumu cebimden çıkarmaya çalışırken. Lanet şey ceketimin cebine yapışmıştı sanki. O esnada Malik’in telefonu elimden düştüğünde Pamir yakaladı. Telefonumu nihayet cebimden çıkardığım an, mesajlar kısmına girdim ve Malik’in kayıtlı olmayan numarasına attığım mesajları gördüm; aramıştım da. Arama kaydı da vardı. “Ben bu saatte...” Düşünmeye çalışıyordum. Öğleden sonraydı. “Okuldaydım... Yangın merdivenlerinde... Burak’la,” diye mırıldandım telefonumu Pamir’e uzatırken. “Ben yapmadım. Aramadım da, mesaj da atmadım! Ben yapmadım Pamir!”

Acı kahveler önümde, ellerini beni tutmak istercesine kaldırmış ve “Sorun yok,” diyordu ama *sorun vardı*. Telefonları

Smirna'ya uzatıp iki eliyle yüzümü avuçları arasına aldığında “Ben yapmadım,” dedim telaşla yeniden, zangır zangır titriyordum. Ellerimle bileklerinden, ceketinin ucundan tuttum sanki ancak o kadar yaklaştırmaya hakkım varmış gibi. “Sorun yok, sen yapmadın, ne diyorsan o,” diye tekrar etti yeniden, bu sefer saçlarıma da değmişti elleri. Biraz eğilerek göz hizama geldiğinde beni sakinleştirmeye çalıştığının farkındaydım. Neredeyse bir panik atağın eşiğindeydim ve bu tarz krizleri kaldırabilecek bir zihne sahip değildim. Ben hep sakin ve kendimde olmalıydım. Yoksa hiç iyi olmazdı.

“Pamir ben yapmadım,” dedim nefes alış verişlerim düzene girmeye başladığında yavaş yavaş, bir kez daha. Göğüs kafesimdeki ağrı hafiflerken derin ve sakin nefesler alıyordum artık. Tarçın ve salep. *Sorun yok. Sen yapmadın. Nefes al.* Sayıyordu. Alıp verdiğim nefesleri sayıyordu.

“Sen yapmadın,” diye fısıldadı bir kez daha, bu sefer alnıma dudaklarını silik bir öpücük için değdirdikten sonra soluna çevirdi başını. “Telefonlar sende kalsın, incele. Çağrı'yı ara direkt o da işe koyulsun mesajlarla ilgili. Malik'in durumunda bir gelişme olursa yaz. Tam şu an, Nil'in evine gidip bir bavul hazırlıyorsun...”

“Ne?” Ne söylüyordu o? Ellerini yüzümden çekerken fazla sıkıştığım için acıyan çenemi oynatmak zordu. Resmen kilitlenmişti. “Ne bavulu?”

“Benimle İstanbul'a geliyorsun. Ortalıkta insanların üzerine ters haç çizen bir seri katil varken seni burada bırakacağımı düşünmedin herhalde,” diye mırıldandı telefonunu çıkarmış, birini ararken. Kaan'ı.

“Okulum var benim...” Hangi bahanemi önüne süreceğimi bilmiyordum bile. “Annem...”

Kaan açmamış olmalıydı ki telefonu kapattı nefesinin altından bir küfür mırıldanarak, ardından elimden yakaladı. “İtiraz

yok. Burada kalmayacaksın. Hele de o pezevenk her kimse senin telefonuna kadar erişimi varken.”

Yangın çıkışından çıkarken peşinden gitmekten başka bir seçeneğim yoktu o anlık, kafamın içinde kıyametler kopuyordu ve ne hissedeceğimi bilmiyordum. Benim telefonumdan atılmış mesajlar. Benim telefonumdan aranmış Malik. Benim çağırdığım yere gitmiş *çünkü tabii ki giderdi...* Ve vurulmuş.

Smirna'nın arkamızdan gelirken dönüp de ilk kavga ettiği herife orta parmak çektiğini gördüm çünkü herif ceketinin kolundaki kartları gösteriyordu. Gerçekten hile yapmıştı.

Asansöre binerken Kaan, nihayet Pamir'in telefonunu açtığı anda Smirna yanıma geçti ve otopark katını tuşladıktan sonra omzumdan öperek kulağıma eğildi. “Tabii ki senin böyle bir şey yapacağını düşünmedim Nil. Ama bilmen gerekiyor, çağrı sırasında karşı tarafı duyabiliyordum ve hattın diğer ucundan senin sesin geliyordu. Nasıl açıklayabileceğimi bilmiyorum bunu sadece. Teknoloji çok gelişti, belki bir aldatmacadır...”

8

Seni dinlemeyen biri olduğunda karşında, konuşmak zor.

En basit soruya cevap vermek bile bir savaşı kaybetmek gibi hissettiriyor kafanın içinde; *buna evet dersem, plastik hissettirecek bir yorum yapar ya da hepten alakasız bir şey söylerse...* O zaman insan söylediklerinin değersiz olduğunu mu düşünür yoksa karşısındaki, kelimelerinin ötesini göremediğini ve değer vermediğini mi? Muhtemelen ilki. Diğer ihtimal bir seçenek olarak aklından geçmez bile. Çünkü o masada bir sandalye ayırdığın için oturabiliyordur o insan. Çünkü seviyor ve değer veriyorsundur ona; *bazen*, bazı insanlara, *kendimizden* çok.

Bunu o kadar uzun zaman boyunca yaparsın ki karşındaki o sevdiğin insanın bir hayalete, bir anıya dönüşünü izlersin zamanla; soyut bir şeydir o artık, dokunamazsın ona. Nihayetinde *ölür*.

Kafanın içinde.

“Yerde ne yapıyorsun?”

“Boyunu protesto ediyorum.”

“Ha ha ha,” diye sahte bir gülüş attı, kapıyı kapatıp ayaklarının üzerinde yanıma çömelirken. Aile fotoğraflarımızdan birkaç tanesini yanıma almak istiyordum ama albümleri açtığım gibi ortalık fena karışmıştı, ben de yere oturarak bağdaş kurmuş seçmeye çalışıyordum. “Günlüklerin de buralarda mı?” diye sordu etrafa bir bakış atarken. Ki bu ona benden dizine terli-

ğimle bir tokat kazandırmıştı. Acımadığını biliyordum ama inleyerek yere otururcasına yuvarlandığında “Ahhh!” diye inledi. “Elektrikle güçlendirilmiş bir şamar mıydı o?”

Gözlerimi devirdim önüme dönerken. Onunla konuşmuyordum. Bir süreliğine İstanbul’a gitmem gerekiyordu ve bu bütün okul dönemimi yakmam demek oluyordu çünkü en zor üç bölümden biriydi Fizik; bir ders kaçırmak bile, bir yılına bedel olabiliyordu. Tabii ortalıkta benim hattım ve benim sesimi kullanarak dolaşan bir seri katil olduğu için, sanırım itiraz etmem pek de mümkün değildi. Bu noktada işin içine Akademi emirleri karışıyordu.

“Maç akşamları aslan şapkaları takıp koltukların arkasında taklitler yapışımızı hatırlıyorum,” diye mırıldandım, konuşma grevimin ne kadar çabuk bittiğini önemsemeden çünkü babamla bir fotoğrafımızı elime almıştım. “Ve pazar sabahları taze meyve suyu almak için sahildeki manava yürüyüşlerimizi. Başka bir şey hatırlayamıyorum.” Dudaklarımı birbirine bastırdım, gergince dişlerimi sıkmaktan alıkoyamıyordum kendimi. Başım ağrıyordu. “Bu yüzden fotoğrafların arkalarına hatırladığım her şeyi yazmaya karar verdim bir gün.” Fotoğrafın tersini çevirdim. Uzun notlar almıştım. Güldüm kendi kendime. “Bak mesela, cuma akşamları okuldan babam almış beni ilkokuldayken. Eğer hava güzelse dondurma yemeye, değilse sıcak çikolata içmeye götürürmüş. Annem de çok kızarmış eve gelince, akşam yemeğinden önce öyle şeyler yediğimiz için çünkü iştahımız kesilirmiş.”

En son ne zaman birlikte aile yemeğine oturduğumuzu da hatırlamıyordum. En son ne zaman bana sınavlarımı sorduklarını... Yemekteki etleri hep kenara ayırdığım için kızardı babam, proteine ihtiyacımız olduğunu söylerdi. Ben de ona başka daha birçok şeyden protein aldığımı açıklar ve çorbayla fazla ekmek yediği için kızardım. Yemekten sonra arta kalan yemeklerle bir-

likte tabağımın kenarına ayırdıklarımı bir kaba toplayıp sokak boyu yürüyerek başıboş dolaşan köpeklere verirdim. Yelkiran evinin önünden bilerek en az beş kez geçerdim, belki karşılaşırız ya da salonlarına bir bakış atabilirim pencereden diye. Ama onunla olayımız buydu... Bizi hiçbir zaman denk getirmemişti hayat. Ben hep, onu bir yerlere kadar takip etmiş ve ısrarla peşinden ayrılmamıştım.

Pamir anlattıklarımı sessizce dinliyordu sadece, bir yorum yapmıyordu. Sanırım onu fazla terslemiştim. Gerçi söyleyeceğini söylemekten geri kalan biri de olmamıştı hiç... Bilmiyordum. Kafam çok karıştı. Sanırım bir şeyler yemem gerekiyordu artık. "İstanbul'da nerede kalacağım?"

"Soru mu bu?" Gözleri fotoğrafların üzerinde geziniyordu, sanki her birini hafızasına kaydetmek ister gibi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek soru mu bu? Soru işte. Sorduğuma göre."

"Kalabileceğin en güvenli yer benim yanımda, Nil," dedi tok, sorgulanmaz bir sesle. Acı kahveler üzerime çevrildiğinde, omuz omuza, yan yana oturduğumuzun farkında değildim o ana kadar. "Tabii ki benim evimde kalacaksın."

Gururdan mı yoksa sınır çizmek için mi bilinmez, içimden bir ses şiddetle itiraz etmemi istiyordu ama bütün bu insanlar benim güvenliğim için bunları yapıyorken *hayır* demek ne kadar doğru olurdu? *Hayır. İstemiyorum.*

En son Dr. Luca'ya söylemiştim bunu.

"Nisan da İstanbul'da değil mi?" diye sordum derin bir nefes alırken. Pamir'in hastane dönüşü Kaan'la konuşup puba gele-meyeceğimizi ama benim onunla İstanbul'a döneceğimi ve orada bir şeyler ayarlayabileceğimizi söylemişti. "Diğerleri de... Şu İtalyan arkadaşın," diye mırıldandım alnımı ovalarken. "Pars?"

"Pars, Fransız," diye cevapladı Pamir, parmaklarını çıtlatı-yordu benimle konuşurken. Bakışlarını kaldırıp da yüzüme

değdirdiği an bir sıcak dalgası üfleniyormuş gibi hissediyordum hâlâ üzerime. Atletle üşümeliydim aslında, hele de ıslak saçlarımla... “Ve Fransa’da. Merak ediyorsan, Liva da,” diye devam etti. “Onları hatırlıyorsun değil mi?”

Başımı salladım hafifçe, bacaklarımı kendime çekerek. İstanbul’da olanlardan sonra, Safir’in Soyhan’daki şimdilerde benim de gittiğim bir üniversite kampüsü olan araziden kalkan bir özel jete bindiğimizi hatırlıyordum. Kullandığım ilaçlar yüzünden kendimde olmadığım bir dönemde olduğumu da. Liva’yla bir davette tanışmıştık, kumral saçları ve saçlarına eş güzel gözleri vardı ama hep üzgün bakardı. Bu kadar güzel bir kızın nasıl her zaman bu kadar üzgün görünebildiğini düşündüğümü de hatırlıyordum, gülümsüyor olsa bile. Depoda olanları ve Pamir’in yaptığını da...

“O davete... Bir bilgi taciriyle buluşmak için gitmiştik değil mi? Ne içindi?”

“Ortalık karışıkta ve açıkçası, her ne kadar dertleri çok başka olsa da o zamanlar; gözleri arka planda seni usulca izleyen birileri vardı Rusya’dan,” diye açıkladığında, tek düşünebildiğim dolambaçlı yollara sapmadan ya da sorularıma sorularıyla karşılık vermeden doğrudan cevapladığında bunun ne kadar iyi hissettirdiğiydi. “Seni ülkeden çıkarmak başlı başına bir sorundu ve istihbarat kötüydü. Bu yüzden yardım almıştım.”

Oradaydı. Dünyanın ne durumda olduğu, benim kurtuluşu olmaz bir yolda oluşum ya da dış etkenler ne olursa olsun; beni *cehennemin dibi* de olsa içinden çıkarmanın bir yolunu bulmuştu her zaman çünkü *oradaydı*. Dünyanın başka bir ucunda da, memleketimde de, koca bir metropolde de.

Düşünceler bir tokat gibi birer birer suratıma inmeye başladığında aşağı doğru inen dudak kenarlarımı saklamak amacıyla avucumu yüzüme kapadım ve gözlerimi ovaladım. Hissettiklerim yerli yerinde duruyordu, daha da yoğun ve dokunulmaz bir

hâl almadılarsa tabii ama kafamın içinde binbir farklı senaryoyla hatırladığım gerçek ve hayal ortasında sapasağlam ayakta duran *şüphe* bana nefes aldırmıyordu. Sormalıydım ama bildiğim ve hatırladığım o zaman diliminde aldığım bir karar için ona sorular sormaya başlarsam sağlığımdan *şüphe* ederek beni yeniden Akademi'nin ellerine teslim edeceğini ve kendimi bir laboratuvara hapis hâlde deney faresi gibi hissedeceğimi biliyordum yeniden. *Tedavisi insanı öldüren hastalıklar vardı.* Kaldı ki doktorlarla hiçbir zaman iyi anılar biriktirmemiştim.

“Eğer mezunlar partisinde işler yolunda gitseydi ve hiçbir şey yaşanmasaydı, şu an çoktan gitmiş olur muydun?” diye sordum elimi nemli saçlarımdan geçirerek, dizlerimin üzerinde yeniden otururken. Bakışlarım yerdeydi. Fotoğrafları topluyordum.

Pamir'in birkaç saniye süren sessizliği, dönüp de ona baktığım an son bulduğunda gözlerime baktığında bulanık bir cevap havuzundan anca çok net ve açık bir şekilde görünen cevabını seçmiş gibi aralandı dudakları. “Hayır.”

“Neden?”

“Biliyorsun, *neden.*”

“Bilmiyorum,” diye çıkıştım tereddüt etmeden. Fotoğrafları alıp masanın üzerindeki kutunun içine bırakıyordum. Pamir çoktan ayaklanmış, Smirna'ya bırakmadan kendim hazırladığım ağzı açık valizdeki katlanmış kıyafetlerime bakıyordu. Uzanıp siyahlı bordolu bir kristal şeklindeki parfüm şişemi aldı içinden, kapağını açıp kokladı. O parfümü sevdiğini biliyordum.

“Çünkü istediğin kadar unut,” diye mırıldandı şişeyi valize bırakıp bakışlarını üzerime çevirirken. Yalnızca bakışlarını değil, adımlarını da çevirmişti ki saniyeler içerisinde karşıma geçti. “İstediyin şehirde yeniden başla. Ya ben orada olacağım ya da seni yanıma alacağım Nil. Benden bu kadar kolay kurtulamazsın. Kurtulduğunu sanabilirsin...” Yüzüme eğildiğinde, bir an o kadar yaklaşmıştı ki istemsizce masanın üzerine oturarak ken-

dimi geriye çektim ama bu sefer de ellerini kalçamın iki yanından masaya yaslayarak yüzlerimizi eşitlemesine izin vermiştim. “Sanmana izin verebilirim,” diye devam etti gözlerimdeki bakışlarını bir saniyeliğine dudaklarıma indirip yeniden kaldırıırken. *Yardım için o kadar sesli bağıracağım ki sokağın sonunda oturan emekli albay tüfeğiyle gelecek.* “Ama inanmana izin veremem.”

Haklıydı. İnanmamıştım. Belki de bu yüzden, otoparkta belirip beni rahatsız eden sarhoş çocuğu başımdan defettiği gece bu kadar şaşırmamıştım. Bir yanım hep, bir sokağın köşesini döndüğümde onu görmeyi bekliyordu. Ama buraya gelirken ve bir hayat kurarken ona ne söylediğimi hatırlıyordum, peşimden gelmemesini söylemiştim ve bana inanmıştı da. Bunca zamandır uzakta olmasının ve kendine bambaşka bir hayat kurmasının sebebi bu değil miydi? Şimdi aklını kurcalayan ve kendinden bu kadar emin, benim yalan söylediğimden emin davranmasının sebebi neydi?

Çenem havada, ciğerlerime dolan kokusunu hissetmemek için bir filtreden geçiriyormuşçasına sakın soluyarak havayı, dilimin ucuna kadar gelen zehri tükürdüm ben de. “Peki ya artık sevmiyorsam? Peki ya artık yüzüne baktığımda yalnızca travmalarımı ve tutunmaya çalıştığım ama ellerimden kayıp giden hayatımı hatırlıyorsam?”

Acı kahveler şüpheyile bakıyordu gözlerime, sözlerimi idrak ediyordu. İrkilmemişti. Bekliyordu. *Biliyordu.* “Hangisi?” diye sordu bir süre sonra, beni anlamak istercesine bir ses tonuyla. *Sakin.* Hiç olmadığı kadar.

Kaşlarım çatıldı. “Ne?”

“Hangisi?” diye sordu yeniden. “Sevmiyor musun yoksa bana bakınca arkanda bırakmaya çalıştığın geçmişini mi hatırlıyorsun?”

“Ne fark eder?”

“Fark eder. Birinin çaresi yok.”

Hangisinin?

Eğer onu artık sevmediğimi söylersem, beni bir başkasıyla mutlu görene dek onu buna inandıramazdım ama onsuz bir hayatta da yanımda bir başkasını hayal edemiyordum ve yalnız yaşlanmayı göze almıştım. Eğer ona arkamda bırakmaya çalıştığım geçmişini hatırlattığını söylersem de... “Sevmiyorum artık.”

Bu kadar yakın mesafeden, *ona olmak istediğim en uzak mesafeden*, nasıl *sevmiyorum* diyebilmişim bilmiyordum.

Gözleri kısıldı önce. Ardından yutkundu ve dudaklarını ıslattı. Yutkunurken oynayan âdemelmasına gözlerimi kaydırmamak ya da ıslanan dudaklarına bakmamak için verdiğim savaş, gözlerimi kaçırdığım an son bulduğunda Pamir bir an doğrularak alnını alnıma yasladı ve sağ elinin boynumla çenem arasına yaslandığını hissettim. “*Bok sevmiyorsun.*”

Tam onun söyleyeceği bir şey.

“Sevmiyorum...” diye tekrar ettiğim sırada yakınlığına isyan edercesine başımı iyice kaldırmıştım ki bir anda görüş açım tamamen karardı ve az önce ıslattığı dudaklarını, benimkileri kavrarken ve dilini ağzımın içinde hissettim. Sırtım geriye tartılırken bacaklarımın arasına girdi ve istemsizce kolumu omzuna atarak destek almak zorunda kaldım. Kendine yer açmak istercesine yüzümü öyle bir açıyla kaldırmıştı ki ondan kurtulmak mümkün değildi. *Her yerdeydi.*

Bunun olacağını biliyordum. Bunun olacağını ve savaşmak için fazla güçsüz kalacağımı biliyordum. Belki de bu yüzden pes etmem kolay oldu. Omzundaki elim uzanarak ensesini, ardından saçlarını kavradığında parmaklarımın arasındaydı artık yumuşacık tutamlar; onlarla oynamak istiyordum, o uykuya daldığında elimi saçında unutmak istiyordum, bozulmuş bahanesiyle sürekli düzeltmek çünkü sonsuza dek parmak uçlarımda hissetmek istiyordum.

Yalan söylüyordum. Tabii ki yalan söylüyordum. Çünkü ben Nil'dim, o Pamir'di. Yelkiran. *Kalpikiran.* Orada öylece dur-

ması yeterliydi ve ben onu seviyordum. Taşındıkları gün gibi, lisenin ilk günü gibi, sahildeki gibi, parktaki gibi, her nerede olursa olsun... *Sadece başını kaldırması ve yüzünü görmem yeterliydi*, bana bakmasına gerek bile yoktu. *Neden?* Bilmiyordum. *Neden?* *Neden?* İnsan neden âşık olur? İnsan nasıl kaybedebilir aklını böylesine birisinde? *Gel* der gidersin, *yap* der yapmazsan ikna eder *edebilir çünkü gönlün var*. Gönül verdiği her şey seni bir gece kâbuslarında avlar. *Gönül verdiği her şeyin esirisin*. Gönül verirsen kölesin.

Eli atletimin içinden çıplak belime yaslandığında tenim alev alev yanıyordu, dudaklarımdan tüm vücuduma yayılan ve kasıklarım da doruk noktasını yaşayan hazza kaybetmek üzereydim kendimi. Bunu biliyordum. *Bunu biliyordum*. Durmak istemiyordum. Hiçbir zaman istememiştim. Sadece kim olduğumu hatırlamak ve *yaşamak* istemiştim.

“İtiraf et,” diye fısıldadığını duydum daha fazlasını istediğim için o geri çekildiği an, ben refleks olarak dudaklarına uzandığımda. Dudaklarının keyiften dört köşe kıvrıldığını görmüştüm gözlerimi açtığım an. “Yalan söylüyorsun.” *Nefes alamıyordum*. Alıyordum ama o kadar kesik ve hızlıydı ki tıpkı kalp atışlarım gibi. “Yalan söylediğini itiraf et. İnadından beni itiyorsun. Ve mezara dek götürür seni o inadin, biliyorum. Tanıyorum seni Nil. Bize bunu yapma. Şimdi biterse iki gün sonra, bir hafta sonra, üç ay sonra yeniden başlar. Sen de bunu biliyorsun. Kendini herkesten uzakta, *benden* uzakta buraya hapsedip burada tek başına yaşlanmayı mı düşünüyorsun?” Beni *gerçekten* tanıyordu. Yüzünü göremiyordum, yalnızca dudaklarıma çarpan dudaklarını hissedebiliyordum konuşurken. Fazla yakındı ve geri çekilmeyi reddediyordu.

Sesimi bulabildiğim ilk an yutkundum. İnkâr etmekten zarar gelmezdi. “Tek başıma olacağımı kim söyledi?”

Parmakları tenime işlemek istercesine, boynumdaki tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı o an. “Başkasını mı seveceksin?”

Kalbimin böyle bir kapasitesi olduğunu sanmıyorum, demek istedim ama bunun yerine saçlarının arasından geçirdiğim parmaklarımı ve ensesine yasladım avucumu. “Yalnız yaşlanmamak için birini sevmek mi lazım illa?”

“O zaman benimle yaşlan,” diye fısıldadığını duyduğum an, karnımda fokur fokur kaynamaya başlamıştı bile beni uzun bir zaman boyunca pençesinde tutacak bir *his*.

Ağzım açıldı, *seninle ölürüm de,* demek istedim; öpmek istedim yeniden, *hep böyle kalırsak olur* demek istedim ama bir şey diyemedim. Kafamın içinde, zihnimin körelmiş ve karanlık bir köşesinden bana yapmamam gerektiğini söylüyordu bir ses. Nasıl çalıştığını bilmiyordum kafamın içinin. Belki de tamamen bozulmuştu artık, sürekli başa sarmaktan. Belki de gerçekten aklımla oynanmıştı ve artık hiçbir şey iyiye gitmeyecekti, her şey yalnızca daha da kötüleşecekti.

Pamir’in alnını alnıma yasladığı an, elini atletimin içinden çektiğini hissettim ve çatık kaşlarımın arasından beklentiyle baktım ona. Gözleri kızarmıştı. Gözleri kızarmıştı. *Neden?* Öpüşmekten şişmiş dudaklarını ıslatıp geri çekildiğinde bir anlığına bakışları aşağı kaydı, başını eğdi; ardından derin bir nefes aldı ve bana baktı. Omuzları çöktü. Benim de kalbim adlandıramadığım bir hisle, *çaresizlikle* beraber çökmüştü.

“Beni yaptığım şey için hiçbir zaman affetmeyeceksin, değil mi?”

O an fark etmiştim.

Pamir Yelkiran bir şey yapmıştı, ben onu hayatımdan defedip Soyhan’a tek başıma gelmiştim ve *neden*, hatırlayamıyordum.

Hatırlamıyordum.

Gökyüzü oldukça temiz, bulutlar tamamen dağılmış görünüyordu o gece yola çıktığımızda. Yüzlerce yıldız görebiliyordum tek bir bakışla; İstanbul'a döndüğümde göremeyeceğim bir manzaraydı bu. Biliyordum çünkü şehrin ışıkları yutuyordu yıldızları. Başımı kaldırıp da göğe baktığımda bulutlar yoksa eğer, yıldızların da olmadığı tek renk bir gökyüzü görmekten nefret ediyordum çünkü bana orada bir şeylerin olduğunu hatırlatacak hiçbir şey kalmıyordu artık. Saydığımdan değildi yıldızları. Saymayı bırakalı çok olmuştu.

Yolda göl kenarındaki bir restoranda durup yemek yemiştik. Ben çok üşüdüğüm için Pamir restoranda üzerindeki kazağı çıkarıp verdiğinden, yeni bir kazağım daha olmuştu. Belki bilerek ince giyiniyordum ki tüm kazaklarını ve sweatshirtlerini toplayabileyim? Nereden biliyordu dolandırıcı olmadığımı? Çünkü tam olarak öyle yapardım. *Ve o bilmezden gelerek buna izin verirdi.* Her seferinde.

“Hayır, gerek yok çıplak mı duracaksın...”

“Tişört var içimde,” demişti kazağın kollarından da kurtulduktan sonra giyinmem için uzatırken.

“Sıcaklarsın diye mi tişört giyiyorsun altına?”

“Hayır. Bunu yapacağını bildiğim için.”

Ben de koltuğu oldukça geri yatırmış, botlarımı çıkarıp bacaklarımı kendime çekmiş, yan dönerek cenin pozisyonunda

uyumaya çalışıyordum biraz yolun geri kalanında. Zaman geçmiyordu. Pamir'in açtığı şarkılara odaklanmaktan uyuyabildiğimi söyleyemezdim de. Rahatsız edip etmediğini sorduğunda hayır demiştim çünkü ne dinlediğini bilmek istiyordum.

Arabayı ilk çalıştırdığında radyoda Canozan'ın *Toprak Yağmura* şarkısı çalıyordu, değiştirmemişti. Sonra kendi şarkı listesini açtığında otomatik olarak Redd ve Şebnem Ferah düeti olan *Sevmeden Geçer Zaman* çalmaya başlamıştı ve anında değiştirmişti. Ben eline vurup şarkıyı geri aldığımda ise bir şey demeden dinlemişti benimle.

“Niye dinleyelim bunu, üzücü işte.”

“Üzücü olması güzelliğini yok saymıyor.”

“Ben *unutursun günün birinde zibidinin tekiyle uyanırken* diyen bir şarkıyı dinlemek istemiyorum Nil.”

Sonra değiştirmişti. Bu sefer Mela Bedel ve Sevimo düeti olan *Sana Dönmem İmkansız* çalmaya başladığında değiştirmemesi için resmen elini alıp parmaklarını kendiminkilere kilitleyerek kucağıma çekmiştim. Şok içinde bakmıştı bana. Sonra “Tamam o zaman duracaksa öyle,” diye gevelemişti ağzının içinde, *pislik*.

“Niye kaydediyorsun madem dinlemek istemediğin şarkıları?”

“Önerileri de araya sokuyor uygulama. Ben kaydetmedim bunu.”

“Bana ne? Ben seviyorum, dinleyeceğiz.”

Sonra bir kırmızı ışıktaki durmuştuk, arkasına yaslanarak başını bana çevirmişti omzunun üzerinden ve öylece kilitlenmişti yüzüme. “Niye öyle bakıyorsun?”

“*Bana bakma öyle diyor diye.*”

“İşe yaramıyor.”

Kaşları havalandı. *Tabii ki işe yarıyordu.* Kucağına oturup kafamı boynuna gömmek ve kalan yolculuğumuza bu şekilde de-

vam etmek istiyordum ama her on kilometrede bir kenara çekmiş ceza yazmak için bekleyen polis araçlarının arasında nasıl yapabilirdim ki?

Sanki tek engel polisler!

Sonra Redd'in *Bugün Herkes Ölsün İstedim* şarkısı çalmaya başladı. Pamir'in eli artık serbestti ve değiştirebilirdi ama sanırım artık pes etmişti. Kontrol bendeydi. Dinleyecektik. Üstelik bu şarkıyı kaydeden o'ydu, uygulamanın önerisi değildi şarkı listesine. Pamir bu şarkıyı dinliyordu.

Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım yine, bir süre. Bir ninni gibiydi Redd'in şarkıları benim için. Sözlerinde kendimi bu kadar bulduğum için lanetimdi de aynı zamanda. Açıp dinlemeye korkardım bazen. Çok nadir, kaçamadığım zamanlarda kulaklarımdan içeri dolardı melodiler ve zehirli, dikenli sarmaşıkları arasına alırdı kalbimi. Canını çıkarırcasına sıkardı bazı satırlarda. Kanatırdı. Görevi tüm vücudunuza temiz kan pompalamak olan bir organı kanatmak, sizden her geçen gün biraz daha eksilten bir tür tecavüzdü aslında; *her geçen gün*, yine ve yeniden, azaldıkça *küçültüyordu*. Nihayetinde bir nokta kadarcık kalan kalp insanın göğüs kafesinde, onu *daha ne kadar yaşatırdı*'dan çok *nasıl* yaşatırdı işte onu bilmiyordum.

Gözlerimi açtım o an, bakışlarını üzerimde hissediyordum. *Neden bu kadar üzgünsün?* diyordu sanki bana. *Ben buradayım.* Ama belki de bir hayaldi o. Bir rüyaydı. Kâbus asla değil. Bir fikir... Düşünceyi ibaretti sadece. Dokunamazdım belki de uzansam, soyut bir şeydi.

Belki de.

Nihayetinde uykuyla bilinç arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım, parmaklarını yüzüme düşen tutamların üzerinde hissettiğimde. Arabanın sıcaklığını artırmıştı. *Sen Benim Başıma Gelen En Güzel Şey* çalıyordu. İlk defa dinliyordum.

Anlamı yok, anlamsız, sen yoksan her şey.

Beni yine sev, beni yine sev, beni yeniden sev.

Eğer ben lisedeyken çıkmış olsaydı bu şarkı, muhtemelen kulaklıklarım eskiyene kadar dinlerdim ama sözleri benim ağzımdan çıkacağa benzemiyordu. Benim şarkım değildi bu. *Onun* şarkısıydı. Sanki bilerek açmıştı. Bir şeyler söylüyordu. Bas bas suratıma bağırmıyormuş gibi bir de şarkılarla bilinçaltıma oynuyordu.

Ardından çalan şarkıları seçemedim, bunun için fazla uykuluydum.

Floresanlar gözümü rahatsız etmeye başladığında ne kadar zamanın geçtiğini bilmediğim bir vakitte açtım gözlerimi, bir otoparka girdiğimizi anlayabilmişim. Aslında beni uyandıran dürtü, annemi arama dürtüsüydü bu yüzden çantamı bulup telefonumu içinden çıkarmak için hareketlendim arabanın içinde.

“Neyi arıyorsun?” diye sordu Pamir.

“Telefonumu,” diye mırıldandığım sırada aklım daha yeni başıma geliyordu. Telefonum Smirna’daydı. Çünkü Malik, ölümüne vurulup yoğun bakıma kaldırılmadan önce benim telefonumdan aranmıştı ve güya benimle buluşacaktı ve Smirna’nın söylediğine göre telefondan gelen ses de bana aitti.

Bu yüzden arkama yaslandım ve altdudağımı dişledim birkaç saniye. Pamir, fark ettiğimi anladığı için cevap vermemişti ama belki telefonunu verebilirdi. “Telefonunu kullanabilir miyim? Birini arayacağım.”

Arabanın bir gözünden çıkardığı telefonun kilidini açarak bana uzattı hiçbir şey söylemeden. Aklıma gelen ilk şey, üzerinde binlerce bildirim görünen uygulamalardan birine girmekti ama orada hoşuma gidecek bir şey görmeyeceğimden emindim bu yüzden ben de Spotify hesabına girip kendi kendimi takip ettikten sonra annemin numarasını tuşladım. Arabadaki şarkı tartışmamızdan sonra gün içinde gerçekten ne dinlediğini görmek istiyordum.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı... Açan olmadı. En azından çalı-

yordu. Her neredeyse, uçakta ya da telefonunu kapatması gereken bir yerde değildi. Belki çok geçmeden geri dönerdi. Bu yüzden ona bir mesaj bıraktım.

Anne, bir süre Soyhan'da olmayacağım. Pamir'in telefonundan yazıyorum. Benimkine bir süre ulaşamazsın. Müsait olunca bu telefon numarasını arar mısın?

“Kime mesaj atıyorsun?”

“Anneme.”

Pamir'in bakışlarını bir an üzerimde hissettim, kafamın üzerinde bir delik açacak kadar uzun bakmıştı mesajı yazıp gönderdiğim süre boyunca. Ardından telefonu kapatıp dizinin üzerine bıraktım ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. Bir süredir otoparkın ortasında duruyorduk ve arkadaki araç koridoru tıkadığımız için kornaya basmıştı. “Annem müsait olunca senin telefonundan arasın diye, madem benim bir telefonum yok...”

Neden garip hissettirdiğini bilmiyordum sessizliğinin ama en azından olmaz dememişti.

Arabayı park ettiğinde ben botlarımı giyinmeye çalışıyordum, o ise çoktan inmiş bavulumu alıyordu bagajdan. Kapıyı kapatıp yanında attığım birkaç adımda olayın henüz yeni farkına varıyor olmalıydım ki parmak uçlarımı karıncalandıran ve avuç içlerimi terleten bir gerginlik başlamıştı içimde fidan vermeye. *Onun evine* gelmiştim. Çünkü *onun evinde* kalacaktım bir süre. Bir süre ne kadardı bilmiyordum ama belki de Çağrı'yı arayıp onunla da konuşmalıydım. Okulun bu dönemini çoktan kafadan çarpıyla işaretlemiştim. Geç mezun olmak demek annemin geç gelmesiydi Türkiye'ye... Ece, Burak ve Cem ne düşüneceklerdi okula gelmediğimi gördüklerinde ve bana ulaşamadıklarında? Kafamda onlarca soru vardı ve birbirlerine çarpıp bölünerek çoğalıyorlardı her geçen saniye sanki.

Pamir beni asansöre yönlendirdiğinde kaçınıcı kat olduğunu soracaktım ancak bir kart okuttu asansörün küçük kutucuğuna.

Pekâlâ, diye düşündüm. Artık kat numaralarına basmıyoruz sanırım.

“Teknoloji o kadar ilerledi mi ya?” diye mırıldandım istemsizce. Ardından çatık kaşlarımla ona baktım omzumun üzerinden. “Yoksa burası otel mi? Otelde mi kalıyorsun?”

Ona döndüğümde çoktandır acı kahvelerinin üzerimde gezindiğini fark ettim. “Hayır. Mülk sahipleri dışında işi olmayan insanların katlarda elini kolunu sallayarak dolanmasına engel olan bir sistem. Ülkedeki basketbol hayranlarının sevdikleri oyuncularla karşılaşmak için ne kadar ileri gidebildiklerini bilsen şaşırırsın.”

“Hoşlandıkları çocuklarla tanışmak için üzerlerine kaynar kahve döken bir nesilden geliyorum, şaşırmam,” diye mırıldandım önüme dönerken.

Kaşlarının çatıldığını, gözlerimin ucuyla görebilmiştım. “Bu yüzden mi yemekhanede tepsini üzerime devirdin?”

“Onu Nisan yaptı,” diye homurdandım kollarımı göğsümde birleştirirken. *Ve bunu gayet iyi biliyorsun.*

“O niye yapmıştı onu ya?” diye sordu bilmezden gelerek.

“Tanışalım diye.” Homurdandım.

“İyi yapmış.”

“Tabii.”

“Ben zaten tanıyordum seni.”

Ters ters baktım ona. “Aynen.”

“Tanıyordum?” dedi sorarcasına, *sen de bunu biliyorsun* diyordu sanki bakışları. “On birinci yaş günümde minyatür siyah *Porsche* hediye ettin. Pasta kesildiği an kaçıp gitmiştin. Saçlarından suratını gören cennetlikti. Senin yüzünden on yedinci yaşımın yazını sahildeki tamirhanede geçirdim babamı kendime *Porsche* almaya ikna edebilmek için. Yeterince sorumlu olduğumu kanıtlamam gerekiyormuş.” Elini ensesine attı suçlu bir ifadeyle. “Sonra frenin tutmadığı akşam araba patladı gerçi Malik-i Yevmiddin piçi yüzünden ama neyse...”

Malik-i Yevmiddin benzetmesine öksürükle karışık sakladı-

ğım gülüşümle döndüm önüme ama kısa süre içinde kafamın içinde kaybolmuştum. Ben Pamir'e on birinci yaş gününde siyah mini bir *Porsche* mu almıştım? Biriktirdiğim harçlıklarım-la oyuncakçıya gittiğimi hatırlıyordum, yanımda babam vardı. Doğum gününde hediye yığınının küçük bir kutu bıraktığını da hatırlıyordum. Pasta kesildikten sonra kimse benimle konuşmadığı için ve ben de yanlarına gidip oyunlarına katılamayacak kadar utangaç olduğumdan eve döndüğümü de...

“O küçük arabayı o kadar çok sevmiştim ki başka bir modeli sürdüğümü hayal etmedim hiç,” diye mırıldandı asansör kapıları açılırken. Ardından bir elinde bavulumla bana dönüp geri geri yürüdü dışarı. Kısık gözlerinin ardından gülümsüyordu ve başını hafifçe yana yatırmıştı. “Şimdi bana ilham mı vermiş oluyorsun sen?”

Farkındalık dalgalar hâlinde değil, bir anda; kıyıya vuran ilk tsunami dalgası büyüklüğünde çarptı zihnimin duvarlarına. Ben ona doğum gününde mini bir *Porsche* almıştım ve o da büyüdüğünde kendine orijinalini almıştı. Her ne kadar evlerimiz bu kadar yakın olsa da, annelerimiz tanışsa da, doğum günü partilerinden eksik kalmasam da çocukluğumuz boyunca... *Dış kapının dış mandalı değilmişim aslında o kadar da.*

Asansörün dışına birkaç adım atmamla yaşadığım farkındalığın ardından boğazımdan aşağı geri indi tüm düşüncelerim. Bir koridorda değildik, daire kapılarının olduğu bir koridorda... Hayır. Evin içindeydik. Asansör doğrudan evin içine açılmıştı. Üstelik kaçınıcı katta olduğumuzu tahmin dahi edemeyeceğim kadar yüksekte bir dairenin içine.

“Burası...” Çantamı holde bıraktım etrafa göz gezdirirken istemsizce etrafımda dönerek. Neredeyse salona inen ikili merdivende tökezleyip düşecektim.

Pencereler boydan boya camdandı, sanki içeride duvar yok ve bir bütün odadan oluşuyormuş gibi görünüyordu ama kö-

şedeki koridoru ve koridorun hemen önünde, yukarı doğru kıvrılan merdivenleri görebiliyordum. Sağda ise koca bir mutfak vardı ve her ne kadar salonla birleşik olduğunu söylemek istesem de bu haksızlık olurdu çünkü kendi başına bir salon olabilecek kadar büyüktü.

Vitrin üzerindeki birkaç kupayı, onlarca madalyayı ve duvara sabitli siyah beyaz araba fotoğraflarını incelemeye çalıştım saniyeler içinde, ardından dijital şöminenin üzerindeki devasa televizyon ve yere yakın, geniş ve üzerinde oturduğu an insanın devrilip uyumasını teşvik edecek kadar rahat görünen U şeklindeki koyu gri koltuğu... Köşedeki Playstation 5'i fark ettiğim an gözlerim kısıldı. Burası hem bir yabancıнын eviydi hem de onun olduğu çok belliydi.

“Ya birisi asansörle çıkıp direkt salonunun ortasında belirirse?” diye sordum ellerim belimde, merdivenlerin başında dikişli yukarıya bir bakış atarken.

Pamir girişe bavulumu bırakmış, mutfaktan kendine bir bardak su dolduruyordu. Yarısını içtikten sonra asansörü gösterdi. “Giremez. Söylediğim gibi, asansörün bu kata çıkması için kart okutması lazım.”

“Ya asansörü hackleyip çıkarsa?”

“O zaman *zevkle* ağırlarım içeride, emin ol,” dedi kendi kendine, gülercesine. Aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama Pamir Yelkiran'ın evine plansız ve silahsız dalmaya cesaret edebilecek adamı tebrik etmek gerekirdi sanırım, hayatını ortaya koyduğu için. Ben olsam ben de endişelenmezdim pek... “Tabii bunun için güvenliği geçmesi ve hacklemeyi yapabilmek için de yirmi bir santim kalınlığındaki çelik güvenlik kapısını aşması gerekir. Süpergüçlerin yoksa epey zor.”

“Ben girerdim yani.” Ellerimi belime koydum gururla.

Pamir kalçasını tezgâha yaslamış, bitirdiği bardağı kenara koyuyordu gülerek. “Eminim güçlerini kullanmana gerek kalma-

dan da elini kolunu sallayarak evime girebilirsin.”

Bakışlarımı kaçırdım, söylediğinin anlamını sorgulamak istemezcesine. Eğer o fazlaca etrafta olacaksa, ben de kalbime sahip çıkmalı ve mantıklı davranmalıydım. “Yukarıda ne var?”

“Yatak odası. Gezebilirsin,” dedi kollarını göğsünde birleştirerek. Sanırım atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için kollarını sıvamış, ellerini yıkıyordu.

Merdivenlerden çıktım acelesiz adımlarla. Tırabzanda geziyordu elim, her şeye dokunmak istiyordum istemsizce. Ne zamandır burada yaşıyordu? Evdeyken günlerini nasıl geçiriyordu? Yatak odası nasıl görünüyordu? Basamakların son bulmasıyla birlikte yatak odasının ortasında dikiliyordum, son sorumun cevabını kendi gözlerimle görerek alacaktım.

Giyinme odası olduğunu düşündüğüm karartılmış cam kapaklı, yüksek dolapların önünde hayatımda gördüğüm en büyük yatak vardı ve dağınık bırakmıştı. Çarşafları koyu gri tonlarındaydı. Ortada siyah, yumuşak görünen bir kilim vardı ve koca bir boy aynasının kenarındaki askılıkta birkaç kravat ve bir ceket asılıydı. Bu ev, modern karanlığın can bulmuş hâli gibiydi; kemiklerimi sızlatan rahatlama hissini ancak bu şekilde açıklayabiliyordum. *Burada yaşayabilir ve çürüyebilirdim.*

Tüm şehrin gözlerimin önünde olduğu manzaraya bakarken biraz fazla vakit geçirmiş olmalıydım ki banyo olduğunu tahmin ettiğim yerin kapısı açıldığında fark etmedim bile. Ancak aynadan yansıyan sarı saçlar dikkatimi çektiğinde nihayetinde, odada bir başkasının olduğunu anladım ve göğsümün orta yerine çöken ağırlıkla birlikte yavaşça döndürdüm kendimi.

Sarı dalgaları omuzlarından dökülen, bir peri masalından fırlamış gibi görünen oldukça güzel bir kız; ona değil de, bir erkeğe ait olduğu besbelli beyaz bir gömlek ve mini bir kot şort içindeydi ve suratında beni gördüğü için bir şaşkınlık ifadesi vardı. O buradaydı ama beni burada görmeyi beklemiyordu.

Ne tesadüftü ki ben de Pamir Yelkıran'ın yatak odasında banyosundan üzerinde onun gömleğiyle çıkan sarışın bir kız görmeyi beklemiyordum. *Aslında bekliyordum.* Genç, popüler ve dünya yakışıklısıydı. Neden dışarıdakiler yetmediğinde, odasında İsveç prensesi gibi görünen bir sarışın saklamasındı ki zor zamanlar için?

“Sen kimsin?” diye sordu hayatımda duyduğum en feminen seslerden biriyle, gömleğın bileklerini katlamayı bırakarak. Ardından gözleri merdivenlere ilişti. “Pamir mi geldi?”

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum bu noktada. Normalmiş gibi davranıp hiçbir şey belli etmese miydim yoksa kıyameti kopartıp bavulumla birlikte çekip gitse miydim? Şu noktada bir seri katil tarafından göğsüme kurşunlarla ters haç çizilmesi umurumda olmazdı.

Ama benim çizdiğim yoldan devam edersem, her şey normale döndüğünde ve ben de yalnız başıma Soyhan'a döndüğümde, ben sonsuz yalnızlığı seçmiş olsam bile; bir gün Pamir'in izleyeceği yol bu olmayacak mıydı? Ben Mevlana gibi köşeme çekilip bir başıma kalacağım diye Pamir de aynısını yapmazdı ya? Eninde sonunda vazgeçerdi ve biriyle tanıştırdı.

“Aşağıda,” diye mırıldandım hiçbir duygu emaresi yüklemenden yüzüme ve sesime, ardından kızın gülümseyerek merdivenlere ilerleyen neşeli adımlarını izledim.

Ayakları çıplaktı. Merdivenlerin başında durarak bana döndü. “Sen? Gelmiyor musun?”

Burada ne işin var? diyordu sanki. *İn de git artık.*

Başımı salladım öylece. Beyin tutulmam ve ben, orada öylece durduk birkaç saniye ve ardından merdivenlerde onun önüne geçerek hızla indik. Ben salonu aşp mutfığa yürürken İsveç prensesi de peşimden geliyordu. Anlam vermeye çalışıyordum ama idrak motorlarım bozulmuştu, burnumdan ve kulaklarımdan dumanlar çıktığına emindim öfkeden.

Pamir'in bol suda birkaç sebze yıkadığını gördüm önce, be-

nim geldiğimi fark ettiğinde musluğu kapatıp aldığı bir bezle ellerini sildi ve bir şey söylememi bekleyen, merakla bakan gözlerinin yüzümden hemen arkamdaki sarılığa geçişinde yaşadığı şoku izledim. *Aynen. Senin kız buradaymış. Tüh!*

Ve sarı! Yine!

Ve üstelik saçları yanık da değil bu sefer! Kendiliğinden sarı! Doğal yani! Tebrikler! Yedi cihan tarafından dünya güzeli seçilmiştir eminim!

Kollarımı göğsümde birleştirip omzumu girişteki kolona yasladım, hemen arkamdaki prenses neşeli adımlarla önüme geçip “Aaa sonunda geldin!” diyerek Pamir’in koluna sarılırken. Ardından geri çekilip tezgâhın üzerindeki sebzeleri süzdü. “Yemek mi yapıyorsun? Ben de çok acıkmıştım.”

Bu kızın sorunu neydi? Birincisi, eğer benim burada oluşumu sorun etmiyorsa tam olarak kimdi? İkincisi, bu neşe gerçek olamazdı; kesinlikle şovdu. Üçüncüsü... Bilmiyordum. *Hayatta kal* moduna almıştım kendimi. Bir şeyleri idrak edip kabullene ne kadar tepki vermeyecektim.

“Elsa,” dedi Pamir o an, kızı tanıdığının itirafıydı bu. Elindeki bezi kenara bıraktı ve benimle kız arasında gergin bir şekilde gezdirdiği gözlerini nihayet kızın üzerinde topladı; ona kocaman mavi gözleriyle *bana bak ben çok güzelim* diyen konuşmadan bile, tabii ki adı *Elsa* olan kızın. Tabii ki adı Elsa’ydı. Bu sıfatla Emine olacak değildi ya? “İçeri nasıl girdin?”

Elsa denilen kız, kesilmiş havuç dilimlerinden birini ısıırıp kalçasını tezgâha yaslayarak katır kutur yemeye başladı o an, inanılmaz rahat görünüyordu. Sanki hep buradaymış gibi. “Cumadan beri buradayım, gelmeni bekliyordum.”

İçimi sıkıntı bastığı için üzerimdeki kapüşonlu sweatshirtü çıkarıp arkamı döndüm ve salona doğru ilerledim sert adımlarla. Bir yandan kendime *senin buna tepki gösterecek bir sıfatın yok* derken diğer yandan da *sen yaptın bunu* diye fısıldıyordu kafamın içindeki sesler. *Ne bekledin? Ne bekledin?*

Ne bekliyordun?

Ama ben beklemiştim. On bir yıl.

O bir yıl bekleyememişti.

Kapüşonlu sweatshirtü koltuğun üzerine fırlatıp uzak bir köşeye oturduktan sonra yüzümü sıvazladım iki elimle. Ne konuşuyorlardı duyamamıştım ama peşimden Elsa denilen kız geldiğinde köşedeki çantasını ve ceketini aldığını gördüm, ardından hiçbir şey söylemeden çıkışa ilerledi ve Pamir'in onu uğurladığını gördüm. Asansör kapıları kapanırken bile gülümseyerek el salladığını görmüştüm kızın, omzumun üzerinden dönüp baktığımda. Saçımı başımı yolmak istiyordum ama koltuğun üzerinde öylece oturuyordum sessizce. İçeriden bir yerden sıcak basıyordu. Buz gibi suyun altında *boğulmak* istiyordum.

Gözlerim dışarıdaki yağmura ilişti. Ya da çıkıp biraz yürüsem iyi olacaktı.

Kalktığım gibi hızla ilerledim ve Pamir'in hâlâ önünde dikildiği asansöre ulaştığım an düğmeye bastım. Elimi saçlarımdan geçirerek geri çekildiğimde, Pamir'in sesini de duymuştum.

“Ne yapıyorsun?”

“Biraz hava alacağım.”

“Bu havada mı?”

“Benim havalar işte,” diye geveledim ağzımda, dönüp kabarmış saçlarım ve ters bakışlarımla yüzüne bakarak. Karşımdaki duvarda asılı aynadan görebiliyordum hâlimi. Çılgına benziyordum.

“Nil, saçmalama,” dedi kolumdan tutarak önüme geçerken. Acı kahveler yüzümdeydi ama ben başka bir yere bakıyordum. Herhangi bir yere ama onun yüzüne değil. “Tek başına gidemezsin zaten, sonra birlikte çıkarız. Hem yorulmadın mı kaç saat yol geldik?”

“Ben seninle çıkmak istemiyorum, yalnız yürüyeceğim. Ka-

labalıkta yürürsem kim ne yapacak bana?” Ama peşimde bir seri katil olmasa bile çok şey yapabileceklerini biliyordum çünkü burası İstanbul’du ve ben de haberleri izliyordum.

“Kaan’ın kız arkadaşıydı,” dediği an gülesim geldi ama bunun yerine kolumu çekip tutuşundan kurtuldum ve önüme dönerek kollarımı göğsümde birleştirdim. Bu asansör daha hızlı gelemiyor muydu?! Kaçınıcı kattı burası?!

“Bana inanmadın mı sen?”

“Yo hayır, kesinlikle mantıklı,” diye mırıldandım ona dönmeyen. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki. Hayatta kalma modunda olduğum için dizlerim daha fazla beni taşımak istemezcesine titriyorlardı, muhtemelen köşeyi dönüp yalnız kaldığım ilk an yere çökecektim. “Kaan’ın kız arkadaşı. Cumadan beri senin evinde. Senin yatağında uyumuş, senin gömleğin üzerinde... Kesinlikle Kaan’ın kız arkadaşı. Seninle *hiçbir* ilgisi yok.”

Sonunda sabırsızlıkla beklediğim, beklerken sağ ayağımı titretmekten huzursuz bacak sendromu geliştirmek üzere olduğum asansörün bu kata ulaştığını belirten o *ding* sesi geldiğinde bir saniye daha durmadan ilerleyip kabine girecektim ki kapıların açılmasıyla beraber asansörün boş gelmediğini fark ettim. İçinde Kaan vardı. Başını kaldırdığı gibi yanımda dikilen Pamir’le aramda dokudu bakışlarını nabız ölçmek istercesine. Ardından otuz iki diş sıırttı. “En sevdiğim çift.”

Pamir kollarını göğsünde birleştirdi o an. “Kartı aynanın önüne bırakıyorsun, başka yedeğin varsa kırıp atıyorsun,” dedi oldukça sert bir sesle Kaan’a. Ardından bana döndü ve dikkatimin onda olduğundan, gözlerimin içine baktığından emin oldu. “Sen de hiçbir yere gitmiyorsun. İstersen duş al, uyu. İstersen bir şeyler atıştır, film falan izle. Ne yapıyorsan yap. *Bu evin sınırları içerisinde.*”

Başka da bir şey söylemeden dönüp evin içinde kaybolduğunda Kaan’ın arkasından birkaç adım atarak ağzını açtığını

gördüm ama peşinden gitmenin bir manası yoktu.

Doğru muydu yani?

Kaan seslice nefes vererek cebindeki kartı, Pamir'in söylediği gibi aynanın önüne bıraktıktan sonra suçlu bakışlarını benim üzerime çevirdi o an. *Sanırım doğruydu.* “Ne zaman geldiniz siz Soyhan’dan?” diye sordum konudan bağımsız. *Hayır, sadece umursamıyormuş gibi görünmek istiyorsun. Arkadaşlarına bile.*

“Yarım saat önce falan. Bir sokak geride benim ev de... Nil, Elsa’yla Cuma günü buradaydık ve Pamir’in çoktan Soyhan’a gittiğini öğrendiğimizde çocuklar alelacele çıkmak isteyince...”

“Sen de kız arkadaşını en yakın erkek arkadaşının evinde unuttun,” diye mırıldandım lafını bölerek. “Harika. Süpersin. *Yılın erkek arkadaşı.*” İstemsizce, alaycı bir ifadeyle gülmüştüm gözlerimi kaçırırken. İrite olmuşum ve davranışlarıma engel olamıyordum.

“Elsa’nın tuvalete girip çıkması gerekiyordu yalnızca...”

“Hiç gündüz kuşağı, akşam vakti falan Türk dizileri izlemez misin sen? Ne bu saflık Kaan? Bu hafızayla ben bile biliyorum.” Kollarımı göğsümde birleştirdim ve bakışlarımı yere indirdim. Kötü hissediyordum ama sert konuşmam gerektiğini de biliyordum. “Ne kadar zamandır tanışıyorsunuz da böyle bir güven taşıyorsunuz içinde ona karşı, yakın arkadaşının evinde bırakacak kadar hiç anlamadım ama benim haddim değil sorgulamak için. Senin sorgulaman lazım.”

Ardından bana cevap vermesine mahal vermeden dönüp salona ilerledim.

Eğer onunla birlikte Soyhan’dan gelmeseydim ve döndüğünde evinde üzerine atlamak için hazırda bekleyen bir İsveç prensesiyle karşılaşılsaydı o zaman ne olurdu? Birlikte atıştırma malik bir şeyler hazırlayıp şarap içerler miydi yoksa onu kovarmıydı? Pamir asla bir kızı öyle kovmazdı. Muhtemelen bir taksi çağırırdı. Ya da belki de çağırmazdı çünkü o eski Pamir’di. Belki

şimdi...

Saçmalıyordum. Çok fazla insanla tanışmış, çok fazla hikâye dinlemiş ve normal bir insanın yetişkinlik dönemi için fazlaca sıfırdan başlatmışım hayatı. Pamir öyle biri değildi. Öte yandan, kızın rahat ve çekincesiz hareketlerini unutamıyordum. Fazlasıyla irite olmuş ve sinirlenmişim. Kaan'la da ona yaklaşmak için mi çıkıyordu yoksa? Böyle bir şey olabilir miydi? Kaan yakışıklı ve akıllı bir çocuktur. Neden onunla görüşen akıllı başında bir kız, kendini arkadaşının kollarına atmaya çalışsındı ki?

Lisedeyken kendimi onların popüler grubuna yamamaya çalıştığımı düşünmüştü Pamir. En azından bu konuda üzerime gelmişti her fırsatta. Onun kafasından geçen komplo teorileri de bu kadar çirkin miydi benim hakkımda? Sorsam söyler miydi? Söylese neyi değiştirirdi ki geçmiş? Şimdi başka insanlardık, bambaşka pozisyonlardaydık...

Merdivenlerden gelen adım seslerini duydum o an, beni düşüncelerimden soyutlayan. Koltuğa oturmuş, sırtımı yaslayıp başımı geriye atmış tavanı izliyordum bunca süredir. Ne kadar zaman geçmişti aradan bilmiyordum.

Pamir duş almışa benziyordu, saçları nemliydi ve üzerini değiştirmişti. Beyaz, kısa kollu bir tişört ve gri bir eşofman giymişti. Elini nemli saçlarından geçirip hafifçe kafasını salladığında teorim kanıtlanmış oldu. “Kasabın kesmeden ezanı beklediği koyun gibi bakıyorsun bana şu an.”

Kafamı oynatmamışım bile, sadece gözlerim üzerindeydi ve kesinlikle korkunç görünüyordum. Nasıl fark ettiğini de bilmiyordum. Ellerimi karnımda birleştirerek hiçbir şey söylemeden tavanı izlemeye devam ettim ben de.

“Bavulunu üst kata çıkardım, havlu da bıraktım. Aşağıdaki banyoyu da kullanabilirsin üsttekini de,” diye mırıldandı koltuğun başında dikilirken, ardından kendini koltuğa bıraktı ve geriye yaslandı. Yorulmuş gibi görünüyordu. Tabii, bütün gece direksiyon başında kalmıştı... Ben uyurken. “Nevresimleri de

değiştirdim.”

“Arkadaşının sevgilisi senden hoşlanıyor,” dedim ayağa kal-kıp yanından geçip giderken. Tam onun oturduğu köşeyi dö-nüyordum ki bileğimden yakaladı ve başını kaldırıp bana baktı. İstemsizce ona dönmek zorunda kalmıştım.

Birilerinin bu eve beyaz floresan takması gerekiyordu çünkü bu herif loş ışıklandırmanın altında Yunan tanrısı gibi görünü-yordu. Beyaz tişörtü ve gri eşofmanıyla, nemden koyulaşmış saçları, buğday teniyle sanki bir Yunan tanrısı gibiydi. Ayrıca kirpikleri kıvrılmış gibiydi ve gözlerinin güzelliğini sanki daha da meydana çıkarmak istiyormuşçasına ıslaktılar. *Ben olsam ben de bu modeli isterdim.* Yani başkasını kullanmazdım ona ulaşmak için tabii ki. Ama ben olsam, ben de kendimi bu eve kilitler ve dönmesini beklerdim. *Hayır biz öyle gurursuz şeyler yapmıyoruz artık.* Düzeltiyorum, biz öyle gurursuz şeyleri uluorta yapmıyo-ruz; gizliden gizliye, kimse bilmeden... *Akıllandık.*

“Ben koltukta uyuyacağım,” dedi, az önce yaptığım hadsiz yorumumu tamamen duymazdan gelerek.

Dudaklarım aralandı. “Neden soru sorar gibi söyledin?”

“ünkü seninle uyumak istiyorum.”

Bir saniyeliğine olsun kaçırmadan acı kahvelerini, gözleri-min içine bakıyordu. Savunma sistemimde bir sızıntı, kalka-nımda bir delik arıyordu; bakışlarının beni yumuşatabileceğini sanıyordu.

Kendime tüm bunlar bittiğinde kendi yalnız yağmurlu ku-lübeme tek başıma döneceğimi hatırlattım o an kolumu çekip merdivenlerden çıkarken.

Neden yaptığımı bile bilmiyordum artık.

Bavulumdan temiz pijamalarımı ve iç amaşırlarımı çıkar-dıktan sonra duş a girdim ve ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre sıcak suyun altında kaldım. Onun duş jelini, onun şam-puanını kullandım. Masasının üzerindeki parfüm şişelerini ka-

rıstırıp kokladım bir süre. Bir oda gibi kıvrılan, U şeklindeki dolap koridorunun içine girdim ve askılıklardaki kıyafetlere göz gezdirdim. Kenardaki spor çantasının yanına oturdum ve sanki o'ymuş gibi bakıştım. *Kasabın koyuna baktığı gibi tabii.* Kesmeden ezan sesini beklediği. *Hah.*

Gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim biraz sonra, bu yüzden ayağa kalkıp buranın ışığının nereden kapandığını bulacak ve kendimi yatağa yatıracaktım ama duvarda asılı gördüğüm kalın çerçeve bütün planlarımı bozdu.

Bu sefer bir araba fotoğrafı değil, küçük bir araba modeli vardı çerçevenin içinde. *Siyah. Porsche. Klasik.* Uzanıp çerçeveyi asıldığı yerden çıkarıp daha da yakından baktığımda, bazı kısımlarının boyasının söküldüğünü ve oldukça eski olduğunu fark ettim oyuncağın. Ondan başka bir şey yoktu.

Benim hediyemdi.

On birinci yaş günü hediyem.

Eskiden birini yeterince çok, yeterince uzun, yeterince sadık seversen sonunda pes eder ve seni fark eder sanırdım; çok çocukça, çok çaresiz bir yerden aldığım ve geleceğime taşıdığım bir yaraydı aslında bu düşünce. Yeterince iyi notlar alırsam, yeterince uslu durursam, *yeterli* olursam anne babamın beni daha çok seveceği ve yanımda kalacaklarını düşündüğümünden olduğunu görebiliyordum şimdi ama onlar işlerine âşıktı ve ben hediye paketinden çıktıktan bir süre sonra kenara atılmış bir oyuncak gibi hissetmiştim. Bir süre sonra, yeterince yüksek notlar ve başarılar yetmediğinde onları bir cumartesi akşamı birlikte yemek sofrasına oturtacak ya da yeni çıkmış bir filme götürecek kadar; içimdeki sevgiyi ve görülme isteğini tatmin edebileceğim başka bir yer bulmuştum. *Bir çocuk.* Çocukluğumdan beri, ilk gördüğümünden beri peşinde umarsızca dolanmak istediğim ve nereye giderse gitsin takip ettiğim... Ve yeterliydi uzaktan sevmek. Çünkü aslında anne babamı da öyle sevmiştim.

Kimi seversem seveyim, yalnız başıma sevmiştim ve bir süre

sonra, yalnızlığı da sevmiştim.

Hayatın beni getirdiği bu noktada nerede durmam gerektiğini bilmiyordum aslında, *savrulduğumu* görebiliyordum sadece ve eğer büyümek buysa, ben bir süredir çok hızlı büyüyordum. Bunu durdurmanın bir yolu yok muydu? Biri çıkıp da *işte sıradan hayatın, işte sevdiğin insanlar ve işte sağlıklı bedeninin, güle güle yaşa!* deseydi ve ben yarın sabahтан itibaren yaşamaya başlasaydım olmaz mıydı? Herkese verilen şans bu değil miydi zaten?

Bir dilek hakkım bile yok muydu?

Masanın üzerindeki tabletin ekranına tıkladığımda, sabahın körü olduğunu gördüm. Köşede bir sigara paketi vardı ve üzerinde de çakmak. Ben daha önce hiç sigara içmemiştim ama madem o bu kadar seviyordu, bir dilek dilerken ucunu yakabilirdim mum yerine. *Dileğim gerçekleşirse, ucunda küll olabilirdim bile.*

Yatak odasındaki balkonun, aslında koca bir teras olduğunu ve bir havuzu bile olduğunu fark ettiğimde beni savurup götürecekmışçesine esen rüzgârı umursamadan çıktım. Yağmur öyle yoğun yağıyordu ki şehrin yalnızca ışıkları görünüyordu bu kadar yüksekten; sokak lambaları, kapalı dükkânların ışıklandırma-
maları, reklam panoları ve bu saatte hâlâ ışıkları açık olan bazı apartman daireleri... Zehri dudaklarımın arasına yerleştirdim ve ucuna çakmağın ateşini tuttum. İçime çektiğim ilk nefeste boğazımı yakmış ve öksürüklere boğulmuştum. Gerçekten berbat bir şeydi ve insanların bunu nasıl içip üzerine bir de bağımlılık geliştirdiğini anlamıyordum.

Seni ilk dileyişim değil bu bir ateşin ucunda.

Normal bir hayat mümkün müydü ki? Bedenimden ayrışmayan, beni öldüren ama aynı zamanda hayatta tutan bu güç damarlarımdaydı; beni oluşturan atom parçalarımdaydı ve kemiklerime işlemişti. Kurtuluş yoktu. Kurtuluş sadece, son verirsem olurdu.

Ama ilk kez, beni daha çabuk öldürebilecek güçte bir zehrin ucunda

hayatım varken diliyorum.

Alkolden nefret ediyordum. İçmeden bile eğlendiğim masalar vardı, kafamı düşüncelerden ve dertlerden uzaklaştırırken beni sersemleten ve kendim olmaktan uzaklaştıran bir madde kullanma fikri kulağıma hiç hoş gelmiyordu çünkü. Sigara öte yandan, kokusu ve bedenimde bırakacağı zarar sebebiyle aklımın ucundan bile geçmeyen bir fikirdi; sadece onu içerken gördüğümde uzanasım geliyordu cebindeki pakete. Paketi alıp çöpe mi atmak istiyordum yoksa bir dal alıp kendimi de onunla birlikte öldürmek mi, bilmiyordum sadece.

Pamir'in Akademi'ye girme sebebinin *ben* olduğumu idrak ettiğim gece geçmişe geri dönebilmek için bir deniz kenarında, gökyüzüne bakarak yalvarmıştım; geri dönecektim, onunla hiç tanışmayacaktım ve gerekirse Malik'in planına kurban giderek ölecektim. Ya da bir şekilde annemleri ikna ederek uzakta bir yatılı okula gidecektim. Ya da bir şekilde Akademi hakkında her şeyi öğrenecek ve beni içeri almaları için merkezlerden birinin kapısında, biri beni fark edene dek ağaçların üzerine yıldırımlar yağdıracaktım. Gerçi belki o zaman, yine ölürdüm. Dr. Luca kendime fazla yüklendiğimde beynime pıhtı atabileceğini ve çok kolay bir şekilde ölebileceğimi söylemişti bu yüzden dikkat etmem gerekiyordu.

Geçmişe gidecektim ve dokunmayacaktım ona. Ne gözlerim, ne dualarım, ne tenim, ne sözlerim... Hiçbiri değmeyecekti. Mine'yle olsa bile. Yalnız kalsa bile. Mezun olacak, Amerika'ya gidecek ve basketbol kariyerine orada başlayacaktı. Şehir neşelenecekti maçları olduğu zaman, bizden biri dev ekranlarda ve büyük isimlerle sahada... Uzaktan izleyecektim işte o zaman, onun fark edemeyeceği bir zaman... Böylece hayatına değmemiş olacaktım. Hayatını *mahvetmemiş* olacaktım. Nasıl bana bakabiliyor ve benimle uyumak istediğini söyleyebiliyordu? Nasıl bana yatağını verip kendi koltukta uyuyabiliyordu? Nasıl beni her yaşamımda takip edip kendini bir şekilde etrafıma sokarak

bir role girmiş ve her defasında beni avucunun içine alabilmişti?

Başka bir hayatta deyimini baştan yazmış gibiydi. Çünkü başka hayatlarım olmuştu benim ve her defasında, yedi yaşında bahçede çitlerin arasından yeni evlerine taşındıkları anı izlediğim ve bir daha peşinden ayrılmadığım gibi takılmıştım peşine.

Beni yaptığım şey için hiçbir zaman affetmeyeceksin, değil mi?

Yeni yıkanmış, onun kokusunun hiçbir izi olmayan çarşafların arasında bir sağa bir sola dönüşümün kaçınıcı saatiydi bilmiyordum ama hava alacakaranlıktı. Üzerimdeki örtüyü tekmeleyerek ondan kurtuldum önce, ardından tavana baktım. Başım ağrıyordu ve şakaklarımda bir ıslaklık hissediyordum. Sanırım hem ağlıyordum hem de öfkeliydim çünkü kaşlarım çatıktı ve ben yüzümü gevşetemiyordum. *Neden sadece hatırlayamıyordum? Neden sadece gidip ona ne yaptığını soramıyordum?*

Çünkü o zaman seni Akademi'ye geri götürür.

Yapardı. Çünkü bu kötüye işaretli. Doğum günümde beni uyutan da o değil miydi? Geçmiş bölük pörçük hatırlamamda sorun yoktu ama her şeyi olup bittikten sonra olanları hatırlamam iyiye işaret değildi. Bütün bunları kiminle konuşabilirdim? Annem neredeydi?

Yalınayak indim merdivenlerden. Dışarıda fırtına kopuyordu ama içerisi o kadar da karanlık değildi, koltuğa uzanmış silüetini görebiliyordum. Üzerine bir örtü örtmüştü sadece.

Biraz geride bekledim bir süre, öylece. Kollarımı kendime doladım ve ona baktım. Sakince inip kalkan göğsüne, yutkunurken oynayan âdemelmasının gölgesine, bir sanatçının elinden çıkmış gibi görünen profiline... *Ben onu seçmemiştim. Onu görmüştüm ve başka bir şansım olmadığını anlamıştım sadece.* Bu neydi? Herkes böyle mi hissediyordu âşık olduğunda? Böyle mi anlıyordun? Burak'a söylediklerim çıplak gerçeklerdi sadece. Benim standardım buydu ve bir kere yaşandığı için *biliyordum.*

Bir daha yaşanmayacağını bildiğim gibi. Çünkü bir zamanlar

evin içinde yalınayak koşturan o küçük kız çocuğu gibi, eğer geçerse pencerenin önünden vaktinde görebilmek için; şimdi o peşimdeydi, bir gölge gibi.

Bir hafta önceki doğum gününde ne yaptığını sormak istedim. Benim olmadığım diğer tüm doğum günlerinde ne yaptığını bilmek istiyordum, hemen kalkıp bana anlatmalıydı. Benim olmadığım diğer tüm günlerini nasıl geçirdiğiyle birlikte. *Hemen, şu an* kalkmalı ve bana *her şeyi* anlatmalıydı. Sabahları o yeşil zıkkımı içiyor muydu hâlâ? İlk ne zaman başlamıştı kahve içmeye? İlk sigarasını ne zaman almıştı ve neden hep aynı markayı kullanıyordu? En son hangi filmi izlemişti? En çok hangi yemeği seviyordu? En sevdiği renk hâlâ mavi miydi? Tüm bu zaman boyunca gök her yarıldığında ne hissetmişti?

Ürkek ve sessiz adımlar attım yanına doğru, nihayetinde beni fark edeceğini umarak. En son gecenin bir vakti yatağının başına geldiğimde bir anda kendimi altında bulmuştum çünkü beni bir başkası sanmıştı ve refleks olarak kontrol altına almaya çalışmıştı.

Bu kez hiçbir şey olmadı.

Örtüyü kaldırdım hafifçe yanına sığışmayı düşünerek, dizimi koltuğun boş kalan ufacık kısmına yasladım ve kalçamı sığdırdım; ardından bir anda kayarak bana yer açtı ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekerken örtüyü üzerimize örttü. Gözlerini hiç açmış mıydı bilmiyordum. Belki de tepesinde sosyopat gibi dikildiğimi fark etmiş ve sadece ne yapacağımı görmek istemişti. Yanına biri yaklaştığında bunu hissettiğini ve uykusunun çok hafif olduğunu biliyordum.

Hiçbir şey söylemeden bir kolumu boynuna dolayarak başımı göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Hâlâ aynı kokuyordu. Üst kattaki parfümlerin hiçbiri onun gibi kokmuyordu. Hangisini sıktığını biliyordum ama sanki teninde başka bir şeye dönüşüyordu koku. *Tarçın ve salep.*

Artık uyuyabilirdim.

Sonsuza dek sürse bile.

[illegible]

İKİNCİ KISIM

Kalbini bir kez kıran şey, ikinci seferde onu iyileştiren olmayacak.

İki yıl önce

Dünya düzenini korumak için liderlerce görevlendirilen, tehlikeli suikastçilerin yetiştirildiği *Sapphire Akademisi*'nin Colorado sınırları içerisindeki enstitüsünde, ismi henüz konmamış hastalıklar geçirdikleri için yakından izlenilerek tedavi gören çocuklar vardı ve ben de onlardan biriydim.

Aylar önce geçirdiğim septik şok ve günler süren bir komadan sonra tertemiz bir hafızayla, gözlerimi *Sapphire* laboratuvarlarında açtığımda beni dikkatle inceleyen bir medikal ekip vardı başımda. Yirmili yaşlarımı doldurmaya başlamıştım çoktan ve dünya üzerinde geçirdiğim yıllara dair hiçbir hatıram yoktu.

İnsanı kendi yapan anıları onlardan sökülerek alındığında, çalınan kimliklerinin peşine pek azı düşer. Geçmişini deşerek başını ağrıtmak bazen seni yalnızca geriye götürür çünkü ya da temiz bir defterle başlamanın fikri cazip gelir. Her ne kadar ikinci seçeneğin peşinden gidenlerin sayısının bir elin parmağını geçmeyeceği konusunda emin olsam da ilk seçeneğin bedelini bir süredir ödüyorum.

Ve şimdi, yeniden doğduğum bu yaşta, hayatta kalabilmek için benden istenileni yapmak zorundayım bu aşılmaz duvarlar arasında.

Ama istemiyordum.

“İstemiyorum.”

Dr. Luca’nın testlerin izni için imzaladığı kâğıtlar birer birer asistanı tarafından mavi kapaklı bir dosyaya konulurken çok değil birkaç saniye önce boğazımdan bir yardım ılııymışçasına kurtulan kelime, aslında benim için çok şey ifade ediyordu. *Hayır*, diyebilmek çünkü insanlar harıl harıl senin geleceğın için çalışırken bir yanda, bu kadar kolay olmamalıydı. Kolay değildi zaten. Kolay görünüyordu sadece.

Ama dediğım gibi, bir anlamı yoktu. Ya da gün içinde iyice depresifleştiğım o anlardan birindeydik.

“İstemiyorum,” diye tekrar ettim bir kez daha ama sanki sesim boğazımdan çıkmak istercesine yükseldiğı an geri tıkılmıştı görünmez bir güç tarafından. Başka bir açıklaması olamazdı lafımın dinlenilmemesinin. Hayat benim hayatımdı neticesinde.

Öyle değil miydi ki yoksa?

“Haftalık antrenman kayıtlarını Atilla Hoca benimle paylaştı, kazandığın kas kütlesini tebrik ederim ama vücut direncin hâlâ zayıf. Öğün planını kalori artırarak yeniden düzenleyeceğiz ki kardiyo süreni artırabilesin,” dedi kendinden emin ve tok bir sesle Dr. Luca, kalın ve siyah kemikli gözlüğünü düzeltirken. Aslında gözlüğün kaydığı yoktu, farkında olduğunu bile düşünmüyordum bazen bu hareketinin. “Sabahları birlikte koşabilmen için seni deneyimli bir partnerle eşleştireceklerdir. Belki böylelikle yeni sürece uyum sağlaman kolaylaşır ve gelecek kontrolde daha iyi sonuçlar elde ederiz.”

Uzamış tırnaklarımla oynarken üzerimdeki hırkanın kollarını çekiştirip duruyor, gözlerimi kucağımdan ayırmak istemiyordum. Üzerimde uygulayacakları tedavi için güçlü bir vücutta ve bağışıklığa sahip değildim hâlâ ve aylar oluyordu, bir arpa boyu yol gidemeyeli. “Annemle babam İsviçre’den ne zaman dönüyor?”

“Nursel Hanım’ın işleri biraz uzayacak gibi görünüyor Nil,”

cevabı, aslında almaktan korktuğum bir cevap değildi; sadece yorulduğum bir cevaptı. Ne zaman annem yurtdışına çıksa birkaç günlük seyahat haftalara uzuyor ve zaman bir türlü geçmek bilmiyordu.

Dr. Luca nihayetinde tüm belgeleri asistanına teslim ettiğine emin olduktan sonra bilgisayarından birkaç işlem yaptı, ardından geriye yaslanarak ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Bir süredir masasının kenarındaki atıştırmalık tabağına baktığını ve kahve sipariş etmek için gitmemi beklediğini biliyordum çünkü geç saatlere kadar çalışıyordu. “Bana sormak istediğin, benimle paylaşmak istediğin herhangi bir şey var mı?”

Burası çok soğuk, demek istedim o an yalnızca. Geceleri ısıtma sistemi açılıyor ve odamda yeterince kalın bir yorgan var biliyorum ama başıma kadar kapatıp kendime nefes alacak alan bırakmasam bile üşüyorum. Ama siz kan değerlerimin normal aralıkta olduğunu söylüyor ve üşüyor olmama sebep olabilecek herhangi bir sorun bulamıyorsanız, haklısınızdır eminim.

“Yok,” diye mırıldandım bu yüzden ayağa kalkarken.

“Odan.”

Kapıya doğru döneceğim sırada doktorun lafının henüz bitmediğinin farkında değildim, bu yüzden sessiz adımlarım durdu ve omzumun üzerinden kırklarının sonundaki adama baktım masa başındaki.

“Odanla ilgili bir ısıtma sorunun vardı, sistemden kontrol edip çözmüş olmaları gerekiyor. Halloldu, değil mi?” Koltuğunda geriye yaslanmıştı, buradan bakınca Stephan Hawking’e benziyordu bu hâliyle.

Dudaklarımı hareket ettirmeye çalıştım hafifçe, başımı salladım ardından. “Halloldu.”

“Harika,” dedi benden onay alır almaz, ardından “Bir sonraki hafta görüşürüz o zaman, kendine iyi bak,” diye de ekledi atıştırmalık tabağını önüne çekerken. *Yumurtalı sandviç, tatlı pa-*

tates ve avokado. Benim diyet listemi de kendisi yazıyor olabilir miydi yoksa buralarda yumurtalı sandviçler bu kadar popüler miydi? Bilmiyordum.

Akşam yemeği saati yaklaştığı için hiç odama çıkmadan, ana binadaki yemekhaneye yürümeye başladığımda öğlen saatlerinde başlayan fırtınanın uğultusu koridordaki büyük pencerelerden geliyordu.

Her ne kadar akşam 6'dan sonra kafein almam, uyku düzenim açısından yasak olsa da ihtiyacıma engel olamayarak kafeteryaya uğradım ve sıranın bana gelmesini bekledim bir süre. Sanırım başkalarının diyetlerinde kafein serbestliği vardı çünkü bu saatte kahve almak için bu kalabalık biraz fazlaydı.

Ama sıra yaklaştıkça fark ettim ki yanımdan karton bardaklarının kapaklarını kaldırarak geçen insanlardan yayılan koku kahveden geliyor olamazdı. Başka bir şeydi bu. Beyaz bir içecek... Ve üstelik *tarçınlıydı*.

“Benden önceki siparişlerde verdiğiniz içecek neydi?” diye sordum kasa başında, siparişimi almak için bekleyen kadına. Yorgun bir ifadeyle arkasında, bir kazanın başında elinde keçeyle ter içinde kalmış başka bir kadına döndü ve yüzünde görüldüğü olumsuz ifadeyi paslar gibi baktı bana. “*Salep*. Kalmamış. Başka bir şey ister misin?”

Hızlıca düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama beynimin ortasında şimşek gibi çakıyordu *salep* kelimesi. “*Salep...*”

“Kalmadı, dedim ya, başka bir şey sipariş etmeyeceksen çekilir misin? Daha reddetmem gereken elli kişilik bir sıra bekliyor,” diye homurdanarak lafımı kesti o an kadın, ardından başını kalabalığa doğru kaldırıp sesini yükseltti. “Evet millet, *salep* için bekleyenleri hayal kırıklığına uğratmak zorundayım! Bu akşamlik kalmadı maalesef ama yarın akşam iki kazan kaynatacağımızdan emin olabilirsiniz!”

Hayal kırıklığı ve mırıltılar eşliğinde dağılan grubun içinde İris'i görmeyi beklemiyordum o an ve bence o da beni görmeyi

beklemiyordu ki kendi döneminden arkadaşlarını bırakarak yanıma geldi. “Nil? Seni bu saatte kafeteryada görmeyi beklemiyordum ama haklısın aslında, salepte kafein yok sonuçta, değil mi?”

“Yok mu?” Gözlerimi kırptırdım bir an dalmışçasına, ardından elimi saçlarımdan geçirdim ve kendime gelmeye çalıştım. “Aslında kahve almaya gelmiştim. Bütün bu sıra cidden salep için miydi?”

İris bileğindeki lastikte, aralarına mavi tutamlar karışmış siyah saçlarını toplamaya başladığında istemsizce yemekhaneye giden koridora çıkmıştık bile. “Garip mi buldun? Sonbahar döneminde kafeteryalara ne zaman salep gelse böyle sıralar oluyor her gün, kazanlar bitene kadar da kalabalık dağılmıyor. Kocakarılar bir kere herkese yetecek kadar yapsa şaşırırım cidden! Keşke spor salonuna gitmeden önce gaz yapar demeden alsaydım, bugün cidden içesim vardı. Ölçüm günü sabah olduğu için de harika bir zamanlamaydı bir kupa şekeri boğazımdan aşağı dökmek için. Çok yanlış yaptım. Bir dahakine daha iyi bir strateji geliştireceğim.”

Çatık kaşlarımla döndüm ona, gülerek. “Salep içmek için mi?”

“Öyle deme, bir kupası ölü adamı diriltir burada. Suratı beş karış heriflerin ılık saçmaya başladığını gördüm ben bir anda,” dedi İris oldukça tutkulu bir şekilde, salebi savunmaya devam ederken. “Luca Hawking bile atıştırmalık olarak kuşkonmaz soyup yiyen bir adam olarak arada ofisine salep aşırır kafeteryadan. Hatta kocakarılar ona bir kupa çoktan ayırmış bile olabilir şu an, eminim mutfaklarında hazır bekliyordur onun için...”

Bir yandan da omzunun üzerinden geriye attığı kindar bakışı yakaladığım için gülüyordum. “Dr. Luca’nın soyadı Hawking mi gerçekten?”

“Hayır tabii ki. Adam Stephan Hawking’e benzediği için lakabı gibi bir şey oldu aramızda. Ama akraba olduklarına dair de-

dikodular var tabii, Dr. Luca'nın da eklem rahatsızlığı var. Belki kalıtsal bir şeydir.”

Binalar arası geçişte koca camların bir kubbe gibi tavana yükseldiği, oymaların yüzyıllar öncesinden kalmışçasına soluklaşarak eski görkemli altın rengini kaybettiği uzun koridorlar vardı. Derslerin verildiği ve fiziksel antrenmanların yapıldığı binalar, açık sahalar, yönetim ofislerinin olduğu bir bina ve bir de laboratuvarlar için bina vardı. Benim kadar sık yönetim ve laboratuvar tarafını ziyaret eden birine rastlamamıştım ama ne zaman Enstitü'nün başındaki adamın ofisine gitsem çatıdan, ağaçlık bölgenin ilerisindeki binalara ve binlerce hektarlık alana yayılmış bahçelere bakmadan edemiyordum ama hiçbir zaman onlardan birini görebildiğim olmamıştı. Dünyanın en tehlikeli suikastçileriyle aramızda yalnızca metreler vardı. Nasıl görünüyorlardı? Kafamın içinde, bir şekilde, üstün insan konumundalardı ve nedense bir yanımla olağanüstü göründüklerini düşünmeden edemiyordu. Sonuçta normal insan değillerdi, değil mi?

Nil, iyi ki içinden konuşuyorsun.

“Senin kontrol bugündü değil mi? Nasıl geçti?”

Bir tepsi alıp yemek menüsünü okumaya çalışırken omuz silktim sadece. İris proteinle kafayı bozduğu için tabağının yarısı kıymadan ibaret olan bir pilav tabağı ve meyvelerle dolu başka bir tabak daha hazırlıyordu o sırada kendine. “Kondisyonum kötüymüş hâlâ. Sabahları koşuya çıkacağım artık,” diye homurdandım tatsızca. Saat kaçta kalkmam gerektiğini bilmiyordum ama koşusu olanların sabahın 5'inde uyandıklarını biliyordum. “Sen nerede koşuyorsun?”

“Koşu sahasında toplanıp koşuyoruz çocuklarla. Sen de katılabilirsin istersen.”

Meyve tabağından bir çilek kapıp ağzıma attım o an. “Mh-mh,” diye bir ses çıkardım olumsuzca, “Profesyonel biriyle koşacakmışım,” diye devam ettim ardından suratımı buruşturarak

ileği öp kutusuna tükürürken. İris hemen yanımızdaki masaya oturmuştu bile.

“Ne oldu be? İçi geçmiş falan mıydı?” diye sordu ileklerden birinin tadına bakarken. Bir süre çiğnedi ve bir sorun olmasını bekledi tabağındaki diğer çilekleri kontrol ederken. Ama sorun yoktu.

ileği neden tükürdüğümü bilmiyordum. Tadı güzeldi aslında. Neden ağırlıklarla ciddi antrenmanlar yaptığım hâlde bir su şişesinin kapağını dahi açamadığımı da bilmiyordum aslına bakılırsa ya da neden akşamları sahanın etrafında yürüyüş yaparken basketbol oynayan çocuklar gördüğümde topun sesinden irkildiğimi ve hatta birkaç gece önce aralarından gri kapüşonlu sweatshirt giymiş birini odasına kadar takip ettiğimi... Sadece, *bilmiyordum* işte.

Ne zaman sağlık kontrolüne girsem yapmam gereken şeylerin yazılı olduğu bütün kutucukların hepsini işaretliyordum da aslında, kendi performans yorumumda.

Zihnimin derinliklerinde, uykunun önemli olduğunu fısıldıyor bana yaşlıca bir kadının sesi ama kim olduğunu hatırlayamıyorum. ...*Sana tekrar kolay gelsin Nil kızım ama bak uyku düzenini bozma böyle, uyku önemli. Hele de siz daha gençsiniz, hâlâ büyüyörsünüz... Dikkat edin böyle şeylere...*

Ama ben uyuyamıyorum. Belki bu yüzden büyüyemiyordumdur da.

Yağmur yağıyordu.

Spor sahalarının olduğu bahçeye açılan çift kanatlı kapı ardına kadar açıldı ve ben önünde dikiliyordum, buz gibi havanın rüzgârı yüzüme çarparken. Üzerimde bir tayt, atlet ve termal ceket vardı. Koşu ayakkabılarımı giymiş, saçlarımı tepemde sıkıca toplamıştım. Saçlarımı toplamak beni inanılmaz rahatsız hissettiriyordu çünkü başımın üzerinde o sıkıştırılmış hâllerile can çekiştiklerini düşünmeden edemiyordum, tam da bu yüzden bir an önce bu koşunun başlayıp bitmesini istiyordum.

Bunun için bir adım atmalı ve bahçeye çıkmalıydım.

Saat sabahın 6'sıydı. Yani en azından, altıya geldiğini görmüştüm holdeki büyük saatte, buraya gelirken. Odamda, o gün saat kaçta uyanmam gerektiğini belirleyen bir alarm sistemi vardı ve beni saat 6'da bahçede olmam için altıda uyandırmıştı. İyi haber, odama kahve ve üzerinde fıstık ezmesi gezdirilmiş muz dilimleri getirilmişti; kötü haber, on iki derecelik bir havada benden koşmam bekleniliyordu.

Ellerimi havada sallayarak bileklerimi gevşetmeyi denedim bahçeye inen alçak merdivenleri adımlarken. Yağmur, bu saatte koşu ve spor için kalkan birçok diğer insanın daha umurunda değildi ki sahanın etrafında kalabalıklar hâlinde koşanlar ve kendi köşelerinde esneyenler vardı. Bir süre kendime onlardan en uzak noktayı aradım ve bulduğumda esnemeye başladım. Bir

noktada birinin beni bulup birlikte koşacağımızı söylemesi gerekiyordu çünkü burada işlerin böyle ilerlediğini ilk haftamda anlamıştım.

Beni bir odaya yerleştirmişlerdi ve ne olacağından habersiz uyuyamadan dört dönmüştüm yatakta ilk gece, ardından sabah beni bir alarm uyandırmıştı. Odama servis edilen kahvaltının ardından bana Enstitü'yü gezdirmek için atanan rehber eğitmen kapımı çalmış, öğlene kadar en az on farklı insanın adını öğretmiş ve derslerimi seçmemde yardımcı olmuştu. Bir önceki gün verdiğim birtakım testlerin sonuçlarının gelmesi sebebiyle kendimi Dr. Luca'nın ofisinde, annemi de yanımda bulduğumda bir süre burada tıklı kalacağımı anlamıştım.

Ama ben hafızasını kaybetmiş, daha adı bile konmamış nadir bir kanser türüne yakalanan genç bir kızdım. Anne babamın tek dileği beni iyileştirmekti. Bizim başka kimsemiz yoktu. Buradaki eğitmen ve bilim insanları, ailemin tanıdığı ve güvendiği insanlardı. Üzerime düşen tek bir sorumluluk vardı, o da doktorların bana söylediklerini yapmak ve iyileşmek.

Ama çok yalnız hissediyordum. Buradaki herkes, günün sonunda kendiyile baş başa kalıyordu ve benim dışımdaki kimse bu konuda zorlanıyor gibi görünmüyordu.

“Nil?”

Adımı bir şekilde araya *y* harfi sıkıştırarak telaffuz etmeyi başaran, saçları örgülü bir kadın ısınmamı böldüğünde kafamın içinde öyle bir kaybolmuştum ki bir süre suratına bakarak adımı nerden bildiğini düşündüm. Tabii ki adımı bilecekti. Muhtemelen birlikte koşacaktık. “Evet, benim?”

“Koşu partnerin on dakika içinde parkurun başında olacak ve seni bekleyecek.”

Kadın, ona cevap vermemi beklemeden söyleyeceğini söylemiş ve kalanıyla da ilgilenmiyormuş gibi yoluna devam ettiğinde cümlemin geri kalanını ağaçların uğultusu yutmuştu. *Beni nasıl tanıyacak?*

Ben nasıl tanıyacağım?

Ama burada işler farklı işliyordu işte. Endişelenmem gereken hiçbir şey yoktu aslında. Tek yapmam gereken, bana söylenileni harfiyen uygulamaktı. Ben de öyle yaptım. Parkurun girişine doğru ilerlemeye başladım. Koşu grupları saatleri olduğu için bahçeyi terk ederken sanki koca bahçeyi kendimize almış gibiydik.

Siyah kapüşonunu kafasına geçirmiş, oldukça uzun ve kalıplı siyah bir silüet fark ettiğimde çiseleyen yağmur neredeyse durmak üzereydi ve bunun için minnettar hissediyordum. Koşu ayakkabıları güvende hissettirmiyordu. Nedense, dünyanın en güvenli yeri olduğu söylenen bu Enstitü de öyle.

Siyah silüetin, birlikte koşacağım kişi olduğunu düşündüm bu yüzden ellerimi üzerimdeki termal ceketin ceplerine sokarak önüne geçtim hiç tereddüt etmeden. Uzun bir adamdı. Hiç ıslanmamış gibiydi. Baştan aşağı siyahlar içindeydi. Ona dair ilk fark ettiğim şeylerden biriydi boynundaki siyah ip, ucunda ne olduğunu göremediğim bir kolyeydi çünkü kıyafetlerinin içindeydi. Önüne geçtiğim an, sanki toprağın üzerinde oynatılan bir filme dalmışçasına odaklı izleyen gözlerini üzerime çevirmek için başını kaldırdı ve...

Neden bilmiyordum ama aklımdan geçen ilk düşünce kapüşonlu sweatshirtünün içinden görünen kısa kumral saçlarının güneşin altında altın gibi parlayacağıydı. Sanki görmüşçesine emindim bundan. Damağıma yapışan ağır bir his, dişlerimi sıkıkmama neden oldu o an; gözlerim, bir çift koyu kahve gözü seçebildi yüzünde. Sanki zaman içinde belirginleşiyordu yüzünün her bir parçası. Sabırla bir araya getirdiğin binlerce parçalı zor bir yapboz gibiydi ama bir parçası hep kayıptı. *Belki birden fazla.*

Alnının ortasında bir iz vardı, uzun bir zaman önce orada yerini almış ve iyileşmiş bir yara izi... Kaşları çizilmiş gibiy-

di. Gözleri hafif kısıktı... Hayır ama gülseydi kısılacaklarından emindim. Belki kadife bir kumaş gibi görünen yanaklarının iki yanında da nereden çıktığı bilinmez birer gamze de belirebilirdi ama kirli sakalından görünebilir miydi, bir fikrim yoktu. *Gülseydi bilirdim*. Kolay kolay gülecek bir tipe benzemiyordu. Elimi uzatıp yüzüne sürebilmek istedim bir an, avucumda hissedebilmek için o küçük, zehirli iğneler gibi batabilecek o sakalını. Orada değildiler sanki daha önce. Neden böyle düşünüyordum bilmiyordum. Neden *acı* bir kahve içmek istemiştım o koşu sahasının ortasında, onu da bilmiyordum. Sadece saçlarımı özgür bırakmak ve yorganın altında ağlamak istiyordum.

Bilmiyordum. Neden ağlamak istiyordum?

“Seni tanıyor muyum?”

Yüzü ekşidi hafifçe. “Diğer erkeklerin üzerinde işe yarıyor mu bu taktik?”

“Hatırladığım kadarıyla daha önce denemedim, hatırlamadığım kadarıyla denediysem de cevabı bilmiyorum ama günün sonunda burada yalnız başıma olduğuma göre...” diye mırıldandım robotik bir sesle, mimiklerini çok ilginç bir şeyi izler gibi incelerken. “Ben Nil.” Elimi uzattım, ceketimin cebinden çıkarıp. Betimlemeye değer bir süre havada kalan elimi izledi, ardından bakışlarını yeniden suratıma çıkardı. Başındaki kapüşonu çıkarıp saçlarının kalanını görmeme izin verecek miydi merak ediyordum ama kafasını iyi bir açıdan görebilmek için muhtemelen omuzlarına çıkmam gerekirdi. “Elimi sıkmayacak mısın gerçekten?”

“Yabancılarla temastan hoşlanmam.”

“Seninle iki yabancı olmak isteyeceğimi sanmıyorum.” *Vay. Nil. Yavaş!*

“Ama öyleyiz.”

“Kalbimi kırıyorsun.”

Kollarını göğsünde birleştirip beni ilginç bir tür yaşam for-

muymuşum gibi izlemeye başladığında, kafamı hafifçe yana yatırarak hareketini taklit ettim. “*Kalbime dokunabildin ve onu kırmayı seçtin, öyle mi?*”

“Sarkazm gününü geçirmeni sağlıyor olabilir ama seni bu parkurdan kurtarmayacak. Isındıysan on dakikalık koşu ve beşer dakikalık tempolu yürüyüşlerle başlayacağız,” dedi sert bir sesle, adını bile bilmediğim adam, çok değil beş saniye önceki itirafımı tamamen duymazdan gelerek. Benden çok da büyük durmuyordu ama yüzündeki yorgun ifade insanı düşündürmüyor değildi, hocalardan biri bile olabilirdi. O zaman bir öğrenci olarak, eğitmenimle flört ettiğim için buradan atılır mıydım?

Normal okullardaki kuralların burada geçerli olduğunu sanmıyordum.

Çok değil birkaç yüz metre ötede, duvarın diğer yanındaki Akademi’de dünyanın en tehlikeli askerleri yetiştiriliyordu ne de olsa. İlmek ilmek işliyorlardı yeteneklerini, *bazen hiç olmasa da*.

Belki bu adam da...

Parkurun başından onunla birlikte tempolu bir koşuya başladığımda bulutların arasından sıyrılmaya başlayan güneş için neredeyse dizlerimin üzerine çöküp gökyüzüne teşekkür edecektim. Buraya geldiğimden beri bir gün olsun gün yüzü görmemiştim.

Nefes nefese kaldığım ilk tempolu yürüyüşte çaktırmamaya çalışarak koşu partnerimin saçlarına bakmaya çalıştım, biraz önce kapüşonu düşmüştü kafasından koşarken. Tam da hayal ettiğim gibi parıldıyordu kumral tutamlar güneşin altında. “Eğitmenlerden biri misin?”

“Öğrenci olamayacak kadar yaşlı görüldüğümü mü söylüyorsun?” Bana bakmıyordu, önüne bakıyordu. Benimle konuşmaktan keyif aldığını söyleyemezdim ama aksini çok kolay bir şekilde söyleyebilirdi bizi dışarıdan gören herhangi birisi, sanırım. Bir an önce koşunun bitmesini dilediğini içinden, neredeyse duyabiliyordum.

“Hayır, sadece kestiremedim,” diye mırıldandım ağzımın içinde geveler gibi. Sürekli kaçamak bakışlar atıyordum profile ama asla bana bakmıyordu. Belki de sandığım kadar iyi görünmüyordum. Belki de tam şu an burnumda sümük vardı. Belki çapaklıydım. Bilmiyordum. Sevgilisi de olabilirdi. Ya da erkeklerden hoşlanıyordu. Belki de sadece, *basitçe*, benden *hoşlanmamıştı* işte. Çok da zor bir ihtimal değildi.

Ben de kendimden hoşlanmıyordum bazen. Bir süredir maruz kalıyordum kendime, nasıl biri olduğumu çözmeye çalışıyordum ama tek yapabildiğim içimden geldiği gibi davranmaktı. Hatta kendimi biraz fazla özgür bırakarak patavatsızlık yapmış olabilirdim bile az önce. Başkası yapsa kesinlikle hoşlanmazdım mesela. O yüzden o an aslında en çok ben kendimden hoşlanmıyordum. *Söylediklerin mantıklı geliyor mu kulağına?*

“Sadece koşsak ve soru sormasan olmaz mı?”

Neden bilmiyordum ama sinir sistemimi düzenleyemiyordum o an ve büyük dalgalar hâlinde çarpıyordu endişeden kayalar zihnimin duvarlarına. Etrafı aydınlatan bir şimşegin ardından, göğün yarılırcasına gürlediği saniyelerde *yeterli*, diye düşünmeden edemedim. Sadece koşmak ve konuşmamak, yeterli olmalıydı. İlk haftamda ağzımdan bir çift laf alabilmek için beni sorular ve tahminlere boğan insanları da ben böyle hissettirmiş olmalıydım.

Partnerimin bakışları birkaç saniyeliğine gökyüzüne çıktı o an, ardından burnundan nefes verdiğini duydum yorgun bir ifadeyle. Neden sabahın bu saatinde bu kadar yorgun görüldüğünü bilmiyordum, uyuyamamış mıydı?

Koşmaya yeni başladığım ve vücudum böylesine yoğun ve kardiyoya alışkın olmadığı için yarım saatlik koşunun sonunda, on dakika da soğuduktan sonra koşu partnerimle ayrıldığımızda onu takip etmemek için insanüstü bir çaba harcamıştım. Burada sosyal bir insan olduğum söylenemezdi o yüzden bütün

öğrencileri tanıdığımı ve onun bizden biri olmadığını söyleyemedim ama enerji yalan söylemezdi değil mi?

Duş almak için odama çıktım ve duştan sonra üzerime siyah eşofman takımımı geçirip neredeyse kurumuş, belime kadar gelen nemli saçlarımla yemekhaneye indim. Sınıflardan birinde ortak bir grup olarak takıldığımız insanlar, İris’le birlikte bir masada toplanmış havanın berbatlığından bahsediyorlardı.

“Ooo favori atletim gelmiş,” diyerek yer açtı İris bana yanında, elindeki kopya biberi ağzında küçük küçük çiğniyordu ve ters tarafından kalkmış gibi görünüyordu. “Nasıldı yağmurun altında koşu? Parkurun çamurunu yedin mi sen de sonunda?”

“Bacaklarım o kadar ağrıyor ki acısı kulaklarımda uğuldama yapıyor, ne dediğini anlayamıyorum bile,” diye homurdandım asık bir suratla haşlanmış yumurtamın kabuklarını soyarken.

Bora’nın bıyık altından gülerek çatalını bana salladığını gördüm gözümün kenarıyla. “O surat üç yumurta yemek zorunda olduğun için mi?”

“Sarılarını yemeyeceksen ben alabilirim!”

Soyduğum yumurtaların sarılarını karşımda oturan Tati’nin tabağına attıktan sonra elimi peçeteye sildim ve omuz silktim. Yumurta yemek zorunda olduğum için değildi. Ben kimim ve burada ne yapıyorum sorularının arasında bir anda kendimi birlikte koştuğum çocuğa karakterim dışında imalarda bulunduğum içindi. Belki de içimden geldiği gibi davranma konusunu rafa kaldırmalıydım çünkü utanç verici şeyler yapmaya başlamıştım.

Kalabalık yemekhanenin uğultusu, o an ışıkların gidip gelmesi ve ardından tamamen kesilmesiyle rahatsız edici bir düzeye ulaştığında umursamadan kızarmış ekmeğimi ısırdım ve çatalıma batırdığım yumurta, peynir ve haşlanmış ıspanağı mi-deme yolladım. Bir süre çiğneyip kahvemi yudumladığım sırada henüz fark ediyordum ki herkesin bakışları tavandaydı. Ben hariç *herkesin*.

“Ne oldu?” diye sorduğum sırada yemekhanede yükselmeye başlayan fısıltılar göğsümde yükselen korkuyu harlamaya başlamıştı bile. İris’in temkinli bakışları Bora’yla buluştuktan sonra bana çevrildi o an, Tati’nin elinin çantasına gittiğini ve içinden çıkardığı birkaç hapi yuttuğunu göz ucuyla görebilmiştim.

İris gittikçe koyulan gözlerini, üzerimize düşse çok rahat birkaç masayı birden öldürebilecek büyüklükteki, ampulleri yanmayan kristal avizeden çekmeden önce “Enstitü’nün tarihinde elektrik kesintisi görülmemiştir,” diye mırıldandı ve kapının önünde oluşmaya başlayan kalabalığa karışmak üzere ayağa kalktı. Onunla birlikte Bora da ayaklandığında masada Tati’yle baş başa kalmıştık, uzun masanın kalanındaki tabakların sahipleri de ayaklanmıştı.

“Neyden bu kadar korkuyorsun?” diye sordum istemsizce Tati’ye, masanın üzerinde titreyen elini gördüğümü fark ettiği an kucığına saklamıştı. “Tati?”

Uzanıp çantasını aldıktan sonra dikkatsizce dizini masaya çarptı kalkarken. Yüzünde hep şapşal bir gülümseme olan ve etrafa güller saçan Tati’yi ilk defa böyle gerginken görüyordum. “*Karanlıktan,*” diye fısıldadığını duydum arkasını döndüğü gibi kalabalığın arasına karışırken.

Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yokken bile, kötüye işaret olduğunu biliyordum insanların tepkilerinin. Çünkü yarım saat sonra tüm Enstitü bahçede kalabalıkça toplandığında ve binaların içinde hiç kimse kalmadığında, yönetim kurulu üyelerini ilk defa yan yana kürsüde görmüştük.

“Eğer bir tehlike söz konusu değilse neden akşamları odalardan çıkmak yasaklandı ki?” diye sordum kütüphanedeki koltuklarda oturan arkadaşlarımın yanına yeterince yaklaştığımda. Öğlen yapılan duyuruyu konuşmak istiyor ve herkes benim gibi düşünüyor mu merak ediyordum. Koltuklardan ikili olana kendimi atıp geriye yaslandım ağrıyan kemiklerim yüzünden sız-

lanmadan. Ne zaman akşam yemeğinden sonra ilaçlarımı alsam bütün vücudum iflas etmeye başlıyormuş gibi hissediyordum ama sabah uyandığımda geçiyordu.

“Bilmiyorum ama buralarda alınan kararları sorgulamayı bırakalı uzun zaman oluyor,” diye cevapladı İris beni. Tati’yle satranç oynuyorlardı orta sehpa. Bora bulduğu çizgi dizi dergilerini karıştırıyordu. Mikail’in elinde birinin kafasına fırlattığı hâlde ebedi zarar verebilecek kalınlıkta bir ansiklopedi vardı ve bir şeylerin notunu çıkarıyordu gözlüğünün ardından bizi süzerken.

Ardından ansiklopediyi, dikkatimizi çekecek bir sesle kapattı ve hepimizin ona bakmasına neden oldu Mikail. “Benim bir tahminim var.”

Birkaç saniye geçti aradan. Devam etmesini beklediğimiz ama bir türlü o yoğun ve rahatsız edici bakışlarını yerden çekip de konuşmaya devam etmediği için İris baygın bakışlarıyla araya girdi ve onu azarladı. “Oğlum bir laf atıyorsun ortaya parmak kemirtecek, devam etsene! Ne duruyorsun inme inmiş gibi?!”

Aynı anda Bora elinin tersiyle Mikail’in ensesine bir şaplak indirdi. “Ne geriyorsun lan milleti?!”

“Abicim gerilmenizde hak var ki! Gerilin zaten, hayra alamet değil bu kesintiler bak!” Gözlüğünü düzeltti Mikail, koltukta biraz ileri kayıp bacaklarını açarak dirseklerini dizlerine yaslarlarken. Daha gerilimli bir ortam yaratmak için eğilmişti sanki. İstemsizce ben de yayıldığım yerde doğrulmuştum hatta. “Rusya’daki yerle bir edilen Akademi’den kurtulanlar var diyorlar. Eğer doğruysa, saldıracakları ilk yer burası olur. Colorado. Düşünsenize, en büyük alan burası... En çok can kaybı burada olur... Üstelik diğer Akademilerden farklı olarak burada tedavi görenler var, Akademi’nin bu kısmında kimse gerçekten savaşabilecek kadar güçlü ve donanımlı değil... Colorado düşerse diğer merkezlerde oluşacak paniği düşünün...”

“Bunlara kafa yorup kendini boşuna endişelendirmekten-
se duvarın diğer tarafındaki yetenekli adamları düşünüp rahat
bir uyku çekmeyi tercih etsen her şey daha az karmaşık olmaz
mıydı?”

Tüylerimi diken diken eden tanıdık bir ses, hemen koltu-
ğumun yanından geldiğinde ne ara bana bu kadar yaklaştığının
farkında bile değildim ama bu o’ydu; sabah birlikte koştuğum
kişi. Üzerinde, kollarını göğsünde birleştirdiğinden kaslarını
hiç de gizleyemeyen siyah bir tişört ve pantolon vardı. Kumral
saçları kısa, yüz hatları az önce duyduklarından hiç hoşnut ol-
madığını belirtircesine sert, acı kahve bakışları etrafındaki her-
kesin dikkatini talep edercesine keskindi.

Kimdi bu çocuk?

“Yani bize söylenilen her şeyi sorgusuz sualsiz yapmamı-
zı ve bunun iyiliğimiz için olduğunu mu söylüyorsun?” diye
homurdandım alaylı bakışlarımı yüzüne çıkarırken. Kütüpha-
nenin loş, sarı ışıklandırması bir an önce kapatılmalıydı çünkü
böyle bir ışık eminim fotoğraf çekimleri sırasında mankenler
için bile kurulmuyordu ve o, rafların arasında neden bir dergi
kapağından fırlamış gibi duruyordu? “Oradan bakınca hamsi
sürüsüne mi benziyoruz?”

“Sünger Bob benzetmesi!” diye araya girdi bir an Mikail ama
ne dediği hakkında bir fikrim yoktu ve dikkatim kolayca dağıl-
mayacak kadar çocuğa odaklıydı o an. “Demek istediğim, sor-
gulamanın neresi yanlış?”

Acı kahve gözler bir anlığına Mikail’e kaydı, korkutucu bir
şekilde mimik kıpırdamıyordu yüzünde; ardından üzerime
çevrildiler. “Fazla düşünüyorsun.”

“Hepsi bu mu?” Gözlerim kısıldı. Sinirlenmeye başlamış-
tım. İris ve diğer herkesin bakışlarını üzerimde hissedebiliyor-
dum. Sanırım kütüphanenin ortasında, herkesin gözü önünde
koşu partnerimle kavga ediyordum. *Sabah sabah ağzının suyunu*

akıttığın... “Hiç de bile!” Ayağa fırladım bir an, sinir tepeme fırlamış bir hâlde. Ani tepkimden dolayı Tati ve Mikail geri sıçramış ve hatta satranç tahtasındaki bütün taşlar devrilmişti.

Çok yakında bir yere düştüğünden bu kadar güçlü hissetti-ren bir şimşek, anlık bir şekilde bütün kütüphaneyi aydınlattığında birkaç saniyeliğine etraf karanlığa gömüldü o an. Sessizlik bir kamçı gibiydi sırtıma geçirilen, *yine oldu*. Yine olmuştu. Enstitü tarihinde bir kez olsun görülmemiş elektrik kesintisi, yine olmuştu.

Işıklar açıldığı an etrafa şaşkın bakışlar attığım sırada karşısına dikildiğimi bile fark etmediğim yabancının gözleri üzerimdeydi. Sanki hiç bakmayı kesmemiş gibi. Elektrik kesintisine şaşırmamış gibi. İnsanların tepkisi dikkatini çekmiyormuş gibi. Sanki *neden* olduğunu biliyormuş gibi.

“İşte, yine oldu!” diye fırladı ayağa Mikail o an, parmağıyla yukarıyı işaret ederken. Gözlüğünü düzeltti, heyecandan dudaklarını ıslatıp duruyordu. “Bunu nasıl yapıyor olabilirler? Buna sebep olmaları için içeride olmaları gerekmez mi yoksa santralden mi yapıyorlar? Hesaplamalarım göre Enstitü’nün anlık güç ihtiyacı 675 megawatt ki kesinlikle tahminimden daha fazladır... Bir şehirle yarışır!”

İlgisiz bir ifadeyle, seslice nefes verdi kumral çocuk alnını ovalayıp gidecek gibi kapıya dönerken. “Kimse bir şey yapmıyor,” diye homurdandığını duydum nefesinin altından. “Her neyse,” dedi ardından ve hepimize bir bakış attıktan sonra gözlerini en son benim üzerimden çekti. “Komplo teorilerinizle baş başa bırakıyorum sizi.”

“Onu tanıyor musun?”

Kumral çocuğun kütüphanenin ihtişamlı kapısına ilerleyişini izleyen tembel gözlerim, o kadrajımdan çıkana dek üzerinden çekilmediler. Kulaklarım ve hatta beynim de tembellik yapıyor olacaktı ki İris’in sorusunun bana olduğunu fark ede-

memiştim önüme dönüp de üzerimde bakışlar hissedene kadar. “Ne? Hayır... Yani birlikte koştuk.”

Bora’nın kaşları havalandı, oturduğu yerde pozisyonunu bozmamış ve hatta bir bacağını diğerinin üzerine atmıştı Dr. Luca edasıyla. “Birlikte koştuğun insanı tanımıyor musun?”

“Arkadaşın kim olduğunu zannediyor? Teorilerimi gayet başarılı buluyorum, hatta yönetim ofisini ziyaret etmeyi planlıyordum sabah...”

İris elini Mikail’e doğru uzatıp “Öyle bir şey yapmıyorsun,” diyerek lafını kestikten sonra bana döndü ama ben de o sırada Mikail’e “Arkadaşım değil!” diye yükselmekle meşguldüm.

“Seksi biri.”

Ve hepimizin dikkati yerde, satranç taşlarını düzeltmeye odaklanmış Tati’ye döndü böylece. Birkaç kez göz kırptım çatık kaşlarla, sarışın arkadaşımı izlerken. Ne hissettiğimi çözmeye çalışıyordum. Bir şeyler hissediyordum. Avuçlarım karıncalanıyordu mesela ve sanki sabahtan beri bir yudum sıvı almamışım gibi susamıştım. “Ne?”

Omuz silkti Tati. Satranç taşlarını topladığı gibi kutuya koydu ve kutuyu da yerine kaldırmak için ayaklandıktan birkaç saniye sonra ortadan kayboldu.

“Bana hiç öyle dememişti,” diye homurdandı Bora, mızımız bir çocuk gibi kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirirken.

Mikail’in ona bıyık altından güldüğünü gördüm. “Belki seksi olmadığın içindir kardeşim...” diyordu ki henüz cümlesine noktasını koymamışken Bora’nın elinin tersiyle karnına vurduğunu gördüm. Mikail kocaman açtığı gözleriyle nefes almakta zorlanıyormuş gibi göründü bir an ama gıkını çıkarmadı. Sanırım az önce bıçaklanmıştı.

Bora tarafından. “En azından hayatta olmayan intikamcılarla ilgili komplo teorileri kurup milleti galeyana getirmiyorum.”

“Teorilerim gayet de mantıklı bir kere!”

Tati'nin peşinden kütüphaneden çıkan Bora, peşinden teorisinin ne kadar gerçekçi olduğunu anlatmaya başlayan Mikail'i de götürdüğünde İris'le baş başa kalmıştık. Başımı eğip ellerime baktığımda tırnaklarımın izleri ince kırmızı çizgiler hâlinde avuçlarımın içindeydi. Bir şeye mi sinirlenmiştim ki?

“İki gün sonraymış doğum günüm.”

Yemeklerle doldurduğum tepsimi masanın üzerine bıraktıktan sonra sandalyeme yerleşirken Fizik testiyle ilgili konuşan masanın ilgisini çektiğim bir bilgi paylaşmıştım.

“Abi çok iyi ya,” diye bir giriş yaptı Bora, kaşları havalanırken. “Düşünsene, doğum gününü bilmiyorsun. Gidip belgelere bakıyorsun, iki gün sonra çıkıyor. Beklemene gerek kalmıyor bile... Ahhh...” Lafı yarıda bölünen Bora, buruşturduğu suratıyla hemen çaprazında oturan İris’e ters bir bakış attığında ve dizini kendine doğru çektiğinde ayağına basıldığını anlamıştım.

“Sorun değil,” dedim rasgele patates ve eti küçük parçalara bölerken. “Bence de iyi oldu. Dışarı çıkmak için beklememe gerek yok. Sadece, ziyaret etmek isteyebileceğim hiçbir yer yok ve annem de hâlâ dönmedi yani onunla da takılamam, o yüzden...”

Enstitü’deki eğitimi boyunca öğrenciler, doğum günlerini istediği yerde geçirebilecek bir izne sahip oluyorlardı ama doğum gününün ne zaman olduğu bilgisine bile yönetim ofisindeki kayıt belgelerinden ulaşmış biri olarak, nereye gitmeyi dileyebilirdim ki?

“Ben yerinde olsam araç kiralayıp şehre inerdim,” dedi Bora, ellerini kaldırarak geriye yaslanırken. “Aaah... O kadar uzun zaman oldu ki Enstitü dışı kalabalık görmeyeli... Uçağa atlayıp

daha eğlenceli yerlere de gidebilirsin, gece yarısından önce döndüğün sürece sorun yok nasıl olsa. Buraya en yakın havalimanı sanırım şeydi, neydi adı eee...”

İris lokmasını yutar yutmaz onu böldü. “Senin doğum günün geçen hafta değil miydi?”

“Konumuz bu değil,” dedi Bora, onu kaale bile almadan. “Her neyse, ne diyordum? Ben senin yerinde olsam daha sıcak yerlere uçardım. Burası soğuk memleket.”

“Ben olsam her şeyi unutmadan önce yaşadığım yeri ziyaret ederdim,” diye mırıldandığını duydum o an, Mikail’in. Masadaki herkesin bakışları ona dönerken garip bir sessizlik de olmuştu.

Bir sır değildi benim hafızamı kaybetmiş ve belki de hiçbir zaman anılarımı geri kazanamayacak oluşum, daha doğrusu sır olmasına ben izin vermemiştim. Buradaki arkadaşlarımla tanıştıktan sonra herkes Enstitü dışı hayatından bahsederken benim sessiz kalışım elbette dikkat çekmişti ve ben de dürüst olmayı seçmiştim. Bana acıdiklarını düşünmüyordum, sadece nasıl hissettiğimi merak ettiklerinden saatlerce bunun üzerine konuştuğumuz bir akşam olmuştu.

Bora, çocukluk arkadaşını ve annesini hatırlayamadığı bir gün olursa benliğini de kaybetmiş olacağını söylemişti mesela. İris için durum farklıydı, onun için her şeyi sıfırlamak hoşuna giderdi. Tati eğer aile evindeki köpekleri onu unutursa aylarca ağlayacağını söylemişti ama sanırım konunun farkında değildi o an tam olarak.

Sonuç olarak herkes, beni uzun zamandır tanıyan ve sevdiğim insanların karşısına bir gün çıkar ve onları hatırlayamazsam ne yapacağımı merak ediyordu. Mikail’in anlattığına göre onu yetiştiren kadın, büyükannesi Alzheimer olduğu için sürekli kendisini tanıtmaması gerekiyordu ama bu hiçbir zaman ilişkilerinin eski derinliğinde olmadığı anlamına gelmiyordu çünkü

ona göre büyükannesinin beyni torununu hatırlamasa da kalbi, torununu tanıyor ve sıcak hissettiriyordu.

“*Düşünsene, belki Enstitü’de bir arkadaşın var ama sen hatırlamıyorsun ve o da görmezden geldiğini düşündüğünden yanına yaklaşmıyor,*” demişti Bora, İris uzattığı ayaklarından biriyle bacağını ittirmeden hemen önce. “*Saçma sapan konuşup durma, kapatalım şu konuyu,*” demişti İris ama bunları konuşmak iyi geliyordu ve Bora’nın felaket senaryosu imkânsız değildi. Her ne kadar burada olması zor olsa da aynı kaldırımında yan yana yürüdüğüm tanıdık yabancılar olabilirdi bundan sonra hayatımda.

Beni tanıyan insanlar vardı. Sabahları bir kahve ve poğaça alıp okula birlikte gittiğim arkadaşlarım belki de; öğle aralarında bahçelerde oturup sınavların zorluğunu tartıştığım ve okul çıkışlarında birlikte dans ettiğim, bileğimi burktuğumda sarmama yardım eden ve gösterilere çıktığım insanlar... Oralarda bir yerlerde içimi döktüğüm birileri vardı bir zamanlar ve ben hiçbirini hatırlamıyordum.

Çok sevdiği birinin yüzüne bakıp da sırf hatırlamadığı için nasıl hiçbir şey hissedermiş insan?

Belki de yalnızdım ama. Annem sessiz bir ruh olduğumu söylemişti. Sınıflarda en arka sıraya oturup ders boyunca çıtını çıkarmayan ama çıkıntılık da yapmayan o sessiz, öğretmeninin hakkında hiçbir fikrinin olmadığı ama dersi takip etmemekle de suçlayamayacağı bir kız; kalabalığın arasındaki biri, *herhangi biri*.

Olabilirdim.

Eğer on dört yaşındayken geçirdiğim kaza ve beraberinde bedenimde meydana gelen anomaliden haberim olmasaydı.

Bu yüzden Tati’nin tavsiyesini ciddiye aldım.

“Doğum günümde memleketime gitmek istiyorum.”

“Ben de tam bu saatte hâlâ odanda olmayışına umarım iyi bir bahanen vardır diyordum,” dedi gözlüğünün üzerinden bana bir bakış atan Dr. Luca. Derin bir nefes aldıktan sonra gözlü-

günü hepten çıkarıp masasının üzerine bıraktı ve sandalyesinde geriye yaslandı. Bu hareketi yalnızca içini sıkacak açıklamalar yapmadan hemen önce ya da beni ikna etmesi gerektiğinde yapıyordu. “Dinle, memleketini ziyaret etmende bir sorun yok ancak...”

“Tetiklenebilir ve hastalanabilirim, değil mi?” diye devam ettim lafına, kollarımı göğsümde birleştirirken. Koltuğa oturmayı reddetmişim, hemen masasının önünde dikiliyordum. Herkes odalarındaydı ve bu saatte dışarı çıkmak, yeni gelen kurallara göre yasaktı ama işte, akşam antrenmanından hemen sonra botlarım ve siyah deri pantolonumla karşılarındaydım çünkü kurallara uymadığımda ceza almadığını keşfettiğimden beri canımın istediğini yapıyordum.

“Ama anlamıyorum, doktor,” diye mırıldandım hafifçe başımı eğerek, içimde kilit altında tuttuğum bir öfke vardı ve en normal, sakın konuşmalarda bile dışarı çıkmak için can atıyordu. Ama o zaman ben *haksız* olurdum. “Travmatik bir olay hafızamı kaybetmeme yol açıtıysa ve her an karşıma çıkabilecek gerçeklerden tetiklenip kendimi kaybetmemden korkuyorsanız, bilmem gereken şeyleri bana sizin anlatmanız gerekmez mi?”

“Nil, bilmen gereken her şey sana annen tarafından anlatıldı.” Masanın üzerine kollarını uzatıp parmaklarını birbirine geçirdiğinde yüzüme samimi bir ifadeyle bakıyordu doktor. “Soyhan şehrinde yaşayan, normal bir hayata sahip, normal bir genç kızdın ama yaşadığın tek talihsizlik on dört yaşındayken olmadı...”

“Talihsizlik,” diye mırıldanırken kestim doktorun lafını. “Ben buna *talihsizlik* demezdim.” Kendime engel olamamıştım. Son zamanlarda fazla oluyordu bu.

“Şanssızlık...”

“*Felaket.*” Dudaklarımı birbirine bastırdım hemen ardından.

Dr. Luca bir süre sakinlikle yüzümü izledi, ardından “Fela-

ket,” diye düzeltti kendini. “Yaşadığın saldırı sonucu mucizevi bir şekilde hayatta kaldın. Seni Enstitümüze getirdiğimizde tedavinde yardımcı olduk ve hafıza kaybının geçici olmadığı kanısına vardık, *beyin korteksi* ve *hipokampus* bağlantılarında bozulma vardı. Kendine ve dünyaya verebileceğin zarar göz önüne alındığında iki seçeneğin vardı yalnızca; ya hayatın boyunca gözetimimiz altında bir eğitim alacak ve burada kalacaktın, varlığın dünyadan silinecekti ya da tedaviyi alacaktın ve annenle birlikte normal bir hayat sürecektiniz. Tercihin ikincisi oldu. Ama çok geçmeden *anterograd amnezi* belirtilerini göstermeye başladın, geçmiş tarafından tetiklendin; birkaç dakika içinde yaşanan her şeyi unuttuğun bir kısır döngüye girdin. Kalıcı olmasından korkuyorduk, nihayetinde yeniden buradasın ve aylardır iyisin ama bedeli ağır oldu çünkü birkaç yıl daha eklendi kaybının üzerine. Şimdi, küçük hanım...” Bana pişman olacağım bir şey yapmamdan korkarmışçasına bakıyordu. “Bana memleketini ziyaret etmek istediğini söylüyorsun ama bunun kaydettiğimiz bütün ilerlemeyi çöpe atabileceğinin ve hatta seni daha kötü bir noktaya getirebileceğinin farkında değil misin gerçekten? Akıllı bir kız olduğunu biliyorum Nil, sen de gerekirse sağlığın için güç kullanabileceğimizi bilmelisin.”

Son cümlesine kadar ne kadar yanlış bir istekte bulunduğumu düşünüyordum ki *güç* kelimesi geçtiği an biri yüzümün önünde parmağını şıklatmış gibi uyandım gördüğüm rüyadan.

Sen bir seçim yaptın, beni bir seçim yapmak zorunda bıraktın.

Parıltıları öldür.

Bir tokat yemiş gibi başımı sertçe pencerelerden yana çevirirken bütün tüylerim ayağa kalkmıştı. Boğazımdan aşağı bir hançer gibi inen boğuk sesler çok, çok uzaktan geliyordu ve göğüs kafesimde pençelerinin izlerini bırakıyordu. Seni ölecek kadar kanatmayan ama orada olduğunu hissettirecek kadar acıtan yaralardır kesikler; hissedilmeyi talep ederler ve kolay kolay

iyileşmezler. Sevdiğin insanlara dair anıları parça parça hatırlamak da tam olarak böyle hissettirir.

“Bir şey mi anımsadın?”

Alnımı ovaladım önüme dönerken. “Neyi hatırladığımı bile hatırlamıyorum,” diye mırıldandım kendime Dr. Luca’nın ofisine bir an önce dönmeyi emrederken. *Akıllı bir kız olduğumu biliyorum Nil, sen de gerekirse sağlığın için güç kullanabileceğimizi bilmelisin.* “Ne demek istiyorsunuz? Güç kullanabileceğinizden bahsederken.”

“Seni doğum günü izninde memleketine seyahat etmekten alıkoymaktan bahsediyorum tabii ki... Sağlığın için,” diye açıkladığında nedense ona inanmakta güçlük çekmeye başlamıştım. “Ve ayrıca, buradaki Enstitü’de bir eğitim ve tedaviye başlamamak gibi bir tercih bırakmadık sana. Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama mental sağlığın bedenini fazlasıyla etkiliyor ve vücudun son zamanlarda her zamankinden daha güçsüz Nil, neredeyse yerimizde sayıyoruz tedavi için. İstatistikler yalan söylemez. O yüzden sen de bizimle işbirliği yapmalısın... Sorun ne?”

Ona oracıkta Enstitü’nün yüksek tavanları ve aşılmaz görünen duvarlarının açık havada bile üzerime üzerime geldiğinden bahsetsem bana anksiyete teşhisi koyup programıma daha çok psikiyatri seansları mı eklerdi yoksa direkt ilaç yolunu izlemeyi mi tercih ederdi? Neyin bana iyi gelmediğini bilmiyordum çünkü basitçe kendimi tanıımıyordum ve bu yüzden neyin iyi geleceğini de bilmiyordum.

“Yalnız kaldığını ve bu yüzden zorlandığını düşündüğümüzden sabahları çıkacağın koşular için seni en iyi anlayacağını düşündüğümüz bir partnerle eşleştirdik...”

“Siz o beş karış suratlı adamın gerçekten benimle arkadaş olabileceğini mi düşündünüz? Temizlik görevlisi yaşlı Omar’la koşsam daha iyiydi, en azından iki üç kelime konuşmayı bili-

yor,” diyerek nefes nefese bir kez daha doktorun lafını böldüğümde, neredeyse şaşırmışa benziyordu. “Herif tam bir robot. Göğsünü açıp baksak da kalbinin yerinde mekanik bir çöplük bulsak şaşırmam. Aslına bakarsak kanamaz da bu adam! Kan akmaz bundan. Tüm ajanlar böyleyse... Tebrikler. Sağlam bir ordunuz var.”

“İlginç,” diye mırıldandı yeniden geriye yaslanırken. *İşte yine başlıyoruz.* “Bana koşu partnerinle anlaşıp anlaşıp olmadığını mı söylüyorsunuz?”

“Yani... İşte, iyi çalışıyor... Koşuyor yani işte.” Dudaklarımı birbirine bastırdım bir kez daha. Adının Pamir olduğunu öğrendiğim koşu partnerimle yaklaşık bir haftadır her sabah birlikte koşuyorduk ve ilk sabahki talihsiz konuşmamızdan sonra bir daha ikimizin de sohbet başlatma namına bir girişimi olmamıştı. Benden gerçekten hazzetmiyor olmalıydı ve ben, resmen, ilk günden ona yakışksız laflar etmiştim. Bir yabancıyla asla öyle konuşmazdım ben.

“Ama koşmak iyi gelmiş olmalı, iştahının sonunda yerine geldiğini duydum,” dediğinde doktor, çekmecesinden üzerinde adım ve beyaz duvar karşısında geldiğim gün çekilmiş bir polaroid fotoğrafımın olduğu dosyayı açıp son tetkiklerimi incelemeye başladı. “Regl olmuşsun, tebrik ederim, nihayet hormonlarınızı düzenleyebilmişiz,” diye devam ettiğinde gözlerimi kaçırmıştım çünkü bunun benim için ne anlam ifade etmesi gerektiğini bilmiyordum. Yaşadığım olaylar neticesinde annemin söylediğine göre yıllardır regl görmüyordum ve eminim en azından son birkaç yılı hatırlasaydım mutluluktan koridorlarda taklalar atardım ama şimdi sadece omuz silkip geçiyordum.

Kafam o kadar dağınıktı ki Dr. Luca’nın koltuğundan kalkıp masanın önüne oturduğunu, yani tam olarak önümde durduğunu yeniden konuşana kadar fark etmedim bile. “Nil, gerçekten sana iyi gelebileceğini düşündüğün bir fikrin varsa benimle

paylaşmanı çok isterim,” dedi kollarını gogsunde birleştirenken. “Yapabileceğimiz bir şey varsa...”

Konunun annem olduğunu söyleyebilirdim, sanki artık bir yabancıya dönüşmüş kızından kaçıyorcasına çıktığı iş seyahatlerinin bana iyi gelmediğinden bahsedebilirdim ama bu bir yalan olurdu. Annem bana, en az benim ona olduğum kadar yabancıydı; belki daha fazla... “Memleketime bir saatliğine bile olsa dönüp sokaklarında yürümeyi çok isterdim. Yağmurlu ve serin bir havası olduğunu duydum, belki iyi gelirdi.”

Doktor alnını ovaladı biraz, ardından ensesine geçti; karar vermekte güçlük çektiğini ve benim için neyin iyi neyin kötü olduğunu tartmaya çalıştığını biliyordum ve o da kafama koyduğumu eninde sonunda yapmanın bir yolunu bulacağımı bilmeliydi doğrusu.

“Bunun kararını tek başıma veremem, yönetim kuruluyla konuşacağız ve kararı sana yarın akşama dek bildireceğiz,” dedi en sonunda, ardından kolundaki saatini kontrol etti. Saat epey geç olmuştu ama ofisinde çoğu gece geç kaldığını biliyordum, o yüzden bu akşam kararımı verdiğim gibi şansımı denemek istemiştim. “Başka ekleyeceğin bir şey yoksa masayı toparlayıp çıkmam gerekiyor.”

Doktorun ofisinden odalara giden yol yürümek için epey uzundu.

Vitray camlarla kaplı koridora vuran fırtına, üzerimdeki kol-suz atleti delip geçen bir soğuk hissettiriyordu bana ama üşümeyi seviyordum, kullandığım ilaçlar bir nevi hasta olmama engel oluyordu ama zaten olduğumdan daha ne kadar hasta olabilirdim onu da bilmiyordum açıkçası. Uzun koridorlar ve yönetimle ilgilenen görevlilerin odalarını geçtikten sonra bütün kanatları birbirine bağlayan ana girişe ulaştığımda neredeyse salonun tam orta yerindeki oymalı anıtı geçecektim ki içeri doğru koşuşturan gölgeleri fark ettim bu yüzden kendimi anıtın arkasına attım.

“Gerçekten, gerçekten, gerçekten nefret ediyorum yağmurdan!” diye söylendi bir kız, göz ucuyla anlık bir şekilde baktığımda siyah saçlarını görebilmiştım sadece ama hemen yanındaki geniş omuzlarını saran bir ceket giymiş adamı gölgesinden bile tanırdım. Bu o’ydu. *Pamir*.

Harika. Şimdi de *kız arkadaşıyla* gelmişti.

“Neden? Ben severim,” dediğini duydum ceketinin yakalarını düzeltirken. Ayrıca elini yağmurda ıslanmış saçlarından geçirmiş ve kafasını hafifçe sallamıştı damlalardan kurtulmak istercesine. Neden bilmiyordum ama avucumla yaslandığım anıtın köşesini biraz fazla sert sıkıyordum.

“Saçmalama, yağmur bu. Altında olmanın neresi hoş, bir şemsiyen bile yokken? Yemin ederim bu seneye dek bu kadar yağmıyordu burada, kuru soğuk vardı kuru!” Kız tam bir esmer güzeliydi. Dudağının hemen altındaki siyah benini, simsiyah sık kirpiklerini ve dolgun dudaklarına yaydığı mürdüm rengi rujunu görebiliyordum. Hayatımda gördüğüm en ağır makyajı yapmıştı ama yüz hatları o kadar güzeldi ki çok iyi taşıyordu makyajını. Üzerinde vücuduna yapışan kısa, deri bir ceket; tayt ve uzun çizmeleri vardı. Düzleştirilmiş saçları beline kadar geliyordu. Ellerinde uçları kesilmiş eldivenler vardı. Tam bir görsel şölendi.

Ve duvarın öteki tarafına aitti. Tıpkı yanındaki uyuz herif gibi.

“Bazı yağmurlara şemsiye tutulmaz derler.”

Pamir’in yorumuna kaşlarımı çattım, bu lafı nereden duyduğumu bilmiyordum ama hayatımın bir noktasında duyduğuma emindim. Belki de popüler bir kitabın her yerde gezen bir alıntısıydı ve geçmiş yıllarda fazla maruz kalmıştım.

“Pufff,” diye bir ses çıkardı kız dudaklarını pörtleterek, gözlerini devirip koridorda Pamir’le birlikte kaybolurken. “Hangi yağmura şemsiye tutulmaz ki?”

Hangi yağmura şemsiye tutulmaz?

Yakalanmaktan korkarcasına doğrulup sırtımı anıta yasladığımda, nefes almak zorlaşmışçasına bakışlarımı tavana kaldırmış ve birden onbire kadar saymaya başlamıştım. Belki de Dr. Luca'nın bahsettiği buydu; zihnimin karanlıkta kalmış köşelerinden bana sürekli bir şeyler fısıldayan geçmişin hayaletleri beni sürekli andan koparıp gerçeklik ve geçmiş algımı bozuyordu, böylelikle aklımı kaçırıyor ve panik atak geçiriyordum. Daha önceleri sık başıma gelmiyordu bunlar ama son bir haftadır günde birkaç kez kulağıma o an yanımda olmayan insanların bir şeyler fısıldadığını hissediyordum. Tüm bu tetiklenmeler, sonunda doktorun bahsettiği nihai sona itekliyor olabilir miydi beni? Yeniden her şeyi kaybetmeye?

Ben düşünmeye kalkışana dek ayaklarım beni anıtın arkasından çıkartarak yere bakan şamdanlar şeklindeki loş aydınlatmaların duvar kâğıtlarının arasına sabitlendiği ve daha önce hiç girmediğime emin olduğum koridora soktuğunda, kimleri takip ettiğimi çok iyi biliyordum. Sadece merak ediyordum. Öğrenci olmadıkları her hâllerinden belli iki *suikastçinin* Enstitü sınırları içinde ne işi vardı? Onların işi duvarın diğer tarafındaydı.

Merdivenlerden aşağı kaybolan gölgeleri fark ettiğimde bir süre karanlığın fikrine alışmaya çalıştım çünkü aşağıda ışık yoktu ve muhtemelen ellerinde fenerlerle inmişlerdi. Fazla ses çıkarmayan botlarımı giydiğime şükrederek duvara yasladım avucumu ve dikkatli, yavaş adımlarla inmeye başladım bu yüzden merdivenleri. Her adımda sessizce nefes alıp sessizce veriyor ve uzaktan gelen boğuk konuşmaları dinliyor ama hiçbir şey çıkarıyordum.

Tırabzanlardan yukarı baktığımda kaç kat indiğimi anlayamamıştım bile. Enstitü'de yerin altında ne olduğunu bilmiyordum çünkü hiç inmemiştim.

Bir süre sonra aralık bir kapının ardından sızan koyu yeşil ışık dikkatimi çektiğinde zemini göremediğimden kör bir şe-

kilde ilerlemeye devam ettim, ardından içeri sızabileceğim kadar araladığım kapıdan kafamı uzatarak etrafı görmeye çalıştım. Karanlığa çoktan alışan gözlerim, bu limitli aydınlatmaya sahip kazan dairesine benzeyen yeri kolayca seçebilmişti; her yerde sıralı, tavana kadar uzanan raflarda parıldayan makineler vardı ve kablolar yerlerde dolanıyordu.

Burası Enstitü'ye sağlanan enerjinin *kalbiydi*.

Koca bir bilgisayar odası.

İleriden gelen konuşmalar yine kulağıma ulaşana kadar anlamını yitirdiğinden ve uzakta olduklarına ikna olduğumdan, bedenimi kapının arasından geçirdim ve rafların arasında sessizce ilerlemeye başladım. Çok geçmeden bir bilgisayarın başında seri bir şekilde bir tuşlara basan esmer kıızı gördüğümde neredeyse fazla ileri gidiyordum ki kendimi durdurarak rafların arasına gizlendim. Pamir neredeydi?

Çok geçmeden kız, “Sence onun işi mi?” diye sordu. Elleri bilgisayarın üzerinde o kadar hızlı hareket ediyordu ki hangi harfe bastığını görmeye ihtiyacı yoktu; gözleri ekrana sabitliydi ve konuşurken işini yapmaya da devam ediyordu.

“Umarım değildir,” cevabı çok uzaktan gelmemiştir, Pamir hemen birkaç adım gerisinde makinelerden birinin içinde kablolarla uğraşıyordu. Biraz kafamı uzattığımda, ağzında mini bir tornavida olduğunu gördüm ve ben fark edene kadar alıp bir şeyleri söktükten sonra kenara bıraktı. Elinde bir şey vardı. Bir... Çip?

“Hangi ihtimalden bahsettiğimi sormadın bile,” diye mırıldandı kız, Pamir’in ona getirdiği çipi alıp bir karta taktıktan sonra kartı da bilgisayarın bir bölmesine geçirirken.

“İki ihtimalin de olmamasını diliyorum çünkü Smirna. Konuşmayı kes ve hallet şunu işte.” Kollarını göğsünde birleştirmiş, çattığı kaşlarının ardından ekranı izliyordu. Adının Smirna olduğunu öğrendiğim kız o kadar seri hareket ediyordu ki bu

adam daha ne bekliyordu bu kızıdan hiçbir fikrim yoktu ama eğer benim erkek arkadaşım benimle böyle konuşsaydı, kesinlikle sağlam bir yumruğu hak etmiş olurdu. Bu yüzden Smirna'nın ona en azından bir ters bakış atmasını bekledim.

Ama o, otuz iki diş sırtmaya başladı. “Neden? Enstitü'nün bu kısmında olmak seni neden rahatsız ediyor?”

“Sadece yatağıma dönüp uyumak istiyorum.”

“Son zamanlarda sabahları koşuya çıktığını duydum. Seni sabahın 5'inde kaldırıp buradaki parkurda koşturan birkaç yüz ekstra kalori yakımı için, akşamları tatlı yemenin hayali olamaz herhalde?”

“Tatlı sevmem.”

“Kahve de sevmiyordun güya ama ne zaman kafeteryaya insem elinde bir kupa var.”

“Kafein lazım.”

“Onun için haplar var biliyorsun değil mi?”

“Mümkün olduğunca doğal bir şekilde almak istiyor olamaz mıyım?”

Smirna ilk defa, dönüp birkaç saniye Pamir'in suratına baktığında bir süre Pamir'in soğuk ve hatta buz gibi suratında ne gördüğünü merak ettim. Çünkü hemen ardından bir “Cık,” sesi çıkardı önüne dönmeden. “Naaa. Yemedim, bilesin. Bana borçlandın.”

Pamir'in kaşları çatıldı o an, sanki az önceki ifadesi onun suratını rahat bıraktığı hâliymiş gibi. “Ne için?”

“Sırrını sakladığım için tabii ki. Eminim çocukların bunun hakkında söyleyecek çok şeyi olurdu. Hatta, bana ödeme bile yaparlardı biliyor musun söylemem için? Tabii böyle bir sırrın varlığından haberleri bile yok, o yüzden... Hey, belki bunu da ikinci borç olarak defterime yazmalıyım. Bir sırrı söylemeden önce ortada bir sır olduğunu bilmeleri gerekirdi çünkü, değil mi?”

“Çekil şuradan,” diye homurdandığını duydum o an Pamir’in, ilk defa bir şeye insani bir tepki verdiğini görüyordum.

Smirna’yı kenara çekerek bilgisayarın başına geçmişti. Boyu fazla uzun olduğu için eğilmek zorunda kalmıştı ekranı doğru düzgün görebilmek adına. Smirna her ne biliyorsa üzerine gitmekten çekinmiyordu. Pamir’se açıkça rahatsız oluyordu ama sınır çizmiyordu ama onu itebiliyor ve ters cevaplar verip kurtulabiliyordu... Belki de sadece arkadaşlardı. *Bravooo! Gryffindor’a on puan!*

“Çağrı’yı ara,” dediğini duydum ardından. Smirna telefonunu çıkardığında ekran yüzünü aydınlattı, saniyeler içinde telefonun diğer ucunda başka bir adam vardı ve hoparlördeydi.

Pamir gözlerini ekrandan çekmeden doğruldu ve birkaç tuşa birden bastı. Bilgisayar ekranında birden fazla sekme açıldığını görebiliyordum. “Tahminin ne?”

Telefonun diğer ucundan birkaç tuş sesi geldi önce. “Manuel giriş olduğunu düşünmüyorum. Ekstrem bir güç yüklenmesi olmadığı sürece elektrik kesintisinin sebebinin saptamak zor.”

“Ama tahmin etmek kolay,” diye mırıldandı Smirna ağzının içinden.

Pamir ona ters bir bakış attı. “Bağlantı hızı nedir?”

“Pamir, *normal*. Eğer Dr. Luca diğer muhtemel sebebin kontrol altında olduğunu söylüyorsa belki de artık Smirna’yı dinleyip yönetimle konuşmanın vakti gelmiştir ha, ne dersin?” Hattın diğer ucundaki kişi esniyordu. Sanırım hepsi yorgundu. “Salem ne âlemde? O herifin bir fikri vardır eminim, her bokun altından o çıkıyor.”

“Bir süre ortalıklarda olmayacak. Görevde,” diye yanıtladı Smirna onu. “Diye biliyoruz ama...” Gözleri Pamir’e çevrildi sorgularcasına. Onay bekliyordu.

“Görevde,” diyerek onayladı Pamir onu, ardından önüne dönerek ekrana bir bakış attı. “Peki ya santral?”

“Santralden bir şey çıkmaz. İkinci kesintiden sonra devamının geleceğini düşündüklerinden bir ekip yakınlar kamp kurdu, tetikteler. Olsa şimdiye haberimiz olurdu.”

Birkaç saniye süren sessizlik nefesimi tutmama neden olurken Pamir’in ekrana sabitli ifadesinden ne düşündüğünü kestiremiyordum. Ne hakkında konuştuklarını bile anlamamıştım ama elektrik kesintileriyle ilgili olduğu kesindi. Belki de Mikail haklıydı, komplo teorilerinden birinde doğru noktaya parmak basmış bile olabilirdi hatta. Tüm bu gerginlik ve ajanların gecenin bir vakti burada olması bana bütün bunları düşündürüyordu.

Pamir bilgisayarı sert bir hareketle kapayıp elini sertçe saçlarından geçirdiğinde istemsizce sıçradım, Smirna gözünü bile kırpmamıştı. Bir kolu diğerinin altında, ötekiyle de gevşekçe telefonunu havada tutuyordu çünkü hattın diğer ucundaki adam hâlâ aramadaydı. *Çağrı*. Adı buydu.

“On beş dakika sonra toplantı odasında,” dedi Çağrı, ardından aramanın sonlandırıldığını duydum.

Pamir alnını ovalarken Smirna’ya “Sen git, geliyorum birazdan,” diye mırıldandığında Smirna’nın hiçbir şey söylemeden bilgisayarı topladığını gördüm. Temkinli bir bakış atmıştı Pamir’e, sanırım endişelenmişti onun için. Neden avuç içlerimi karıncalandırdığını bilmiyordum bunu görmenin. Bir haftadır sabahları yarım saat birlikte koştuğum adama karşı hisler beslemiyordum, değil mi? Onu iş arkadaşından kıskanmıyordum hele de?

Ama kız fazla güzeldi. Oğlan fazla yakışıklı. Yerine uyan taşlar eninde sonunda bir şekilde oturmaz mıydı?

Smirna’nın kapıya ulaşmak için yanımdan geçeceğini anladığım an sessizce iki raf arasında sona kadar yürüdüm ve beni göremeyeceği bir köşeye gizlendim. Topuklu çizmelerinin sesini dinledim bir süre, uzaklaşmasını bekledim. Hemen ardından

Pamir de çıkmalıydı, değil mi? O zaman ben de çıkıp odama dönebilirdim.

Smirna'nın çoktan gittiği dakikaların sonunda, sessizlikten bunalıp safça belki de Pamir'in çoktan sessizce gittiğini düşünerek eski yerime geri döndüğüm sırada rafların arasından sessizce yaklaşık on beş dakika önce olduğu yere bakıyordum ki ensemde bir nefes hissettim. Refleks olarak doğrulup dirseğimi tüm gücümle arkamdakinin karnına geçirdiğimde ondan kurtulduğumu sanmış ve koşmaya başlamıştım ki güçlü bir kol belime dolandığı gibi beni yerime geri çekti ve rafların arasında kısırdı. Birileri burada da mı tarçınlı salep satmaya başlamıştı yoksa Smirna elinde fark etmediğim bir bardakla mı gelmişti? "Artık çıkacak mısın yoksa izlemeye devam mı edeceksin diye düşünüyordum ben de tam."

Kapkaranlı gözler meydan okurcasına gözlerimi delip geçerken yutkundum. *Biraz parıltı sadece. Öldür onları.*

Ne?

Kim konuşuyor?

"Uyku tutmadı da, dolanıyordum etrafta," diye mırıldanırken buldum kendimi hiç inandırıcı olmayan bir sesle. Yüzüne yandan vuran loş ışık sayesinde yalnızca suratının yarısını görebiliyordum ve o kadar tehlikeli görünüyordu ki o an; bir anlığına birkaç saat sonra birlikte koşuya çıkacağımızı ve bana zarar verebilecek biri olmadığını unutmuştum. Adrenalin, zehirli bir sarmaşıktı iskeletimden yukarı boğazıma dallarını dolayan.

Başını iki yana salladı hafifçe, neredeyse fark etmemiştim bile. "Hayır, bizi takip ettin."

Dudaklarım aralandı şaşkınlıkla. "Yani izin mi verdin?" diye sordum başımı dik tutarken. Bakışlarım hemen sol tarafa, bir süre önce Smirna'nın bilgisayarıyla birlikte dikildiği köşeye kaydı; ardından Pamir'in beni sıkıştırdığı rafla arasından çıkıp birkaç adım attım etrafta. "Doktor neden sabahları benimle *yal-*

nızca koşması için duvarın öteki tarafından bir ajan ithal etti?”

Sorum duruma ironik bir şekilde hoşuna gitmiş olmalı ki dudaklarının kıvrıldığını gördüm, işaretparmağını altdudağına sürterek bana doğru döndüğünde bir kez daha ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmiştim. Düşmanların dikkati dağılsın ya da daha kolay durum ve olayların arasına karışabilsinler diye bilerek mi böyle yetiştiriliyorlardı? Ama kimsenin yüz nakli olacağı yoktu. Ne diyordum ben? *Genler*. Bazı ailelerin genleri çok iyiydi işte.

Bu herifin hayatında tek bir GDO’lu domates yemediğine yemin edebilirdim.

“Neden gülümsüyorsun?” diye sordum çatık kaşlarımın ardından. Dalga geçiliyormuş gibi hissetmeye başlamıştım.

“Her zaman önce en doğru soruyu soruyorsun, o yüzden,” diye cevapladığında beni, kollarını göğsünde birleştirmiş ve birkaç adım daha yaklaşmıştı. Belki de yakın mesafe konuşmayı ve insanlara üstten bakmayı seviyordu.

“Güzel, o zaman not al. İkinci sorum da şu, elektrik kesintilerinin Enstitü için ciddi sonuçları olabilecek gerçek bir sebebi var ve siz de o yüzden buradasınız, değil mi?” Ben de kollarımı göğsümde birleştirdim onun gibi, vücudumu tamamen ona döndürerek ve çenemi kaldırdım. “Bu yüzden mi arkadaşlarımın yanına gelip saçma teorilerimizi bir taraflarımıza sokmamızı söyledin? Panik yaratılmasının önüne geçmek için algı operasyonu mu yapıyorsun?”

Dudakları bir çizgi hâlindeydi ama gülmemek için kendini zor tutuyor gibi görünüyordu. Eğer bir dilek hakkım olsaydı o an, o güzel suratının ortasına bir yumruk atabilmek için daha geçerli bir sebebe sahip olmayı dilerdim ama yoktu. Ben yalnızca bir öğrenciydim; o ise *ekstrem derecede tehlikeli, eğitilmiş bir katil*. Ha.

Ve buralarda istediğimde özgürce tam üzerine doğru bir

yumruk savurabileceğim tek şey kum torbalarıydı.

Sorularımı not almayı bir kenara bırak, cevap vermek gibi bir niyeti olmadığını suratıma çarparcasına başıyla çıkışı işaret ettiğinde “Hadi,” dedi. “Yatağına dönüp uyumalısın. Sana eşlik edeceğim.”

“Benimle dalga falan mı geçiyorsun şu an?” Öfkenin bilemediği dudaklarımın arasından çıkan soruyla beraber kısılan gözlerime karşın, Pamir’in yüzünde hiçbir yanıt yoktu. Bana cevap veremeyecekti. Bütün bunları dinlemiş olmam onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama etmeliydi. “Ya yarın sabah kalkıp burada duyduklarımı herkese anlatırsam? Korkmuyor musun panik yaratmamdan? Engel olmaya çalıştığınız açık.”

“O yönetim kurulunun sorunu olsun artık,” diye yanıtladı beni yanımdan geçip ilerlemeye başladığında. Ağzım açık bir şekilde sırtına baktım bir süre. Bu da ne demekti? Eğer kulaktan kulağa böyle bir dedikodu dolanmaya başlar da insanlar paniklerse günün sonunda onun başı belaya girmez miydi?

“Eğer kimden duyduğumu da söylersem senin de sorunun olur!” diye söylenerek koşar adımlarla ilerledim peşinden. “Bunun için bir disiplin cezası falan almaz mısın?”

“Hımmm...” diye mırıldandı gözlerini kısarak hasar tespit yapıyormuş gibi kapının önünde, bana dönerek. Ardından başını iki yana salladı ve “Sanmam,” dedikten hemen sonra merdivenleri karanlıkta hızla adımlamaya başladı.

Herkesin öğrenmesini istiyor olabilir miydi?

Duvardan tutunarak olabildiğince hızlı bir şekilde peşinden çıkıyordum kör bir karanlıkta. “O zaman geriye tek bir ihtimal kalıyor. Herkesin öğrenmesini istiyorsun ve benim takip edip sizi dinlemem işine bile geldi... *Iyyy!* Bu ne?!”

“Örümcek,” diye cevapladığını duydum beni üst basamakların birinden. Ellerimi iki yanımda sallıyordum ve bana bu yaşımda gerçek kırıksıklıklar verebilecek kadar sıkıyordum yü-

zümü. Elimin üzerinde koca bir örümcek vardı az önce ve kim-bilir nereye fırlatmıştım.

“İğrenç.”

“Öldürdün mü?”

“Umarım ölmüştür!”

“Tüh, yanlış kişinin karşısına çıkmak hayatına mal oldu,” diye homurdandığını duydum Pamir’in yukarıdan, ben koşarak adımlarken basamakları önüme bile bakmadan. O kadar hızlı çıkıyordum ki örümcekten iğrendiğim için önümde ne var bakmıyordum bile, ta ki onun ayağına toslayıp dengemi kaybedene kadar.

Kısık bir çığlık boğazımdan kurtuldu geriye doğru tartılırken... İşte buydu, tepetakla metrelerce düşecek ve başımı basamaklardan birinin keskin tarafına çarptığım için beyin kanaması geçirerek ölecektim. Beni arka bahçeye gömerlerdi, annem nihayet geri gelirdi ve Pamir bozuntusu da muhtemelen planı işe yarasın diye bir başkasının ağzına laf vermekle uğraşacağından öldüğüm için bana gıcık olurdu.

Eğer belimden yakaladığı gibi beni doğrultup bileğimden tutarak beni önündeki basamağa geçirmeseydi.

“Önümde yürü,” dedi sert bir sesle. “Her seferinde tek bir adım. Koşmak yok. Merdivenden düşüp beyin kanamasından ölmek yok.”

Hiçbir şey söyleyemedim bile, bunun için fazla nutkum tutulmuştu. Reflekslerimin iyi olduğunu düşünüyordum ama az önceki ufak operasyon çok farklı bir boyuttu. Onları bizden ayıran şey de buydu. Biz sadece öğrencilerdik. Çoğumuz eğitimimiz tamamlandığında dünyanın dört bir yanındaki akademilerde, bilim enstitülerinde ve üniversitelerde çalışmaya başlayacaktık; onların ise kaderi her görevlerinde yeniden yazılıyordu. *Hepsi inanılmaz ekstrem derecede donanımlı birer askerdi. Ya da robot. Birçok sebepten yüzlerini görebilmiş çoğu kişi robot*

olduklarını düşünüyordu.

“Neden öyle söyledin?”

“Nasıl?”

“Merdivenden düşüp beyin kanamasından ölmeyi... Sanki çok istekliymişim gibi.”

Omuz silktiğini gördüm göz ucuyla arkama bakarken. Kafasının içinde cevapladığından emindim, sadece cevabını bana söylemek istemiyordu.

“Neden bunu yapıyorsun?”

“Hayatını kurtardığım için mi soruyorsun?”

Başımı önüme eğmiş, dikkatlice çıkıyordum merdivenleri. Epey bir vardı yukarıya kadar. Seslice nefes verdim sorusunu cevaplamadan önce. O benimkileri hiç cevaplamıyordu ama ben her defasında iyi bir yanıt verdiğimden emin olmak için üç kere düşünüyordum. “Hayır. Bu... İşi. Neden yapıyorsun?”

“Dünya düzenini sağlamak için,” diye yanıtladığında, fazla kitaptan bir yanıt olduğunu kendi de biliyordu. Kişisel yanıtı bu olamazdı. “Ama ben kısa süreliğine buradayım.” Duraksadı. “Öyle olacağını umuyorum en azından.”

“Duvarın öteki tarafındaysan oradan bir çıkış yolun olduğunu bilmiyordum.” Çoğu askerin bir kişisel hayatı, dönebileceği bir ailesi bile yoktu. En azından benim yemek saatlerinde masada konuşulanlardan anladığım buydu çünkü duvarın öteki tarafı, popüler bir konubaşlığıydı bizim için.

“Benim var.”

“Nasıl oluyor o?”

“Benim tek bir görevim var.”

“Yani onu tamamladığında ayrılacaksın?”

“Evet.”

“Çok zor bir şey olmalı herhalde... Yani başarırısan özgürsün ya hani, ondan.”

“Çok zor, evet. Baş belası bir kızın hayatından sorumlu-

yum.”

“Ha ha ha,” diye homurdandım esprisini anladığım gibi, gözlerimi devirerek. Gerçi arkamda olduğundan ve karanlık yüzünden bunu göremiyordu ama birlikte geçirdiğimiz bir haftadan dolayı göz devirdiğimi düşünmesini istiyordum çünkü komik değildi. “Ben baş belası değilim. Sadece buradan bir an önce kurtulmak istiyorum.”

“Durumundan haberim var.”

Tek kaşım havalandı istemsizce ama sabah koşuları için de olsa yalnızca, benim eğitimimden sorumlu olduğu için durumundan da haberinin olmasına şaşırmamıştım. Dr. Luca ya da Atilla Hoca onu bilgilendirmiş olmalıydı. “Yani istesem seni şu an barbekü yapabileceğimi biliyorsun?”

“Gücünün tedavi sebebiyle engellendiğini biliyorum.”

“Dr. Luca yeterince güçlü bir darbeye bütün tedaviyi çöpe atabilecek bir güç açığa çıkabileceğini söyledi içimden. Tehlikeliyim yani.”

“Kesinlikle çok tehlikelisin.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye homurdanarak iki elim belimde, son basamağa gelmişken ona döndüğümde yalnızca bir basamak altımdaydı ama hâlâ benden uzundu ve artık aydınlatmanın olduğu bir alana çıkmıştık bu yüzden birbirimizi görebiliyorduk. Bir kez daha söylemek istiyordum ki yüzünden nefret ediyordum. Omuzlarını saran ceketinden ve pantolonundan ve kemerinden ve konuşurken insanla resmen dalga geçercesine bir belirip bir kaybolan gamzelerinden de ve...

“Asla,” diye cevapladı beni gayet ciddi bir ifadeyle, gözlerimin içine bakarken. Ardından ekledi. “Haddim değil. Çok tehlikelisin.”

Orada ağzım beş karış açık, ellerim belimde, gözlerim kısık ve kaşlarım çattıkken gülerek yanımdan geçtiğinde kendimi resmen bir çizgi film karakteri gibi hissetmeye başlamıştım. Lo-

oney Tunes çizgi filmlerinde bir kır kurdu karakteri vardı ve her zaman uçurumdan düşmeden önce uzun bir süre farkına varana dek havada asılı kalırdı. Nasıl bilmiyordum ama bir şekilde hatırlıyordum, izlerken bolca güldüğümü de.

Tıpkı Pamir bozuntusunun bana güldüğü gibi.

“Eğer herkesin bilmesini istiyorsan neden arkadaşlarımın teorilerini susturdun ki?” diye söylenerek peşinden adımlamaya başladığımda nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama onu takip ediyordum.

“Gıcıklık olsun diye.”

“Sen kesinlikle benimle dalga geçiyorsun!” diye bağırdım en sonunda, binanın çıkışında dikilirken çünkü az önce basamaklardan inip yağmurun altında karanlığa doğru yürümeye başlamıştı. Yakasını düzelttiği an, boynundan çıkıp kendini belli etmek için can atarcasına görünen siyah ipe kaydı bir an gözlerim. *Ucunda ne vardı?* “Hey! Nereye?!”

“Uyu,” dediğini duyabildim omzunun üzerinden baktığında, tüm yağmur üzerine yağıyordu ve saçları ıslakken simsiyah görünüyordu artık. Gözleri neredeyse kehribar rengi parılıyordu Enstitü’nün aydınlatmaları yüzüne vurduğundan, alev alevdi. “Sabaha *benimsin*.”

13

“Sen iyi olduğuna emin misin?”

Tabii ki İris’e tüm gece koşu partnerimin bana *sabaha benim-*
sin deyiş tarzı, *ses tonu* yüzünden uyuyamadığımı ve bu yüzden
de basitçe ayakta uyuduğumu söylemeyecektim. Bunun yerine
elimdeki espressoyu shot attım ve fincanı tabağının üzerine bır-
raktım. Kafeteryanın bar kısmında, ayakta dikiliyorduk ve bi-
razdan koşuya çıkacaktık ikimiz de.

“Gece pek iyi uyuyamadım,” diye mırıldandım bu yüzden,
gözlerimi ovuştururken. Bakışlarım istemsizce kafeteryanın
görkemli tavanına kadar uzanan devasa pencerelerine kaymış-
tı, dışarıda yağmur durmuş olabilirdi ama bu yerlerin ıslak ve
havanın da oldukça soğuk oluşunu değiştirmiyordu. Görünüşe
göre buralarda dört mevsim kış yaşanıyordu.

İris kolunu bara yaslayarak elindeki fincanla birlikte yüzünü
kafeteryanın geri kalanına döndü ve bana gözünün ucuyla baktı
o an. “Hâlâ odanın ısıtma sorununu çözemediler mi?”

“Çözdüler, yani, en azından öyle söylüyorlar. Ben kalın bir
yorganla uyuyorum artık,” diye homurdandım başımı *o konuyu*
saldım gibisinden sallarken. “Az önce yanımdaki kızların konu-
şuklarını duydun mu bu arada? İki dakika önce geldin o yüzden
duymamış da olabilirsin ama...”

“Merdivenlerde yanımdalardı.” İris fincanının dibindeki
kahveyi kafasına diktikten sonra fincanı arkasındaki tezgâha bı-

raktı o an, ardından parmağıyla dudağının kenarını silerek bana doğru eğildi şüpheli bir tavırla. “Ama herkes aynı şeyi konuşuyor, o kızların parlak zekâsından çıkmadı bu fikirler. Herkes, Rusya’da yıkılan Akademi’nin mirasının aramızda dolandığını söylüyor.”

“Yani Miko’nun komplo teorileri doğru olabilir,” diye mırıldandım gittikçe kısılan sesimle. “Ama yine de, tek işaret bu ve bu da yeterli mi şüphe etmek için? Elektrik kesintisi?” *Seni ikiyüzlü sinsî sanki dün gece bilgisayar odasında iki ajan yakalamamış gibi davranan yılan!*

İris saatini kontrol edip çıkmamız gerektiğini gözleriyle işaret ederken omuz silkti ve seslice nefes verdi. “Bilemiyorum. *Rus Vâris* konusu uzun zamandır insanların dilinde olan bir efsane. Belki de sadece bir işaret gördüklerinde sebep olarak göstermek kolay ve heyecan verici olduğundandır. Belki de cidden *Rus Vâris* diye bir şey vardır ve biz yataklarımızda uyurken gelip Colorado üssünü patlatır. Kimbilir?”

Sanırım Pamir biliyordu.

“*Rus Vâris* kim?” diye sordum bu yüzden, parkurun başına geldiğim gibi. Kenardaki bankın bir köşesine oturmuş, arkasına yaslanmış, bir bacağını kırıp ayak bileğini diğer bacağının üzerine yaslayarak oturmuştu ve elleri şortunun ceplerindeydi. Kapüşonu kafasındaydı her zamanki gibi. Sanki tanınmak istemeyen bir ünlü gibi davranıyordu bu kampüste.

Başını çevirmedi bile, acı kahve gözleri üzerime çevrildi sadece öylece. Karşısında, kollarımı göğsümde birleştirmiş bir şekilde dikiliyordum. Oturması iyiydi. Bazen o da insanlara aşağıdan bakmalıydı.

Yüzünü buruşturmuştu neredeyse. “Su perisi mi kim?”

İstemsizce gülerek bakışlarımı kaçırdım. İnsanlar bazen çok hızlı ve içime konuştuğumu söylüyorlardı ama anlamadıkları bir şey söylediğimde tahminde bulunanlar çok azdı. “*Rus Vâris*,” diyerek tekrar ettim böylece, yeniden bakışlarımı yüzüne

çıkartırken ama dikkati bende değildi. En azından, gözlerimde değildi. Ağzıma bakıyordu. Gülümsüyor olmamı mı garip bulmuştu? İnsanlar gülümserdi. *Robot olduğunu biliyordum.* Mekanik kalp. Söylediğim gibi. Kesinlikle göğsüne kafamı yaslasam kalbinin güm güm attığını değil de, tıngırdadığını duyacaktım.

“Kimmiş?” diye sordu nihayet gözlerimin yerini bulabildiğinde yüzümde.

“Ben sana soruyorum, bir kere de doğru düzgün cevap ver.” Sanki bir adım yaklaşmam onu bana cevap vermeye teşvik edebilecekmiş gibi bir adım ileri gittim, neredeyse dizim dizine değiyordu. “Herkes konuşuyor.”

Dudaklarını ıslattıktan sonra kısılan bakışlarını önce etrafa, ardından yeniden yüzüme çevirdi o an. “Birine bir şey söyledin mi?”

“Hayır.”

“Neden söylemedin?”

“Söylemeli miydim?”

“Söylemeni beklerdim.”

Kaşlarım çatıldı. “Beni ne kadar zamandır tanıyorsun ki?”

“Alakası yok. Bana bir sır borcun yoktu ve bu kampüste herkes elektrik kesintisiyle ilgili saçma sapan teoriler üretmeye bayılıyor, en çok da arkadaşların,” diye mırıldandı. “Her neyse... Neden doğum gününde memleketine gitmek istiyorsun?”

“Ne... Ne?” Çatık kaşlarımın ardından, neye uğradığımı şaşırmışçasına baktım ona ellerim iki yanıma düşerken. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“On dört saat boyunca seninle kim uçacak zannetmiştin Türkiye’ye?” Seslice bir nefes vererek nihayet banktan kalktığında ve ayağa dikildiğinde, benim banka yakınlığım yüzünden bir an neredeyse yüz yüze gelmiştik. “Hadi, ısınman lazım,” diye devam etti ardından yanımdan geçip giderek.

Yani Dr. Luca gitmeme izin vermişti. Ama Pamir, nasıl ben-den önce bunu öğrenebiliyordu? Buraya gelmeden önce Dr. Lu-

ca'yla görüşmüş olabilir miydi? Bu çocuk ne zaman uyuyordu?

“Gerçekten tek görevinin beni korumak gibi komik bir taslak olduğuna inanmak üzereyim,” diye mırıldandım istemsizce, boynum ve kollarımdan başlayarak esnerken. Düşünceli bakışlarım, çatılmış kaşlarımın ardından ıslak parkur zeminine dalmıştı. “Pamir, Türkçe bir isim değil mi? Sen de Türk’sün.”

“Ne kadar da parlak akıllı bir insan olduğunu söylemiş miydim?”

“Benimle dalga geçme,” diye mırıldandım bacaklarımı esnetmeye başladığımda. “Normalde de insanlarla böyle konuşuyorsan seninle arkadaşlık etmek epey bir zordur.” Ardından bakışlarımı yeniden boşluğa çevirerek düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Pamir de Çağrı da Türkçe isimlerdi. Annemin anlattığına göre, her ne kadar tanışmamış olsak da bilişim kısmında çalışan bir kuzenim vardı ve onun adı da ne tesadüftür ki Çağrı’ydı.

Muhtemelen Akademi’deki Türkler birbirini tanıyordu. Pamir de benimle bu sebepten daha kolay anlaşabileceğinden başıma verilmiş olmalıydı.

Arkadaş yorumumun ardından sessizleştiğini fark ettiğim Pamir’e baktığımda benim gibi gözlerinin uzaklara daldığını gördüm. “Arkadaşlarım var,” dedi, neredeyse başka bir adam olduğunu söyleyecektim ses tonundan dolayı beş dakika önceye nazaran. “Gayet de iyi iletişim kuruyoruz.”

“İyi...”

“Ama bir arkadaşım vardı, o kadar da iyi değildik iletişimde,” diye devam ettiğinde lafına, dudaklarımı birbirine bastırdım. Herif ilk defa konuşuyordu sanki benimle. Çenemi kapalı tutup dinlemem gerektiğini hissetmiştim, gözlerini de üzerimde hissettiğimde. “Hâlâ değiliz.”

Omzumun üzerinden ona döndüm. “Yeterince çabalamıyor musun sence?”

“Çabalıyorum, *her seferinde*,” diye mırıldandı beni ikna eden bir sakinlikle. Sanki kadifeydi sesi parmaklarımın ucunda ve ben dokunabiliyordum. “Ama o beni unutup duruyor. Her seferinde. Her şeyle birlikte.”

Sağ dizimi kendime çekmiş esner bir pozisyondaydım o an ve sadece anlattığı durumun zorluğunu hayal etmeye çalışıyordum ama empati duyum, iki aydır yaşadığım hayatta pek gelişmiş değildi. “Zor... Olmalı. Belki o biraz daha çaba göstermelidir.” Ardından sol bacağıma geçtim, Pamir’in “Belki de,” diye mırıldandığı esnada ve fütursuzca atladım lafının ortasına. “Belki de senden nefret ediyordur.”

“Ne?”

İrkilmiş gibi bir bakışla, çattığı kaşlarının arasından bana şaşkınca bakan acı kahveleri hazırlıksız yakaladığımı biliyordum ve bu bana keyif veriyordu. “Yani olabilir sonuçta. En yakın arkadaşların bazen senden nefret eden parazitler çıkabilir.”

“Komadan çıktın ve ilk izlediğin film *Mean Girls* falan mıydı senin?”

Kahkaha atmadan hemen önce “Hayır ama İris kafamı televizyona sokuyordu her hafta sonu,” diye cevap verebilmişim. “Ve tabii ki *Mean Girls* izledim. Ayrıca *Korku Seansı*, *Arınma Gecesi* ve *Zathura* izledik. İris bu filmlerin her genç kız tarafından izlenmiş olması gereken başyapıtlar olduğunu söyledi. *Twilight*’a vaktimiz olmadı henüz.”

Pamir bunalmış gibi başındaki kapüşonu çekip indirerek “Ne saçmalıklar yüklüyor bu kız senin kafana?” diye homurdandığında elleri belinde, ben hiç bozmadan yerimde parmakucu hareketleriyle zıplayarak kendimi iyice ısındırmaya devam ediyordum.

“Sana ne?”

Sanırım bir tokat gibi çarpmıştı bu cevabım o an yüzüne, nedenini bilmiyordum. Biz yalnızca iki haftadır sabahları bir saat-

liğine birlikte koşan iki yabancıydık, benim tükettiğim filmlere bu şekilde tutulması için hiçbir sebep yoktu. Daha da önemlisi, onu ilgilendirmediğini belirttiğim bir cümleye bu kadar içerlemiş gibi davranmasının da öyle.

İki hafta önce Pamir'in duyguları ve mimikleri yoktu. Şimdi güncelleme mi gelmişti bu herife de insan olduğunu gösteriyordu?

“Üç tam tur. *Jogging*. Koş gel!”

“E Rus Vâris kim söylemedin?!”

İşaretparmağını kaldırdı ve parkuru gösterdi buz gibi bir suratla. Hatta sinirlenmişti bile. “*Nil*. Koş gel dedim!”

Gözlerimi devirerek başladığım koşuda, yanımda o olmadan ve hiç konuşmadan koştuğum üç turda da aklımdaki soruların çetelesini tutmaya çalışıyordum ama ağrı kesici almadan başımın ağrısıyla başa çıkmaya çalıştığım günler artık haftanın yedi gününü de bulmaya başladığından içimden bir ses peşini bırakmam gerektiğini söylüyordu. Belki de bırakmalıydım da. Ben bu geçilmez duvarların arasında, yalnızca iyileşmek ve hayatıma dönmek için vardım. Her ne oluyorsa içeride ya da olmak üzereyse, bu kadar zayıfken benim başa çıkabileceğim ya da yardım edebileceğim şeyler değildi.

Hiç eğlenceli bir başrol karakter olmazdım bir romanda.

Önceden nasıldım?

Kahveyi sütlü mü sade mi içerdim mesela? Salep denen ve buradaki herkesin favorisi olan içeceği içmiş miydim daha önce? En sevdiğim filmler nelerdi? En çok hangi sanatçıları dinlerdim kulaklığımla? Bisiklet sürmeyi bana kim öğretmişti? İlk aşkım kimdi? Çocukken ne olmak istiyordum? Hangi kitabı defalarca kez baştan okumuştum? El yazım nasıldı? Kalabalık gruplu arkadaşlarım mı vardı yoksa yalnız bir kurt muydum? Sınıflarda en öne mi oturdum yoksa arkalara mı? Hiçbir şeyi unutmamış olsaydım da hayatımın bir noktasına geldiğimde kendime yabancı olur muydum herkesin söylediği gibi çünkü

herkes gibi akışta kaybolacağımın ve silineceğimden zamanla yoksa tutunur muydum sınırsız hayata?

Kim olduğunu bilmediğinde, kendin olmak kolaydı aslında. Daha cesur oluyor insan bir şeyleri denemek konusunda. Önyargıların olmuyor, yorumların oluyor... Deneyimlerin oluyor sadece. Kalbin kırılmıyor çünkü bağlanmıyorsun hiçbir şeye. Zaman izin vermiyor. *Sonra bir gün...*

“En büyük korkun ne?”

“Geçmişimden birinin gelip bana değiştiğimi söylemesi,” diye yanıtladım belki de tam da bu yüzden, o öğlen 1’deki psikiyatrist randevumda bana yöneltilen soruyu. “Önceden çaya beş şeker atıp en az üç bardak içiyorsam oturduğum masalarda ve artık çay bile içmiyorsam, bu beni bir başkası yapmaz mı? Bambaşka bir insan. Bir *yabancı*.”

“O çaya beş şekeri atan senin ellerindi. Şimdi şeker atmamayı seçen ya da bir çay bardağını bile tutmamayı tercih eden de senin ellerin değil mi?”

Ama bahanem hazırды. “Aynı hissettirmeyecek. Ben o kızdım.”

“Seni üç bardak çaya beşer şeker attığın için mi sevdiğini söylüyorsun insanların?”

“Her neyse... Fark etmez. Artık hiçbirini tanımıyorum ne de olsa. Onlar da beni tanımıyorlar. Tüm varlığım dünya üzerinden silinmiş de yeniden doğmuşum gibi...”

“Biliyor muydun...” diye mırıldanmıştı terapistim, sakince beni izlerken etrafta gezdirdiğim boş bakan gözlerimi yakaladığında. “Her insanın kalp atışı farklıdır. Tıpkı göz bebeği veya parmak izi gibi, kişiye özel izler taşır; üstelik biyometrik veriler dediğimiz bu özellikler, uzak mesafeden tespit edilebilir. İstedikçe kadar değiştir kendini, istedikçe kadar unut ve istedikçe kadar baştan başla hayata... Seni kalbinin atışından tanımaz mı zannediyorsun sevdiklerin?”

“Ben bir...”

“Laktozsuz, az sütlü, kafeinsiz kahve?” diye mırıldandım küçük boy siparişini daha o tamamlamadan sisteme girerken. Hatta kartını temassız okutması adına POS cihazına göndermişim bile. *Bir rüyanın içinde olduğumu biliyordum ama kontrol edemiyordum kendimi.* Etrafımda masalar, koca bir tezgâh... Önümde bir kasa vardı. Kasiyerdim ben bir kafede. Sipariş alıyordum.

Büyük mavi gözler bana şaşkınlıkla bakarken başımı ikinciye kaldırdığım an yüzünün her zamankinden çok daha soluk görüldüğünü fark ettim o an ve elimdeki bardağa sipariş etiketini yapıştırırken durdum. İstemsizce kaşlarım çatılmıştı. Neden böyle düşünüyordum? *Bu kız kimdi?* “Sen iyi misin?”

“Ben...” Durdu. Ne yaptığına, nerede olduğuna dair bir fikri yokmuşçasına etrafa baktı ıslak gözlerle ve çenesini sıktıktan sonra elleriyle gözyaşlarını temizledi yüzünden. “Ben,” dedi yeniden, yutkunarak. Bakışları kasanın üzerindeydi. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Ben kazandım. Ama kazanmamam gerekirdi. Aşkta kazanmak yoktur.”

Daha fazla işarete de gerek yoktu. Elimdeki bardağı tezgâhta kaydırduğım an Pamir’in saniyesinde yakaladığını göz ucuyla gördüm, ardından göz göze geldik. Birkaç saniye boyunca teması kesmedi. *Pamir neden rüyamdaydı?*

Bu sıralar bunun, çok olduğunu hissediyordum. İşe girdiğinden beri onunla ilgilenen müşterilere ve hatta çalışanlara yüz vermediğini birçok kez görmüştüm ama ne zaman vardiyamız denk gelse ki bizim vardiyalarımız her zaman denk geliyordu; bir şekilde benimle göz teması kurmanın ve hatta gereğinden fazla konuşmanın yolunu buluyordu.

Bu benim fantezim miydi? Onunla aynı yerde çalışmak ve kızların gözdesi olduğu için kıskançlık krizlerine girmek? Hayal gücümün daha geniş olduğunu düşünmüştüm hep, neden ejderhaların dünyaya hükmettiği bir orta çağ distopyasında iki düşman ailenin çocukları değildik ki? Romeo ve Juliet'in eğlenceli bir yeniden anlatımı olurdu.

“Beni beş dakika idare edebilir misin?” diye sordum bu yüzden önlüğümü çıkartıp tezgâhın altına bırakırken. Acı kahve tonundaki gözleri hafifçe çatıldı ama bir şefkat dalgası görebilmiştim yalnızca o an yüzünde, ardından başını evet dercesine hafifçe salladı. Şefkat dalgası ve Pamir? *Vay. Be.*

“Borçlandım, teşekkürler,” diye mırıldandıktan hemen sonra tezgâhın arkasından çıktım ve at kuyruğumu çözerek ilerledim Talya'nın yanına.

Talya. Adı buydu. Nereden biliyordum?

“Hiç gerek yok, lütfen yapma...” diyerek lafımı kesmeye kalkıştığı an çoktan elini yakalamış, onu kalabalık masaların arasından çıkarıyordum bile. Caddenin karşısına geçtikten sonra akşamüzeri güneşinin üzerimize vurduğu bir banka oturduk denize karşı.

Kendimi annemle birlikte şehrin göbeğindeki bir apartman dairesinde bulduğumdan beri pek arkadaş edinememiştim ama nedense son zamanlarda fazlaca sık gelmeye çalışan spesifik bir müşteri, her ne kadar fazla konuşmasak da saatlerimi birlikte geçirdiğim insanlardan daha yakın hissettiriyordu.

Ve her gelişinde daha iyi görebiliyordum yüzündeki enkazı.

“Geçirdiğim bir kaza yüzünden hiçbir şey hatırlamıyorum, son iki senedir sadece kendimdeyim. Tıp öğrencisiyim ama bırakmayı düşünüyorum, anneme söylemek omuzlarıma yük sadece. Her şeyi birlikte götürmeye çalıştım. Tedavim, okul ve iş ama... Bana iyi gelen yalnızca kafede çalışmak ve insanları izlemek. Onun dışındaki her şey parçalanmaya başladı,” diye mırıldandım bacaklarımı kendime çekerek kısıtığım gözlerimle kayalıklara çarpan dalgaları izlerken. Bugün hava güzeldi. “Ama bugün hava güzel.”

Dudaklarını birbirine bastırmış bir şekilde başını kaldırmış, kıpkırmızı gözlerle bana baktığını gördüm o an başımı çevirdiğim an Talya’nın. “Bugün hava güzel,” diye mırıldandığı an o titrek sesiyle. Saçlarının nemli olduğunu yeni fark ediyordum; üzerinde bir tişört, şort ve hardal rengi Converseleri vardı. Bacaklarını benim gibi kendine çekerek kollarını etrafına doladıktan sonra çenesini dizlerinin üzerine yasladı, o ana dek ne kadar zayıf olduğunu fark etmemiştim. “Bugün hava güzel,” diye fısıldadı yeniden gözlerindeki yaşlar, yüzüne vuran akşam güneşinde parıl parıl parlarken. “Bugün 17 Mayıs.”

Bugün hava güzel. Bugün 18 Mayıs, diye tekrar ettim içimden. Talya günleri şaşırmaşa benziyordu. Aslında onu, *dün hava berbattı* diye düzeltecek gibi olmuşum ama son anda durdurabilmişim kendimi. Dün hava berbattı. Bugün hava güzel. Ama Talya dün de kalmışa benziyordu.

Dün hava gerçekten berbattı. Şemsiyem yolda gelirken kırılmıştı ve aslında kırılan benim şemsiyem bile değildi, şemsiyesini elime tutuşturup karanlıkta kaybolan bir yabancıya aitti otobüs durağındaki; benim şemsiyem de bir gün önce kırılmıştı çıkan fırtınada. Her ne kadar sabah vardiyalarını almayı sevsem de gecedan başlayan fırtınalar en kötülerini olduğundan belki de hem müşteri trafiğinin hem de havanın daha sakin olabileceği saatleri seçebilirdim bir dahakine.

Ama müşteri trafiğini seviyordum. O havaları da öyle.

Sadece... Hayat garip ve yalnız hissettiriyordu bu sıralar. Sanki çok büyük bir gürültü çıkmadan önceki o acayip sessizlikti bu.

“Ama siz ıslanacaksınız...” demiştim yabancıya doğru, itirazla şemsiyesi elimde doğrulurken yaslandığım binanın önünde. *“Bazı yağmurlara şemsiye tutulmaz,”* demişti bana.

Vay. Nil. Fantezi dünyanın gerçekten geniş. Bu lafı Pamir’in ağzından, Smirna’ya derken duymadın mı?

“Ne tedavisi görüyorsun?” diye sordu o an Talya, dikkatimi yeniden kendine çevirerek.

“Önemli bir şey değil. Kanser.” *Aynen.* Hiç önemli değil, sadece en azılı ve çaresiz hastalıklardan biri...

Talya bir anda bacaklarını indirerek bankta doğrulduğunda, uzanıp koluna dokundum ve “Öyle değil, yani erken teşhis,” diye açıkladım hızlıca. “Yalnızca bir avuç dolusu hap kullanıyorum günlük olarak, onun dışında hayatımı etkilemiyor. Süreç gözlemleniyor doktorlar tarafından, şu anlık kötü bir haber yok.”

“Aklımı aldın,” diye homurdandı gülerek göz altlarında biriken yaşları silerken. Bir anda kendi derdini unutmuş gibiydi. “Yorulduğun için mi okulu bırakmak istiyorsun?”

“Evet.” Başımı salladım, elimi iyice uzayan kahve saçlarımdan geçirirken ve dirseğimi bankın tahtasına yasladıktan sonra çenemi avucumun içine aldım. “Her şey üzerime geliyormuş gibi hissediyorum. Sanırım o kitaplardaki çok çalışkan hem okuyup hem eve para getiren kız olamayacağım. Annem duysa çok üzülür ama bazen yorgunluktan uyuyamıyorum bile. Belki dizinde ağlarım, o zaman geçer.”

Talya dudaklarını ıslattı o an anlıyorum dercesine bir bakış atarak. “Bazen durup geri çekilmen gerekir. Her ne kadar korkunç gibi görünse de fıkri, geride kalacak gibi hissettirse de... Neden biliyor musun?”

“Neden?”

“Bazı insanlar doğdukları evlerde büyümeleri gerektiği gibi büyürler. Kendilerini geliştirirler her gün, ufuklarını açacak şeyler öğrenir ve sohbetler ederler üzerini donattıkları, kahkahaların eksik olmadığı yemek masalarında. Bazıları doğdukları evlerde *hayatta kalmaya* çalışır, öyle ki büyümeyi unuttur ve hayatta sarılırlar canları pahasına,” diye mırıldandı oldukça eşsiz bir mavi olan gözlerini yüzüme çevirirken. “Ayrı dünyaların insanıyız diyorlar ya hani, bence gerçekten iki ayrı dünyası olan insanlar bunlar. İki ayrı evde büyüyenler. Şartlar aynı değil. Dışarıya bırakıldığında ilk içgüdüğü savaşmak olan birinin yolunu karanlık bir sokağa çevirip tetikte yürümemesini bekleyemezsin.” Gergince altdudağını ısıırıyordu. “Biri ev, diğeri... *Kafes*. Kafeste büyüyen kuş teorisini biliyor musun? Yıllarca parmaklıkların ardında yaşayan kuşun kafesinin kapısı bir gün açılır... *Gidebilirsin, özgürsün* der bir güç. Kuş dışarı bakmaz bile. Kafes bildiği tek şeydir.”

“Büyüdüğüm evi hatırlamıyorum ama...” diye mırıldandım seslice nefes verirken. “Annemin anlatışlarından güzelce büyüdüğümü anlayabiliyorum. İçimde kötü bir his yok hiç.” Omuz silktim. Talya’nın gözleri uzaklara dalmıştı. “Ne düşünüyorsun?”

“Sonuna dek, öyle ya da böyle hayatında kalmasını umduğün birine nasıl veda edilir?”

“Ben...” Altdudağımı çiğnedim gergince. “Bilmiyorum.” Derin bir nefes almak için başımı dalgalara doğru kaldırdığımda, Talya’nın gökyüzünü izlediğini fark ettim. Ne kadar da güzel bir kızdı. Geçenlerde izlediğim *Ölü Gelin*’e benziyordu. “Daha önce kimseye veda etmedim. Sanırım. Ettiysem de hatırlamıyorum.”

“Bence kimse kimseye veda falan edemez,” diye devam etti sanki soru sormamış gibi, anlatıyordu. “Her sabah kalk... *Pa-*

rıltıları yok et. Her gün. Sporunu yapıp kahvaltını et. Okula git. Yürüyüşe çık. Arkadaşlarınla buluş. İnanılmaz bir sosyal hayatın olsun; en iyi kulüplerde eğlen, en güzel sokaklarında dolan Avrupa'nın, en iyi yemeklerini ye... Erkekler kapında yatsın. Fark etmez. Akşam eve gel. Makyajını çıkar. Uyu. Ama uyuyamazsın. Parıltılar uyutmaz. Diyelim ki o gece parıltıları öldürdün ve uyuyabildin... Sabah kalk. Parıltılar orada. *Parıltıları yok et.* Sporunu yap, kahvaltını et... Kendinle başa çıkabilmek için bütün rutinlerini diz ardı ardına. Parıltıları öldüremiyorsun. Lanet şeyleri yine görüyorsun, yine hissediyorsun midende. Güven nedir bilmediğin dünyada, en huzurlu hissettiren şey ama defolup gitmek zorunda. Çünkü tek taraflı, o başkasına ait. O yüzden sabah kalk. *Parıltıları öldür.* Sporunu yap. *Parıltıları öldür.* Veda falan edemezsin. Veda etmek ölmek demek. Onun yerine her sabah kalkıp parıltıları öldüreceksin."

Çıkık elmacık kemikleri, kocaman gözleri, düz kaşları, koyu kahve saçları, dolgun dudakları ve solgun teniyle bakıyordu bana; düşünebildiğim tek şey, hayır... Hissedebildiğim tek şey göğsünde paramparça hâliyle zayıfça atan kalbiydi. *Zavallı kalbi.* Kırıkları her nefeste göğsüne batan kalbi.

Kafamı hafifçe eğerek tatlı bir bakış attım ona ama anında bana zehir gibi bir ifadeyle döndü. "Bir daha asla."

"Nasıl yani?"

"Bir daha asla," diye tekrar etti yeniden, kelimelerin üzerine bastırarak o an. "Tanrı'nın varlığına inanmadığımdan belki bilinmez, bir adamı taparcasına sevebilirim ama böyle yok sayıldıktan sonra bir daha asla yüzüne bakmayacak kadar özsaygım var. Cehennemin dibine gidip geri aldım. Dönmediğim her gün yeniden kendimi kazandım."

"Rezil olmadan âşık oldun sayılmaz demişler."

"Umurumda değil kimin ne dediği," diye homurdandı kendi kendine, gözlerini devirirken. Yavaş yavaş kendine geliyordu. "Aşk bu kadar acı çektirmemeli. Bu başka bir şey. İşkence."

Büyürken evinde gördüğün işkenceyi bir başkasında tattığında tanıdık geliyor, kelebek görmüş küçük bir kız çocuğu gibi koşuşturuyorsun peşinden sen de. Aptalsın ya çünkü. Ama güle oynaya koşturduğun tarla bildiğin gibi değil... *Mayın tarlası.*"

"Ben savaşırdım, sonuna dek," diye mırıldandım omuz silerek. "Birini sevseydim, senin o kişiyi sevdiğin kadar yani... Ben savaşırdım. Kolay mı bu devirde âşık olmak?"

"Çoktan kazandığın bir savaşa giremezsin."

"Fazla umutsuzsun."

"Akıllıyım. Sonsuza dek yalnız kalacak olsaydım da dönmezdim inadımdan, mezara götürürdüm ama beni seven birini sevmeyi seçiyorum."

"Sevebilecek misin ki öyle ha deyince?"

"Onun gibi bir canavarı bile böyle sevdiysem..." diye homurdandı bu sefer de huysuzca geriye yaslanıp bacaklarını uzatarak. Birini diğerinin üzerine koymuştu. "Bir başkasını nasıl severim kimbilir?" Bana ters bir bakış attı o an, yine. "Ne düşündüğünü biliyorum. Şimdi de canavar ben oldum, değil mi?"

"Öyle düşünmüyorum. Ama sanırım, basitçe, o senin hikâyen değildi."

"O zaman neden..." Kendi kendine kesti lafını, bakışları yere düşerken. Ardından seslice bir nefes çekti ciğerlerine. Gerçekten hayatımda gördüğüm en güzel kızlardan biriydi ve onu böyle acı içinde görmek çok üzücüydü. "...böyle söyledi, şöyle yaptı... Bla bla... Bütün bunları konuşmanın hiçbir anlamı yok, değil mi? Sonuçta ne yaptığı önemli sadece. İnsanları hareketlerinden tanırsın. Kalbinle dinlemeyi bırakmalısın sana söylediklerini, kulakların duysun yeter. Kalbine giden damarda gezinmesine gerek yok."

Başımı hafifçe salladım Talya'nın gözlerinin içine bakarken. Her an hıçkırıklara boğulacakmış kadar kırgın ve incinmiş görünüyordu. Buraya gelmeden önce her ne yaşadıysa taş gibi görünen kalbinin paramparça olduğuna yemin edebilirdim ama o

hâliyle bile atıyordu. Bunu görebiliyordum yüzüne baktığımda.

“Ben anneme gidemem. Gidebilseydim ama yalvarırdım dizlerine yatabilmek için, sırf geçsin diye, bana yaptıklarına rağmen ona giderdim. Senin dizine yatarsam belki geçer, olur mu?”

Bunu bilmiyordum. Az önce anlattıklarına ve kalın kafalılığımıza lanet ederek bacaklarımı indirdim yere, Talya küçük bedenini kolayca bankta ayarladığında saniyeler içinde başı kucağımda yatıyordu ve bacaklarını da kendine çekmişti. Kollarını karnına dolamıştı küçük bir çocuk gibi. Neden kalbim kırılıyordu bu görüntüye? *Ne kadar da gerçek hissettiriyordu rüyalar bazen...*

“Veda nasıl edilir biliyor musun? Veda etmen gereken insan olmadan. Tek başına. Kendi içinde ağlar, sızlar, neyse ne... Halledersin. Veda etmek için ona ihtiyacın yok. Tekrar kapını çalmasından endişelenme çünkü eğer sen vedanı edersen o geldiğinde kapı yerine duvar bulacak.” İstemsizce kucağıma dökülen saçlarıyla oynamaya başladım o an. Çok tanıdık bir histi. Sanki kız kardeşim vardı eskiden, onu kaybetmiştim ve hatırlamıyordum bile. “Kalbine dokunabilmiş ve onu kırmayı seçmiş. Sen de gitmeyi seç.”

Rüya olmadığını biliyordum. Buz gibi odamda, yorganın altında neredeyse donmuş bir hâlde alarmdan dakikalar önce kendi kendime gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm şey alacakaranlığın vurduğu tavanımdı ve gördüğümün yalnızca bir rüyadan ibaret olmadığını biliyordum. Bir şekilde, biliyordum işte. Zihnimin bir oyunu olmadığını biliyordum bana bu tanıdık cümlelerin, tanıdık hislerin; sanki daha dün yaşanmışçasına net bir şekilde hissedebiliyordum. O kafede pişen salebin şekersi kokusunu ve tarçının genzimi yakan tadını fazla döktüğümde... Her kahveyi ezişinde espresso makinesi için, her espresso döküşünde bardağa gözlerimin kaydığı kol damarlarının sıyırdığı gömleğinden

görünen... Her arkamdan geçişinden tezgâh arkasından bir şey almak için, ciğerlerimi bir zehirmişçesine dolduran parfümünün boğazımı çatalla kazımışım gibi acıtan baharatını hatırlıyordum. Hâlâ aynı parfümü kullanıyordu. Hiç değiştirmemişti. *Oradaydı. Oradaydım.*

Hazırladığım küçük bir çantayla birlikte bizi Türkiye'ye uçacağımız jete götüren helikoptere bindiğimde başımı geriye yaslamış ve rüzgârın dağıttığı kumral saçlarını izlemiştim bu yüzden yolculuk boyu. Hiçbir şey söylememiştim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Taşların bazıları yerine oturuyor, çoğu koymayı denediğim yerlere sığmıyor ya da fazla küçük kalıyordu. Bu, tüm parçaları bende olan bir yapboz değildi; birkaç parçası bendeydi yalnızca ve kalan diğer tüm parçalarını kendim bulmalıydım.

Fazla düşünmekten motorları yaktığımdan ya da sabah kahvemi içmediğimden midir bilinmez, uçakta içim geçtiğinden üzerime bırakılmış bir battaniyeyle uyandığımda Pamir'i tam karşımdaki koltukta beni izlerken bulmayı beklemiyordum ama öyleydi. Kollarını koltuğun iki kenarına uzatmış, rahat bir pozisyonda, başını yeriye yaslamış bir şekilde kulaklarında kulaklıkları varken gözleri üzerimdeydi ve bunu fark etmeme rahatsız olmuşa da benzemiyordu üstelik. Çünkü gözlerini bir santim kımıldatmamıştı. Başta ritim kaçırdığını düşünmüştüm sadece kalbimin, sonra atmadığına emin olmuşum neredeyse ama aslında ağzımda atıyormuşçasına hissedebiliyordum ritimlerini; göğsümü değil de beni dövüyordu sanki. *Kalp. Sadece işi ni yap. Temiz kan pompala. İşinle ilgilen. Uzun boylu kumral egoist adamlarla değil.*

Koltukta yan dönmüş bir şekilde bacaklarımı kendime çekmiş bir pozisyonda nasıl rahat etmiş de uyuyabilmiştim bilmiyordum ama her yerimin tutulduğunu hissediyordum; kesinlikle acısını daha sonra çekecektim. Ama aslında bunu dü-

şünmüyordum o an... Ne dinlediğini düşünüyordum sadece. Kulağında hangi şarkı çalıyordu gözleri üzerimde gezinirken? *Three Days Grace, I Hate Everything About You* mu?

Gözlerim hemen yan koltuktaki telefonuna ilişti. Ekranı bir saniyeliğine aydınlansa görebilirdim. Gerçekten ne dinlediğini merak ediyordum.

Karada ilerlediğimizi hissettim o an, çoktan inmiştik; muhtemelen beni uyandıran da tekerleklerin havalimanına temasıydı. Uçak tamamen durmuştu. Kemerimi çıkartıp kalkabilirdim. Türkiye'deydik. Soyhan'a inmiştik. Yağmur, uçağın camlarına vuruyordu.

Hostesin anonsuyla kemerimi çıkardım ve battaniyeyi kaldırıp ayaklandım. Battaniyeyi bilerek yanındaki koltuğa düşürmüş, ardından parmağımın telefonun ekranına değdiğine emin olduktan sonra çekip toplamıştım. *Sen benim...* Koyu... Tamamını okuyamamıştım. Koyu diye bir sanatçının epey uzun bir ismi olan bir şarkısıydı. Belki başını yazabilirsem elimi geçirdiğim ilk internet bağlantılı cihaza, o zaman bulabilirdim.

Pistine indiğimiz, terk edilmiş gibi görünen havalimanının otoparkında tek araca; siyah bir *Porsche*'a bindiğimizde emniyet kemerimi bağladıktan sonra arkama yaslandım ve otoparktan çıkana dek ön cama vuran yağmuru izledim bir süre. Sessizlik sandığımdan daha uzun sürmüştü.

“Neden bu kadar sessizsin?” diye sordu Pamir nihayetinde, sanki her gün böyle bir spor araba kullanıyormuşçasına salaş hareketlerle direksiyon başında hüküm sürerken. Boş otobanda arabanın lastikleri yere değmiyormuşçasına kullanıyordu aracı.

“Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum,” diye cevapladım onu. Yalan değildi. “Dürüst olmak gerekirse, izin çıkacağını bile düşünmemiştim kuruldan.”

“Hepsi bu kadar mı?”

Biliyordu. Bende bir değişiklik olduğunun farkındaydı. Gerçekten beni, benden iyi tanıyor olabilir miydi? Eğer tahminlerim doğruysa ve geçmişimden biriyse, gayet de tanıyor olmalıydı beni. Hareketlerimi... Gerginliğimi hissediyordu belki de. Gözümün içine bakıyor ve kafamın içinde dönenleri görüyordu. O kadar rahat ve kontrollü görünüyordu ki bu sinirlerimi bozuyordu bazen.

“Nereye gitmek istersin?”

Oldukça merkez olduğunu düşündüğüm bir sahil yolunda, geçtiğimiz mekânları izlerken “Senin evin neresiydi?” diye sordum.

Gafil avlanacağını biliyordum ama istediğim tepkiyi alamamıştım yine de. Tek yaptığı çatık kaşlarının ardından bana dönmek olmuştu kırmızı ışıkta durduğumuzda. Bir şey söylemedi. Yalnızca sürmeye devam etti.

Ta ki, bahçesi kurumuş ve perdeleri kapalı bir evin önünde durana dek. İşte o zaman “Burasıydı,” dedi.

Sanırım sessizlik sırası bendeydi ki bir şey söylemedim. Emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açıp dışarı çıktım; yağmur neyse ki dinmişti ama kaldırımlar fazlasıyla ıslaktı. Neyse ki paalarımı içine soktuğum kalın tabanlı botlarımı giymiş ve ceketimin içine de kapüşonlu bir hırka geçirmeyi akıl edebilmişim.

Bahçenin önünde durdum ellerimi ceketimin ceplerine sokarak. Bir süre ıslak toprak kokusunu ve soğuğu ciğerlerime çektim ve bir şeylerin bana gelmesini bekledim. Belki de burayla ilgili hiçbir anım yoktu. Belki de buraya daha önce hiç gelmemiştim. Neyi hatırlamayı bekliyordum ki? Belki de o ve ben, aynı kafede çalışan iki elemandık... Ama bu kulağa fazla ütöpik geliyordu. Biz hiçbir zaman normal insanlar olmamıştık. Bunu hissedebiliyordum. Hikâyenin devamı vardı.

Hemen yanımda dikildiğini hissettiğimde omzumun üzerinden dönüp ona bakmadım. “Talya kim?”

“Onca ismin arasından önce kendisini hatırladığını öğrenirse vefası lazım olduğunda epey işine yarayabilecek biri,” diye cevapladı Pamir beni. İlginç bir cevap tarzı vardı. Talya’yla ilgimdense, onun pozisyonundan bahsetmeyi seçmişti. Belki de iletişime geçmemi istiyordu.

“Burada mı yaşıyor?” diye sormadan önce omzumun üzerinden acı kahvelerine baktım. İçimde bir şeyler kıpraşmaya başlıyordu ne zaman yüzüne çevirmeye cesaret edebilsem bakışlarımı, bu yüzden çok zordu yapmak. *Ona bakmak*. Dün akşama dek, bu kadar zor değildi halbuki...

Pamir başını hafifçe iki yana salladı. “Hayır. İstanbul’da. Dost diyebileceğin kadar vakit geçirmediğin ama bir dönem neredeyse her gün gördüğün tanıdık bir sima,” diye yanıtladı beni. “Başka ne hatırlıyorsun?”

“Seni.” Kelime ağzımdan çıktığı an acı kahvelerin üzerinden tanımlayamadığım bir hissin geçtiğine yemin edebilirdim, sadece ne olduğunu bilmiyordum. “Tezgâhın arkasında,” diye devam ettim yutkunarak. “İki çalışandık... Fazlası değil.”

Fazlasıydık. Neden hiç dokunmadığım hâlde parmaklarımı saçlarının arasına daldırırsam, yüzlerimizi aralarında bir santim dahi kalmayacak şekilde yakınlaştırırsam ve nefeslerimizi birbirine katarsam nasıl hissettireceğini biliyordum? Düşündükçe boğazım kuruyordu. Belki de bu yüzden bu şehre bu kadar yağmur yağıyordu. *Senin yüzünden*.

Pamir az önce söylediğim her şeyi duymazdan gelircesine sessizliğe gömüldüğünde parmaklarımı çıtlatıyordum teker teker. “Benim evim neresiydi?”

Dönüp arabaya bineceğimizi sandım önce ya da en azından başka bir sokağa yürüyeceğimizi... Pamir’in gözlerinin başka bir eve kaydığının farkında değildim o an, cevap olarak. Bahçesi yıllardır budanmıyormuş gibi görünen, sarmaşıkların duvarları ikinci bir deri gibi sardığı, pencelerin çatlak görüldüğü ve yalnızca bir hayaletin evi olabileceğini bana düşündüren bir evdi

baktığı halbuki. Evine öylesine yakındı ki pencerelerin birinden odalardan bir diğerini gözetleyebilmek bile mümkündü perdeler açık bırakıldığı takdirde.

Korkak görünen, temkinli adımlarım vahşi bahçenin hemen önünde durduğunda ellerim iki yanıma düştü çaresizce. *Çaresizce* çünkü hiçbir şey hissetmiyordum. Belki bu bahçede koştururken kaç kez düşüp yaralamıştım bacaklarımı, belki bisiklet sürmeyi ilk burada öğrenmiş ve üst kattaki teleskopu şu köşelerden birine sürükleyerek açmıştım başıma belayı ama hiçbir şey hatırlamıyor, hiçbir şey hissetmiyordum. Böyle mi olacaktı? Beni ben yapan mekânlara ayak basarsam, geçmişimden birileriyle konuşursam en azından kesitler hâlinde bir şeyleri anımsayacağımdan emindim halbuki. Aptalın tekiydim aslında.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordum bakışlarımı çatlamış pencereden çekmeden. Hangi odanıydı acaba? Salon, belki mutfak... Benim odam üst katta olabilir miydi?

Pamir hiçbir şey söylemediğinde bahçe kapısını ittirdim, çitlere geçmiş sarmaşıklar yüzünden zorlandığımda hiç uğraşmadan bir ayağımı bahçe duvarına yaslayarak aldığım güçle içeri atladım. Hiçbir şey söylemeden ilerlemiştim kapıya kadar, hiçbir ses duymamıştım da ama tam arkamda, beni takip ettiğini biliyordum bir gölge gibi. Sanki işi buydu. Hep buydu yaptığı.

Ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum ama bomboş bir evle karşılaşmak yoktu aklımda. Soyulmuş ve küflenmiş duvarlar, yerlerde toz ve pislik... Mutfak dolapları kullanılmaz hâldeydi ve tek bir eşya yoktu içeride. Salon bomboştu. Elektrik yoktu. Merdivenlere baktım birkaç saniye boyunca.

“Odan üst kattaydı.”

Pamir’in daha önce burada hayat varken bulunduğunu biliyordum. Söylemesine gerek bile yoktu. Girişte dikiliyor, acı kahvelerinin değdiği her köşeye öyle bir bakıyordu ki aksini düşünmek imkânsızdı.

Merdivenlerden çıkmaya başladığımda, her adımda kulaklarımı gıcırdatan ses evin bakımsızlığını bir kez daha yüzüme tokat gibi geçirmişti. Bir zamanlar burada bir kız çocuğu ve ailesi yaşıyordu, şimdi ev demeye bin şahit isterdi... Biraz sallasak belki de üzerimize yıkılırdı, öyle güçsüz ve hayatsızdı burası.

Koridora çıktığım an diğer kapıların aksine cayır cayır yanmış da is sinmişçesine simsiyah görünen kapıya takılı kaldı gözlerim. Pamir'in arkamdan geldiğini ve hemen yanımda dikildiğini biliyordum, belki de bir şey söylemesini bekliyordum; yalnızca bir oda, kapıyı bu kadar mükemmel bir şekilde siyaha boyayacak derecede yanmış olamazdı ama içeriden yansımayan ışıktan dolayı nedense içerinin de simsiyah olduğunu düşünüyordum. "Yangın..." mı çıkmıştı?

Lafım havada asılı kaldı o an çünkü Pamir'in yanımdan geçip o odaya ilerleyişini ve içeri girerek kadrajımdan çıkışını izledim. Hiç beklemeden peşinden ilerleyerek odadan içeri daldığımda ise gerçek günyüzü gibi ortadaydı. Biri kapı dâhil bu odanın duvarlarını siyaha boyamıştı. *Siyah.*

"Boya mı?" diye fısıldadım etrafımda şaşkınca dönerek. Bir elektrik akımı hissettim omurgam boyunca ilerleyip beni beynimden vurulmuşa döndüren, nefes alış verişlerim sıklaştı; vücudumda neler olduğunu merak etmeme zaman bile bırakmamıştı sol gözümünden akıp boynumdan aşağı ilerleyen gözyaşı. *Neden? Neden? Neden?* Tanıdık bir sestti, zihnimin gerisinde beni silkeleyerek kendime getirmeye çalışan ses. Sürekli tekrar ediyordu. *Neden? Neden siyah?* Beni andan koparıyordu. Ben dönmeyi bırakmıştım ama başım hâlâ dönüyordu. *Neden siyah? Neden? Neden? Neden? Boya mı? Neden? Neden siyah?*

Siyah kuğu, diye fısıldadı o an bir ses; hemen omzumun üzerinden dönüp bakarsam onu görecektim. Pencereden içeri sızan rüzgârdı yalnızca, halbuki. Anılar, insanın tenini ürperten

bir esintiyle buz gibi kollarını açarak sarıp sarmalıyordu insanı sanırım.

Ama yalnızca sarılmaksa niyeti, neden boğazımda sımsıkı hissediyordum ellerini?

Bak.

Bak.

Bak.

Baktım. Omzumun üzerinden. Beni çağırıyordu.

Söylesene.

Zayıflık neden samimi görünür insanlara?

Zayıflık neden samimi görünür insanlara?

Zayıflık neden...

İki yıl önce

Zayıflık neden samimi görünür insanlara?

Brené Brown'ın Savunmasızlık Kuramı'na göre biri ağladığında, utanç içinde bir itirafta bulunduğu ya da başarısızlık korkusuna rağmen harekete geçtiğinde *zayıf* değil, *cesur* davranıyordur. Nasıl davrandığını insan o an idrak edip kendi omzunu gururla sıvazlayacak değil ama bu yüzden yıllar sonra kendini cesur olarak hatırlayacak bile olsa uzun bir süre zayıflığının acı tadı damağında kalacak.

O zaman... Asıl soruya gelirsek, *zayıflık neden samimi görünür insanlara?*

“Fazla düşünüyorsun.”

Daldığım kâğıt parçasından gözlerimi çektiğim an oturmak-tan kamburumun çıktığı sırada postürümü düzelttim ve şaşkınlıkla başımı bir elinde basketbol topunu tutan, okula ikinci senesinde geçiş yapmış yakışıklı çocuğa çevirdim. Hemen

yanımda az öncesine kadar gerçekten uyuyan ama artık *uyuyor* numarası yapan Öykü'nün beni kendime getirmek istercesine ayağıma vurduğunu hissetmiştim.

Cevap vermem gerekiyordu.

“Sana ne?”

Öykü'nün başını gömdüğü kollarının arasında resmen kiş-nediğini duyduğumda batırdığımın farkındaydım. Bu yüzden dudaklarımı birbirine bastırıp önüme dönerek karınca duası gibi yazarak doldurduğum defterimi kapattım ve “Affedersin,” diye mırıldandım hızlıca. Kafam neredeydi?

“Affederim,” dedi o an adını sabahki poğaça-çay kahvaltısında kızlardan hızlıca kapamadığım çocuk, bir anda telefonunu ekranı açık bir şekilde önüme uzatmıştı. Ne küstahtı! “...telefon numaranı alabilirsem eğer.”

Öykü bu sefer kollarını gömdüğü yerde öksürüklere boğulmuştu. Bu noktada, çocuğun küstah cesaretindense, uyuyor olduğuna asla inanmadığını bildiğim arkadaşımı görmezden ve duymazdan gelişi epey etkileyiciydi açıkçası.

“Okula daha bu sabah geldin,” diye mırıldandım birkaç kez kırptırdığım gözlerimin ardından acı kahve gözlerine bakarken. Garip bir güzelliği vardı yüzünün. Kumral ve uzun boyluydu. Tabii ki uzun boyluydu. O uzun boyuyla okul takımının bütün maçları kazanmasını sağlayacak ve bölümü bite-ne dek dikkatini çektiği koçlardan biriyle piyasa değeri yüksek takımlardan birine kabul edilecekti, değil mi? Ardından para, ün, kızlar...

“Eee?” diye sordu hayatımda duyduğum en rahat sesle. “En az bir dönem tamamlamak mı gerekiyor numaranı almak için?”

“Hayır, sadece, seni tanımıyorum bile. Okulun ilk günü sıf-tahı benimle yapıyorsun herhalde.”

Gergince bir elinin ensesine gittiğini ve bakışlarını kaçırdığını gördüm. Tepkimi anlamlandıramayışı bir yana, utanmaya

başlamış da bunu saklamak istiyor gibi bir hâli vardı. “Tanışalım diye işte...”

“Ben istemiyorum, sağ ol,” diye mırıldandım önüme dönerken. *Tanışalım diye işte* mi? Ne kadar düz bir erkekti. Diğer her erkek gibi. *Tanışalım diyeymiş. Sen tanış!* Eğer yeterince iyi bir şekilde onu görmezden gelirsem defolup giderdi. Değil mi? Ders bitmişti ama amfide kalan herkesin gözlerini üzerimde hissediyordum. En çok da gözleri kapalı yanımda uyukluyor numarası yapan Öykü’nün. Sanırım öksürmekten boğulmuştu bir süre önce.

Çocuk o an başını çevirdi, derin bir nefes aldı elini saçlarından geçirip avucunu ensesine yaslarken ve muhtemelen duyamayacağımı düşündüğü bir ses tonuyla konuşurken. “Neden her seferinde bu kadar zor olmak zorunda...”

“Efendim?”

Bir an gülümseyerek bana döndüğünde, yanaklarındaki derin gamzeleri fark ettim. “Yok bir şey. Yarın tekrar denerim. Ondan sonraki gün de... *Ondan sonraki* gün de...” Seslice nefes verdi omuzları inerken, amfiden ters adımlarla iniyordu bana bakarken ve eğer tepetakla düşerse, gülmekten kendimi alıko-yabilir miydim bilmiyordum. “Elbette bir gün alırım... Hep aldım.”

“Hâlâ numaramdan mı bahsediyorsun?” Kollarımı göğsümde birleştirip geriye yaslandım o an.

“Ne anladıysan,” diye mırıldandı işaret ve ortaparmağını birleştirip alnına yaklaştırarak bir selam verirken, amfiden çıkmadan hemen önce. Nedense bu hareketi kaşlarımı çatmama neden olmuştu sanki önümde bir ayna varmış da kendime bakıyormuşum gibi.

Göğsümde birleştirdiğim kollarımın altından bir elimi kalbime yasladım aksi bir tavırla. Neden bu kadar hızlı atıyordu? Birileriyle tanışırken heyecanlanmazdım ben ve bu reddettiğim

ilk çocuk değildi. Hatta insanları reddetmekte profesyonel hâle gelmiştim birkaç hafta içerisinde. *Hayır* demek sorun değildi benim için. Önceden de böyle biri miydim, merak etmeden edemiyordum içten içe.

Başını bana doğru çevirip sakince gözlerini kırptırıp Öykü'yü fark ettim o an. "Sen az önce *Emir Sarrafoğlu*'nu mu reddettin?"

Tek kaşım havalandı istemsizce. "Adı Emir miymiş?"

"Hayır *Burjuvanistan*'dan göç eden *Nil Hanlıoğulları*. Neden zibilyonuncu kez numaranı kibarca senden isteyen bir çocuğa yol verdin? Üstelik çocuk podyumdan fırlamış önüne düşmüştü! Açıkla. Lezbiyen misin nesin? Eski sevgilini mi unutamadın? Nedir artık açıkla çünkü az önceki ender parça son damlaydı!"

İşte bu sorular, bana günün geri kalanında aşırı düşünebileceğim başka bir konu daha vermişti. *Benim eski sevgilim var mıydı acaba?* Anneme sorabilirdim ama ona söylemediğim bir ilişki yaşamış olabilirdim, o zaman tek güvenilir kaynak günlüğüm olurdu ama annem tüm günlüklerimi taşınırken kaybettiğini söylüyordu ve muhtemelen bunu öğrenmemin hiçbir imkânı yoktu. Eğer geçmişimdeki o kişi beni bulup avlamazsa tabii... Ki öyle biri varsa... Ama yoksa bile, sahi, neydi beni erkeklerle çıkmaktan böylesine alıkoyan?

"Bilmiyorum. Sanırım mesele birini bulmak değil, birbirini bulmak."

Öykü yüzünü buruşturdu. "Tamam işte. Az önce okula daha bu sabah düşen sıcacık meteor parçası seni buldu. Yani birbirinizi buldunuz! Buldun değil mi Nilay? Bulsaydın ya!" Son kısmı neredeyse sessizce çığırarak söylemişti çünkü etrafta hâlâ izleyen gözler vardı ama amfi nihayet bir sonraki ders için boşalıyordu. Ve Öykü hakkında bir şey daha... Ne zaman gerçekten bana gıcık olsa garip lakaplarla seslenirdi.

"Her neyse. Ben gidiyorum. Rüzgar iki saate caddede bulu-

şuyoruz yazmış en son gruba, daha çantamı hazırlamam lazım. Geliyorsun değil mi Bodrum'a?"

"Ne Bodrum'u?"

Öykü kitaplarını toplarken arada bir tanesini, en kalın olanını -sanırım bir Dostoyevski romanıydı- çok normal bir şeymiş gibi alnına geçirdi ve bir süre gözlerini kısarak, elleri belinde, önündeki boşluğa baktı. Ardından bana döndü. "Grubu sessize almadın değil mi?"

Otuz iki diş sııttım. "Hangisini?"

Mesajları okumuştum. Rüzgar'ın Bodrum'daki yazlıklarına bir hafta sonu kaçamağı yapılacağını biliyordum. Sadece katılmak içimden gelmiyordu bu yüzden kafeden izin almamıştım bile ama Öykü'nün onu diğer kızlarla yalnız bıraktığım takdirde beni asla affetmeyeceğini yaklaşık on dakika boyunca amfiden kütüphaneye giden uzun ve kaotik yolda dinlerken karar vermiştim bile hangi kıyafetlerimi çantama tıkacağıma. Güneşten, güneşlenmekten, ıslanınca sırtıma yapışan saçlardan ve yapış yapış terliklerden nefret ediyordum ama İstanbul'un serin, yağmurlu havasından Bodrum'a tam da bu saydıklarım maruz kalmaya gidiyordum çünkü Rüzgar, Öykü'nün çocukluk arkadaşıydı.

Ve Öykü, benim tek arkadaşım.

"Hangi renk bikini getiriyorsun?"

Taksi sırasını şemsiyemin altında bekliyordum, Rüzgar'ın aniden karşıma çıktığı sırada. Muhtemelen otoparka geçerken beni görmüştü. Üzerinde beyaz bir lakos, mavi bir kot vardı ve tabii ki şemsiyesi yoktu. Bu okuldaki diğer tüm zengin ve şımarık çocuklar gibi, Rüzgar da kıyafetlerinin ya da eşyalarının başına ne gelirse gelsin umursamıyordu çünkü paranın yerine koyamayacağı hiçbir şey yoktu.

Omzumda asılı çantamın içindeki bilgisayarına bir bakış attım ve yağmur damlalarının üzerine değmediğinden emin oldum o an.

“Hangi renk bikini getireceğimi neden merak ettiğini sormayacağım,” diye mırıldandım önüme dönüp telefonumu cebimden çıkarırken. Bu taksi sırası fazla uzundu ve anneme geçerken beni alıp alamayacağını soracaktım.

Rüzgar tam da tahmin ettiğim gibi şemsiyemin altına girerek bana biraz fazla yaklaştı o an. “Hadi ama Külkedisi... Mor? Mavi? Yoksa siyah mı? Her zaman siyahı biraz fazla sevdiğini düşünmüşümdür,” dedi sesindeki eğlenceli tınıyla. Rüzgar her ne kadar biraz fazla flörtöz olsa da iyi çocuktı, sadece bazen sınırı aşacak *gibi* olabiliyordu. “Ve sormadığın soruyu yanıtlamam gerekirse, tabii ki bikiininle deniz şortumu ya da alacağım arabanın rengini uydurmayacağım... Belki sadece Apple Watch’uma kordon rengi seçmekte zorlamyordumdur? Ya da çorap? Sabahları çorap rengi seçmek ne kadar zor haberin var mı senin?”

Ve aniden, Rüzgar’a yaklaşan doğum gününde ne alacağımı artık biliyordum. Çorap. Bir sürü. *Siyah*. Böylece bir daha hiçbir zaman renk seçmek zorunda kalmayacaktı.

Kendimi gülümsetmeye çalıştım o an ve sakince “Turuncu,” dedim, içimden bir ses kahkahalarla gülerken. Ben gülmüyordum, Rüzgar’la dalga da geçmiyordum aslında. *Bekle, bizim turuncu bikiğimiz mi var?* diye sordu o an ciddiyetimi fark eden ses, gülmeyi bırakırken dehşet içinde. Hayır, bizim turuncu bikiğimiz yoktu. Aslına bakılırsa, bizim *hiç* bikiğimiz yoktu. Güneş çıktığı an koyu perdelerimi kapatıp mum ışığında ders çalışan antisosyal bir yaşam formuydum ben.

“Bekle, bunu düşünmem lazım... Pizza dilimleri mi yoksa portakal mı? Ahhh... Zor bir tercih olacak,” diye homurdanıyordu Rüzgar elleri belindeyken. Bir anda omzuna dolanıp onu şemsiyemin altından çıkaran güçlü bir kol geriye çekti. “Lan... Ne yapıyors... *Pamir?*”

Yani amfide numaramı isteyen, okula daha bu sabah gelmiş olmasına rağmen dedikodulara konu olan ve basketbol takımındaki çocuğun adı Emir Sarrafoğlu değildi.

Pamir'di.

Pamir.

Pamir ne demekti ki?

“Cehennem ateşine ne dersin?”

Kollarımı göğsümde bağladım, şemsiyemin sapını kolumla göğsüm arasına sıkıştırırken. “Cehennem ateşi kırmızı olur.”

“Kıvılcımları turuncu ve hatta sarı yükselir. O kadar acımasız olmaya gerek yok diye düşünmüştüm ama sen bilirsin,” dedi Pamir, hafif gözleri kısık ve dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Yüzü gözümün önündeyken başka bir yere bakamıyordum. Gerçekten yakışıklıydı. Birlikte dünya tatlısı bebekler yapabiliydik. Hayır. Bekle. Kes şunu. Sadece regl tarihim yaklaşıyor. Evet. Ne bebeği? *Ovülasyon perileri, defolun!*

Huyu çirkinse? diye bir soru yükseldi o an kulaklarıma doğru. Hayır, etrafımdan biri sormamıştı... Kendi kendine zihnimin içinde varlığını ilan etmiş bir sestir bu. Ne siyah, ne beyaz... Griydi. Bir dumandan ibaretti. Bir anda nükseden, odadaki tüm oksijeni yok eden ve seni boğan, tepki vermemeni imkânsız kılan, varlığını kabul etmeni *talep* eden zehirli bir duman.

“Huyu çirkinse evlenecek değilim,” diye fısıldadığımda, Pamir’le göz gözeydim.

Anında kaşları çatıldı. “Kimin huyu çirkinse?”

Rüzgar, Pamir’in kolundan kurtulduğu an dehşet dolu bir ifadeyle bir adım önüme kayd. “Evleniyor musun?!”

“Saçma sapan konuşma,” diye homurdandı o an Pamir, Rüzgar’ı kolundan yanına geri çekerek. Çocuk inanılmaz bir güçle karşılaşmış gibi sarsıldı o an. Sanki Rüzgar’ın bana yakın durmasından rahatsız oluyor gibiydi. Ya da ben, onu beğendiğim için kendi kendime uyduruyordum kafamda çünkü delinin tekiydim ve kafamın içinde senaryolar kurmak, dışarı çıkıp da hayatı gerçekten yaşamaktan çok daha tatmin edici geliyordu. Çünkü kafamın içinde zarar görmüyordum.

Belki de gerçekten zayıf bir insandım. Öykü haklıydı. Neden kimseyle tanışmıyordum? Ya da *korkak*. Korkak, daha iyi bir kelime tercihi olabilirdi tabii.

Huyu çirkinse eğlenir misin o zaman?

Kendimi tokatlamak istiyordum. Karşımda neden öyle bir şey söylediğime dair bana sorgulayıcı gözlerle, tabir-i caizse demiymişim gibi bakan iki erkek vardı ve ben resmen elimle onlara *bir dakika* işareti yapıp kafamın içindekiyle kavgaya tutuşmaktan alıkoyamıyordum kendimi. İşte *böyle* oluyordu. Bu yüzden okuldakiler aklımın yerinde olmadığını düşünüyordu.

Huyu çirkinse eğlenemem?! Nasıl eğleneyim?! Kalbim kırılır!

İnsanlar kalp kırıklarıyla ne yapar?

“Nil, henüz çok gençsin... Kaç oldun? Yirmi iki mi? Bu yaşta evlenemezsin! Hem kaç yıldır tanışıyorsunuz ki?!”

“Al işte,” diye homurdandım o an kendi kendime, önümde iki kişinin olduğunu göz ucuyla görmüştüm. Bu yüzden beni o andan kurtarıp deli damgası yememe engel olacak yegâne hareketi yaptım: Önümde dehşetle suratımı inceleyen iki erkeğe on santimlik mesafeden el salladım, şemsiyemi elime aldım ve “Acil durum, çok affedersiniz, *acil!*” homurtularıyla kendimi henüz kaldırım önünde duran taksiden içeri attım.

İnsanlar kalp kırıklarıyla ne yapar?

İnsanlar kalp kırıklarıyla ne yapar?

İnsanlar kalp kırıklarıyla ne yapar?

Çantamı ters çevirip taksinin arka koltuğuna döktüğüm sırada titreyen ellerim, ilaç kutusunu açarken bana yardımcı olmuyordu ya da bu acımasızca büyük hapları boğazımdan aşağı gönderirken bir yudum suyum yoktu. Ama sorun değildi. Hayat adil değildi. Bunu bir sabah bana oldukça yabancı bir yatakta, başucumda ne yapacağımı bilmediğim ilaçlarla uyandığımda; annemle yeniden tanıştığımda anlamıştım. Akşam yabancı bir

şehrin sokaklarında dolanmış, yabancı bir eve dönmüş ve bana oldukça yabancı gelen bir yastığa koyduğum başımı uykuya yatıramamıştım. Hiçbir şeyim yoktu geçmişimden bana kalan...

Yani hayır, insanlar kalp kırıklarıyla ne yapar bilmiyorum. Belki oraya dokunanın ellerini keser önce, ardından kaynatır kırıkları ve göğünü *kafes* yapar göğsüne. *Tavana bakma, çok şey anlatır* derler. Peki ya bazı insanların tavanı gökyüzüyse?

“Nil?”

Oradaydım. Hatırlıyordum. Her ne kadar parça parça olsa da... Yapbozun birkaç parçasını daha bulmuştum ama elimdeki çerçeveye ait değillerdi sanki. Hayır. Başka bir yapboz vardı. O zaman, birkaç farklı yapboz olmadığını kim söyleyebilirdi? Belki de öyleydi. Belki de...

“Nil!”

Kafamın içinde kaybolmuşken kolumdan çekildiğim ve acı kahvelerle göz göze geldiğim an Pamir’le değil, gerçek hayatla yüzleşmişim sanki. Evlerimizin yakınlığı, sanki başka hayatlar yaşamışız gibi aynı yüzyılda devamlı karşıma çıkışı kaybolmuş anılarımda... Belki de koşu partnerimin o oluşu, o kadar da tesadüf değildi.

Kolumu çektim ve çenemi dikleştirdim. “Biz çocukluk arkadaşları mıydık?”

Birkaç kez göz kırptırdı soruma nereden cevap vereceğini bilemezcesine gözlerimi izlerken. “Pek sayılmaz.”

“Neydik peki biz?”

Kaşlarının hangi şekle gireceğini bilemezcesine sarsılışını izledim o an; nihayetinde çatıldılar. Pamir dudaklarını diliyle ıslattıktan sonra gözlerini boşluğa dikti birkaç saniye, ardından bir adım geri çekildi. Fazla yakındı. Kesinlikle hâlâ, fazla yakındı. Bu kadar yakınlaştığını fark etmemiştim bile; şimdi fark ettiğimden, nefes alış verişlerim kesinlikle hızlanmıştı.

“Sorun şu ki, Nil,” diye mırıldandı, derin bir nefes alarak acı kahvelerini gözlerime çıkarırken. Her defasında, her göz göze gelişimizde boğazımdan aşağı sıcak, tatlı bir sıvının döküldüğünü hissediyordum. İlk yudumda dilimin ucunu yakmıştı ama son damlasına kadar içmekten alıkoymazdı hiçbir şey beni. “Sana söyledim, eğer her defasında bir başkasından duyduklarınla başka bir krizin eşiğine sürüklenmemiş olsaydın.”

Neyden bahsediyordu o? “Öncesi mi vardı?” Korku bütün

göğüs kafesime yayılmıştı, yere düştüğü an zehriyle dört duvar arasındaki herkesi pençeleri arasına alan bir zehir gibi. Yalnızca bu sefer, pençeler gerçeklerdi ve arasında olan yalnızca benim acınası varlığımdı.

Toparlayabilmek adına elimi saçlarımdan geçirdim ve derin birkaç nefes aldım. Farkına varmak üzere olduğumu çok iyi bildiğim gerçeğe göre, iyi gidiyordum. “Baştan alalım, tamam, baştan alalım... Kaza öncesinde oldu. Altı ay öncesinde. Ardından Enstitü’ye nakledildim, anne babamın isteği üzerine... Neden bana öyle bakıyorsun?”

Hiç acınası yokmuş gibi bakıyordu bana. Kaybetmiş ve kabullenmiş gibi. “Nil, beş yıldan fazla oldu.”

“Hayır...” Ellerimin titrediğini yalnızca, şaşkınlığımı gizlemek adına ağzımı kapatmak için kaldırdığım an fark etmiştim. Kafamın içinde bir ses, dalga geçiyordu benimle. Belki de rüya devam ediyordu. Evet, zaten kuruldan izin çıkmış olması fikri saçmalık değil miydi tetikleneceğimi bildikleri hâlde? Hâlâ Enstitü’deki odamdaydım, gözlerimi sımsıkı kapatmam gerekiyordu sadece. Gözlerimi kapatacak ve ardından açtığımda yalnızca tavanımla karşılaşacaktım; adım Nil’di ve altı ay önce kaybetmiştim hafızamı. Yalnızca altı ay önce.

Beş yıl değil.

Ama kafe... Amfideki karşılaşma. Hiçbirinde Soyhan’da, doğup büyüdüğüm şehirde bile değildim; her biri farklı şehirler gibi hissettirmişti. Dahası var mıydı? Bir başka karşılaşma daha var mıydı? Sonunda doğduğum, büyüdüğüm odaya geri dönebildiğimde az önce açtığı arayı kapattım Pamir’in, tek adımla. Başım dikti. “Kaç kez tanıştım ben seninle?” Farkındalık, yangına buz gibi bir kova su dökmek gibiydi; yavaş ve zamanla değil, bir anda söndürüyordu alevleri ve siz yalnızca ıslak küllerle bakışıyordunuz, kendinizi koca bir aptal gibi hissederken. “İletişim konusunda iyi olmadığın, seni unutup duran arkadaşın

ben miyim?” *Gerçekten görevin ben miyim?* “Her seferinde... Her şeyle birlikte.”

Soyadını bilmiyordum. Pamir. Zorlasam kendimi, kafamı oradan oraya vursam çıkarabilir miydim yoksa evinin posta kutusunda sararmış eski faturalar aramalı mıydım ona fark ettirmeden? Sorsam söyler miydi? Sorsam, soyadıyla birlikte, ilk seferinde nasıl tanıştığımızı da söyler miydi bana? Neden göğsümde bu kadar ağır bir hisle nefes aldığımı da söyler miydi ne zaman acı kahvelerine baksam? Ne anlama geldiğini anlam veremediğim hareketlerimin?

Bana öyle bir bakıyordu ki sessiz kaldığı dakikalarda her şeyi açıklarcasına konuşur gibi ama hepsini, tüm cevaplarını kendine saklıyordu ve bunun tek bir nedeni vardı: Tetiklenip başa sarmamdan korkuyordu. Tıpkı Dr. Luca ve diğerlerinin de korktuğu gibi. Belki de bu yüzden annem benden uzak duruyordu, onu sorularıyla korkutuyordum. O yokken sorabileceğim başka kimse yoktu. En azından Pamir’le tanışana kadar.

Kabullenmiş bir ifadeyle başımı salladım hafifçe, ardından yanından geçip gitmek için kapıya doğru hareketlendim ama uzun ve kalın parmakları kolumdan yakaladı. Bir anda ceketime, kazağıma sinirlenmiştim; neden üzerimdeydiler? Neden çıplak tenime karşı ellerinin nasıl hissettirdiğini engelliyorlardı? Neden soğuktu ki hava zaten bu kadar? Neden bu lanet şehir hep böyleymiş gibiydi?!

Omzunun üzerinden bana baktığında tepkime şaşırmış gibiydi. “Nereye gidiyorsun?”

“Aşağı. Biraz daha bakınacağım, sonra çıkabiliriz. Belki kahve içeriz diye düşündüm, bir yer biliyordur,” diye mırıldandım beni cevapsız bırakışına sinirlenmediğimi ve fazlasını talep etmeyeceğimi belli edercesine. Farkındaydı. Şaşkındı da. Neden böyle yaptığımı görebiliyor muydu? En az onun kadar, benim de başa sarmaktan delicesine korktuğumu görebiliyor

muydu? Bir kez daha, gücüm olmadığını görebiliyor muydu? Çünkü ben hissedebiliyordum. Hatırlamasam da vücudumun da aklımın da kalbimin de delicesine yorgun olduğunu hissedebiliyordum. Bana yalvarıyorlardı. Sanki bu son seferdi. Bu son şansımdı. Bir başka sefere canları kalmamıştı.

Küflenme sorununun başladığı kuzey tarafındaki odalardan, kiler olduğunu düşündüğüm yerden de çıktığımda daha fazla bakabileceğim bir şey yoktu bu yüzden evin dışına, kaldırıma çıktım ve ellerim ceplerimde, birkaç saniye daha evi dışarıdan izledim. Pamir hemen arkamda, aracın başındaydı ve kalçasını kapıya yaslamıştı. Gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

Nihayetinde vazgeçerek adımlarımı arabaya çevirdiğimde, Pamir beni ön kapıyı açıp içeri geçene kadar izledi. Emniyet kemeri takıp geriye yaslanırken ben de bir süre aynı pozisyonda kalışını izledim. Belki de evi izliyordu o da. Burada anıları var mıydı? Annem onu tanıyor muydu? Eğer anneme onun hakkında sorular sorarsam, yeniden tanıştığımız için yanıtlayacağından emindim. Geri dönüp annemle konuşmak için sabırsızlanıyordum.

“Yanımda anı olarak götürebileceğim bir şey alabilmeyi çok istemiştim evden ama içeride hiçbir şey yoktu,” diye mırıldandım sesli düşünerek. Pamir’in elinin yakasına gittiğini gördüm göz ucuyla o an, neden sürekli yakasıyla oynuyordu ki? Sanki boğazının etrafında dikenli teller varmış gibi.

Başka bir şey vardı. Siyah bir ip. Ucunda ne olduğunu asla göremediğim.

“En sevdiğin renk ne?”

Bir anda ağızımdan çıkan soruya ben de engel olamamıştım. Döndüğümüzde onu yalnızca koşullarda görmeye devam edecektim geceleri Smirna’yla Akademi’nin benim olduğum tarafına bir iş için gelmediği sürece, bu yüzden belki de zamanımızı iyi değerlendirmeliydim.

“Ne?”

“En sevdiğin rengi söylemen beni tetikleyemez ya?”

“Hayır, sadece...” Kafası karışmış gibi görünüyordu. Gerçekten neden sorduğumu bilmiyordu.

Açıkçası, ben de bilmiyordum. Sanırım bağ kurmak içindi. İnsanlar buna ihtiyaç duymaz mıydı yakın hissettikleri biriyle tanıştıklarında? Koşuya ilk çıktığımız sabah ona söylediğim sözler göz önüne alındığında, ondan daha yakın hissettiğim bir başkasıyla tanışmamıştım bile.

“Mavi.”

“Ama nasıl bir mavi?” diye sordum koltukta iyice rahat oturarak bacak bacak üstüne atarken. Ellerimi de kucağıma koymuş, klimayla oynamaya başlamıştım. Üşüyordum. Sanırım ısıyı artırmayı başarmıştım.

“Gece en karanlık hâlindeyken... Gökyüzüne baktığında,” diye mırıldandı gözlerini yoldan ayırmadan. Ama dalmış gibi görünüyordu. Sanırım yola bakıyor ama kafasında hayal ettiğini görüyordu. “Kapkara gökyüzünde sıra sıra dizilmiş yıldızların parladığını görürsün ama yeterince iyi bakarsan... Ya da fotoğrafını çekmeye çalışırsan; aslında koyu, çok koyu bir mavidir gökyüzü. Siyah değil.”

“Ne zaman görebiliriz gökyüzünü tam anlattığın şekliyle? Sabaha karşı mı?”

Hafifçe kıvrıldı dudakları, ardından kayboldu mimikleri. Hüzünlü bir tebessümdü bu. Omzunun üzerinden bir saniyelikliğine baktı yüzüme. “Eskiden görmek için yapman gereken tek şey birinin gözlerine bakmaktı.”

Kaşlarım çatıldı hafifçe, önüme döndüm düşüncelerle. Sanırım gözleri mavi, çok koyu mavi olan birinden bahsediyordu ya da bir çeşit göz rengi hastalığı olan birinden... “Üff, sadece isim versen olmaz mı? Hep gizemli gizemli konuşmak zorunda mısın?..”

“Gözlerinde eskiden *evren* vardı.”

Başımı öyle bir şaşkınlıkla çevirdim ki ona, uzun saniyeler boyunca ne söylediğini algılayamadım.

“Vardı,” diye tekrar etti, inanamaz bakışlarıma alaycı bir gülüşle cevap verirken. Saniyeler arasında telaşla hafızama kazımaya çalıştım o an kıvrılan dudaklarının şeklini ve çukurlaşan gamzelerini. “Sana insanları barbekü yapıp şehirlere sel bastırma gücü veren olay... Aynı zamanda gözlerinde bir mutasyona yol açmıştı. Lens takıyordun. Işıltıyı gizleyebilmek için, büyük siyah lensler... Enstitü’ye gelmeden hemen önce geçirdiğin ameliyatta yeni geliştirilmiş bir lazer yöntemiyle gözlerini gerçekten siyaha çevirdiler. Hâlâ inanılmaz bir renk, ama,” diye mırıldandı bakışları gözlerimde gezinirken. Duyduklarıma inanmakta güçlük çekmiyordum pek de, öyle ki dudaklarım aralık nefes alırken yalnızca yüzünde bir belirip bir kaybolan neşe kırıntılarına odaklanmaya çalışıyordum. Gözlerime ne yaptıkları umurumda bile değildi. Neden değildi? “Öyleydi işte. Eskiden. Pek bakmaya şansım olmamıştı ama...”

“Neden?” diye sordum hemen. Kendime engel olamamıştım. “Neden? Göstermedim mi sana?”

“Hayır.” Bakışları önüne döndü bir an. Sanırım gelmiştik, aracı park ediyordu kaldırım kenarına. “Sanırım utanıyordun... Bilmiyorum. Daha büyük şeyler sakladığın olmuştu. İyiydin bu konuda.”

“Biz sevgili miydik?”

Bir anda frene asıldığında, emniyet kemerim takılı olmasına rağmen öne savrulur gibi oldum bu yüzden kapıya tutundum. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. İşte şimdi şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak seviyeye gelmiştim. Hayır, defalarca kez hafıza kaybı yaşadığımı öğrendiğimde değil; hayır, Pamir’le her seferinde baştan tanışmış olduğumu öğrendiğimde de değil... Pamir şaşkınlıktan frene asıldığında. Neredeyse girdiği iki araba arasında birine çarpıyordu hem de.

Başımı salladım kendimi tebrik edercesine, emniyet kemeri çözümler araçtan çıkarken. “Yani sevgiliydik,” demeyi de ihmal etmedim *anlıyorum* dercesine, kendimi arabadan dışarı atarken. Dürüst olmak gerekirse, hiç de sakın değildim o an ama zaten beklemediği bir hamle yapmışken rahat ve normal görünerek üzerine gitmek hoşuma gitmişti. Eğer bir içeceği yudumluyor olsaydı, muhtemelen püskürtürdü. Koşuyor olsaydık, tökezleyebilirdi bile. Eğer bilseydim, bu soruyu kesinlikle daha sert sendeleyeceği bir ana saklardım; böylece daha büyük keyif alırdım.

Yani sevgiliydik. Ayak tabanlarımdan kasıklarım, avuç içlerimden kulaklarıma kadar nükseden bir sıcaklık hissediyordum arabadan çıkıp bana attığı ters bakışlarla kaldırırma çıkışını; yanıma gelişini izlerken. *Şimdi, bu “şey”* diyordu içimden bir ses, ağzı beş karış açık. *Bizim miydi?!*

Arabayı kilitlerken cüzdanı ve telefonunu ceketinin cebine atışını izledim, kaşlarını kaldırarak başıyla hemen önünde dikildiğimiz dükkânı işaret etti. “Burası.”

Peşinden ilerledim hiçbir şey söylemeden, nasıl olsa cevabımı almıştım. Çocukluk arkadaşı değildik. Ama bir noktada tanışmış ve sevgili olmuştuk. Sonra ben hafızamı kaybetmiştim. Pekâlâ, buraya kadar tamamımız... Peki ya Pamir’i Akademi’ye bağlayan şey neydi? Ailesi mi? Ailesi olmak zorundaydı çünkü en başta haberinin olması bile bu sebeptendi muhtemelen. Ve yine muhtemelen, hafızamı kaybetmeme neden olan olayı çok iyi biliyordu; hatta belki de, oradaydı bile...

“Yani biz hiçbir noktada, arkadaş olmadık,” diye mırıldandım kasa sırasında yanında dikilerek. Ellerim ceketimin cebine, dibine kadar girmiş ve başımı hafif geriye atmıştım yüzüne bakabilmek için. Bana acı kahvelerini çevirip bakmış ve ardından önüne dönmüştü, resmen yokmuşum gibi davranmaya başlamıştı. “Ama evlerimiz o kadar yakındı ve çocukluk arkadaşı da

değildik? O zaman...” Gözlerim kısıldı. “Kesin benimle tanışmak için fazla utangaçtın.”

Yeniden. *Hiçbir şey.* Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir tepki vermedi tahminime. “Doğru muyum?”

“Merhaba, siparişinizi alabilirim.”

Kasayı kapatıp bir önceki müşteriye fişini verdikten hemen sonra bize dönen kasiyer, sorduğu sorudan sonra başını kaldırıp da bakmayı seçmişti yeni müşterisine. Pamir’e. Böylece gözlerini birkaç kez karşısındaki adamın güzelliğine inanamazmışçasına kırpıştırdı, yanakları kızardı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Dalgalı sarı saçları, uzun gür kirpikleri ve bir de yetmezmiş gibi çilleri vardı. İstemsizce kendimi panoyu inceleyen Pamir’in yanına sıkıştırırken buldum. Yakınlığımıza bir şey söylemeyecekti nasıl olsa, kız da kafasında ikiyle ikiyi toplayıp önüne bakabilirdi.

“Ben tarçınlı salep alacağım, ona da iki pompa akça ağaç şuruplu cappuccino hazırlayın lütfen.” Siparişimle gurur duyuyordum. Akademi’de içemediğim salep burada vardı ve birisi tebeşirle kasanın arkasında asılı duran panoya çizmişti bile.

Pamir’in bakışlarını üzerimde hissettiğimde dikkatim dağıldı. Yine. “Ben kahve sevmem, sütü bırak... Şurup bir de? Kal-sın,” diye mırıldandı tavsiyemi aşağılarcasına bir ifadeyle kasaya dönerek. Kıza öyle bakmamıştı ama. Kıza tamamen nötr bir ifadeyle bakıyordu. Yani kasiyer kız, zemin kattayken ben -10. katta falandım. Beni niye *cehennemin dibine* göndermişti? Ardından çay aldı. Dümdüz, çay. Nakit ödedi. Neyse ki daha fazla kızın domatese dönmesini izlemek zorunda kalmamıştım çünkü fişi de verdikten sonra bir sonraki müşteriye geçebilmişti ve ben de kasanın diğer ucundan salebimi almak için ilerlemiştim.

Kahve sevmeyen biri neden kafede baristalık yapmıştı ki?

“Nil?”

Baristanın üzerini kapatmam için verdiği kapağı takmaya çalışıyordum ama bir türlü yerine oturmuyordu adımı duydu-

ğum sırada. Başımı kaldırdığım an, yanımda dikilen ve paket siparişini teslim alan esmer bir kız gördüm. Hemen yanında bir sarışın vardı ve gözlerini inanamazmışçasına üzerimde gezdirdiyordu gergin bir ifadeyle. İki kız da tanıımıyordum. En azından, hatırlamıyordum.

“Hey,” dedim, çaktırmamaya çalışarak bu yüzden. Tebessüm ettim. Ne sorabilirlerdi ki? Liseden sonra nereye kaybolduğumu mu? Mezuniyete bile katılmamışken...

“İnanamıyorum, sensin cidden,” diyerek siparişini kenara bıraktığı gibi kollarıyla üzerime atılarak sarıldı esmer olan. Okul arkadaşı olabilir miydik? Muhtemelen aynı sınıftaydık. Belki aynı mahalle... “Nasılsın? Liseden sonra hiçbir yerde görmedim seni. Ortadan kayboldun resmen kızım!” Gözleri yanımda birilerini arıyordu sanki. Pek de samimi hissettirmemişti. “Nasılsın? Neler yapıyorsun? Anlatsana!”

“Belki işi vardır Beliz,” dedi o an yanındaki sessiz arkadaşı. “Rahatsız etmeyelim... Paket tamamsa çıkalım artık şuradan.” Oldukça sakın ve yorgun görünüyordu. Sanırım pek iyi uyuyamıyordu çünkü göz altları mosmordu ve üzerinde bol, siyah kıyafetler vardı. Yüzünün ve saçlarının güzelliğine ters gelmişti nedense... Sanki kendini saklamaya çalışıyor gibiydi dünyadan. İstemsizce yakın hissetmiştim, tek kelime etmese bile bana karşı.

“Seni tanıyor muyum?”

Kendime engel olamadım. Bir şeylerin bende farklı olduğunu sezebilecek öngörüye sahip olsa bile, kimin umurundaydı ki gerçekten hafızamı kaybetmiş olmam? Belki onun duygularını incitmiş olabilirdim ama eğer gerçekten tanışıyorsak mesela; beni tamamen yanlış anlayabilir ve ona bu soruyu sorarak onu aşağılamaya çalıştığımı düşünebilirdi. Bunu istemezdim. Bunu nasıl düzeltebilirdim?

Düşüncelerimin arasında kaybolmuşken bana ardı ardına kırıpıştırdığı gözlerinin arasından baktığını fark ettiğimde, koca

bir boşluk belirdi kafamın içinde ve düşünmeyi bıraktım. “Hayır, yani, bir keresinde oturmuştuk,” diye mırıldandı boğazını temizledikten sonra. “Ama Liva’yı... Tanıyorsundur,” derken gözleri omzumun üzerinden geriye bakıyordu kaçak bakışlarla. Dönüp bakışlarını takip ettiğimde, gözlerini üzerime dikmiş bir şekilde karton bardaktaki çayından bir yudum alarak telefonda konuşan Pamir’e baktığını fark ettim; hemen ileride, cam kenarında dikiliyordu ve bir yere gitmediğinden emin oluyordu o sırada.

“Liva,” diye mırıldandım ismini anımsamaya çalışarak ama yaprak kıvıldamamıştı.

“Kardeşimle yakınlardı. İkizimle,” diye mırıldandı gözlerini kısarak. Daha fazlasını söylemek istiyor gibiydi ama yanındaki esmer arkadaşına çekingen bakışlar atıyordu. Sanırım arkadaşını burada istemiyordu.

“Şuradaki Pamir mi?” diye sordu tam da o sırada kız, ve ben keskin tırnaklarımı avuç içlerime batırarak “Evet, kesinlikle o,” diye cevapladım. “Selam vermek istersen şu an tam sırası. Hemen arkandan geleceğim.”

Kız otuz iki diş sırtıp “Tamam o zaman, “ diye mırıldanırken omzumun üzerinden dönüp ilerleyişini izledim. Birkaç saniyede telefonunun kamerasından rujunu kontrol etmiş ve boğazını temizlemişti. Gözlerim kısıldı. Pamir, kızın yaklaştığını anladığından telefon konuşmasını kısa keserek kapatmıştı bile. Bir omzu duvara yaslı, dümdüz çayını içerken bile nasıl dergi kapağına poz veriyormuş gibi görünebiliyordu? Bir sivilce çıkardığı gün kapısına profesyonel fotoğraf makinesiyle dayanıp en az yüz farklı açıdan çekerek kampüsün dört bir yanına asmak istiyordum. *Komik olma Nil. Bu ne işe yarayacak?*

Hiçbir işe yaramazdı. Yine de arada bir onu boğazlama isteğiyle karşı karşıya gelmek zorunda kalıyordum. Anlam veremiyordum bile bu isteğime... Neden kasiyer kıza öyle dav-

ranmıştım ki zaten? Ben böyle biri değildim. Kimbilir nasıl bakmıştım...

“Gerçekten hatırlamıyor musun?”

Beni düşüncelerimden ana döndüren nihayet yalnız kaldığımız tanıdık yabancı oldu. Başımı iki yana salladım. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirdim.

“Ama, nasıl?” diye sordu gözlerini kırpıştırırken. “Buradaydın, şu köşede...” Dönüp cam kenarındaki masalardan birini işaret etti. Baktım ama hiçbir şey göremedim... Anımsayamadım. Burası, o köşe, bu kız... Hiçbir şey hatırlamıyordum. “Pamir’le birlikteydiniz yine, kahve almaya gelmiştiniz. Birkaç dakika boyunca sohbet ettik... Alt dönemdeydim okulda ama aynı voleybol takımındaydık bir ara, bizi Liva tanıştırdı,” diye devam etti şüphesi gittikçe şekillenirken. Dışarıdan birilerine, hastalığımı bu kadar belli etmemeliydim.

Cevaplar alabilecek olsam bile.

“Ah, evet,” diye mırıldandım alnımı ovalarken. Birkaç saniye gözlerimi kapattım ve ardından açtığımda, Mira’nın şaşkın bakışları yüzümdeydi. “Şimdi hatırladım... Zayıf bir hafızam var, herhalde o yüzden... Kusura bakma.”

“Evet. O zaman da öyle söylemiştin,” diye onayladı beni Mira. Cidden öyle mi söylemiştim?

Pamir’le buradaydım. Daha önce. Birlikte gelmiştik. Mira alt dönemimdi. Liva’nın arkadaşı. “O zaman... Kendine iyi bak. Liva’ya selam söyle.”

“Söyleyemem,” diye homurdandı Mira o an, arkadaşının bıraktığı paketi tokatlarcasına alarak yanımdan geçip giderken. Öyle bir tavırla ilerlemişti ki sırtına diktiğim bakışlarımdan, her adımında hissetmişim nefretini. Neden bilmiyordum. Belki de araları bozulmuştu.

Mira, hâlâ Pamir’in yanında dikilip ona parlayan gözlerle, heyecanla bir şeyler anlatan arkadaşını kolundan yakaladığı gibi gitme vakti olduğuna dair bir şeyler homurdandıktan sonra Pa-

mir'in de nasibini aldığı ters bakışlarının ardından kafeyi terk etti. Arkadaşıyla kaldırıma çıktığını ve ilerlerken tartışmaya başladıklarını görebilmiştım kafenin camları izin verdiği müddetçe. Hepsi bu kadardı.

Acı kahveler, kafenin öbür ucundan üzerime çevrildiğinde yaptığım tek şey salebimi de alarak Mira'nın az önce geçmişte oturduğumuzu söylediği boş masaya geçmek ve arkama yaslanmak oldu. Pamir'in yanıma geldiğini gözücuyla görebiliyordum, tahmin etmiştım de. Tahmin etmediğim şey; karşıma değil de, yanıma oturuşu oldu. İki ayrı sandalyede değil, bir bütün koltuktaydık bu yüzden kollarımız birbirine değiyordu.

“Liva kim?”

“Bir dost.”

“Mira neden ondan nefret ediyor?”

“Etmiyor. Birini kaybetti ve bunun Liva'nın suçu olduğunu düşünüyor.”

“Liva'nın suçu mu?”

“Hayır.”

“Biz arkadaş mıydık?”

“Mira'yla, hayır. Liva'yı arkadaş olarak görüyordun ve evet, ona yakın hissediyordun.”

“Sen neden tüm bunları biliyorsun peki? Ben mi söyledim?” Sorar sormaz omzumun üzerinden başımı ona çevirmiştim. Gözleri ileriye, boşluğu izliyordu sadece, çayının dibini yudumlarlarken. “Sana her şeyi söyler miydin?”

Başının yavaşça bana çevrildiğini fark ettiğim ilk an, sıcak karton bardağa sarılı parmaklarımın uyuştüğünü ve göğüs kafesimin içindeki kalbin, buruşturulmuş bir kâğıt misali büzülerek sertleştüğünü hissettim. Çünkü bir zamanlar avuçlarının içindeydi ve orada yaşayabiliyordu sanki, benim göğsümde yeri yoktu kendi kalbimin. Sürgündeydi. Çok uzun zamandır.

“Her seferinde... Her şeyle birlikte.”

“Şu gelene de bakın hele... İnsan hiç mi değişmez?”

Değişmemiş miydim gerçekten?

İçeriye kaçak bakışlar attığım dans stüdyosunda, antrenman saatleri bittiği için kapıdan geçip giden öğrencilerin arasından biri; öğrencilerin ne kadar küçük olduğu göz önüne alınırsa da, öğrenci olamayacak kadar büyük görünen esmer bir kız vardı. Kırmızı tozlukları, siyah mini şortu ve atletiyile enerjik geçen bir dersin ardından, suluğundan birkaç yudum içiyordu beni aynadaki yansımaımdan fark ettiği sırada. İsmiıi biliyordum. Helin. Çünkü bana Pamir söylemişti. Burada dans ettiğimi... *GreenLight*.

“Selam,” diye mırııldandım kendimi bir tebessüme zorlayarak. Helin’le arkadaş olmadığımızı ve onu kaba bulduğumu da eklemişti ayrıca Pamir. Aklımda tutmam gereken bir bilgiydi tabii. Ama yıllar, benim aksime, yıllarını savaşıarak geçirmemiş insanların büyüyüp olgunlaşmasına izin vermiş olmalıydı bu yüzden de Helin’e tebessüm etmeye çalışıyordum. Gerginliğimi gizleyebildiğim söylenemezdi gerçi.

“Nerelere kayboldun kızım sen ya? Kaç sene oldu Allah aşkına?” diye söylenerek alınıdaki ve boynundaki terleri bir havluyıla siliyordu Helin, bana doğru adımlar atarken. Siyah saçlarını balık sırtı örmüştü ve burnunda bir piercing vardı. Ayrıca kulakları da küçük piercing ve küpelerle doluydu. Çok hoşuma

gitmişti bu görüntü. “Mezun oldun ve pffff! Bir ders bile kaçırmayan Nil Han, mezuniyetinin ardından kayıplara karıştı... Hocalar çok. İtiraf etmem gerekir, ben bile şaşkınlıktan ufak bir araştırma yaptım ama hiçbir şey bulamadım. İstihbarat için falan mı çalışmaya başladın? Yurtdışına mı gittin? Yoksa evlendin mi? Hangisi?” Gözleri ellerimi tararken ceketimin ceplerinden çıkarmıştı bileklerimden tutarak, hiçbir yüzük göremediğinde ise dudak büzdü. “Hâlâ evlenmediniz mi siz ya?”

Sen de mi biliyorsun?

Herkes biliyor muydu? Onunla olan ilişkiyi...

Bir anda sert bir nefes çekti o an ciğerlerine Helin. Gözlerimin içine baktı. “Ayrıldınız mı?” Göz devirerek, öfkeli bir ifadeyle iki parmağının arasına sıkıştırdı burun kemerini yere bakarak. “Ne yaptı? Aldattı mı? O orospu çoc...”

“Hayır...” diyerek kestim lafını hızlıca, Pamir’in buralarda bir yerlerde olduğunu bilerek; kesinlikle annesine yönelik bir küfrü duymasını istemezdim. “Hayır, tabii k, o öyle biri değil.” *O öyle biri değil.* Bu sözü geçmişte ne sıklıkla kullanıyordum da dilime bu kadar tanıdık gelmişti? Ve ayrıca, *o öyle biri değil*, mi cidden Nil? Nereden tanıyorsun? Yalnızca insanların anlattıklarından.

Doğum günümde gelmek için seçtiğim şehrimde benimle dalga geçmek için uydurmuş bile olabilirdi kalıbına birçok şeyi. Nasıl olsa geri döndüğümüzde suratsız bir şekilde koşmaya devam edecekti benimle ve sabahların körü haricinde göremeyecektim onu. Anlamı neydi o zaman tüm bunların? Hatırlarsam acı çekecektim, üstelik doktorlarla dolu laboratuvarlarda bir sedyeye uzanmış şekilde tavanı izlerken. Buz gibi odamda yerine koyamadığım anılarla dolu rüyalarından uyanmış bir şekilde tavanı izlerken. Sabahın köründe kalkıp espresso shot atarken barda, İris’le bir önceki günün olaylarını konuşurken ve camdan tavan kubbeye vuran yağmuru izlerken.

“Yurtdışında eğitim görüyordum, apar topar gittiğimiz için kimseye haber veremedim,” diye cevapladım Helin’i. Omzunun üzerinden stüdyoyu gözlüyordum. “Sence birkaç dakika içeride yalnız kalabilir miyim? Eskileri yâd etmek adına.”

Helin bu isteğimi hiç de garip karşılamayarak “Tabii ki,” diye yanıtladı beni, boynuna astığı havlusu ve elindeki suluğuyla koridora çıkarken. “Ha bu arada... Nil, eskiyi arkamızda bırakarak iki yetişkin gibi konuşabildiğimize sevindim. Gerçekten çok gıcık bir kızdım lise yıllarımda.”

Nasıl biri olduğumu hatırlamasam da, burada dans hocalığına başlamasına sevinmiştim parmaklarım aynanın önündeki direkte gezinirken. Çok para getirmeyen, sanatla ilgili işlerde çalışan insanların her zaman mesleklerini kendilerinin seçtiklerini biliyordum. Kenara para atmayı bırak ay sonunu getiremeseler de bazen, çok başka şekillerde zengin ve tatmin dolu hissediyor olmalıydı. Helin’in yüzünde onu öldüren bir stres ya da negatif bir duygu görememiştim çocuklarla birlikte modern dans çalışırken. Ait olduğu yerdeydi. Olmak istediği yerde.

Ben neredeydim peki? Ben nereye aittim?

Pencerenin kolunu çevirip dışarı doğru açtığımda, tüm şehri etkisi altına almış sis ciğerlerime doldu. Yağmur çiseliyordu. Evim ve okulumdan sonra, en çok vakit geçirdiğim yerdi burası; bu sanat binası. GreenLight Dans Kulübü.

Bir mezarlıkta gibi hissetmiyordum burada, Soyhan’da. Ben burada ölmemiştim. Ben burayı terk etmemiştim. İnsanlar bırakıp gittikleri yerlere döndüklerinde, sokak köşelerinde hayaletler görürler; onlarla dalga geçer gibi dans edip geçer önünden anılar, gölgeler halinde. Mezarlıklara gittiğinizde, mermer taşlarına oyulmuş isimler size yerin altında bir zamanlar bu dünyada yaşamış, bu şehre ayak basmış, şimdilerde kapanmış bir kahve dükkânından bir zamanlar her sabah kahve almış ve hatta ara sokaklardan birinde arka kapısı olan oldukça büyük bir ortaokulda üzeri yazılarla kaplı eski sıralarda oturmuş kimselerin olduğunu

söyler. Oradadırlar. Doğdukları, büyüdükları ve öldükleri yer, zaman bellidir. Anılarıyla gömülürler.

Benim anılarım gömülmüştü, ben hayattaydım.

Beni ben yapan ne varsa toprağın altındaydı, ben üstündeydim.

Pencerenin pervazına kalçamı yaslamış, dışarıdaki siste yürüyen insanları izlerken bir siluet pencerenin kenarına yaklaştığında sessiz bakışlarım üzerine çevrildi. Stüdyoya girdiği an ayağa kalkan tüylerimin dışarıdan gelen serin esintiden değil de, içeri giren yürüyen buzdağından kaynaklandığını bilmeliydim. Artık hissedebiliyordum onu. Bir zamanlar da böyle hissedebiliyor muydum varlığını, merak ediyordum.

“En yakın arkadaşım kimdi?”

“Nisan.”

Göğsünde birleştirdiği kollarına, tişörtünün kenarından bir kısmı görünen siyah ipe, damarları neredeyse her zaman belirgin görünen boynuna baktım sırasıyla; ardından çenesine, hiç dokunmadığımı düşünsem de parmak uçlarımda nasıl hissetti-receğini çok iyi bildiğim çenesine. Dudaklarına baktım. Eğer gözlerimi kaybetseydim ve bir sessizlik oyunu içinde olsaydık, avuçlarımda arasında yüzünün her bir köşesini tanımak istercesine inceliyordum yüzünü ne zaman fırsatım olsa. Neyden korkuyordum? Gerçekten kör ve sağır olmaktan mı? Peki neden?

Neden beynim bana sürekli bu hayatta kalma senaryolu oyunlar oynatıyordu? Neden birkaç dakikalığına bile, kafamın içi, huzurlu bir yer olarak kalamıyordu?

“Nisan nerede?”

“İstanbul’da,” diye yanıtladı Pamir beni, nihayet göz göze geldiğimizde. Sapık gibi beş dakikadır bütün yüzünü inceleyişimi izlemişti. “Yüzümde bir şey mi var?”

“Yüzün var ya işte.” Ne saçmalıyordum ben? Başımı eğmiştim ellerimle oynarken ama gözlerimi yüzüne çıkardım yeniden. “Ne hissediyorsun benim hakkımda?”

Hafifçe kaşları çatıldı. Bu görüntüyü sevmiştim. Sanki *bu ne saçma soru, tabii ki seni çok seviyorum*, der gibi. Ama öyle bir şey söylemedi. Söylemezdi. Böyle düşündüğünü de düşünmüyordum açıkçası. Burada benimleydi çünkü zorunluluktan gelmişti. Daha önce de zorunluluktan benim etrafımda olduğuna kalıbımı basardım. Eğer Akademi gerçekten onu benim başıma atadıysa ki onlar için değerli olduğumu ve güvenliğimi riske atmayacaklarını biliyordum, Pamir yalnızca işini yapıyordu. Yanımda kalarak. Bana yalnızca *yeterince* cevap vererek. Ona kızmıyordum bile çünkü buna hakkım yoktu. Buna *haddim* yoktu.

“Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?”

“İçinden nasıl geliyorsa öyle. Aynı mahallede büyüdü, aynı okullara gittik... Bir noktada çıkıyorduk anladığım kadarıyla ve insanlar bunu biliyordu. Hangi noktada ayrıldık?” diye sordum sanki kaç bardaklık çay demlememi istediğini sorar gibi. “Ben hafızamı kaybettim ve hangi noktada bu sonsuz döngüye girdik? Sen neden bu döngünün içindesin? Geçmişimden biri olduğun için mi? İlk çocuk olmana rağmen Akademi’ye verilmediğini ve orada yetiştirilmediğini biliyorum, bu da ailenin yönetimde olduğuna işaret ediyor. Sanırım. Her neyse. Sonradan teklifle girdiğin belli. Ve tek bir görevin olduğunu söyledin. Akademi’de olduğun yıllar da ne tesadüf ki benim tedavimin yıllarına denk geliyor. Yine ne tesadüf ki her taşın altından sen çıkıyorsun, her yeni benliğimde karşıma çıkmışsın ve bir şekilde her seferinde yeniden tanışmışız. Şimdi olduğu gibi.” Alaylı bir şekilde güldüm gözlerimi kaçırırken. “Bunun kaçınıcı olduğunu bile bilmiyorum... Seni sürekli unutan arkadaşının da ben olduğum yerine yerleştirmesi kolay bir yapboz parçası olmadı mı sence de?”

Pamir’in ışıldayan gözlerindeki duyguyu okuyamıyordum ama dudakları aralandığında, bana verebileceği herhangi bir cevap için *açlıktan* ölüyordum. “Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık.”

“Söylediklerimden takıldığın tek şey bu muydu cidden?”

“Hayır. En net cevabı olan bu,” diye yanıtladı beni. “Diğer kısımları da çözmüşsün, çözeceğini bildiğim gibi... Neyi merak ediyorsun?”

Ciğerlerime oksijen çekmiyordum sanki, bıçak gibi saplanıyordu her nefeste o an. “Yani hepsi doğru. Tüm düşündüklerim,” diye mırıldandım yanaklarımı dişlerken. “Peki neden ayrıldık ve neden Akademi’ye katıldın?”

“Ayrıldık çünkü sen hafızanı kaybettin. Akademi’ye katıldım çünkü sana bir hayat borcum var.”

Yaslandığım yerden doğrulup karşısına dikilirken gözlerim kısılmıştı. Şüpheyile değil, *gerçekle*. “Yani ayrılmadık. Sadece ben, hafızamı kaybettim,” diye mırıldandım kendi kendime tekrar ediyormuşum gibi. *Ayrılmadık. Ayrılmamışız*. “Neden bana bir hayat borcun var? Neyi kastediyorsun?”

Yüzüme doğru eğilirken ağzından çıkan her bir kelimeyi zihnime kazınamamı istercesine bakıyordu gözlerimin içine. Nefes almak ya da kalp atışımı stabil tutabilmek diye bir şey yoktu o an. “Başına açılan tüm işleri engelleyebilecek bilgiye sahiptim ama hiçbir boka engel olamadım. Genç ve tecrübesizdim. Akademi’nin teklifini çok daha önceden kabul etmeliydim. Eğer ben basketbol hayalimi bir kenara bırakıp gerçek hayata dönebilseydim ve yıllık eğitimlere katılsaydım, eğer o orospu çocuğunun seni bu kadar kolay ele geçirmesine engel olabilseydim ve ailenin içine düştüğü şantaj döngüsünün farkına varabilseydim Nil, eğer o siktiğimin makinesinin içine girmene engel olabilseydim bugün yapmak istediğin her şeyi yapıyor olurdun ve hayatından yıllar silinmezdi.”

“Ne... Senin suçun değildi bunlar? Neyden bahsediyors...”

“Ama öyleydi,” diyerek böldü lafımı. Onu ilk defa bu kadar gergin görüyordum. İlk defa ardı arkası kesilmez cümleler kuruyordu ve sesindeki yoğunluk dizlerimin bağını çözüyordu.

“Eğer haberdarsan bir şeylerden, bedeli ödemek için senindir. Kazanırsan boynuna ödül armanı geçirmezsin ama işleri yoluna sokana kadar ip senin boynundadır ve nefes almak için ara verdiğin her durakta bir dar ağacı vardır. Bir şeyler yapmalıydım, daha farklı şeyler. Ellerim ileri uzanabilirdi Nil, çok daha ileri... Hiçbir bok yapamadım. Sen o makinenin içine girdin ve... *Ben. Hiçbir. Şey. Yapamadım.* Bu kadar. Bitti. Benim suçum.”

Onun suçu falan değildi. Detayları bilmiyordum ama kafasının içinde bir şeyler için sorumluluk alıp etrafında karıncaya ayakkabıyla basılsa günahını kendine sayan bir yapısı olduğunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Ayrıca eğer onun bir suçu olsaydı, annem asla yanıma yaklaşmayacağından emin olurdu; her sabah kaçta kalktığımdan, yatağa girene dek ne yediğime kadar her şey günlük olarak ona raporlanıyordu. Buraya Pamir’le geleceğimden de haberi vardı. Yönetim, hakkımda bir karar aldığı an benden önce annemin haberi oluyordu çünkü yetişkin yaşında olmama rağmen hastalığımдан ötürü vasım annemdi.

“Sonra, ne oldu peki?” Öfkeden, kendisine olan ve bunca zamandır içinde boğuştuğu çok belli o öfkesinden kararan gözlerine bakıyordum sakın bir sesle sorumu sorarken. “Ben hafızamı kaybettim, sonra, ne?”

“Ailenin Akademi bağlantısını biliyordum. Bu kadar kusursuz bir şekilde kaldırıldığı hastaneden kaybolamazdın başka türlü. Bu yüzden onlara gittim. Annen hiçbir şekilde sana hiç kimsenin ulaşmasını istemiyordu bu yüzden nerede, ne durumda olduğunu söylemediler. Arşivi birbirine katıp yönetim ofisini bastım. Soyhan’ı da yerleşmiş olabileceğiniz potansiyel şehirleri de karış karış aradım ama yoktunuz. Bir noktada bana iyi olduğun hakkında yalan söylediklerini bile düşündüm, beni içeride ve eğitimde tutmak için yalan söylüyorlardı çünkü bir süre sonra aldığın fiziksel eğitimin üzerine biniyor psikolo-

jik boyutu, böylece soğuk bir kış askerine dönüyorsun. İki yıl boyunca,” dedi bir adım üzerime gelirken. Geri gittim. Fazla yakındı. “Yanan hiçbir ateşin,” diye devam etti bir adım daha üzerime gelerek. Transa girmiş gibiydi. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki gerçekten transa girmiş olmasından korkuyordum. “Alevleri ısıtmadı derimi. Buz tuttum.”

Nihayetinde duvara yaslanmıştım ve gidebileceğim başka bir yer yoktu. Onun da gidebileceği başka bir yer yokmuş gibi yakındı bana. Stüdyonun ışığını değil, onun karanlığını görüyordum sadece.

Ve kokusu. *Tarçın ve salep.*

Üzerine aldığım salebi mi dökmüştüm yanlışlıkla? Kendi üzerime mi dökmüştüm? Hayali bir şekilde mi duyuyordum bu kokuyu?

“Sonra rasgele bir kafeye girdim ve o zıkkımı söyledim. O asfalt suyunu içmek istedim. Tek yaptığın buydu, biliyor musun? Okulda, evde, her nerdeysen... O leş şeyi içiyordun, o kadar çok içiyordun ki öyle kokuyordun. Yanında durmak sigara kokusundan nefret eden birinin sigara tiryakisinin tekine âşık olması gibiydi, onu öldüreceğini bile bile bir dal alıp yakması gibi çünkü eğer içerse yanında hissedeceğini düşünüyor... Ne aptalca bir düşünce, değil mi?”

“P... Pamir...”

“Bana dedin ki,” diye mırıldandı kendi kendine gülercesine, alaylı bir şekilde dudaklarının kenarı kıvrılırken. “*Filtre kahve kalmamış ama tazesini iki dakika içinde halledeceğim, beklerken yeni tarçınlı salep tarifimizden tatmak ister misiniz?* Hiçbir fikrin yoktu. Hiçbir fikrin yoktu kim olduğuma dair. Gözlerimin içine baktın ve bir yabancı gördün. Sana olacağım son şey. Hiçbir şey hatırlamıyordun. Yaşadığın için duyduğum sevinç beni ayaklarımın üzerinde tuttu ve sakinleştirdi ama kaybettiklerin için kahroldum ve gecelerim tavanı izlemekle geçti. Seni oraya, İs-

tanbul'a, tehlikenin geçtiğini düşünerek, annenle yeni bir hayata başlaman için yerleştirmiş ve yalanlarla beslemişlerdi. Hiçbir şey bilmiyordun. Güçlerini ilaçlarla bastırıyorlardı ve aldığın tedavinin kemoterapi olduğunu düşünüyordun. Kanser hastası olduğuna inanan, Tıp okuyan, *tabii ki* günde yüzlerce litrelik kahvenin demlenip satıldığı bir kafede çalışan ve *yeşil* bir mont giyen Nil. *Yeşil. Boktan. Yeşil.* Sen yeşil giymezsın. Sen hiçbir renk giymezsın siyahtan başka. Odasının duvarlarını bırak, kapısına kadar siyaha boyamış bir kızın üzerinde yeşil mont ve kahverengi botların ne işi var? Zarar gelir diye sırada yaslanmadan önce saçlarını önüne alıp uçlarını ören bir kız nasıl o kadar kısa vurmuş olabilir makası kafasına?"

Birkaç saniye bekledi. Tereddüt ediyor gibiydi devam etmekte. Nihayetinde kararını vermiş gibi kısı gözlerini, hesap sorarcasına bakıyordu gözlerimin içine. "Sen benim, gözlerimin içine bakıp *nasıl* bir yabancıya bakar gibi bakarsın Nil?"

"Benimle alay ettin," diye mırıldandım tanıştığımız sabah gözlerimin önünden geçerken.

Seni tanıyor muyum?

Diğer erkeklerin üzerinde işe yarıyor mu bu taktik?

Hatırladığım kadarıyla daha önce denemedim, hatırlamadığım kadarıyla denediysem de cevabı bilmiyordum ama günün sonunda burada yalnız başıma olduğuma göre... Ben Nil. Elimi sıkmayacak mısın gerçekten?

Yabancılarla temastan hoşlanmam.

Seninle iki yabancı olmak isteyeceğimi sanmıyorum.

Ama öyleyiz.

Kalbimi kırıyorsun. Kalbime dokunabildin ve onu kırmayı seçtin, öyle mi?

"Benimle oynadın," diye devam ettim, gözlerimin buğusundan acı kahvelerini göremiyordum. "Benimle..."

"Ben de bir anlaşma yaptım. Tedavinin her adımında yanında olmama karşılık, Akademi'ye *sonsuz sadakat*. Daha fazla sorun

çıkarmayacak, payıma düşeni yapacak ve Sapphire'i *aile mirası* kabul edecektim. Bu ne demek biliyor musun? Bu demek oluyor ki, Nil, eğer bir gün bir aile kurmaya karar verirsem, *çocuk* sahibi olmak istersem, ilk doğanı kendi ellerimle Akademi'ye teslim etmek zorundayım. Anlamı bu. *Ruhunu şeytana satmak*. Bedeli buydu. Bunun ne demek olduğunu *anlıyor* musun?"

İçerideydi. Bu anlama geliyordu. Pamir *içerideydi*. Paçalarına kadar batmıştı gönüllü girdiği bataklığın içinde.

"Bir hafta sonra okulundaydım. Birkaç gün sonra, kokusuna tahammül edemediğim zıkkımın bin çeşidini yapmayı öğrenmiş bir hâlde espresso makinelerinin başındaydım önlüğümle. *Tabii ki* her yerdeydim. *Tabii ki* her başa sardığında oradaydım ve orada olmaya *devam edeceğim*." Yüksek sesli konuşmasa bile zihnimde inanılmaz boyutlarda yankılanıyordu seçtiği kelimeler. "Tabii ki unuttun. *Sen* unuttun, sen *beni* unuttun. Yine unut," dedi kelimeleri tükenirmişçesine. "Her seferinde... Her şeyle birlikte. Ne miydik biz? Sen benimdin. Ben her zaman, bana ait olanı almak için geri döndüm."

Bilincimi kaybetmemek için nefes almam gerektiğini biliyordum ama ne kadar uzun süre nefesimi tutabileceğimin hesabını yapmıyordum bile, sadece orada öylece duruyor ve *duruyordum*. Çünkü hayatım da bir süredir böyleydi, değil mi? Durmuştu. Bunun en büyük kanıtı canlı kanlı, karşımda dikiliyordu.

"Pamir. B... Ben..." Elim havalanmış, nereye gitmek istiyordu o an bilmiyordum, muhtemelen yüzüne dokunacaktım ama "Bir şey söyleme," dedi lafım kesilirken. "Hiçbir şey söyleme. Cevaplar istedin, ben de sana verdim. Ne zaman bu kadar bir şeyleri anlamaya yakın olsan en başa sarıyoruz, şimdi de uzak değildir sıfır noktası."

Boğazımdan, indiği yerden yararlanarak geçen bir hançer göğsüme saplandı o an. Acıyla parladı bir an gözlerim, daha fazlasını taşıyormuşçasına yaşlar yanaklarımdan döküldüler.

Pamir'in gözyaşlarını fark ettiği an ağzında "Siktir," diye bir küfür gevelediğini duydum. "Nil, hayır, öyle söylemek istemedim," diye devam etti sıcacık eller, yüzümü kavrarken. Başparmaklarıyla yaşları sildiklerinde başımı çevirip tutuşundan kurtulmak istedim ama bir nefes kadar yaklaştırdı yüzünü ve beni hizada tuttu. "Senin suçun değil, özür dilerim," diye fısıldadı. "Öyle söylemek istemedim. Ben... Sadece..."

Yorulduğum, demesini bekledim ama kelimeyi hiçbir zaman söylemedi. Ben de o sırada zihnimin karanlık duvarlarında yankılanan ve az önce söylenilmediğine emin olduğum cümleyi hazmetmeye çalışıyordum. Pamir Yelkiran özür de mi dilermiş?

"Soyadın... Yelkiran mı?"

Endişeli gözler gözlerimde geziniyordu. "Evet. Hatırladın."

"Hatırladım," diye mırıldandım bakışlarımı kaçırırken. "Ama bu kötü bir şey. Değil mi? Başa sarmaya yakın olduğumuzu gösteriyor."

Pamir hiçbir şey söylemedi. Haklı olduğumu biliyordu. Az önce kendi de söylemişti. Ne zaman bir şeyleri hatırlamaya ve cevaplarımı bulmaya yakın olsam, başa sarıyorduk... Ben yeni bir hayatın içine doğuyor ve ufacık bir balonun içinde yaşamaya başlıyordum, o da bir şekilde içine dâhil oluyordu.

Ama kafamın içinde tekrar edip duruyordu sözleri ve bir türlü kendime gelip konuşmaya varmıyordu dilim. *Eğer haberdarsan bir şeylerden, bedeli ödemek için senindir. İki yıl boyunca. Yanan hiçbir ateşin. Alevleri ısıtamadı derimi. Buz tuttum. Gözlerimin içine baktın ve bir yabancı gördün. Sana olacağım son şey. Sen benim, gözlerimin içine bakıp, nasıl bir yabancıya bakar gibi bakarsın Nil? Ben de bir anlaşma yaptım. Tedavinin her adımında yanında olmama karşılık, Akademi'ye sonsuz sadakat. Aile mirası.*

Tabii ki unuttun.

Sen unuttun.

Sen beni unuttun.

Yine unut.

Her seferinde... Her şeyle birlikte.

Ne miydik biz?

Sen benimdin.

Ben her zaman, bana ait olanı almak için geri döndüm.

Ve o an, elimi az önce neden kaldırdığımı hatırladım. Çenesine dokunmak için. Yüzüne... Çünkü eğer dokunursam bu anın gerçek olduğunu bilecektim ve bir şekilde zihnimin bir köşesine mühürlemeye çalışıyordum. Her şeyi unutsam bile, o anı ve öfkesinin ne kadar diri ve gerçek olduğunu bir yerlere tırnaklarımla kazımaya çalışıyordum. Hatırlamak için. Bakışlarını hiç unutmamak için. Ne sessiz kaldığında ne de nefes almayı bir kenara bırakıp konuşmaya başladığında ciğerleri oksijene ihtiyaç duymuyormuşçasına... Gerçek değildi. Var olduğuna inanmıyordu bir yanımda. *Bunun* hayatım olduğuna inanmıyordu. Aslında *o kadar da* yalnız olmadığımı inanmıyordu.

Ama değildim işte. O kadar da yalnız değildim ve o bunun kanıtıydı.

Parmaklarım çenesine değdiği an gözlerini kapatışını izledim, elimi kaldırdığımı bile fark etmemişti bakışlarının yoğunluğundan. Parmak uçlarımı gıcıklayan sakalına avucumu bastırdığım an alnının alnıma düşüşünü izledim, bir kuvvet belimden beni ona itmişti sanki; o kuvvet belime yaslanan eliydi, belime dolanan koluydu. Birbirine yaslı göğsümüz bana kalbimizin birbirini tanımışçasına birlikte attığını söylüyordu çünkü tek bir kalp atışı duyuyor ve hissediyordum sadece. Onunki ve benimki. Bu hayatta, öncesinde ya da bir sonrakinde... Hep *bir* atacaktı sanki. Kendimi inandırdığım en güzel yalandı bu.

“Diğer seferleri bilmiyorum ama...” Boğazımı temizledim. Sesim çıkmıyordu. “Hiçbir hatıram olmasa bile geçmişe dönük, seni tanıdığımı biliyordum. Aylardır görmediğim güneşin altında saçlarının altın gibi parlayacağını biliyordum.”

Beni öpmeyeceğini biliyordum o an ama konuşurken onun-
kilere değen dudaklarımı kesip boğazımdan aşağı yutmak iste-
miştim çünkü ancak o zaman biraz olsun geri çekilebilirdim.
Ayaklarım hareket etmezdi, kafam da öyle; bir harekette bulun-
mayacağımı biliyordum, onun da hiçbir şey yapmayacağını bil-
diğim gibi. Yalnızca yarım saat önce eskiden sevgili olduğunuzu
ve insanların ancak en karanlık fantezilerinde hayal edebileceği
şekilde peşine düştüğünüz eski sevgilinize onu asla bırakmaya-
cağınızı söylediğinizde, bunun bir sonraki adımı yalnızca klişe
kitap ve filmlerde öpücük olurdu. Ardından savaş başladı ve ka-
zanırlardı hatta. Kısır bir döngünün içine sıkışmışken ve döngü,
savaşın ta kendisiyken kazandığımızı hayal edemiyordum. O da
etmiyordu. Bunu sözlerinden anlayabilmişim. Kabullenmişti.

Yanağındaki elimi uzatarak boynuna sarıldığım ve kafamı
da tam oraya gömdüğüm an fazla değildi ne bana ne de ona.
Yeterliydi. Şimdilik. İki kolunun da sıkıca belimi sardığını ve
çenesini başımın üzerine yerleştirdiğini hissettim. Saçımı mı
koklamıştı? Kafamın üzerine dudaklarını mı bastırmıştı? Ayırt
etmek zordu göremiyorken. Tek bildiğim, parfümünün esan-
sında bana tarçınlı salebi anımsatan notalar vardı ve bundan
emin olmuşum artık. Herkesin bir bardak daha alabilmek için
kafeteryada uzun kuyruklar oluşturduğu, ilk yudumda insanı
sakinleştiren ve huzuru hissettiren o içecek gibi kokuyordu ta-
bii ki. *Tabii ki*. Bense nefret ettiği asfalt suyu gibi kokuyordum.
Kahve gibi. Ama benim için kafede çalışmış ve günde belki de
yüzlerce bardak kahve hazırlamıştı. Kendimi her taze çekilen
kahvede derin nefesler alarak sakinleşmiş ve mutlu bir şekil-
de anımsayabiliyordum neredeyse, o ise nefesini mi tutmuştu?
Belki de alışmıştı zamanla. Hiç sevmediği bu kokuya... Belki de
*sevmişt*i zamanla.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ki ikimiz de koridor-
dan gelen adım seslerini duyduğumuzu belli edercesine irkildik

ama ikimizden de ayrılmak için bir adım gelmedi. Nihayetinde adımlar, tam da tersini istediğim gibi stüdyonun kapısının olduğunu tahmin ettiğim yerde durduğunda birkaç saniye sessizlik oldu. Ardından Helin'in sesini duydum. "Ah, hey. Senin de burada olduğunu bilmiyordum... Kapıyı tıktıklamak için yanlış zaman mı?"

"Stüdyo mu lazım?"

Cevap veren Pamir'di. Az önceki boğuk ve öfkeli sesinden eser yoktu, normale dönmüştü. Buz hâline.

"Evet, on beş dakikaya diğer ders başlayacak. O iyi mi?"

"İyiyim," diye mırıldandım nihayet kollarımı indirerek kollarının arasından çıkarken. Yüzümü son bir kez sildim ellerimle ve burnumu çekerek bakışlarımı Helin'in dikildiği kapıdan kaçırdım. Beni böyle görsün istemiyordum. "Zaman verdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim," dediğini duydum elindeki tablet ve kulaklıklarıyla koridorda yeniden kaybolmadan önce. "Aslında... Bir kahve içmek ister misin bir ara?"

"Yalnızca bugün için döndük ve hiç müsaitliğimiz yok," diye yanıtladı Pamir benim yerime. "Belki başka bir zamana."

Helin'in bıkkın ifadesi benim yüzüme dönmüştü o an. Bir elini diğer kolunun altına koydu ve tabletini havada salladı. Tek kaşı havadaydı. "Senin yerine de mi cevap veriyor?"

İstemsizce gülümsedim elimi saçlarımdan geçirirken. Sıcak basmıştı. "Sorun değil, gerçekten vaktimiz yok. Belki başka bir zamana." *Belki başka bir hayatta.*

"Peki fıstık... Nisan'a selam söyle!"

Ardından, Pamir'in elini uzatmasıyla her gün bu rutini gerçekleştiriyormuşçasına yabancılik çekmeden elimin avucunun içinde kaybolmasına izin verdim ve birlikte asansöre ilerledik. Birkaç kat inerken elimi bırakmadan kolunu boynumdan geçirerek beni göğsüne çekmiş ve başımın üzerine bir öpücük

kondurmuştı. Kulaklarımın, boynumun ve yanaklarımın cayır cayır yandığını hissediyordum. Bu sabaha kadar iki yabancıydık. En azından, benim için öyleydi... Onun için hiçbir zaman öyle olmamıştı. Öyleymiş gibi davransa bile.

“İstanbul’a gidebilir miyiz?”

“Nil...”

Arabanın önündeydik, bir sonraki durağımızı seçmek istiyordum.

“İstanbul ne kadar uzakta ki?” diye sordum bileğimdeki saat-ten, zamanımızı kontrol ederken. Henüz öğlen vaktiydi.

“Arabayla gitmemiz birkaç saati bulur. Bir de dönüşü var tabii ama...” Kendi lafını keserek bana baktı, gözlerinde hüznü vardı. Öyle hissettiğinden değil de sanki biraz sonra söyleyeceği şey için. “Nisan’ı yalnızca uzaktan görebilirsin. Seni görmemeli.”

“Neden?”

“Çünkü eğer seni görürse peşini bırakmaz, en azından ona yeterince iyi bir açıklama yapmadığın sürece gitmene izin vermez ve bizim burada pek vaktimiz kalmadı. Ayrıca nerede olduğunu, bunca zaman ne yaptığını soracak ve... Tek lafınla, hafızanı kaybettiğini anlayacağından neredeyse eminim. Hayır, tek lafına bile gerek kalmaz... Gözlerinin içine bakar ve bir sorun olduğunu anlar,” dedi alnını ovalarken arabanın önünde.

Yani o kadar yakındık.

Yasını tuttuğunu bile bilmediğim insanlar ve hatıraların beni buğulanmış pencerelere daldırdığı sabahlar, ne düşüneceğimi bile bilemez ve ne yapmam gerekiyorsa yalnızca ona odaklanırdım. Birkaç hafta öncesine dek ne kadar denersem deneyeyim boğazımdan aşağı iki lokmadan fazla gönderemiyor, uykusuzluktan kırılıyor olsam dahi bir türlü uykuya dalamıyor ve sabaha kadar yatakta dönüp duruyordum ama ilk koşuya çıktığım sabahtan beri bir şeyler daha katlanılabilirdi. Dr. Luca’nın test

sonuçlarımı yorumladığı gün ona hiçbir şey yapmak istemediğimi söylediğimi ve beni duymazdan gelişini hatırlıyordum ya da benim sesim yeterince gür çıkmamıştı her zaman olduğu gibi... Bilmiyordum. O günden bugüne dek katettiğim mesafe, iki haftada; altı aya denk bile değildi. Sevdiğim insanlara yaklaştıkça ruhumu geri kazandığımı hissediyordum her ne kadar hatıramda olmasalar da. Bu yüzden Nisan'ı uzaktan da olsa görmek istiyordum işte.

“Ama vaktimiz yok, değil mi? Gidiş ve dönüş... Epey zaman alır ve gece yarısı dönmemiz gerek,” diye mırıldandım pes etmiş bir hâlde ön koltuğa geçip otururken. Emniyet kemerimi bağladım ve kapıyı kapattım. Nereye gideceğimizi bilmiyordum, nereye gitmek istediğimi... İstanbul dışında. O yüzden Pamir nereye sürerse oraya gidecektik günün geri kalanında sanırım.

Onu arabanın önünde ufak bir telefon görüşmesi yaparken izledim. Ardından uzun parmakları, telefonunu ceketinin cebine attı kapıyı açıp yanıma geçerken; motoru çalıştırdı ve bir anda caddede kaymaya başladık. Dirseğimi kapıya yaslayıp dışarıyı izlemeye başladım ben de. Ağaçları, binaları, kafeleri ve dışarıya açık masalarda yemek yiyen insanları izledim ne zaman bir kırmızı ışıktaki dursak. Bisiklet süren ve ara sokaklarda top peşinde koşan çocukları... Bir ağırlık, omuzlarımdan kanatlanıp uçmuştu sanki; hayır, öylece uçmamıştı. Biri tarafından alınmıştı.

Omzumun üzerinden dönüp ona baktım; dizine yakın eliyle oldukça rahat bir şekilde sürüyordu bu arabayı. Sanki annesinin karnından çıktığı gibi onu bu arabaya bindirmişlerdi de bir uzvu hâline gelmişti. “Ne yapıyorsun?”

“Dışarıyı izliyorum,” diye yanıtladım onu.

“Tabelaları da okuyor musun?”

Önüme dönerek tabelaları incelemeye çalıştım. Caddenin ilerisinden bir yol ayrımına girdik. *Çevreyolu*. Ardından oldukça

geniş ve yalnızca ağaçların çevrelediği bir yolda ilerlemeye başladığımızda gaza biraz asılmıştı. Geriye yaslandığımda ön camdan gördüm büyük tabelaları. Ankara. *İstanbul*.

İstanbul.

“N... Nasıl yani?”

“Başka yapmak istediğin bir şey var mıydı Soyhan’da?” Omzunun üzerinden bir bakış attı bana. Bana. Dehşet içindeki suratıma. Sessizce güldüğünü gördüm. Kısılan gözlerini. Neye şaşırdığımı unutmak üzereydim o an. “Yoktu diye tahmin ediyorum. O zaman İstanbul’a gidiyoruz,” diye mırıldandı saatini kontrol ederken. “Biraz kestirebilirsin...”

“Ama nasıl? Yetiştirilir miyiz o zaman dönüşte?”

“Dönüş jeti, İstanbul’dan kalkacak.”

“Az önce onu mu ayarladın?”

Gözleri kısıldı bir an, kelime tercihlerimi yargıladığından emindim. “Evet,” dedi ardından, kendi kendine başka bir şey söylüyormuş gibi gözleri yola dalarken. “Az önce onu ayarladım.”

Hazırlıksız yakalanmışım bu jestine. Daha önce istediğimin olduğunu hatırlamıyordum, Enstitü çok sıkı kurallara göre yönetiliyordu ve eğer brokoliyi haşlanmış yerine zeytinyağında seviyorsan sana pek tercih fırsatı bırakılmıyordu. Eğer vaktinde odandan çıkıp derslere katılmadığın fark edilirse ki beş dakikalık aksamalarda bile direkt olarak sesli bir uyarı ve kontrole maruz kalıyordun, er ya da geç işinin ya da dersinin başında oluyordun. Yüksek güvenli bir hapisane gibiydi. Arazinin bu tarafında bile kurallar bu kadar sıkıysa, duvarın öteki tarafında nasıldı tahmin edemiyordum bile. İnsanların kendi tedavi süreçleri hakkında bir söz hakkı bile yoktu. Bu yüzden aklımın ucundan geçirmemiştım bir şekilde isteğimi halledeceğini.

Bugün benim doğum günümdü.

Belki bu yüzden yumuşaktı derisi.

Enstitü'ye döndüğümüzde iletişimimiz nasıl olacaktı, merak ediyordum doğrusu.

Bir süre sonra telefonuna gelen çağrı, telefonu arabaya bağlı olduğu için aracın ekranında belirdiğinde, gözlerimin daldığı ismi birkaç kez okudum. Pamir sanki ne düşündüğümü biliyor-muşçasına bana bir bakış attıktan sonra gelen aramayı telefonuna yönlendirip kısmen daha özel bir konuşma gerçekleştirmek yerine araç ekranındaki çağrıyı yanıtladı. "Evet?"

"İstanbul'dan mı dönüyorsunuz?" diye sordu Çağrı. Belki sesini duyduğumda bir şey hatırlamalıydım. Bir anı... En ufak bir şey. Ama tın yoktu. "Abicim neden?"

"Nil gitmek istedi."

"Ya birine denk gelerseniz?"

"Selam veririz, fena mı?"

"Onu demiyorum..." Çağrı'nın sesi endişeli geliyordu. "Ya *döngü* tetiklenirse?"

Koltuğu biraz geriye yatırmış, Pamir'e doğru dönerek bacaklarımı kendime çekmiş ve ellerimin üzerine yatırmıştım başımı o an ve yalnızca gözlerimle izliyordum Pamir'in tepkilerini. Ses çıkarmıyordum.

"O zaman dönelim," diye mırıldandığında Pamir, içimde bir sıkıntı hissettim. Kaşlarım çatıldı. Gerçekten bunu kastediyor olamazdı değil mi? Riski zaten biliyordu. "Dönelim, bir akşam yer erkenden jete bineriz. Kafesine döner Nil. Kalan ömrünü de duvarlar arasında geçirmeli tabii çünkü mazallah, *döngü* falan tetiklenir... *Döngü* tetikleneceğine kafesinde yaşasın Nil, öyle mi Çağrı? Tutsak gibi."

Çok silik, çok yorgun bir tebessümün sarmaya çalıştığı dudaklarımı birbirine bastırdım o an.

Çağrı'nın tereddütünü telefonun diğer ucundan hissedebiliyordum. Pes etmişçesine bir nefes verdi. "Dinle. Söylediğin gibi, Dr. Luca'nın yanan arşivdeki kayıtlarını bulmaya çalışıyordum ve..."

Yanan arşiv mi? Dr. Luca'nın ne ilgisi vardı? İstanbul'dan söz etmiyor muyduk?

“Şifreleme tekniklerini çözmem bir haftamı aldı ama başardım, neyse ki Rusça derslerine kulak verdim yoksa bu lanet dille bir de sistem çökertmek cehennem gibi. Her neyse. Dr. Luca'nın adına hiçbir kayıt yok. Sonra düşündüm, ismini C ile yazıyor bu adam ama nihayetinde Rus, değil mi? Yönetimin inisiyatifıyla geldi. Diğer doktorlar tarafından dışlanacağı ya da önyargıyla yaklaşılabileceği düşüncesiyle ismiyle oynamış olabilir. Ben de bir sürü varyant denedim... Tam adının Luka Nadezhka olduğunu düşünüyorum, biyolojik veriler tutuyor. Herkesin bildiği gibi, eğitimi Rus Akademisi'nde tamamladıktan sonra Peder'in yönetimindeyken kendi isteğiyle Colorado'ya nakil aldı ve talebini bizzat buradaki yönetim onaylıyor. Peder'in casusu olarak gönderilmiş olması yüksek ihtimal sayılabilir, herkesin öngördüğü üzere ama yıllar boyunca hiçbir vukuatı ya da şüpheli davranışı yok. Herif robot gibi. Üstelik Colorado'daki Enstitü'ye kattıkları tartışılmaz. Hocalar arasında en çok saygı duyulanlardan biri hâline gelmiş zamanla. O dönem farklı merkezlere nakil aldırılmalardan yalnızca biri...”

Anlamıyordum. Pamir, Dr. Luca'dan mı şüpheleniyordu? Neden? Ne sebeple?

“Sütten çıkmış ak kaşık olmasa da suçlayabileceğimiz hiçbir fiziksel kanıt yok elimizde yani,” diye mırıldandı Pamir, altdağına başparmağını sürttükten sonra geriye yaslanıp yolu izlerken. Gözleri yorgunmuşçasına kısıktı ama yorgun olduğundan bu şekilde görüldüğünü düşünmüyordum, hayır; karakterinin bir parçasıydı bu. Bir şeyler düşünüyordu ve düşündükleri hoşuna gitmiyordu. Kış askeri modundaydı.

“Somut kanıtımız da yok. Neden bu herife kıldandın ki zaten bu kadar?” diye sordu Çağrı o an. “Nil'in kafasına her yıl hafızasını başa sardırarak bir çip falan takmadı ya herif? Tara-

malarda çıkardı böyle bir şey olsa. Ne diyorum? Düşüncesi bile saçmalık... Akademi'nin doğrudan Nil'in tedavisini sabote ettiğini düşünmek... Bu kadar üzerinde durulması gereken bir ihtimal mi, bilemiyorum,” diye devam etti ben şaşkın bakışlarımı gizleyemezken. “Deniyorlar. Her seferinde mutasyon geçirerek başka hastalıklara evrilen bir *DNA* mirasını onarabilmek...”

“Peki ya eklem rahatsızlığı?”

Bir an sessizlik oldu. Çağrı'nın konuşmadan önce tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. “Kalıtsal olduğuna dair bir belge bulamadım ama...”

“Dr. Luca'nın tıbbi kayıtları arşiv odasında mı?”

“Herkesin olduğu gibi... Evet ama...”

“Ama ne, Çağrı?”

“Eğitim kadrosunun tıbbi kayıtlarına kolay kolay ulaşamayacağını biliyorsun değil mi?”

Pamir'in omzunun üzerinden bana baktığını hissettiğim an göz göze geldik, çoktandır profilini inceliyordum çünkü. Gözlerimin içine bakarak “*Benim için*, hele de İstanbul'dayken, evet, zor olabilir,” diye mırıldandı, ardından önüne döndü. Arabanın hızlandığını hissetmiştim.

“Offf!..”

Çağrı'nın telefonun diğer ucunda sıkıntıyla koca bir of çektiğini duyduğumda bundan ne anlamalıydım bilmiyordum ama çok geçmeden “Tamam,” diye homurdandığını duydum. Ardından telefonu kapattı.

“Kuzenimi Enstitü arşivine sızması için ikna mı ettin az önce?” diye sordum kendime engel olamayarak.

Pamir çatık kaşlarının ardından tebessümle bir bakış attı bana o an. “Çağrı'yı hatırlıyorsun.”

“Hatırladığımdan değil... Kuzenimin adını biliyorum ve hakkında bir iki şey daha... Annemle konuşmuştuk. O, değil mi?”

“O.”

“Neden?” Bakışlarımı yeniden profiline çevirdim haritasını çıkarmak istercesine. Neden bilmiyordum ama dikkatimi vermem gereken başka bir şey yoksa yalnızca yüzünü izlemek istiyordum. Uykuya tercih ediyordum. “Neden Dr. Luca’dan şüpheleniyorsun ki? Dikkatini çeken bir davranışı mı oldu?”

“Şüphelenmiyorum. Sadece kontrol etmekte fayda olduğunu düşünüyorum.”

“Tüm akademik kadronun geçmişini kontrol edecek misin?”

“Gerekirse,” diye yanıtladı beni, virajı geçtiğimiz an yine kaçamak bir bakış atarken.

“Neden?”

“Emin olmak için.”

“Tedavimi sabote eden biri olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Söylediğim gibi, Nil,” diye tekrar etti o an. Konuyla ilgili başka bir şey söylemek istemediği belliydi, belki de şüphesi için kimseyi zan altında bırakmak istemiyordu. *Söylediği gibi*. Yani kontrol etmekte fayda olduğunu düşünüyordu.

“Tedavimin sabotajı kimin işine yarar ki?” diye mırıldandım koltuğumda kıpırdanırken. Cevap belliydi: Kimsenin. Bu hâlimle Akademi’nin hiçbir işine yaramazdım, belki yalnızca bilimsel araştırmaları için veri topluyor olabilirlerdi üzerimden ama bu, sabotaj için çok da gerçekçi bir neden olmazdı. Üstelik kimsenin Akademi’ye karşı böyle çarpık sorgulamalar yapmamasının bir nedeni vardı, o da yönetime duyulan güvendi. Kuruluşundan beri.

Dolayısıyla Dr. Luca da bu güven çemberinin içindeydi.

Ne kadar zaman geçmişti ve varmamıza ne kadar kalmıştı bilmiyordum ama bir ara o kadar mayışmıştım ki uykuyla bilinç akışı arasında karmakarışık düşüncelerimle sıkışıp kaldım. Nasıl kısa bir süre sonra en yakın arkadaşımı göreceğimi, koca İstanbul’la bir kez daha bir araya geleceğimi düşündüm; bel-

ki önceden birlikte çalıştığımız kafeye de uğrardık... Ardından dönecektik. Colorado'ya. Jet, İstanbul'dan kalkacaktı. Nihayet, annemi görecektim döndüğümde; artık seyahatinin bittiğine emindim. Zaten geç kalmıştı. Doğum günüm için gelirdi.

“Tüm bunlar olmasaydı, ne yapmak isterdin? Yani, hayatta...” diye sordum o anların birinde, kafamın içinde kaybolmuşken. Pamir Yelkiran'ı tanıımıyordum çünkü onu hatırlamıyordum ama bu onu tanımaya çalışmayacağım anlamına gelmiyordu. *En sevdiğin film ne? Mesela.*

“Çocukluğumdan beri en büyük hayalim basketbol oyuncusu olmak ve büyük takımlardan biri için oynamaktı, kendi adını piyasada isim yapmış oyuncunun başardığını hissettiği ilk an dır büyük takımlardan biri için oynamak,” diye yanıtladı beni. Çok fazla düşünmemişti, yani aklının bir köşesinde hâlâ vardı bu hayali. “Ardından, güzel bir lokasyonda bir arazi satın almak ve kendi evimi sıfırdan yapmak. Çimentosuna kadar kendim pişirip tuğlaları ellerimle yerleştirmekten bahsediyorum,” diye devam etti hayaline, benim yan koltuğunda sinmiş bedenime bakarak. Göz göze gelmiştik birkaç saniyeliğine. “Ve tüm bunları yaparken dünyayı gezmek. Küçükken, ailemle birçok ülkeyi gezdiğimi hatırlıyorum ama... Bu farklı. Sadece Avrupa'dan bahsetmiyorum. Asya'nın dört bir yanında inanılmaz manzara lar var, izlenilecek yüzlerce günbatımı... Belki Afrika. Sadece bir sırt çantası istiyorum ve...” Lafı kesildi bir an, bakışlarını direksiyona çevirdi. Dudaklarını ıslattı. Ne düşünmüştü?

Acı kahveler üzerime çevrildi o an. Kırmızı ışıktaki durmuş tuk. Çünkü İstanbul'un girişindeydik ve tabii ki trafik de vardı. “Bu kadar. Hayattan istediklerim bunlar.”

“Yani, tüm bunlar bittiğinde... Gideceksin, kısaca,” diye mırıldandım doğrulup koltuğu dikleştirirken. Düzgünce oturmuşum.

“Tüm bunlar bittiğinde?” Gözleri kısıldı.

“Ben iyileştiğimde ya da benden umudunu kestiğinde.”

Cevabım hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum çünkü bir süredir acı kahveleri gözlerimi delip geçiyordu. Verecek bir cevabı olmamasının sebebi kalbimi kırmak istememesi miydi? *Kalpkıran.*

Bazen, kafamın içinde, karanlık taraftan bir ses duyuyordum; oldukça güçsüz bir ses, neredeyse fısıltı... Çoğu zaman sessizdi ama bir şey söylemek istediğinde de susmuyordu. Devamlı aynı şeyi tekrar ediyordu. *Kalpkıran. Kalpkıran. Kalpkıran.* Neden ona *Kalpkıran* diye sesleniyordu? Soyadıyla uyumluydu aslında. Neredeyse soyadını yanlış koymuşlar da düzeltiyormuş gibi... *Yelkıran... Kalpkıran...*

Gözlerinin ne söylediğini bilmiyordum o sırada, gözlerimde ne gördüğünü de öyle. Yalnızca, kırmızı ışık yeşile dönene dek kıpırdamadı ve ardından, arkadan gelen korna sesiyle önüne dönerek gaza bastı.

“Ne düşündüğünü neden söylemiyorsun...”

“Sorun yok,” diyerek böldü lafımı neredeyse, ben noktayı koymak üzereyken. “Başa sardığında bu söylediğini unutmuş olacaksın. Ben de unutacağım.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Sence gidecek olsaydım şimdiye çoktan gitmiş olmaz mıydım?”

Ön cama vuran yağmur damlalarını izliyordum ve ona bakmayı reddediyordum. Zaten o da önündeki yoldan ayırmıyordu gözlerini. İkimiz de önümüze bakıyor ve birbirimizin suratına söylesek çok daha kanlı olabilecek bir tartışmayı minimum barış seviyesinde tutuyorduk sanki, öyle hissettirmişti.

“Ben sadece sabrının taşma noktasına henüz gelmediğini söylüyorum.”

“Bence küstahsın.”

Şok içerisinde bir suratla döndüm ona, oyunu kaybederek o an. Pamir ise kımıldamamıştı bile. “Neden ihtimal bile vermiyorsun ki? Sen de insansın sonuçta...”

“Eğer yer değıştirseydik ve sana bunu ben söyleseydim şu an tokadı yemiş olurdum,” dedi tok bir sesle. “Yanlış anlama. Öyle bir şeyi hak ettiğinden söylemiyorum. Sadece sözlerinin ne hissettirebileceğini düşünmeden konuşuyorsun. Çünkü beni tanımiyorsun. Beni sevmiyorsun. Eskiden sevdiğini biliyorsun sadece. Eyvallah. Ama Nil, ben hatırlıyorum. *Her şeyi*. Senin söylediğın ama hatırlamadığın şeyleri, tıpkı bu söylediğini hatırlamayacağın gibi... Ve umarım hatırlarsın. Umarım bu sondur. Ama değilse de eyvallah. Benim sana ‘eyvallah’ım çok, tükenmez... Sabrımın tükenmeyeceğı gibi.” Direksiyonu sabahtan beri parmak ucuyla tutan elleri şimdi öfkesini çıkarmak istercesine sıkıca kavrıyordu. “Sadece...” Gözlerini kapattı bir saniye ve kafasını toparlamak için başını hafifçe salladı. Ardından acı kahveler yüzümdeydi. “Unutan sensin. Ben her şeyi hatırlıyorum.”

Unutan sensin. Ben her şeyi hatırlıyorum.

Bana unuttuğum, gözden kaçırdığım bir yerden; kuramayacağım bir empati seviyesinden yaklaşmıştı. Sen hatırlamaya, karşındaki unutmaya devam ederken gittikçe acımasızlaşan sözler... Aslında canını yakmak için söylemiyordum hiçbir şeyi ama aklımdan geçen her şeyi söylediğim de bir gerçektir çünkü hiçbir fikrim yoktu aşka dair. Hiçbir fikrim yoktu aramızdaki ilişkinin boyutuna dair. Hiçbir şey hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Belki de *Kalpkıran* diye bana diyordu ses bu yüzden. Bana sesleniyordu. Onun soyadıyla kafiyeli oluşuyla ilgi ya da alakası yoktu... *Kalpkıran* ve *Yelkıran*. Yeni bir oyunun içindeydik ve karakterlerimizin isimleriydi bunlar.

Sevgiyi, aileyi, aşkı, dostluğuy, acıyı, kederi, hüznü ve neşeyi; insan olmayı unutmuş ve karanlıkta kaybolmuş bir kız çocuğuy bir gün ona unuttuğuy her şeyi hatırlatan, yaşamaya hevesli bir çocukla tanışır. Çocuğuy parmak uçlarında hayata döner kız;

bakışları bir şeyler anlatırken her daim hareket eden ve bunal-
dığında saçlarını dağıtan ellerindedir, küllüğüne çarpıp dudak-
larına götürdüğü sigaranın gölgesinde... Siyah ona çok yakışır.
Kapüşonunu başına geçirdiğinde aralardan sızan, ıslak ve koyu
saç tutamlarında gezinir gözleri. İzmaritleri sayar. *Bir. İki. Üç.
Dört. Beş.*

Hayatın izlerini takip etmek kolaydır ama kendi ayak izlerini
bırakmak zordur çünkü bir taklitçi yalnızca ışıklar sönene dek
saklanabilir.

Ben de öyleydim. Taklitçi. Kafasının içinde kaybolmuş, yaşa-
mayı unutmuş, bir zamanlar âşık olduğunu hissettiği adama bir
yabancıya bakar gibi bakıp hiç düşünmeden sarf ettiği sözlerini
göğsüne hançer gibi saplayan ve bunu yaparken gözlerinin içine
bakan bir taklitçi. Ama hissedebiliyordum.

Önce ben sevmiştim.

O, sonra sevmişti.

Sonra bazen çok geçti.

Belki de soran herkese anlatacağım o kısa hikâyeydi bu.

Açık ve büyük bir otopark olduğunu düşündüğüm bir yere
girdiğimizde, Pamir aracı ilk bulduğu boşluğa park etti ve hiç-
bir şey söylemeden indik birlikte. Hava kapalıydı burada fakat
en azından etraf ıslak değildi, yağmur yağmıyordu. “Neredeyiz
tam olarak?”

“Şehrin merkezinde,” diye yanıtladı beni. Bakışlarını üye-
rimde hissedebiliyordum; otoparkın ucuna kadar yürümüş,
göklere yükselen binaları izliyordum o esnada. Güneşe uzanır
gibi inşa edilmiş üstten ve alttan geçen trafikli yollar, insan dolu
kaldırım ve üst geçitler, dip dibe hizalanmış kafe ve restoranlar,
kalabalık yaya geçitleri ve korna sesleri... Neden bilmiyordum
ama *kesinlikle İstanbul’dayız*, diye düşünmüştüm o an. Belki de
insanlardan duyduğum kadarıyla, bütün bunlardan ibaret oldu-
ğunu bildiğim gibi her büyükşehrin.

Ellerim ceketimin ceplerinde, otopark çıkışına kadar arkasından tembel adımlarla takip ettim Pamir'i. Otoparktan çıktığımız an kaotik kalabalığa karışmış olduk. Az öncesine kadar boş olan otopark önünde sıra olmuş araçlar, dolup taşıdığından kaldırım üzerlerine sandalye ve masa atmış kafelerde oturmak için ayakta bekleyen insanlar, lüks ve oldukça geniş araçların daldığı dar sokaklar ve tüm bu kaosun ortasında çiçek satmaya çalışan küçük bir çocuk.

Küçük bir kız çocuğu.

Asırlar önce örülmüş gibi kabarmış ve dağılmış iki örgüsü vardı omuzlarından inen, bedeni küçücüktü ve bir kafenin kaldırıma attığı masanın etrafında toplanmış insanlar onunla konuşmaya çalışıyorlardı. Kızlardan birinin gülümseyerek bir şeyler söylerken örgüsüne dokunmak için uzandığını gördüm, küçük kız geri çekildi ve uzaklaştı. Ona dokunulmasını istemiyordu. Kıyafetlerini çekiştirdiğini düşünüyordu masadakilerin. Halbuki sadece üzerini düzeltiyorlardı. Biri burnuna ve yanağına sinmiş siyah, is gibi görünen lekeleri silmek adına ıslak mendil çıkardı ama ona da izin vermedi. Sadece elindeki çiçekleri sımsıkı tutuyordu. Güllerden birini fazla dikkatsizce kavradığını fark ettim; parmaklarının arasında parlayan kırmızı sıvıyı... Dikeni batmıştı. Fark etmiyor muydu? Hissetmiyor muydu?

“Nil?..”

Duraksadığımı ne zaman fark etti Pamir, bilmiyordum; ne zaman adımlarımı küçük kıza doğru atmaya başladığımı da öyle.

Masadaki kızlardan kaçmış, bir apartman kapısının çıkıntısına saklanmıştı önüne çömelerek onunla aynı boya geldiğimde. Çok küçüktü. Muhtemelen olduğundan daha küçük gösteriyordu. Birer elmas gibi parıldayan inci gözlerine şaşkınlık içinde bakmaktan alıkoyamadım kendimi, o kadar açık bir renge sahiptiler ki neredeyse beyaz olduklarını söyleyebilirdim. Ama griydi. Gri.

“Ben...” Ona dokunmamdan ürkerek iyice duvara sindiğini fark etmiştim bu yüzden konuşmadan önce ellerimi hiçbir şey yapmayacağımı belirterek havaya kaldırdım ve kurumuş dudaklarımı ıslattım. “Ben bir çiçek alabilir miyim?”

Büyük, *beyaz...* Gri gözlerinin yüzümden hemen arkama kayışını izledim o an. Çok geçmeden hemen yanıma siyah bir siluetin gölgesi düştü. Bakmama gerek yoktu çünkü kim olduğunu biliyordum. Tıpkı benim gibi yere çökmüştü o da ama otursa bile kendini küçük kızın boyutuna getirmesi imkânsızdı kambur durmadığı sürece.

Pamir önce küçük kızı izledi bir süre. Ne yapacaktı? Küçük kız, masadaki kadınlardan korktuğuna göre Pamir’den çok net bir şekilde daha da korkacaktı. Ben olsam korkardım, bu kadar küçükken dev bir adam gelse... Ama o an, ilginç bir şey oldu; Pamir, küçük kıza avucunu uzattı ve bekledi. Avucuna düşen bakışlarımı küçük kıza çevirdim; kaşlarımı çatmak istiyordum çünkü ne yaptığını anlayamamıştım ama küçük kız yanlış anlar diye ifademi stabil tutmaya çalışıyordum.

Ardından küçük kız elini cebine attı. Ne çıkartacaktı? Çiçekler elindeydi. Çiçeklerden vermesi gerekmiyor muydu? Çiçeklerini almak yetmezdi ama. Kazandığı para nereye gidiyordu ki? Ona kim bakıyordu? Her kim bakıyorsa, bok gibi bir iş çıkartıyordu. Küçük kız bu soğukta ince bir uzun kollu elbiseyle dolanıyordu, ayağında bağcıkları kördüğüm olmuş eski bir çift Converse vardı ve ayaklarına büyük geldiğine yemin edebilirdim. Ayrıca, yüzündeki isin sebebi neydi? Nereye sürtmüştü yüzünü?

Cebinden çıkartıp Pamir’in avuçlarına bıraktığı küçük, sarı taşları gördüğüm an; ben henüz ne olduklarını algılayamadan, bir anda koşarak sokağa atladı küçük kız. Pamir’le aynı anda ayaklanıp kaldırırma çıktığımızda kızın bayır sokaktan aşağı koşarak, âdeta *uçararak* kaçışını izledik. Kaçışını gören ona zarar ver-

diğimizi düşünebilirdi, öyle hızlı koşmuştu ki.

“Ne verdi sana?” diye sormama kalmadan Pamir’in avucu açık bir şekilde elini bana doğru tuttuğunu gördüm ona döndüğüm an. *Leblebi*. Avuçlarında birkaç tane leblebi vardı. Taş değillerdi. Ya da başka bir şey. *Leblebi*. “Peşinden gidelim. Kiminle kalıyor ki? Nerede yaşıyor? Kime veriyordu çiçeklerden kazandığı parayı?..”

“Çiçeklerini sattığını düşünmüyorum Nil,” diye cevapladı Pamir o an beni, nefes almadan konuşuyordum. Elini cebine atıp leblebileri bıraktıktan sonra avuçlarında biriken leblebi tozunu silkeledi yolumu kesercesine önüme geçerken. “Muhtemelen kendi toplamış. Elleri dikenler batmıştı, görmedin mi? Aşağı mahallede yaşıyor olabilir...”

“Ama, nasıl?” Şaşkınca etrafa baktım. “Burada insanlar altın fincanlarla kahveler içerken...” Gözlerim etrafta gezindi. Havalı kupalar ve bardaklarda getirilen kahvelerde, sunum tepsilerinde, eline aldığı an çatlayacakmış gibi görünen ince kadehlerde masa başında ayakta şarap içilen... Herkes moda şovundan fırlamışçasına iyi görünüyordu. Bereler, fularlar, gözlükler, parlak ayakkabılar...

“Aşağısı pek de böyle değil,” diye mırıldandı Pamir. “İstanbul’a hoş geldin.”

Şehrin bu yanını bilmiyordum.

Öte yandan, belki de küçük kız o kadar da kötü bir durumda değildi; çiçek satmıyordu sonuçta, toplamıştı yalnızca. Oyun oynarken yüzünü kirletmiş olabilirdi. Ayakkabıları belki de ablasının ya da abisininindi? Saçlarına gelirsek... Annesi birkaç gündür örgüsünü yenileyecek ve onu yıkayacak vakit bulamamış olabilirdi. Belki annesi yoktu. Babası. Ya da kardeşleriyle yaşıyordu belki de? Bilmiyordum. Ona yardım edemeyişimi haklı çıkarmaya çalışıyordum belki de. İnsanoğlu böyle değil miydi? Dilenciye parayı vermiyordu çünkü kötü amaçla kullanacağını-

dan emindi. Başından savıyordu çünkü ihtiyacı olmadığına yemin edebilirdi. Böyle böyle rahatlatıyordu kendini.

Akademi'nin konseptinin yozlaşmış dünya düzenini yeniden sağlamak olduğunu söylerler ama sokakta yatan, açlıktan ya da hastalıktan ölen kimselere el uzattıkları görülmemiştir hiç çünkü düzen denilen şeyin aslında kaosu ta kendisi olduğunu zamanla anlarsın. Küçük nedenler ve sinek ısırığı gibi hissettiren sonuçlarla ilgilenmez, şaşaalı koltukları dolduran ulaşılması zor insanlar. Öte yandan önemli devlet görevlileri ve istihbaratın güvenliğini sağlar, olası suikastler hakkında bilgi tacirliği yapar ve bazen, âdeta birinin ölmesine izin verirler.

Beni kontrol edemeyeceklerinin farkına vardıklarında yapacakları ne olurdu?

Bu soru aklımda, İstanbul'un kalabalık sokaklarında yürüyorduk. Kalabalık bir caddede idik, her binanın göklere uzandığı bir yerde... Taş rengi bir rezidansın, çift kapılı girişinde koyu kırmızı bir tente vardı ve ayrıca önünde şapkalı, üniformalı, eldivenli bir adam dikiliyordu. Bir şoföre veya güvenlik görevlisine benziyordu. Binanın otel olduğunu düşündüm o an ya da belki de hem konut hem otel olarak kullanılıyordu çünkü öyle binalar vardı... Kaldırımın en uç kısmında dikilip ellerim ceplerimde, başımı kaldırarak binanın en üst katını görmeye çalıştım ama mümkün değildi bu; birkaç sokak geriden baktığımda görebilmiştım halbuki.

"Bu binada, tam tepesinde yaşamak isterdim," diye mırıldandım, Pamir'in üzerimdeki bakışlarını hissettiğimde.

Yanımızdan gelip geçen insanlar bana çarpmasın diye kolumdan tutup yanına çekti beni. "Neden?"

"O kadar yüksek ki, fırtınanın karanlık bulutlar hâlinde şehre çöktüğü günlerde o karanlığı delip güneşi görebilecekmişsin gibi tepede..."

"Yağmuru sevdiğini sanıyordum."

Başımı omzumun üzerinden ona çevirdim o an. *Beni sevdiğini sanıyordum*, der gibi söylemişti. Ya da kafamda uydurmuştum o an, bilmiyordum. “Bir şeyi ve yalnızca *bir* şeyi yeterince uzun, yeterince obsesif bir şekilde seversen zamanla yorulur, zayıf düşer ve bağışıklık geliştirirsin. En ufak farklılık cennet gibi gelir. Sanki bunca zaman dört duvar arasında tıkalı kalmışsın ama dışarıda koca bir dünya var gibi... *Gibi*, burada kilit kelime tabii.”

“Anladım,” diye mırıldandı Pamir. Acı kahveler yüzümden düştü. “Başka seçeneklerin olduğunu yeni öğrenmişsin.”

“Aslında başka seçeneklere yönelmekle ilgili değil bu.”

“Ara vermekle mi ilgili?” Gözleri parıldıyordu sanki ama cevabı aradığı içindi, bir hoşnutsuzluk seziyordum ondan. Kaldırımın kalabalığı iyice arttığından beni binanın girişinin oyun-tusuna çekmişti kolumdan tutarak. Sanki bir kutucuk içinde kalakalmışız gibi yakındı karşımda dururken. “Nefes almakla?”

“Dışarıda koca bir dünya olduğunu bilmene rağmen dört duvar arasında kalmayı istemekle ilgili,” diye mırıldandım, çenemi kaldırarak yüzüne bakarken. “Güneşli günler olduğunu bilerek yağmuru seçmekle ilgili. Yağmur... Havayı serinletir. İnsanlar üşür. İnsanlar ıslanır. Kimse, bir şemsiyenin altındayken bile sevmez yağmuru çünkü şemsiyeler görüş açını kapatır, rüzgâra dayanmaz... Kimse yağmuru sevmez. Biri seviyorsa, güneşli günler olduğunu bilerek yağmuru seviyorsa biri gerçekten seviyordur.”

Dört duvar herkese kafes değildir.

Bu düşünceler nasıl sızıyordu geçmişimden zihnime, öğrenip unutmayı reddettiğim ve sımsıkı tutunduğum bir ders gibi bilmiyordum ama böyle düşündüğümü biliyor ve hissediyordum. Kendimi tanımayı çok isterdim. Başkalarının gözünden duyduğum kadarı hiçbir zaman yeterli gelecek olmasa da beni ben yapan her şeyi öğrenip kendime olabileceğim en yakın insan olmayı isterdim. İnsanlar hafızalarını kaybetseler belki bu-

nun bir hediye olduğunu düşünebilirler; geçmişlerinde acı, keder ve çaresizlikten dolayı... *Sıfırdan* başlayabilmek bir lütuf ve bir cezadır çünkü. Ben önceden bunu bir lütuf olarak gördüysem bile şimdi *her şeyi* geri istiyordum. Hayatımı. Arkadaşlarımı. Ailemi. *Aşkımı*.

“Orada. Haki trençkotlu olan.”

Kafenin karşısındaki kaldırımında, kapüşonumu başıma geçirmiş ve saçlarımı önüme alarak kendimi gizlemekte iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum. Nisan ise birkaç kızla birlikte bir masa başında oturmuş, Türk kahvesi içiyordu. Hayır... İçme kısmını çoktan halletmişlerdi, fal bakıyorlardı birbirlerine. Masadan yükselen kahkahalardan ne kadar keyifli vakit geçirdiklerini görebiliyordum. Gür, dalgalı kumral saçları ve doğrudan baktığında insanı delen açık renkli gözleri vardı; şeftali tonlarında bir allık sürmüştü yanaklarına ve dudakları parıltıyordu buradan bile. Üzerinde haki rengi bir trençkot, kot pantolon ve beyaz bir tişört vardı. Sanırım iş çıkışı görüşmüştü *arkadaşlarıyla*.

Benim aralarından biri olmadığım *arkadaşlarıyla*.

“Senin neden sırtın dönük?” diye sordum Pamir’e, arkamızdaki apartman bahçesinin alçak duvarına yaslanmıştım ve ellerim ceketimin ceplerindeydi o sırada. Pamir ise sırtını kafeye dönmüş, bana bakıyordu.

Acı kahveler doğrudan gözlerime çevrildi. “Tanır.”

“Sen ortadan kaybolup kayıplara karışan arkadaş değilsin...”

“Ortadan kaybolup kayıplara karışan arkadaşının peşinden kayıplara karışan sevgilisiyim.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Seni görürse, soru yağmuruna tutar değil mi?”

Kaşları hareketlendi bir an. “Soru yağmuru mu?” diye söylendi alayla. “Çapraz sorguya alır. Bir anda tek masalı bir odada beliririz ve gözüme sokuyor olur sorgu odasının göz alan sarı ışığını. Hayır, bu iyi ihtimal... Muhtemelen kafama silah dayar

ve tehdit eder. Ardından polisleri çağırır ve ona silah çektiğimi söyleyerek beni tutuklatır. Böylelikle geceyi karakolda geçiririm, parmaklıklar ardında, beni en iyi sorgulayabileceği yerde.”

“Biraz abarttığını düşünmüyor musun?”

“Arkadaşımdan korkuyorum. *Bazen.*” Pamir’in itirafı beklenmedikti. “Yıllar önce, ilk ortadan kaybolduğundaki günlük mesaisi hasta yakınıymış gibi hastaneleri arayıp seninle aynı adı taşıyan hastalar hakkında bilgi öğrenmekti. Buğra bir keresinde, Nisan hastanelerden birinden bilgi koparamadığı için acile hasta olarak gelerek tüm katları dolaşarak hasta odalarını gezdiğini söylemişti ve yakalandığında başı belaya girmesin diye bölge savcısına durumu izah etmek zorunda kaldılar. Aa... Bir de, gazeteci kılığında Tornado binası yıkılırken ilgililerle tamamen sahte bir röportaj yaptığını söylemiş miydim? Sırf o gece ve senin hakkında bilgi alabilmek için. Maalesef her biri hüznle sonuçlandı.”

“Sonra ne oldu peki?”

“Anne babası, üniversite için İstanbul’a gitmesi konusunda kararlıydılar çünkü burada daha iyi bir eğitim alabileceğini düşünüyorlardı. Bir noktada on sekiz yaşında hâlâ bir çocuk olduğu için, ailesini dinleyerek İstanbul’a yerleşti. Ona senin ailenle birlikte yurtdışına taşındığınızı söylemek durumunda kaldılar çünkü başka türlü durmayacaktı.”

“Yani ona hiçbir şey söylemeden yurtdışına taşındığımı ve bunca zaman ulaşmak adına hiçbir çaba sarf etmediğimi düşünüyor...” Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu *kötüydü*. “Buğra kim bu arada?”

“Erkek arkadaşı,” diye cevapladı Pamir beni. “Kaan’ın kuzeni.”

“Kaan kim?”

“Benim en yakın arkadaşım.”

Kaşlarım havalandı. “Öyle mi? Kaan nerede?”

“Burada,” diye cevapladı Pamir. “İstanbul’da.”

“Görüşüyor musunuz?”

“Nadiren.”

“Biliyor mu?”

“Hayır.”

“Nasıl?”

“Sadece söylediğim kadarını öğrenir ve bunu kabullenir Kaan. Arkadaşlığımız hep böyleydi. Bir noktada, bu kadar uzun ve iyi bir arkadaşlık sürdürebilmemizin sebebi de buydu zaten...”

“Sen ve sınırlarınla arası iyiydi,” diye mırıldandım, *anladım*, dercesine başımı sallarken. Bir arkadaş olarak bunu kabullenebilir miydim, bilmiyordum çünkü hatırladığım hayatımda hiç yakın arkadaşım olmamıştı. Enstitü’de tanıdığım ve vakit geçirdiğim insanlar vardı, evet ama... O kadar. Arkadaşlığın ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Kaan, Pamir’in sırlarına ve sınırlarına saygı gösterip onu böyle kabullenirken Nisan mesele, ortadan kayboluşumu kabullenmeyi reddederek kollarını sıvamış ve akıllara gelmeyecek yollarla beni aramıştı.

Nisan.

Benim *arkadaşım*.

“Bugün benim doğum günüm,” dedim kalçamı bahçe duvarına yaslamış, bir botumu diğerinin önüne atarak kaldırıma vuran ince yağmuru izlerken. “7 Aralık. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum... Nisan’la konuşabileceğimi düşünmüştüm. Sen, yalnızca uzaktan izleyebileceğimi söylediğinde bile... Ama ona verebilecek bir cevabım yokken bunu yapmam bencillik olur.” Birkaç saniye bekledim. Kalbim göğsümü dövüyordu gerginlikle. Ne yapmak istediğimi bilmediğim her zaman, eve dönmek istemiştim sanki hep. Ve şimdilerde ev... Koca dağların arasında bir araziye kurulmuş devasa bir akademiydi. “Artık geri dönebilir miyiz?”

Tuvaletten döndüğümde Pamir karşılıklı ikili koltukların olduğu kısımda, cam kenarında oturuyordu ve ilerideki cam kapaklı dolabın yansımasından görebildiğim kadarıyla dirseğini koltuğun kenarına yaslamış, elindeki tablette bir şeyler karıştırıyordu. Uzun bacaklarını karşısına kimsenin oturmasına izin vermeyeceği kadar uzatmıştı rahatça ve kemerini çıkarmıştı. Üzerini değiştirmişti, siyah bir tişört ve eşofmanla. Birkaç saat boyunca uçacaktık ve ardından Colorado'ya inmiş olacaktık ama zaman farkından hâlâ benim doğum günüm olacaktı.

Ayağımdaki siyah Sambalara, üzerimdeki ince siyah bol tişört ve tayta baktım başımı eğerek; ben de üzerimi değiştirmiş ve hatta duş almıştım çünkü jetin içinde bir duş vardı ve dönüş yolunda biraz yürümek istediğim için ikimizde sırlıslık olmuştuk.

Aslında bahaneydi duş. Jete bindiğimiz an saatlerce başbaşa kalacağımızı biliyordum, yalnızca yemek servisi sırasında bir hostes, kabininden çıkıyor ve bir saatliğine meşgul kalmamızı sağlıyordu. Koltuk ceplerindeki kitaplar fazla ağır romanlar ya da doktorlar tarafından yazılmış bilimsel yazılardı bu yüzden hangisini denersem deneyeyim ikinci sayfada uyuyakalmamak için jetin içinde tur atmak zorunda kalıyordum.

Birazcık kurutabildiğim saçlarımı düzelterek yutkundum ve bir süredir öylece duran ayaklarımı harekete geçirdim o an; nereye oturacaktım? Aslında birçok koltuk vardı ve hepsi boştu

ama ayaklarım beni tek bir hedefe götürdü. Uzatılmış iki bacağının arasından yere bastım ve kolayca kendimi karşısındaki koltuğa yerleştirebildim; ardından bağdaş kurdum. Buraya gelip oturmamı beklemediği belliydi, tableten kaldırdığı bakışları yüzümde asılı kaldı.

Nemli saç tutamlarıma baktı bir süre. Nemli oldukları için oldukça koyu görünüyorlardı. Tabletini kapatıp yan koltuğa bıraktı Pamir, bacaklarını çekerek koltukta daha dik oturdu. Ardından bakışlarını yeniden yüzüme çıkardı ve gözlerim arasında dokudu acı kahvelerini. “Nasıl hissediyorsun?”

“Nasıl hissetmeliyim?”

“Cevaplamak istemiyorsun, anladım,” diye mırıldandı başını sallayarak hafifçe. Ayrıca elini saçlarından geçirmiş ve bakışlarını da camdan dışarı çevirmişti. “Senden bir şey isteyeceğim. Bugün olan her şeyi raporlamak zorunda olduğumu biliyorum, her detayı anlatman gerektiğini ama Çağrı’yla arabadayken yaptığım görüşmeyi gözden kaçırman gerekiyor.”

Bacaklarımı kendime çekerek kollarımı etrafına doladım ve başımı geriye yasladım o an. Çenemi de hafifçe kaldırdığımda, tam karşımdaydı. Yüzlerimiz paraleldi. “Neden?”

“Nedenini biliyorsun.”

Omuz silktim. Yaramaz bir çocuk gibi davrandığımı biliyordum o an, sadece kendime engel olamıyordum. “Raporlamamı istemiyorsan neden yanımda yaptın görüşmeyi?”

“*Güven* deniyor buna, birinin seni hayal kırıklığına uğratmayacağına dair duyduğun eminlik. Ayrıca *ne düşündüğüme dair bir fikrin olsa iyi olur*, diye düşünmüştüm.”

“*Hiçbir şey*, sana duyduğu hisler dâhil, hatırlamayan eski sevgiline *güveniyor* musun?” Ayrıca gıcıklık yaptığımı da biliyordum ama *yine*, kendime engel olamıyordum.

Alaycı bir şekilde tebessüm eder gibi oldu önce, fazla ukala görünüyordu böyle. “İstediğin kadar hatırlamıyor ol. Bana nasıl baktığını görüyorum.”

Kaşlarım havalandı istemsizce, gerçekten de öyleydi. Ukalanın tekiydi. “Öyle mi? Nasıl bakıyormuşum?”

“Tanıyorsun beni. O güzel kafanın içinde bana dair tek bir anı olmasa dahi tanıyorsun. Vücudun tepki veriyor. Kelimeler sen engel olamadan ağzından dökülüyor. Şu an bile kendine engel olamıyorsun, olamıyorsun çünkü öfkелisin. Bana dair hiçbir hatıran yok. *Hiçbir şeyin yok bana dair,*” diye cevapladı Pamir. Kalın sesi ve gözlerimi esiri altına almış acı kahveleri birleştğinde kendimi önünde, dizlerimin üzerinde, *esir* hissediyordum. Tıpkı benim gibi başını geriye yaslamıştı ve her yutkunduğunda, boynundaki âdemelmasının hareketine kayıyordu gözlerim ama ondan başka bir yere bakamıyordum. Ne zaman kadraja girse, hiçbir zaman başka bir yere bakamamıştım sanki hayatım boyu. *Lanetlenmişim.*

“O kadar uzun zamandır hayatının bir parçasıyım ki; o kadar uzun zamandır yerim var ki hayatında... Ne zaman karşına çıksam, kim olduğuma ya da geçmişimize dair sıfır bilgiyle bile, henüz uyuşturucuyu yeni bırakmış bir bağımlı gibi tepki veriyorsun. Vücudun hayatta kalma moduna giriyor, *maddeyi* istiyor. *Bağımlı* olduğun maddeyi. Yalnızca resmin içine girdiğimde tedaviye yanıt veriyorsun, yalnızca seninle tanıştığımda bir şeyleri hatırlamaya başlıyor ve yaşamaya karar veriyorsun. Ama fazla hızlı gidiyorsun, fazla fütursuz ve riskli... Sonra her şey başa sarıyor. Ben de seninle başa sarıyorum. Kısır bir döngünün içinde sıkışmış gibiyiz ve bunun farkındasın. Ben uzun zamandır öyleyim, sen bir süredir yine ve yeniden farkına varıp... Her farkına vardığında acısını benden çıkarmaya başlıyorsun,” diye devam etti lafına, dirseklerini dizlerine yaslayarak öne eğilirken. “Yani, evet. Sana güveniyorum. Bu hâlinle bile canımı gerçekten sıkabilecek hiçbir şey yapmazsın.”

“Çok eminsin bakıyorum,” diye homurdanarak, yan koltuğun masasındaki su şişelerinden birine uzanmak için ayağa

kalktığımda her hücremle *haklı* olduğunu biliyordum ama zaten sorun da buydu. Haklıydı ve ben bundan nefret ediyordum. *Neden?*

Ardından, bir adım atamadım ki kolumdan yakaladığını hissettim ve beni nereye çektiğine bakmak için omzumun üzerinden döndüğüm an kendimi üzerine düşerken buldum. Şaşkınlığın etkisinde, dengemi sağlayabilmek için omuzlarına tutunmuştum ve bacaklarım da sarkıyordu çünkü *evet, kucağında* oturuyordum.

“Neden benimle savaşıyorsun?”

Aşkta kazanmak yoktur.

Talya'nın sözleri zihnimde yankılanarak tekrar etmeye devam ederken yüzlerimizin arasında en fazla bir karış mesafeyle, acı kahvelerine ilk defa bu kadar yakından iyi bir ışık altında bakabildiğimi düşünüyordum o an. Bir anda susamıştım ama herhangi bir şeye değil, *kahveye*. Taze çekilmiş. Kokusu burnumdaydı... Aslında kokusu burnumda olan şey tarçınlı salepti de. Bu nasıl bir paradokstu böyle?

Neden benimle savaşıyorsun?

Ama farkındaydım. Bilmediğim şey, onun da farkında oluşuydu.

“B... Bilmiyorum,” diye mırıldanırken o kadar dürüsttüm ki kekelemiştim ve bundan nefret etmişim. Kekelemek insanı zayıf hissettiriyordu. Halbuki bir dakika öncesine kadar güçlü olan bendim. *Savaş hesabı yapıyordum*. İnanamıyordum düşüncelerime. Hakim olamıyordum da. Neden savaşıyordum?

Gözlerimin içine bir süre, öylece baktı; ardından bir şeyi fark etmiş gibi kısıldı gözleri. “Bana kızgınsın. Neden?”

Öyle miydin?

“Ben...” *Kızgınım evet, neden?* Ama ona bu kadar yakın bir mesafedeyken düşünmek zordu, özellikle de böylesine zor bir cevaba sahip bir soruyu. “Bilmiyorum.”

Bir insan nasıl dümdüz eşofmanlar içinde bu kadar gözalıcı olabilirdi? Cilt bakım rutini mi vardı da böyle kadife görünüyordu teni? Kaşlarını tarıyor muydu mesela? Kirpiklerine yağ mı sürüyordu? *Ne vardı gözlerinde?* Basit, bir çift kahverengi göz işte... Peki bu *basit* kahverengi kısık gözleri bu kadar özel yapan neydi? Saçlarının rengi neden denense boyalarla tutturulamayacak kadar eşsiz bir ton gibi geliyordu gözüme? Neden, *neden* gözlerimi omuzlarından boynuna, çene hattına ve elmacık kemiklerine değdirmeden bakamıyordum gözlerine dümdüz sanki bütün yolu ezberlemem gerekirmiş gibi? *Neden* beni yeterince görmezden gelirse ve yeterince uzun bakarsam ona uzaktan, tenine değen birkaç parça kıyafeti bile kıskanabilecekmiş gibi hissediyordum?

Çünkü bir parçası hâline gelmek istiyordum, kolay kolay vazgeçemeyeceği bir uzvu. Gözleri mesela. Elleri. *Kalbi*. Yerine bir başkasını kolay kolay koyamayacağı bir şey. *Herhangi bir şey*. Bu delilikti.

Ona kızgın değildim, *dışarıda* oluşuma kızgındım. *Yeterince içeride* olamayışına.

Ve her zerremle biliyordum; sevmek başka, aşk başka, *bu* başka bir şeydi *içimdeki*. Obsesyon. Takıntı. Zehir. *İntihardı bu*.

Bir bacağımlı kırıp kendime doğru çekerek vücudumu ona çevirdiğimde, kendime çektiğim bacağım onun karnına değiyordu ve diğerini de yanıma almıştım. Böylelikle omzundaki elimden birini ensesine yaslayarak yüzlerimiz arasındaki bir karışı da yarı mesafeye indirmiş, doğrudan gözlerine kendime bile açıklayamadığım bu hissi itiraf edermişçesine bakıyordum. Savaşmak, savaş hâli; yalnızca felaket getirirdi. Biriyle savaşıp kazandığınızda karşı tarafı kaybettiğiniz anlamına gelirdi bu, savaş kim tarafından kazanılırsa kazanılsın. Talya kendisiyle olan savaşı kaybetmiş ve aşkıyla olan savaşı kazanmış olabilirdi, benim savaşmaya niyetim yoktu.

“Nasıl tanıştık biz?”

Birkaç saniye sessizlik oldu. Boştaki elinin birini belime diğerini üst bacağıma yasladığını hissettim; gözlerime bakıp ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu ve bu çok belliydi ama soruyu sorduğum an rahatlamışa benziyordu.

“Sana defalarca kez anlattığım gibi, okul yemekhanesinde çarpıştığımızı söyledim çünkü uzun zamandır benden hoşlanıyordun ve bu konu hakkında bir şey yapmanı isteyen Nisan seni üzerime itmişti ama bu bir *yalan* olurdu.” Belimi okşarcasına hareket ettirdiği eli, karnımı göğsüne yaslamama sebep olmuştu çünkü beni daha da çekmişti kendine. Sanki buna fırsatı olduğu müddetçe aramızda bir karış da olsa bırakmak istemiyordu.

Yani haklıydım. Önce ben sevmiştim.

“Yeni taşınmıştık. Küçüktüm ve hiç arkadaşım yoktu, canımın çok sıkıldığını hatırlıyordum evde. Bir gün öğleden sonra sahile doğru yürüdüm ve hayatımda gördüğüm en güzel saçlara sahip kızı gördüm orada. Yüzünü göremedim. Bu yüzden tekrar gittim ertesi gün, orada olup olmayacağını görmek için. Oradaydı. Ertesi gün de öyle. Ertesi gün de... Saat 5'te. Her gün. Oradaydı. Sonra bir gün yüzünü görmek istediğim için önünden geçmeye çalıştım. Basketbol sahalarının önündeki banka oturup içeride oynayan çocukları izlemeye başlamıştı. Ben de yanına gidip tanışmak yerine, dünyanın en ilkel hareketini yaparak sahanın içine girdim, basketbol oynayan çocuklarla tanıştım ve onlarla oynamaya başladım oracıkta. *Beni* izlesin diye.”

Sanki lafının bitmesini bekliyormuşçasına bir tutam kulağımın arkasından kurtularak önüme düştüğünde gözleri saçlarıma kaydı. Saçlarımı seviyordu. Bunu görebiliyordum.

Bana dair gördüğü ilk şeydi saçlarım.

“Beni izlediğini biliyordum,” dediğinde gözlerim kısıldı. Yumuşak saçlarının arasında gezinen parmaklarımın hareketi

durdu bir an. İster istemez düşünmüştüm, tek düşünebildiğim buydu, *onu izlediğimi biliyordu*. Hatırlamalıydım. Kendimi hatırlamalıydım. Çünkü bu bir *itiraftı* ve ben, benim için ne kadar önemli olduğunu hissedebiliyordum.

“Beni izlediğini biliyordum. O kız, *yan evdeki*. Beni izliyordu. Sanki her zaman gözleri üzerimdeydi. Garajın önündeki, babamın pota astığı elektrik direğine biraz yaklaştığımda basketbol topunu almak için; çaktırmadan çitlerin arasından beni izleyen bir çift göz onunkilerdi ama fark eder etmez tüymüştü. Yakalanmadığını mı düşünüyordu? Bir gün, o eve yaklaşan aracı gördüğümde ve içinden büyük bir kadınla adam çıktığında, basketbol topumun üzerine oturmuş onları izliyordum. Tek dileğim aracın içinden bir çocuk daha çıkmasıydı. Tercihen, erkek. Çünkü kızlar basketbol oynamaktan nefret ediyorlardı ve benim yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı oynamak için.

“Ayağındaki tozlanmış Converselerini hatırlıyorum Nil,” diye mırıldandığında gözlerinden saniyede kaç duygu geçiyordu bilmiyordum ama her birini ardı ardına hissediyordum göğsümde, sanki orayı kurşuna dizmiş gibi. “Ayağındaki tozlanmış Converseleri, bol kot pantolonu, *Marvel* tişörtü ve kot ceketiyile arka koltuktan atlayarak indiğinde neredeyse şansımın yaver gittiğini düşünmüştüm; ta ki başına göre fazla büyük olan şapkanın içine sıkıştırdığı upuzun, Rapunzel saçlarını görene dek. Marketten dönen komşularımızın bir kızı vardı. *Harika. Gidip Barbielerimi alıp geleyim*, diye içimden geçirdiğimi bile hatırlıyorum.

“Ama bu kız *Barbielerle* oynamıyordu. Aslında bakılırsa, arkadaş olacağını düşündüğüm bütün kız gruplarından uzak kalmıştı okula geldiği dönem boyunca. Annemin onu doğum günü partime çağırdığını öğrendiğimde nihayet ağzından bir kelime duyabileceğimizi düşünmüştüm ama hediyesini diğer paketlerin yanına koyup pastadan biraz yemiş ve ortadan kay-

bolmuştı bir saat içinde.

“Beni izlediğini biliyordum. Ne zaman potada basketbol oynamaya bahçeye çıksam kafası mutfaklarının camında belirliyordu önce, ardından aramıza yeterince mesafe koyabileceği ve onu göremediğimi düşündüğü bir yer bulup orada konuşlanıyordu. Neden bunu yaptığını bilmiyordum. Başlarda garip bir kız olduğu için arkadaşı olmadığını ve benimle arkadaş olmak istediğini düşünmüştüm ama zamanla anlamıştım ki o bunu tercih ediyordu ve benimle arkadaş olmak istediği falan yoktu çünkü ne zaman yanına yaklaşmaya niyet etsem kalçasına motor takmış gibi bir hızla ortalıktan kayboluyordu.

“Saçları nasıl o kadar uzundu? Hiç kesmemişler miydi? Özge, kuzenimden biliyordum; ne yaparsa yapsın kabarık ve korkunç duruyordu uzun saçlar ama onunkiler hep dümdüz, parlak ve ipek gibiydiler. Sanki başında her zaman saçlarını düzelden birileri varmış gibi. Rüzgâr bile dokunamıyormuş gibiydi saçlarına,” diye devam ettiğinde saçlarımın arasında parmaklarını hissettim. Acı kahveler bir anlığına kendine doğru uzattığı parmaklarının arasından kayan saçlarıma çevrilmişti. “Parmaklarımın arasında nasıl hissettirirdi?”

Ağır ağır dövüyordu kalbim göğsümü. Aslında söyledikleri bu kadar güzel şeylerken nasıl içimde bir yerin bu kadar acıya bildiğine dair bir fikrim yoktu. Yanan ve ıslanan gözlerimi de hissedebiliyordum ayrıca.

“Ama sonra, okul hayatımın yarısını kapladı ve diğer yarısını da basketbol aldı. Sayamayacağım kadar çok arkadaş edindim, hangi köşeyi dönsem bir başka kızla tanışıyordum. Ne zaman yemekhanede tabağımı kaldırsam altından peçeteye yazılmış bir telefon numarası çıkıyordu. Serviste yanımdaki koltuğu her zaman güzel bir kız kapıyordu. Hafta sonlarımı yettiremiyordum arkadaşlarıma. *Unuttum*. Yan evdeki ipek saçlı, sessiz kızı unuttum zamanla. *İlk* ben unuttum Nil.” Gözlerini kaçırdı bir-

kaç saniyeliğine. “Ben popülerleştikçe sen silindin sanki, kayboldun gözlerden. Sahile neden gittiğimi unuttum. Kahveden *neden* nefret ettiğimi unuttum. *Kimin için* basketbol oynadığımı unuttum.”

“Sanki cebinde bir avuç taşıyormuşsun gibi kokuyorsun o *aptal* kahvenden,” diye homurdandığında neredeyse emindim, *aslında kahveyi seviyordu*. “Küçük bir kız çocuğuyken bile, kokunu nasıl hatırlayabilirim? Koridorda karşılaştığımız için mi? Bana çarptığından mı? Yanımda indiğinden mi merdivenleri?” Başını iki yana salladı hafifçe, kaşları çatılmıştı. Sanki kendiy-le kavga ediyordu. “Dünyanın en çok tüketilen içeceği, nerededikilsem illa biri içiyor ve ben *maruz* kalıyorum. Nereye gidersem gideyim sana *maruz* kalıyordum. Saçlarının rengi bile aynı. Gözlerinin rengi bile *aynı*. Nefret ediyordum. Neden, bilmiyorken bile. *Hatırlamıyorken bile*.”

“Nasıl...” Yutkundum, kurumuş dudaklarımı ıslattım dilimle. Doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordum. “Nasıl hatırlıyorsun bunu şimdi? Unutmuşken?”

“Üzerinde denedikleri bir tür zihin terapisi vardı,” diye mırıldandı. “Sende sonuç vermiyordu çünkü zihnini kapatıp uyanıyordun koltukta uzandığın yerden, yaşadığın travmadan dolayı. Ben denemek istedim.”

“Neden?”

“Neden böyle olduğumu öğrenmek için.”

“Neden böyleymişsin?” diye sordum fısıldarcasına, dudaklarına doğru.

Tembel bir tebessüm geçti yüzünden, saçlarımı omuzlarımdan arkaya atan eliyle boynumu kavradığında. Başımın pozisyonunu değiştirmişti. Ardından “Takmışım kafayı sana,” diye fısıldadı o da, sıcak nefesi yüzüme çarpıyor ve tenimi okşuyordu. Otuz iki diş sırtımama engel olamıyordum. “O zaman da, şimdi de.”

Her seferinde.

ÜÇÜNCÜ KISIM

Beni olmadığım bir şeye sivrilttin.

Alnıma batan minik iğnelerin ne olduğunu anlamam için gözlerimi açmam gerekiyordu ama fazla derin bir uykuya çekilmiştim ve zihnimi berraklaştırmak zordu bu yüzden ben de ne olabileceğini düşündüm bir süre. Koltukta mı uyuyakalmıştım? Benim koltuğumun kumaşı bu kadar sert olamazdı. Belki sehpanın üzerindeki bitkinin yaprakları fazla uzamıştı ve dalı kırılıp alnıma düşmüştü. Dikenleri mi vardı ki bu bitkinin? Neydi ki zaten onun adı?

Ding sesini duydum, biraz olsun beni kendime getiren. Derin bir nefes alıp kıpırdandım istemsizce ama fazla hareket edemiyordum. Sanki koltuk daracık bir kutuydu ve ben içine hapsolmuştum. Uykum ne zamandan beri bu kadar ağırdı ki benim?

Yaklaşan topuklu sesleriyle birlikte huysuzluğum meydana çıkarken koltuğun kıpırdadığını hissettim. *Yok artık.*

Deprem mi oluyordu yoksa?

“Vaov,” diye bir ses duydum, bir kadın sesi. Epey şaşkındı. “Ne zamandan beri modellerle takılıyorsun ve eve atıyorsun?”

Koltuk kısık bir sesle konuştu. “Bunu o uyanırken de tekrar eder misin? Senden hoşlanması lazım.”

“O neden ki?” diye sorduğunda kadın, bir bacağımanın örtünün üzerinde olduğunu ve muhtemelen şortumun kalçama kadar çıkmış olduğunu düşünüyordum. Hafif üşümüştü tenim.

“Neyse... Şimdiye koşudan dönmüş olman gerekmiyor muydu anlamadım...”

“Mutfakta beklersen... On dakikaya hazır olurum.”

Koltuk Pamir’di, ben üzerinde yatıyordum ve evde epey seksi bir ses çıkaran topuklular giymiş bir kadın vardı. Üstelik Pamir on dakika sonra onunla birlikte çıkacaktı. *Benden kilometrelerce uzakta bir şehirde, bambaşka bir hayatı vardı ve ben o hayattan bi’haberdim.*

Gerçekleri kabullenme vakti oluyordu bu sanırım.

Topukluların sesinden kadının uzaklaştığını anladım ama gözlerimi açmadım.

Ama “Uyanık olduğunu biliyorum bu arada,” dediği an, ondan komut bekliyormuş gibi açıldı gözlerim ve başımı hafifçe geriye atarak yüzüne baktım. Alnıma batan minik iğneler, kirli sakalıydı. *Amatör müsün kızım?*

“Hayatında ne kadar çok kadın var.”

Otuz iki diş sırttı yüzüme. “Seviyorlar beni galiba.”

Elim hemen arkamdaydı ve yerde bir yastık vardı. Fark ettirmeden aldığım yastığı şak diye kafasına geçirdim doğrulduğum an ve örtüyü üzerimden atarak kalktım koltuktan. “İyi. Takılın siz.”

“Katılmak istersen her zaman yerim var senin için,” diyerek yastığı suratından çektiği gibi dirseğinin üzerinde doğruldu. Sabah saçından nefret ediyordum. Şişmiş gözlerinden ve dudaklarından da nefret ediyordum.

Bir anda tepeme çıkan sinirim sonucu orta sephanın üzerindeki meyve bıçağını elime aldığımda parmağıma sürttüm ve ona gülümsedim. “Enstitü’de en iyi olduğum konu atıcılıktı. Ok değil, *bıçak*. Hiç hamlamadığımı kanıtlamak isterim...”

“Ay ayyy ayyy! Öyle şeyler yapmıyoruz!” diye bağırdı bir anda mutfaktan çıkagelen kadın, şok içinde elimdeki bıçağa bakarak. Kadın dediğim kadın da en fazla yirmi yedi yaşındaydı.

Yaşlı kız. Genç kadın. Yaşını büyük söylüyordum. Bizden pek büyük durmuyordu. Üstelik omuzlarına kadar gelen oldukça güzel kumral saçları vardı. Kocaman kahverengi gözlerine yaptığı hafif makyajı ve ütülü kıyafetleriyle ne kadar iyi görüldüğünü düşündüm istemsizce. *Başka bir tür* gibiydi.

“Öyle şeyler yapmıyoruz,” diye tekrar etti gergin gülümsemesiyle, kaldırdığı ellerini indirerek avuçlarını kumaş pantolonuna sildikten sonra. Sanırım korkmuştu. “Milyon dolarlık suratını çizmiyoruz,” diye devam etti ardından, Pamir’le aramda bakışlarını dokurken. Pamir kocaman bir sırtışıla başını kadına çevirerek gülmüş ve ardından bana dönmüştü.

“Peki ama ya hak ediyorsa?” Sol elimi belime yaslayıp ağırlığımı da sol ayağıma verdiğimde, havada salladığım bıçakla bir deli gibi görüldüğüme emindim o an.

“Etmiyordur hak. Ne yapmış ki? Adam mı öldürmüş? Çalıp çırpılmış mı? Ne yapmış? Top oynuyor sadece bu adam!” Neredeyse sağ ayağını burkuyordu panik duruşunu düzeltirken, o kadar sakar görünüyordu ki insanın sempati beslememesi imkânsızdı. Ayrıca çok hızlı konuşuyordu. İnanılmaz panik olmuştu. Gözlerini kırptırdı birkaç kez ardı ardına yutkunarak. Boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı ardından. Sanırım fazla tepki verdiğini düşünmüştü şimdi de. Yüzüne bakıp duygularını okumak fazla kolaydı.

“Yani siz menajeri misiniz şimdi?” diye sordum kendi kendime, yanaklarıma kadar ulaşmış sıcaklık beni terk ederken ben de bıçağı masanın üzerindeki meyve tabağına geri bırakmıştım. Pamir anladığımı fark ettiği an hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle geriye yaslandı ve saçlarını düzeltti. Sanırım daha fazla drama bekliyordu. Tabii ki onu apaçık kıskanıp saldırganlaşmam hoşuna gidiyordu, her zaman gitmişti.

Genç kadının gözleri kısıldı bir an, bakışlarını Pamir’in kafasının arkasıyla benim yüzüm arasında dokudu bir süre anlam

vermeye çalışırcasına. “Özge’nin saçları en son bu kadar uzun değildi ve kesinlikle kuzeninle sarmaş dolaş uyuyacağını düşünmüyorum.” Kesinlikle sesli düşünüyordu. “Annen de bu kadar genç değildir...”

Pamir esnedi ayağa kalkarken, ardından “On dakika,” diye mırıldandı genç kadına doğru kolunda saati varmış gibi bileğine dokunarak işaretparmağıyla ve merdivenlerden çıkarak gözden kayboldu.

Kendimi nasıl tanıştırmam gerekiyordu? *Başının belası* diyebilirdim kısaca. *Hayatını mahveden kız? Hiç ya öyle aramızda bir şeyler olmuştu lisede...* Falan. *Arkadaşıyım. Bayağı yakın. Eeennn yakın benim. Toto ve don.*

“Nil ben,” diye mırıldandım ellerim iki yanımda, öylece olduğum yerde dikilirken. Kendime verebileceğim başka bir sıfat, kendimi tanıtabileceğim başka bir kalıbım yoktu onun hayatında.

Nil.

Sadece Nil.

Kısa ve öz, basit bir adım var.

Genç kadın dudakları kapalı bir şekilde tebessüm etti gözlerini üzerimden ayırmadan. “Ayşenaz. Memnun oldum.”

Bir süre birbirimize baktık öylece. İnsanların menajerleri ya popüler ve güçlü kişiler olurdu ya da etrafından, güvendiği ve bu işlerle uğraşabileceğini bildiği birileri. Bildiğim kadarıyla Pamir’in arkadaşı değildi önceden, bu kadar genç bir yaşta da onun menajeri olabilecek bir başarıya ulaştığını da düşünmüyordum ama. Sadece düşünmeyi kesip sorsam olmaz mıydı? Sorabileceğimi de düşünmüyordum. Alacağım cevaptan mı korkuyordum yoksa kızı samimi bulduğum için bu sefer de kendime mi sinir olmuşum? Neden bu eve geleli 24 saat dolmamasına rağmen çatkapı evin içinden genç ve güzel kızlar çıkıyordu habire?!

Garip bakışmamız, merdivenlerden gelen adım sesleriyle son bulduğunda omzumun üzerinden dönüp bakışlarımla izledim adımlarını. Üzerinde siyah bir lakos ve siyah bir kumaş pantolon

vardı; elinde ise telefon, cüzdan, araba anahtarı... Dağılmış saçlarını düzeltmişti. Niye düzeltmişti ki? Ben dağıtmıştım.

“Ne güzel anlaştınız,” diye mırıldandı ikimiz arasında gergince bakışlarını gezdirdikten sonra telefonunun ekranındaki bir bildirimi kontrol ederken. Ardından hâlâ bana bir şey söylemediği için ters ters baktığımı fark etmiş olmalı ki yanıma doğru yürüdü ve kolunu belime sardıktan sonra kafamın üzerini öptü. “Takım için kişisel bir fotoğraf çekimi var. Ardından spor salonuna geçeceğim. Akşama kadar evde sıkılmazsın herhalde?”

Kafamı öptüğü için sinirlenme hakkımı, dün gece üç oda bir salon büyüklüğündeki rahat yatağından kalkıp koltukta yanına sığıştığımda kaybettiğimi bildiğim için tek tepkim bakışlarımı indirmek ve boşluğa bakmak oldu birkaç saniye. Ben ne sormam gerektiğini, ne söyleyeceğimi daha toparlayamamıştım kafamda ki Pamir’in aslında veda etmek için yanımda durduğunu ve menajeriyle birlikte asansöre yöneldiğini fark ettim. Ne söyleyecektim ki? *Gelirken ekmek al mı?* Olması gereken bir yer vardı ve benim olmam gereken yer de burasıydı; bir gökdelenin tepesinde, dört duvar arasında, *yalnız ve güvende*.

Seni anlıyorum Rapunzel.

Bir süre koltukta oturup etrafı izledim ve ne yapacağımı düşündüm. Bir noktada şu an ne yaşandığını idrak etmem gerekiyordu ama idrak reseptörlerim son birkaç yılın ardından muhtemelen alarm verdiğinden bu kadar tepkisizdim. Çağrı’yı aramak istedim ama telefonumun Smirna’da olduğunu fark ettim bir kez daha, sonra buradan çıkamayacağımı çünkü eğer çıkarsam da giremeyeceğimi... Bir ara Kaan’ın aynanın önüne bıraktığı kartı hatırlayıp yerimden fırladım heyecanla ama kart artık orada yoktu. Yani gerçekten hapistim.

Midem kazınmaya başladığında buzdolabını karıştırdım, her ne kadar karıştırılabilecek bir durumda olmasa da tamamen doluydu ve her şey, her şeyi aynı anda görebileceğiniz bir şekilde

yerleştirilmişti. Bunları kim yapıyordu? Pamir'in maydanozları yıkayıp kurutarak bir kabın içine yerleştirdiğini hayal edemiyordum açıkçası. Bunun için vakti var mıydı bile?

Etrafa baktım. Belki de menajeri, kişisel bir menajerdi aynı zamanda. Kravatını o seçiyordu. Akşamları yorgun argın bir maçtan ya da davetten döndüklerinde kollarını sıvayıp yemeği o hazırlıyordu ve birer kadeh şarap eşliğinde, mum ışığında yiyorlardı. Erkek arkadaşı ya da ailesiyle bir sorunu olduğunda hatta, burada kalıyordu belki de. Muhtemelen Pamir'in seyahat için valiz hazırlamaya vakti olmuyordu çoğu zaman ve Ayşenaz'ın elleri Pamir'in iç çamaşırı çekmesinde geziniyordu?

Git bi' su falan iç. Ruh hastası.

Kendime sıcak bir yulaf kâsesi yaptım. Koltuğa geri dönerek oturup battaniyenin altına girdim ve televizyonun kumandasını buldum. Kanallarda bir şey yoktu bu yüzden uygulamalardaki filmleri karıştırıp bir tanesini açmıştım. *Yaşam Kürü*. Film, İsviçre Alpleri'ndeki gizemli bir sağlık merkezinde geçiyordu ve her ne kadar film, insanlara uygulanan tedavilerin aslında hiç de görüldüğü gibi olmadığını gösteren gizemli bir konuya sahip olsa da benim tek düşünebildiğim Soyhan'ı ne kadar özlediğimdi çünkü ekranda gördüğüm manzaralar, bana memleketimi hatırlatıyordu.

Soyhan'da doğup büyümüş birinin İstanbul'u sevmesi için şehrin neredeyse dışında, daha ormanlık bir bölgede yaşıyor olması gerekirdi ama o zaman da gerçekten İstanbul'da yaşıyor olur muydu? Buranın trafiği, insan kalabalığı, kaosu hiçbir yerde yoktu... Bir ağaç görmek için beş kilometre yol yürümek zorunda kalabileceğiniz bölgeleri vardı. Herkes ve her şey, aynı anda, her yerdeydi.

Pamir'in espresso makinesi vardı.

Bir süre önünde dikilip uzaylı görmüş gibi izlediğim, oldukça profesyonel bir makineydi hem de. Aslında şaşırmamam gerekiyordu. Kahveden nefret eden bir adama göre evine fazla

olduğunu biliyordum ama sonuçta hayatının bir bölümünde bir kafede işe başlayıp baristalık yapmıştı değil mi?

Senin için değil mi?

Belki de çıkıp katili ben avlamalıydim. Burada kaldığım her gün ona daha fazla bağlanacağım aşikârdı. Şimdiden köşesinde çürümek istiyordum koltuğunun, kendime seçmiştim bir köşe. Önceden neden bu kadar kolay gelmişti çekip gitmek tek başıma? Nasıl yapabilmiştim?

Beni yaptığım şey için hiçbir zaman affetmeyeceksin, değil mi?

Tablet.

Üst katta, masanın üzerinde bir tablet olduğu aklıma geldiği an merdivenlerden çıktım hızlı adımlarla. Kendimi fazla heyecanlandırmamaya çalışıyordum çünkü şifresi olabilirdi ama... Yoktu. Zafer ifadesiyle tableti alıp yatağın üzerine devrildim ve karıştırmaya başladım. Hiçbir oyun yüklü değildi. WhatsApp yüklüydü. Instagram yüklüydü. Üzerine tıklarken düşünmedim bile.

99.999+ bildirimi gördüğüm an ekrana gözlerimi kırptırarak bir süre bakmak zorunda kalmıştım ama hayır, idrak reseptörlerim hâlâ çalışmıyordu. “Siz yokken ben vardım,” diye homurdandım profiline girdiğim an milyon takipçi sayısını gördüğümde, ekşi bir suratla. Eğer burada bir yerde kamera varsa ve beni daha sonra izleyecekse her şeyi inkâr edecektim o yüzden hareketlerime hâkim olmaya çalışıyordum ama umarım sesimi de kaydetmiyordu.

Yaklaşık yirmi gönderisi vardı ve hiçbirini kendi çekmiş gibi görünmüyordu. Hesabını da bir yıl kadar önce açmıştı. Bu hesabın kontrolü Ayşenaz’da olabilir miydi? Mesajlar kısmında da yalnızca markaları etiketleyerek paylaştığı birkaç eski hikâyenin bildirimi vardı.

İstekler kısmına girip rasgele birine tıkladığım an bulanıklaştırılarak gönderilmiş fotoğrafın çıplak bir kadına ait olduğunu anladığım gibi elimle gözlerimi kapattım ve fazla dramatik sayı-

labilecek bir şekilde yatakta yuvarlandım. Vazgeçmiştim. Instagram'ı karıştırmaktan vazgeçmiştim.

WhatsApp'ta yalnızca bir mesaj geçmişî görünüyordu, o da Kaan'laydı. Sanırım hiçbir mesajlaşmasını tutmuyor, hepsini siliyordu çünkü Kaan'la da bu sabah daha yeni konuşmuştu.

Kaan: Abi çok ayıp oldu kıza ya

Pamir: yapma ya?

Kaan: Gömlekle kovmak falan

Pamir: gavat herif bir de Elsa'dan bahsediyorsun?

Kaan: O havada olmadı yani. Ben geliyordum almaya

Pamir: taksi çağırdım bindi gitti ayıp falan olmadı

Kaan: Hayatımın aşkı biliyorsun değil mi?

Pamir: başkasına âşık ol

Kaan: Sanki seçebiliyoz da

Pamir: seçsen onu mu seçerdin?

Kaan: Sen kimi seçerdin?

Pamir: ben pişman değilim

Kaan: Ben de değilim

Pamir: aptal

Kaan: Sensin aptal. Her boşlukta şehir değiştirip sapık gibi uzaktan izleyen ben miydim hayır ben sevgilimin yanımdaydım

Pamir: iyi

Kaan: Piç

Her ne kadar atışmalarına aptal gibi kocaman sırıtsam da, gözlerim aynı harflerin üzerinden geçiyordu bir süredir. *Her boşlukta şehir değiştirip sapık gibi uzaktan izleyen ben miydim.* Tableti kapatıp sırtüstü uzandığım yatakta bir süre tavanı izledim.

Beni yaptığım şey için hiçbir zaman affetmeyeceksin, değil mi?

Koca bir savaş yeriydi aslında kafamın içi ve çarpışıp duruyordu her şey. Neden kendime gelemediğim açıkça belliydi. Benim yüzleşmek istemediğim, kendime hiçbir zaman gelememe ihtimalimdi.

Nasıl başladığını ve bu kadar büyüdüğünü açıklayamazdım

aslına bakılırsa, biri şimdi karşıma geçip sorsa. İlk ne zaman başlamıştım mesela merdivenleri saymaya, okulda, o ilk kata adım attığımda ve ben en üst kattan inmeye başladığımda, sanki bir yabancıymış gibi, *öylece yanından geçip gitmek için sadece*. İlk ne zaman nefesimi tutmuştum ve almayı unutmuştum o aptal suratını yakından gördüğümde? Hangi cesaretle odasına tırmanıp yastığını çalmıştım ilk kez? Hiç korkmamış mıydım gerçekten yerin dibine peşinden inerken?

İnsan kalbinin ilk nerede attığını unutmuyordu ama geri kalanını bir ayyaş gibi hatırlıyordu yıllar geçtikçe. Günlükleri mi okumalıydı baştan yoksa tavanı mı izlemeliydi öylece, saatlerce? Sevmek yeni açılmış bir yara gibiyse, unutmak dikişiydi. Hayır. Sevmek güzel bir şeydi. Âşık olmak yara gibiydi. Hastalık gibiydi. *Kanser gibiydi*. Akıllı insan severdi, ben âşık olmuştum.

Aklıma gelen fikirle Whatsapp'ta Nisan'ın numarasını buldum ve ona mesaj attım. Pamir'in mesajları göreceğini biliyordum, böylece nerede olduğumu da bilecekti. Sorun olmazdı değil mi? Sorumlu davranıyordum.

Pamir: Nisan selam. Nil ben. İstanbul'dayım. Müsaitsen bir kahve içelim mi?

Nisan: Selam Pamir. Nil'in telefonu nerede?

Bir an sessizlik oldu. Ardından bir mesaj göndermişim gibi yazı belirdi ekranda. Pamir de chat'teydi.

Pamir: kaybetti.

Hiç de öyle olmamıştı ama itiraz edecek değildim, öteki türlü Nisan'a neden telefonumu aldıklarını açıklamak zorunda kalırdım ve istediğim son şeydi Nisan'ı da bu dünyaya çekmek.

Nisan: Neredesin Nil?

Pamir: Pamir'in evinde.

Nisan: Bir saate işten çıkmış olacağım, seni kapıdan alırım. Bff'in resmi olarak araba sürebiliyor ve yeşil bir Vosvos sahibi ;)

Pamir: oleyyyyy

Başımı geriye atarak kahkaha attım. Son mesajı ben yazmamıştım, Pamir yazmıştı.

Fazla vaktim yoktu, bu yüzden bavuldan hızlıca koyu renk bir kot pantolon çıkarıp boğazlı siyah kazağımı giyindim.

Kalın ceketim ve botlarımla birlikte saat tam beşte rezidansın önünde bekliyordum. Girişte tente vardı neyse ki, fazla heyecanlandığımdan havayı kontrol etmemiştim bile. Yağmur yağıyordu. Şemsiyeleri ve koca koca çantalarıyla birbirilerini pas geçip gidiyordu yabancılar, birbirlerinin yüzüne bakmıyordu hiç kimse. Bazıları telefonda, bazıları ellerinde kahve bardakları taşıyordu. Pamir gerçekten şehrin tam göbeğinde yaşıyordu. Ona fazlasıyla ters bir tercih değil miydi? Belki de seçim ona bırakılmamıştı. Belki de trafikten sebep, gitmesi gereken yerlere daha yakın bir konumda yaşamak istemişti. Mantıklıydı.

Önümden geçip giden kalabalığın içinden biri hemen önümde, bir başkasıyla çarpıştığında şemsiyesi kafama girmesin diye hızlıca geri çekildim; tam o sırada ayaklarımın ucuna düşen kırmızı zarf dikkatimi dağıttı. “Bunu düşürdünüz...” diye mırıldandığım sırada zarfı almış ve kalabalığın arasında çoktan kaybolmuş yabancıyı arıyordum gözlerimle ama yok olmuştu sanki, kalabalığın arasında tamamen kaybolmuştu. Belki de hâlâ oradaydı ve yürüyordu, bilmiyordum. Herkes koca kabanları ve şemsiyeleriyle aynı görüyordu. Herkes koyu renkler giyinmişti. Herkes *herkes* gibiydi.

Zarfin kırmızısı göğsüme bir ağırlık çökertti o an, ön tarafı boştu bu yüzden arkasını çevirdim üşümüş parmaklarımın ucunda. Kuzey Lisesi’nin mezunlar partisinin davetiyesi de kırmızı zarfta gelmişti.

Temkinli bakışlar attım bir süre etrafıma ama kimse şüpheli görünmüyordu. Kenarı ıslanmış zarfı üzerindeki biçimsiz kırmızı damgayı kırarak açtım, sembolün ne anlama geldiğini bilmiyordum. İçinden küçük bir kart çıktı. Kart ince bir çizgiyle ikiye bölünmüştü ve üzerinde iki isim yazılıydı.

NİSAN - PAMİR

s e ç

İsimlerin altında küçük bir kutu vardı ve en aşağıda seç yazıyordu.

Bütün bedenimi bir anda ele geçiren bir ateş, görüşümü bulanıklaştırdı o an. Zarfın içini bir kez daha kontrol ettikten sonra kartı içine tıkıp cebime sokmak zorunda kalmıştım çünkü kaldırımın önünde mint yeşili bir Vosvos durmuştu. Nisan buradaydı. Uzanıp camını indirdiği sırada tepkimi kontrol altına almaya çalışarak korkak ama hızlı adımlarla ilerledim ve kendimi Vosvos'un ön koltuğuna attıktan sonra sıkıca kapıyı kapadım. "Sür!"

"Ne?"

"Gidelim," dedim nefes nefese, sanki peşimden seri katil kovalıyormuş gibi. *Peşimden seri katil kovalıyordu.* Ortada bir canavar vardı ve *yakınılardaydı.*

"Nereye gidiyoruz?"

"Sadece sür!"

"Nil," diye mırıldandı Nisan anlamadığını belirten bakışlarla sağa sinyal vererek trafiğe girerken. "Sen iyi misin? Zaten dün akşam da bir anda Pamir'le buraya gelmişsin... Ben anlamadım," diye devam etti biraz ileride trafiği açılan caddede ilerlerken. "Telefonunu nasıl kaybettin?"

"Evde unuttum sanırım çıkmadan. Bilmiyoruz."

"Allah Allah ya... E peki..."

"Bilmiyorum, neden geldim... Gel dedi geldim." Gözlerim oldukça paranoyak bir şekilde, camdan, kaldırımda yürüyen insanları ve hatta yanından geçtiğimiz arabaların içlerini bile seçmeye çalışıyordu. *Önümden geçmişti.* Burada olduğumu biliyordu. Pamir'in evini biliyordu. Bir şekilde, aşağıda olacağımı da biliyordu. Nasıl? *Nasıl olabilirdi bu?*

“Tam senlik hareket,” diye homurdandı Nisan ağzının içinde. “Hiç şaşırmadım. Eminim öyle olmuştur. Piç kurusu nasıl senin derinin altına gireceğini biliyor.”

“Telefonunu kullanabilir miyim?”

“Tabii.”

Pamir’e yazdım. Arayıp Nisan’ın yanında konuşamazdım o yüzden mesaj atmak zorundaydım.

Nisan: Ben Nil.

Nisan: Az önce evinin önünde biri ayağımın ucuna kırmızı bir zarf attı. İçinden bir kart çıktı, Nisan’ı ya da seni seçmemi söylüyor. Kırmızı zarf, Pamir. Mezunlar partisinin davetiyeleri de aynı zarfla gelmişti

Pamir: sakin ol

Pamir: vardığınızda bana konum at

Nisan: Sen konum at biz yanına gelelim

Pamir: 📍

Hiç beklemeden konumu açıp Nisan’a uzattım telefonu ve “Buraya gidelim,” dedim boğazıma oturmuş yumruyu götürmesi amacıyla zorla yutkunurken. Boğazım kurumuştu. Birkaç kez öksürdüm, gözlerim yanıyordu. İyi değildim. Sanırım kalp krizi geçirmenin eşiğindeydim. *Hayatımda yeri olan iki pahabiçilmez insan.* Ayrıca kırmızı zarf ne anlama geliyordu?

“Nisan,” diye mırıldandım. Kırmızıda durduğumuz için ona doğru uzattığım telefonundan açtığım lokasyona çatık kaşlarla bakıp neresi olduğunu anlamaya çalışıyordu o sırada. “Mezunlar partisini kimin düzenlediğini biliyor musun?”

“Hayır ama Mine’nin organizasyon kısmında katkıları olduğunu duymuştum, balonların renkleri falan...” Ardından telefonu direksiyonun yanındaki bir aparata sabitledi, yol tarifini açmıştı. “Burası neresi tam olarak? Çok yakındayız ama kafe restoran tarzı bir yer değil sanırım...”

“Değil,” diye mırıldandım sırtım tamamen koltuğa yapışmış

bir şekilde, telefonundaki haritaya kısık gözlerle bakarken. *Sorun yok. Kimse ölmüyor. Sakin ol. Nisan yanında ve hayatta. Pamir yanında değil ama hayatta... Dır, yani. Hayattadır.*

O piç ya, ölmez.

“Sende Mine’nin numarası var mıydı?”

“Tövbe bismillah,” dedi Nisan o an, sanki şeytandan bahsediyormuşum gibi irkilerek. “Kızım daha yeni kurtulduk şimdi başımıza bir daha getirme şunu ya...”

“Sadece bir şey soracağım. İki dakikalığına arasam?”

Nisan son bir kez haritaya bakıp ekranda Mine’nin bilgileri açıkken telefonunu bana doğru uzattığında ellerimin ne kadar titrediğini görüp bana çatık kaşlarıyla bir bakış atmıştı. “Sen iyi olduğuna emin misin?”

“Olacağım,” diye mırıldandım ve Mine’nin numarasının üzerine bastım. Telefonu bir kez çaldı, ikinciye çaldı... Açtığı an hoparlöre almıştım.

“Alo kimsiniz?”

“Yalancıyı *dikmesinler* mi şimdi...” Nisan’ın lafı benim öksürmemle kesildiği an, Mine’nin “Yuh yavaş!” diye bağırışı yankılandı arabada. “Tamam ya, ne var Nisan?”

Sanırım az önce numarasını tanımazdan gelmişti rehberinde kayıtlı olmasına rağmen. Bu ikisinin ben yokken sürekli ortamlarda denk gelip atıştığına emindim, eskiden böyle laf atmıyorlardı birbirlerine. *Eğer en başından beri Nisan’la birlikte İstanbul’a okumaya gelmiş olsaydım hepsine tanıklık edeceğim atışmalar...*

“Benim, Nil,” diye mırıldandım boğazımı temizledikten sonra, telefona doğru. “Bir şey sormak için aradım, müsait misin?”

Bir an sessizlik oldu. Ardından Mine, *çenesini kaldırdığına ve omurgasını dikleştirdiğine emin olduğum Mine*; “Tabii Nil,” diye yanıtladı beni. Ciddileşmişti. Sanırım benim sesimi duymayı beklemiyordu.

“Mezunlar partisine yardım ettiğini duydum. Okul mu ayarladı her şeyi, biliyor musun?”

“Yani tabii, okul ayarladı ama sponsorlar halletti masrafları, yoksa bizim cimri Müdür tek kuruş harcamazdı okul bütçesinden. İlk defa yapmışlar ama beklenen ilgi ve katılım gösterildiğinden tekrar eder diye düşünüyordum.”

“Sponsorlar kim oluyor? Eski mezunlar mı?”

“Hayır. Aslına bakarsan tek bir sponsor var diye duydum. Muhasebeyle ortak çalıştığımız için tek bir hesaptan okul hesabına gönderilen yüklü miktarı bizzat gözlerimle gördüm. Ayrıca sponsorun bazı istekleri vardı; belli bir sene içinde mezun olanlar davet edildi, çoğu kişinin biletleri ve kalacakları oteli yine biz ayarladık çünkü bütçeye dahildi, davetiye kartlarının rengi; şekli, fontuna kadar belliydi...”

“Sponsor kimdi?”

Yeniden bir sessizlik oldu.

“Mine, sponsor kimdi?” diye sordum yeniden. Ne biliyordu?

“Bilmiyor muydun?” Sesindeki şaşkınlığın tonunu algılayamamıştım. Ne kastediyordu? “Paranın aktarıldığı hesap, *Nursel Han* adınaydı. Annenin sponsor olduğunu bilmiyor muydun?”

Güm. Güm. Güm. Bir süre trafikteki arabaların motor sesi, Nisan’ın kendi kendine mırıldanışları ve hatta Mine’nin hâlâ hatta olup olmadığını anlamak istercesine seslenişleri sessizleştirdi tamamen kafamın içinde ve sadece kalp atışlarımı duydum. Görüşüm bulanıklaştı. Yeniden görebildiğimde annemin evden ayrıldığını gün rüzgârda savrulan kahve saçlarını izliyordum pencereden; soluma bakıyordum ve direksiyon başındaki Nisan’ı değil, annemi; Enstitü’deyken Dr. Luca’nın ofisinde, yanıma oturup test sonuçlarımı benimle birlikte dinlediğini görüyordum.

Ardından aynı hızla anın içine geri savruldu, bir uçurumdan düşer gibi. Sarsılarak etrafıma şaşkın bakışlar atmaya başla-

dığımda Nisan'ın ellerinin omuzlarımda, sağa çekmiş ve beni sarstığını yeni fark ediyordum. Endişeli suratı hemen yüzümün önündeydi. “Kaçık mısın kızım sen?! Aklımı kaybettim ya! Resmen kaç dakikadır kendine getirmeye çalışıyorum seni! Yemin ederim hastaneye sürecektim!” Nefes nefese kalmıştı o da ve benim de sarsıldığım belliydi bir güç tarafından çünkü saçım başım birbirine girmişti. Terlemiştim.

Nisan ellerini omuzlarımdan çekti, hafifçe geri çekildi nefes alış verişlerini düzenlemeye çalışarak. “Ne oldu az önce?”

“Dakika mı?”

Kendime geldiğim ilk an sorduğum şey buydu, evet. *Dakika mı?* Çünkü ben yalnızca birkaç saniyeliğine kafamın içine çekildiğimi düşünüyordum sadece; beni şok eden, öğrendiğim bu yeni bilgiyle. Annem *sponsor* muydu? Bana bunu neden söylememişti ki? Eğer annem sponsorsa kırmızı kart yalnızca bir tesadüf müydü? Olamazdı. Aradığımız kişi muhtemelen davet kartlarından birini bulmuştu ilk cinayetini işlediği gece, mezunlardan öldürdüğü insanın üzerinde. Aynı zarf ve aynı fontu kopyalaması hem kafamızı karıştırmak hem de hedef şaşırtmak için iyi bir taktikti. Değil mi? Öyleydi. Öyle *olmalıydı*. Annemin bu işle bir ilgisi veya alakası yoktu ve *olamazdı* da.

Öte yandan, *dakikalarca* mı yoktum? Nisan'ın söylediğine göre beni dakikalardır sarsıyor ve kendime getirmeye çalışıyordu ki bu dakikaların hiçbirini hatırlamıyordum. Sarsıldığımı son ana kadar hissetmemiştim. Kenara çektiğini fark etmemiştim. Muhtemelen yüzümün dibinde bağılıyor ve sesleniyordu da çünkü sesi kısılmıştı ama hiçbir şey duymamıştım. Böyle bir anda yaptığım şeyi de hatırlayamazdım değil mi? Öyleyse bir düşünceyle Malik'i gerçekten arayıp ona mezarlığın adresini ben atmış olabilir miydim? Bahsi geçen mezarlıkta Yağmur ve babam gömülüydü bu yüzden sık sık ziyaret ederdim. Ayrıca yürüyüşe çıktığımda da çoğu zaman mezarlıkta yürürdüm.

Ama dış dünyadan koptuğum an yalnızca baktığım ve hareket dahi etmediğim bir hâle düşmüyor muydum? Böyle bir anda nasıl birini arayıp konuşmuş, mesaj atmış olabilirdim ki?

“Mine, annemin sponsor olduğunu söyledi ben kafamın içinde kaybolmadan hemen önce, değil mi? Başka bir şey olmadı?” Teyit etmek, teorimi onaylamak ya da çürütmek için bir şeye ihtiyacım vardı.

Nisan şok içinde, dirseğini cama yaslamış elini saçlarından geçirerek bana baktı önce. “Bir şey söyledin, başka bir dildeydi,” diye mırıldandı korkumu onaylayarak. *Hayır. Olamaz.* “Belki Latince olduğunu söyledim ama fazlaca fantastik dizi izlemekten de uyduruyor olabilirim... Öyle olsa bile Latince biliyor olamazsın, değil mi? Ölü bir dil o.”

Dudaklarım titrerken bakışlarımı yağmurun ıslattığı cama çevirdim, Nisan’dan uzağa; şehrin kalabalığına ve şemsiyeleriyle yaya geçidinden geçen insanlara, siyahlar içindeki... İçime bir karanlık çöktü o an. Tanıdık, bildiğim, insanı içten içe çürüten bir his tam göğsümün orta yerinde saklandığı yerden çıktı; bunca zamandır orada olduğunu göremediğim için alay ediyordu benimle. *Eğer doktorum Luca, namıdiğer Luka Nadezhda olmasaydı buna ihtimal vermeyebilirdim, Nisan,* demek istedim korkudan dökülen gözyaşlarımı görmemesi için elimin tersiyle silerken.

Çünkü *canavar* bendim.

Pamir’in gönderdiği lokasyona varmamız, benim toparlanıp Nisan’ı iyi olduğuma ikna etmem ve yola devam etmemiz sonucu yalnızca on dakika sürdüğünde dört katlı büyük bir binanın güvenliğinin önündeydik. Nisan, arabanın camına yaklaşan güvenlikten sorumlu adama ters bir bakış atarak “Geçmemize izin verecek misiniz yoksa biraz da arabamı yargılayacak mısınız?” diye sordu. Sanırım öyle söylememeliydi çünkü adam artık daha da ters bakıyordu.

“Hanımefendi kiminle görüşmek için geldiniz? Kontrol etmem gerekiyor,” dedi belindeki telsizi çıkarırken adam.

Nisan bana bir bakış attıktan sonra adama döndü. “Pamir Yelkiran,” dedi gözlerini kırpıştırarak. Adam da ona aynı ifadeyle *ciddi misin?* dercesine bakmaya başlamıştı bu sefer.

“Adınız?”

“Nisan Mertkaya.”

“Merhaba. Ajans adına bir misafir var, Nisan Mertkaya. Girişini onaylıyor musunuz?” diye sordu adam ardından, telsize doğru. Ardından telsizden böyle bir isim adına not alınmadığını belirten bir cevap geldi bir kadın tarafından. Kadının sesini Ayşenaz’a benzetmiştim.

“Nil Han ismini deneyebilir miyiz bir de?” diye sordu o an Nisan, mantıklıydı.

Adam Vosvos’un açık camına ellerini yaslayarak eğildi o an ve bize bir bakış attı. Neyse ki rimel sürmek gibi bir hata yapmamıştım çünkü o zaman, ağladığım için tam bir kaçık gibi görünürdüm. Şimdi makyajsız olduğum için, yaşımdan çok çok daha genç görüldüğüme de kalıbımı basardım tabii; öyle bir sorun da vardı. Ama kimlik sorsaydı o zaman? *Bara mı girmeye çalışıyorsun sanki kızım?*

“Kızlar, çabanızı takdir ediyorum tabii ama daha ulaşılabilir hedefler koymanız sizin açınızdan daha hayırlı olmaz mı?” diye sorduğunda adam oldukça laubali bir şekilde, Nisan’ın ağzı beş karış açık kalmıştı bana bakarak. Adam ardından bıkkın bir nefes verdi. “Bu çekim haberlerini kim sızdırıyor bilmiyorum ama bugün bu binaya girmeye çalışan kaçınıcı araba dolusu kız olduğunuzdan haberiniz var mı? Ne planlıyorsunuz? Soyunma odasına girip uygunsuz fotoğraflar çekerek fahiş fiyatlara magazin sitelerine satmayı mı yoksa elinizde bir bardak kahveyle koridorda çarpışıp peri masalınızı yazmayı mı?”

Nisan bir süre adama baktı. Baktı. Baktı... “Daha geçen *Kafada Kurmak* diye bir kitap okudum, yazarı siz olabilir misiniz?”

Adam geri çekilerek bakışlarını kaçırdı o an. “Hasbinallah...”

“Bu yanımdaki kız var ya, nişanlısı nişanlısı!” diye bağırdığı an şoktan öksürmeye başlamıştım fal taşı gibi açılmış gözlerle. “İşinizden olmak istemiyorsanız ya barikatı kaldırın da geçelim ya da ben şimdi o geri zekâlı piçi arayıp buraya kadar çağıracağım sırf ağzınızdan hakkı sayılır bir özür duyayım diye!”

“Bütün deliler de beni buluyor bugün,” diye mırıldandı adam elleri belinde, güvenlik kulübesinden kafasını çıkarmış bakan diğer adama bakarken. Sanırım gerçekten içeride çekim olduğu haberi dışarı sızmıştı ve hayranlar sabahtan beri içeri girmeye çalışıyorlardı.

Emniyet kemerimi çıkartarak Nisan’ın üzerinden cama uzattım kafamı. “Affedersiniz, az önce telsizde konuştuğunuz kişi Ayşenaz mıydı? Menajeri?”

Adam önce bana bir baktı birkaç saniye boyunca, gözlerinin ucuyla. “Evet.”

“Eğer beş saniye konuşmama izin vererseniz yanlış anlaşıldığımızı kanıtlayabilirim.”

“İnsanlar işini yapıyor ve mani oluyorsunuz,” dedi adam. “Ayşenaz Hanım’ı sırf sizin anlatacak bir hikâyeniz olacak diye rahatsız edemem, kusura bakmayın.”

“İşinizi gerçekten iyi yapıyorsunuz sanırım,” diye mırıldandım kendi kendime bu sefer, Nisan’ın telefonunu alıp Pamir’i ararken. Açmıyordu. *Kahretsin*. Sanırım gerçekten çekimdeydi. Numarasının bende olduğunu göstersem de adam izin vermezdi değil mi? Adam nereden bilecekti ki Pamir’in numarasını? Çıldıracaktım. Keşke Pamir’in tabletini yanıma alsaydım. Ayşenaz’ın telefonunu bulup arayabilirdim ve güvenliğin telsizine ihtiyaç duymazdım böylece.

O an adamın telsizinden bir ses gelmesiyle, Nisan’la bakışmayı bıraktık ve dikkatimizi adama çevirdik. Telsizden gelen Ayşenaz’ın tatlı sesini duydum. “Bahsettiğiniz kadının yanında adı Nil Han olan birisi olabilir mi acaba?” diye sorduğunu... “Gitmediler değil mi henüz?”

Nisan'ın yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle, sanki hayallere dalmış gibi cama kollarını yaslayarak adama attığı bakışa güldüm. Nihayetinde adam telsizi onaylayarak kulübedeki diğer adama bir bakış attı ve güvenlik barikatı kalktı.

“İçeri girince birini öldüreceğim. Kim olduğu fark etmez. İki metreyse ve kumralsa tercihim tabii.”

“O kadar da uzun değil...”

“Uzun. Boy atmış bir de liseden beri utanmaz arlanmaz, bulutlara mı dokunmak istiyor nedir yani daha... Kaç kişinin hakkı var onda. Bak ciddiymim öteki tarafta bunun hesabını veremez...”

Otoparka girdiğimiz an Nisan boş bir yer aramaya başladığında telefonunun ekranı Pamir'in adıyla aydınlandı. Her ne kadar aradığımda açmasa da iki dakika içinde geri dönmüş olması iyi bir şeydi değil mi?

“Açma, sürünsün köpek...” Ben çağrıyı yanıtlarken Nisan söyleniyordu.

Pamir'in sesinin arka planı kalabalık gibiydi. “İçeri girdiniz değil mi?”

“Evet,” diye yanıtladım. “Nereye gelelim?”

“İkinci kattayım, girince görürsünüz zaten seti. Bir sıkıntı olmadı değil mi?”

Dudaklarımı ıslatırken gözlerimi camdan dışarı çevirmiş, park edili araçları kontrol ediyordum. Sanırım buna daha sonra cevap versem de olurdu. “Geliyoruz,” diye mırıldandım telefonu kapatıp Nisan'ın kucağına bırakmadan hemen önce.

“Sorun ne bilmiyorum ama dışarıda hava pek iyi görünmüyor Nil.”

Binanın içine girdikten sonra asansöre bindiğimizde, anca dört duvar arasında rahat bir nefes alabilmişim ki Nisan'ın beni incelediğini fark ettim. Dışarının benim işim olduğunu düşünüyorsa onu modern tıbbın geliştirdiği mucizevi ilaçlarımla tanıştırmak isterdim, her ne kadar aksattığımda her şey eski hâli-

ne dönse de ya da gerçekten yoğun bir dikkatle odaklandığımda ilaçlar bir hiçmiş gibi fırtınalar kopabilse de...

“İyiyim. Yol yorgunuyum sadece. Seni de buraya getirdim ama...”

“Önemli değil. Zaten basketbolcuların fotoğraf çekimini sıkıcı bir kafede kahve içmeye tercih ederdim,” diye mırıldandı omuz silkerek. Ardından gülümsedi. Hiç değişmemişti. Büyüdüğünü görebiliyordum kaşlarından, makyajından, iş kadını giyiminden ama... Nisan hiç değişmemişti aslında. Aynı anlayış. Aynı güven. Aynı sadakat. *Kaldığımız yerden*. Her şeyde çalışabilir miydi bu ayarlar peki? Sanmıyordum. Öyle olmamıştı. Bu yalnızca Nisan’a özeldi çünkü Nisan aslında böyleydi. Başka Nisan yoktu. *Bir tanecikti* o. Yıllarca tanıdığım, sevdiğim, arkadaşlık kurduğum, bağımızın koptuğu ya da kaybettiğim insanlar... Her biri kalbimde özel bir yere sahipti ama Nisan’ın odacığı hep başkaydı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Hep yanımda olur musun?”

Nisan’ın bakışları değişti bir an. Bunu söylememi beklemiyordu sanırım. Güldü başını sallayarak kendi kendine ve bir anda uzanarak beni kollarının arasına çekti. “Salak... Sen gittin, ben mi gittim? Çocuk başıma nasıl arayıp bulacaktım seni bilmiyordum ama denedim, inan...” Sanırım gözyaşlarını siliyordu çünkü burnunu da çekmişti. “Salaksın. Nasıl laf o öyle?”

Güldüm istemsizce, kollarım beline sarılıydı. “Hey. Hâlâ Dalin’le mi yıkıyorsun saçlarını sen?”

Nisan anlık bir şekilde geri çekilerek bana ters ters baktı o an. “Sen bu bilgiye nereden vakıfsın ya?”

“Beş kilometre yakınına yaklaşan herkese otomatik yüklenen bir bilgi bu. Yüzünü de Dalin’le yıkıyorsun hâlâ bilmiyorum sanki,” diye mırıldandım asansörün kapıları açıldığı an, ellerimi ceketimin ceplerine sokarak koridora çıkarken.

Nisan arkamdan çatık kaşlarıyla geliyordu. “Ya sen unutsana bunları?! Bak öyle uluorta herkesin içinde söyleme tamam mı?”

Çok unuttuğum oldu Nisan. Artık hatırlama zamanı.

Fotoğraf makinesinin seri çekim sesi geliyordu ilerideki demir kapılı stüdyodan. Kapıları aralıktı ve yalnızca beyaz arka planı görebiliyordum ama yine de içerinin kalabalık olduğunu hissedebiliyordum. Ayrıca herkesi canlı tutacak bir müzik çalıyordu yüksek sesle.

İçeri kafamı uzatarak girdiğim an yerden geçen kabloları, ekran karşısındaki oldukça profesyonel görünen insanları, çekimi yapan fotoğrafçıyı ve beyaz perde önünde formasıyla poz veren tanımadığım bir oyuncuyu gördüm. Belki de Pamir’in işi bitmişti. Dönüp Nisan’ın arkamdan gelip gelmediğine bakmak istedim ama çoktan yerini bulmuş gibi duvar kenarındaki bir sıra boyu atıştırmalıkların başına geçmişti. Sanırım iş çıkışı acıkmıştı.

“Birileri yolunu kaybetmiş galiba.”

Omzuma doğru birinin arkamdan yaklaştığını hissetmiştim ama eğilip fısıldayacağını düşünmediğimden dikkate almamıştım bile, bu yüzden sıçradım yerimden. Dönüp de kimin bunu yapabileceğine baktığım an karşımdaki yabancı yüze baktım gözlerimi kırpıştıtararak. Üzerinde kırmızı beyaz bir forma vardı, bunlar milli takımın oyuncular olmalıydı. Fotoğraf ekimi milli takım içindi. Karşımda dikilen oyuncu onlardan biriydi. Kıvrıcık, simsiyah saçları ve kirli bir sakalı vardı. Esmerdi. Oldukça uzun boyluydu ve sanırım yabancılara sinsice yaklaşmayı seviyordu.

“Kaybetmedim,” dedim etrafa kaybolmuş gözlerle bakarken. Bu ocuk neredeydi? Soyunma odalarında üzerini değıştiriyor olabilir miydi? Neden sürekli yarım iş yaparak beni sinirlendiriyordu?!

“Bana öyle geldi, hele de şu şaşkın bakışlarla,” diye mırıldandı elleri belinde, benim baktığım tarafa doğru eğilerek bakışla-

rımı yakalamaya çalışırken. Benimle flört mü ediyordu? “Tahmin edeyim, sette çalışıyorsun ama ilk günün ve kafan bütün gece Matematik çalıştıktan sonra sınavın aslında Fizik olduğunu önüne gelen kâğıttan anladığın anki kadar karışık?”

“Birincisi, bütün gece Matematik çalışsaydım da Fizik sınavından tam not alırdım çünkü zaten okuduğum bölüm Fizik,” diye mırıldandım Pamir’e sinir olmuş bir şekilde gözlerimle onu aramayı bırakarak. Kollarımı göğsümde birleştirmiş ve ağırlığımı tek ayağıma vermiştim. “İkincisi, set çalışanı değilim. Eee... Bir arkadaş arıyorum. Burada değil. Şu an. Sanırım.” Gözlerimi kaçırdım yeniden, hızlıca etrafı süzdüm. “Soyunma odalarında olabilir. Nerede üstünüzü değiştiriyorsunuz?”

O an çocuğun bakışları kısıldı. Hafifçe gülümseyerek başını yana eğdi bana bakarken. “İçeri nasıl girdin?”

Gözlerimi kapattım sinirli bir şekilde nefes alıp verirken. *Yine mi bu?* “Önce, güvenliğe içeriye teslim etmem gereken acil bir paket olduğunu söyledim. Dışarıda hazırda bekleyen arkadaşım bu sırada güvenlik kulübesindeki diğer adamı aradı ve ona inandırıcı bir konuşma yaptı, böylece telsizle teyit etmelerine kalmadan içeri sıvışabildim ki en sevdiğim basketbol oyuncusuyla tanışabileyim ama çabuk olmalıyım çünkü onlar durumu fark edip peşimden gelene kadar yalnızca beşi dakikam var...” Durdum, kaşlarını çatmış dinliyordu beni ciddi bir şekilde. “İnandın mı cidden?”

“Olabilir gayet ama tanışmak için can attığın oyuncu ben değilim sanırım ve buna çok üzüldüm. Yoksa şimdiye kalp krizi geçiriyor olurdun,” diye mırıldandı kollarını göğsünde bağlarken. Seslice bir nefes verdi. “Neyse, yapacak bir şey yok... Kiminle tanışmak istiyorsun bakalım? Belki yardımcı olabilirim. Bugün iyi günümdeyim. Biraz sevap işlesem fena olmaz.”

“Niye? Sabah sabah kimin hakkına girdin?”

Hazır cevabıma güldü bir anlığına. Ardından gözlerini devirdi nefes vererek, elleri yine belindeki yerini bulurken. “Şöyle

ki... Komşumun kedisi yavrulamış. Yavrulardan birini de annesi dışlıyormuş diye kadın bana verdi. Ben de ne yapacağımı bilmediğim için kediyi evde bıraktım, eve de veteriner bir arkadaşı yolladım şimdi... Bir saat içinde ölmediyse sorun yok. Yaşıyorsa da sıkıntı gerçi, benim kedi tüyüne alerjim var. Gerçi pencereyi açıp bıraktım. Belki düşer otuzuncu kattan..."

"Manyak mısın sen be?! Nasıl bırakırsın kediyi penceresi açık evde tek başına?! Yavru bir de!" O kadar sinirlenmişim ki neredeyse koluna vuracaktım adını bile bilmediğim bu yabancının.

Surat ifademe baktı bir an, ardından kahkaha attı başını geriye atarak. "Şaka şaka... Pencere açık değildi. Ama cidden bir saat yalnız kaldı evde. Veteriner arkadaş ilgileniyor şimdi. Akşam bakacağız artık duruma göre..."

"Atma sokağa, ben alırım kediyi. Nerede evin?"

"Biraz erken değil mi sence eve geçmek için? Önce bir kahve içseydik..."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Tabii ki seninle dalga geçiyorum. Şu suratındaki ifadeye bak, sabahtan beri yüzümü güldüren tek şey," dedi tok bir sesle yeniden gülerek. Sanırım fark etmeden onun eğlencesi olmuşum.

Alnımı ovaladım elim belimde. Ardından seslice ofladım. "Pamir nerede?"

"Tabii ya," diye mırıldandı o an. "Şerefsiz pezevenk... Her zaman en güzel kızları sen kap tabii..." Kendi kendine konuşuyordu ama ben duyuyordum tabii.

"Nasıl kızları kapmak falan derken yani?" Biraz yaklaştım. Belki anlatır diye. Neyi anlatacaktı onu da bilmiyordum tabii. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne zaman birinden hoşlansam hep o piçle tanışmak için beni kullanıyor bir şekilde, hoş değil," diye mırıldandı hafiften sinirli bir ifadeyle ama arkadaş oldukları belliydi. "Gerçi sen beni kullanıyor olmuyorsun şu an değil mi?"

“Ne yapıyorsun, tanıştırıyor musun kızları onunla?”

Elini ensesine attı dertli bir ifadeyle. “Yani... Pek muhatap olmuyor.”

“Aferin.”

“Niye öyle dedin? Sende de aynı hikâye olacak,” dedi beni baştan aşağı bir süzerek. Flört etmek olarak değil de *yazık* dercesine bakmıştı aslında, üzücü bakışlarla.

“Sanmıyorum.”

“Fazla eminsin kendinden.”

“Tek bir hikâye var,” diye mırıldandım istemsizce. *O da bizim hikâyemiz.* Bana bunu söylettiren neydi bilmiyordum ama bu çocukla konuşmak içimde bir şeyleri alevlendirmişti. Belki de ortalık yangın yeri olmadan onun hakkında konuşmayı bırakmalıydım insanlarla.

“Kuzey!” diye seslendi o an ekran arkasından kulaklıklarını çıkarmış gözlüklü bir kadın, o sırada çekimi yapılan oyuncu boynunda bir havluyla terk ediyordu salonu. Sanırım sırası gelmişti. Adı Kuzey’di.

“Eee ne yapacaksın şimdi?” diye sordu Kuzey, yönetmenine bir dakika işareti yaparken eliyle. Kadın gözlerini devirerek asistanı olduğunu düşündüğüm adamdan su istedi o sırada ama sabırsız olduğu belliydi, bu yüzden Kuzey’in ayakları harekete geçmişti bile ufaktan. “Bence benim hayranım ol. Zaten herkes Pamir’i seviyor. Sen farklı ol. Eğer tamam diyorsan bir sonraki maçın biletleri benden!”

Fenalık geçirecektim lafları yüzünden, haberi yoktu ama yine de sahte de olsa gülümsemeye çalışarak asker selamı verdim ona beyaz perdeye doğru ilerlerken geri geri adımları. Ardından kendine çay dolduran Nisan’a bir bakış attıktan sonra girdiğim kapıdan çıkmak için hareketlendim, tam o sırada içeri girmeye çalışan biriyle çarpıştığımda telefonu fırlamıştı.

Ayşenaz şaşkınlıkla “Çok pardon, çok pardon,” dedi panikle telefonunu yerden alırken. Ardından başını kaldırıp yüzüme

baktı ve yeni hata yapmış bir çocuk gibi suçlu bir ifadeyle karşıma dikildi. “Nil, çok özür dilerim. Beş dakika önce seni burada karşılamam gerekiyordu ama telefondaki marka temsilcisi suratına kapatamayacağım kadar önemli biriydi ve burası çok gürültülüydü.”

“Önemli değil,” diye mırıldandım çabucak sadede gelmek isteyerek. “Pamir nerede?”

“Koridorun sonundaki soyunma odasında, üzerini değiştiriyor.”

Başımı salladım. Koridora çıktığımda ben ilerledikçe içeriden gelen sesler azalıyordu. Pencerelerden görüldüğü kadarıyla akşam olmasından değil de bulutların koyuluğundan şehre çöken karanlık kendimi bir Harry Potter filminde gibi hissetmeme sebep oluyordu, Voldemort geri dönmüştü sanki ve kan akıtmadan savaşmayı bilmiyor, düşman son nefesini verene kadar sürdürüyordu kavgasını.

Soyunma odasının uzun, beyaz koridoruna girmemeye karar vermiştim çünkü içeride daha fazla oyuncu olabilirdi ve bir başkasıyla daha karşılaşp laf yemek istemiyordum, yorulmuş-
tum. Duvara yaslandım ben de. Duvara yaslandım ve hemen karşımdaki pencereden üzerine karanlık bulutlar çökmüş şehri izledim. Ben de böyle hissediyordum. Üzerimde gri bulutlar vardı ve günümü geceye çeviriyorlardı.

İnsanlar her ne kadar güneş enerjisiyle çalışmıyor olsalar da uzun bir süre güneşi gökyüzünde görmediklerinde günlük hayatlarında daha umutsuz, yorgun ve karamsar olduklarının üniversite tezlerine birçok kez konu olduğu bir gerçektir. Her ne kadar bilinçli bir şekilde kontrol etmiyor olsam da havanın durumunun, benim ruh hâlimi on katı daha da tetiklediği de bir gerçektir. Eğer ilaçlarımı kullanmıyor olsaydım İstanbul sonsuz bir fırtına dönemine girebilirdi. Soyhan’da böyle olmuştu.

Adım seslerini duymadım. Yalnızca tüylerimi ayağa kaldıran bir soğuk hissettim silüetinin koridordan çıktığını gördüğüm-

de. Üzerinde sabah giydikleri vardı ama saçına daha iyi durması için bir şeyler yapıldığı belliydi. Koridordan çıktığı gibi soluna döndü yalnızca, orada olduğumu biliyormuş gibi; koca beyaz duvarların arasında küçük, siyah bir şey... Önce iyi olduğumu anlamak adına baştan aşağı inceledikten sonra acı kahveleri nihayetinde yüzüme sabitlendiğinde, suratımda ne çeşit bir ifade olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim, eğer ihtimallerden bahsetmezsem onu kaybedebileceğimdi. *Ya da Nisan'ı*. O zaman ölüm, cömert bir hediye olurdu her kimin elinden gelirse; bir an önce ve çabuk olduğu sürece.

Temkinli adımlarını tam karşımda duracak şekilde atmıştı. “Sen iyi misin?”

“Zarf cebimde,” diye yanıtladım onu. Asıl sorması gereken zarftı. *Ben zaten hiç iyi değildim ve olamamıştım da*. Cevabı bilinen ya da çoktan bilinmesi gereken soruları yanıtlamanın zaman kaybı olduğunu düşünüyordum. Eskiden böyle değildim. Değerli hissederdim. *İyi misin?* Bana iyi olup olmadığımı soruyor çünkü cevabım bariz belli olsa bile, önemsiyor... Ve onun, benim hakkımda herhangi bir şeyi önemsemesi benim için paha biçilmez bir değer taşıyor. *Ama o iyi olmadığımı bilmeli*. Bunu bana sorup durmamalı. Sadece suratıma vuruluyormuş gibi hissettiriyor.

“Zarf hakkında bir şey sorduğumu hatırlamıyorum,” dediğinde, bariz bir şekilde konuyu yeniden bana çevirmesini beklemiyordum ki gergince tırnaklarımı avucuma batırarak sırtımı yaslandığım duvardan çektim.

Ceketimin cebinden çıkardığım zarfı aramızda uzattım, göz temasını kesmeden. “Sormalısın.”

Acı kahveler, tartışmayı devam ettirmek ya da benim yönlendirdiğim şekilde ilerlemek arasında gidip geldi birkaç saniyeliğine. Nihayetinde *zaman kaybı* denilen, geri alamadığımız dakikaları ve ne kadar vital olabileceğini hesaba katmış olmalı ki

zarfı alıp açtı ve içinden çıkan karta baktı çatık kaşlarının ardından. *Nisan-Pamir, seğ.* Gözlerini takip ettim kelimelerin üzerinde gezinen. Üç kelimelik bir karttı sadece.

“Nasıl yani işaretleyip kapının ardından atmanı falan mı bekliyor?” diye homurdandı kartın önünü arkasını bir kez daha kontrol ederken. “Saçmalık. Seni panik hâline sokmak için yaptığı apaçık belli. Ve tabii, başardığı da...”

“Mezunlar partisinin sponsoru annemmiş.”

Pamir’in yüzünden birkaç saniyelik kısa bir zaman dilimi içinde onlarca duygunun geçişini izledim o an. Kaşları çatıldı, yüzü gerildi, ardından boşluğa odaklandı; dudakları aralandı, kapandı... Elini saçlarından geçirip ensesini ovaladı gözleri kapanırken ve derin bir nefes alarak bana baktı. “Nasıl yani?”

“Organizasyonla Mine ilgilenmiş, tek bir sponsor varmış ve havalenin geldiği hesabın adının Nursel Han olduğundan emin. Anneme iki haftadır ulaşamıyorum. Gitmeden önce bunun yalnızca birkaç günlük bir seyahat olacağını söylemişti ama telefonlarıma cevap vermiyor, telefonu ya servis dışı ya da meşgul. Kartların tasarımına kadar birçok detay Mine’ye hazır teslim edilmiş.” Elindeki zarfı aldım ve gözünün önünde salladım. “Bu zarf, kullanılan font, yaldızlı baskı... Okulun davetiye kartlarıyla aynı. Aradığımız kişi beni germek için taklit ediyor olabilir, o konuda haklısın... Yine de annemin benden habersiz bir şekilde bir ay önceden mezun olduğum senenin partisine sponsorluk yapmış olduğu gerçeğini mantıklı bir zemine oturtamadım. Şaşırtmaca olabilir... Mantıklı. Belki yazılım işlerinden anlayan biri hesabının adını annemin adı gibi göstermiştir, her şey mümkün... Yine de anneme *ulaşamadığım* gerçeğini değiştirmiyor. Ya da peşimizde insanların üzerine ters haç çizen bir seri katil olduğu ve seninle Nisan arasında bir tercih yapmam gerektiği...” Alnımı ovaladım. “Nisan’ın bu gece evine yalnız başına dönmesine izin veremem. Yanında biri olsa da... Buğra’yla birlikte kalsa da izin veremem. Bizimle gelemez mi?”

“Gelebilir...” Tüm söylediklerimi idrak etmeye çalışır gibi bir ifadeyle alnını ovaladı bir an, sanki bir konuda takılı kalmıştı ama anlayamamıştım. “Bunu ona nasıl açıklamayı düşünüyorsunuz peki?”

“Orasını ben hallederim. Senin bugün başka bir işin var mı?”

“Antrenmana katılmam gerekiyor.” Kol saatini kontrol etti. “İsterseniz spor salonunun kafesinde bir kahve içebilirsiniz. Yemek yedin mi bu arada?”

Asıl söylemem gereken şeyi söylemediğim her saniye bir tehdittim. “Yedim,” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak. “Sence normal mi? Tüm bunlar olurken normal hayatına devam etmen... Doğru mu? Ya hiç beklemediğin bir anda güpegündüz...”

“Bana bir şey olmaz, önemli olan senin güvende olman.”

Benden güvende olman daha önemli.

“Bir şey daha var.”

Acı kahveler, tahmin etmekte zorlanırcasına yüzümde gezindi. Hiçbir fikri yoktu ne söyleyeceğime dair. Benim de bir fikrim yoktu, bir saat öncesine kadar... Aklımın ucundan bile geçmezdi ama...

Bir anda alarma benzer bir ses tüm binayı kapladığında ikimiz de bir saniyeliğine şaşkınca birbirimize baktıktan hemen sonra koridorda hareketlenerek etrafı kontrol ettik. Pamir, pencereden dışarıya göz attıktan hemen sonra ben de müzik sesi kesilen stüdyoya doğru adımlarımı yönlendirmiştim ki elinde koca bir tabak atıştırmalık ve çayla koşturarak stüdyodan çıkan Nisan'ı gördüm. “YANGIIN! Yangın vaaar!”

“Bu yangın alarmı mı?” Dehşet içinde Pamir'e baktım. O sırada stüdyodaki diğer herkes yangın merdivenlerdinden hızlı ve seri bir şekilde binayı terk ediyordu.

Pamir birkaç saniye sese odaklanarak düşünmeye çalıştı o an ama tek söyleyebildiği “Ne bileyim ben?” oldu.

Ellerimi belime koydum ters ters bakarak. “Yangın alarmı mı değil mi bilmiyor musun cidden?!”

Yangın merdiveni kapısından Nisan elinde atıştırma tabağı ve çayıyla bağıyordu. “Ya manyak mısınız?! Çabuk çıkıyoruz bırakın tartışmayı da gelin!”

“Sen git Nisan, biz yanacağız, belli,” diye homurdandım kollarımı göğsümde birleştirerek.

Nisan bana şok içinde, inanamayarak bakıyor ve Pamir’den bir hamle bekliyordu ama istediği cevabı ondan da alamayacaktı. Ben daha alamıyordum! “Amaaan! Ne hâliniz varsa görün! Ölmezsiniz herhalde?..” diye söylenerek ayağıyla tuttuğu kapıdan uzaklaştı. “İki dakika içinde aşağıda olmazsanız, ölürseniz falan mezarlarınıza sabah akşam düzenli olarak tükürmeye gelirim haberiniz olsun!”

Kapı ardından kapanırken bakışlarımı benden iki metre uzakta duran, yanıma doğru yürüyen Pamir’e çevirdim. “Ne vardı onun elinde öyle?” diye sordu alarm çalmaya devam ederken gayet sakin bir şekilde. Alt kattan tahliye için bağıran insanların sesi geliyordu.

Önüme döndüm. “Sana ne? Kızı aç aç getirdim buraya zaten...”

“Sence şey olabilir mi...”

Kendi lafını kendi kendine kestigi için dönüp ona bakmak ve bir tahminde bulunmak zorunda kalmıştım ama hiçbir fikrim yoktu neyden bahsettiğinden. Yüz ifademden de bunu anlamış olacak ki bana kısıp gözlerle baktı devam etmeden önce. “Yani... Son zamanlarda çok yiyor...”

“Eee?”

“Yani işte...” Başını eğdi, avuçlarına baktı önce. Ardından karnının olduğu yerde bir göbek hayal ediyormuşçasına hareket ettirdi ellerini ve bana baktı anlayıp anlamadığımı görmek için. Tabii ki anlamıştım.

“Sen benim arkadaşşıma obez olacak mı demek istiyorsun?”

Fal taşı gibi açılan gözlerle “Hayır,” dedi o an. “Tabii ki hayır. Ben sadece... Neyse boş ver. Niye çıkmıyoruz?”

“Neden çıkmadığımızı biliyorsun,” diye mırıldandım etrafta gözlerimi gezdirerek. “Muhtemelen binaya giremeyip bir oyun çevirmiştir. Hep saçma sapan iş yapıyor. Senden öğrenmiş.”

Pamir’in ağzı bu sefer şaşkınlıktan açık kaldı. “Ben bir kere gayet iyi yetiştirdim onu ve asla bu kadar çocukça bir metot kullanmadım daha önce!..”

“Sanki içeride bakanlar falan var zaten, ne gerek var böyle sıkı bir güvenliğe anlamadım, neyiniz bu kadar değerli...” diye homurdanırken kendi kendime, Pamir’i dinlemiyordum bile; o sırada merdivenlerden bir karaltı çıktı. O botlarla ses çıkarmayı nasıl beceriyordu bilmiyordum ama işte, Smirna; oradaydı. Saçlarını bir yanına alarak döndürmüştü, suyunu sıkıyordu. Fena ıslanmıştı ve eyeliner’ı akmıştı.

“İğrenç. Islanmaktan nefret ediyorum!” diye söylendi adımlarını yanıma atarken. Pamir katlanmakta güçlük çektiğini belirtircesine alnını ovalıyordu, bense kollarım göğsümde pencere kenarına yaslanmıştım ve bahçede toplanan kalabalığı izliyordum. Muhtemelen biri yanlış alarm olduğunu duyurana kadar dönmeyeceklerdi.

“Zaten elektrikleri de kesmişler hemen. Ne mânâysa,” diye homurdandı ardından Smirna. Nihayet saçlarını sıkmayı bırakabilmişti çünkü kafasında beş kişinin hakkı vardı ve her yer su olmuştu. “*Hiç mânâ.*”

“Bir paspas atarsın çıkmadan şuralara,” diye söylendi Pamir.

“Ha ha ha.”

“Dışarıdan yangın alarmını nasıl çalıştırdın?” diye sordum, daha mantıklı bir giriş olarak. Smirna’nın eline hayatı boyunca hiç paspas aldığını bile düşünmüyordum, bundan sonra da almayacaktı. Bir yaşa kadar tek yaptığı ders çalışmak, laboratuvar patlatmak, insanların kafalarına ilginç cisimler koyarak ok atmak ve boyundan büyük insanlarla dövüşmek olmuştu.

“Sorduğun için teşekkürler öncelikle,” dedi tatlı ama gururlu bir tonla, ardından suyunu sıktığı saçlarını arkasına atarak dik

durdu ve gülümsedi. “Aşağıdaki uyuz güvenlik beni içeri almayınca ben de içeri girecek kuryenin cebine Benjamin Franklin sıkıştırıp teslim edilecek paketin içine koku bombası bıraktım. Bilirsiniz, dışarıdan aktive edildiği an üç salonu doldurabilecek kadar büyük bir duman çıkar ve yangın alarmları mutlaka çalışır... Böylelikle güvenlikler ellerinde yangın tüpleriyle binaya koşturdu ve ben de barikattan atladım.” Boğazını temizledi, ardından alkış tuttu ve selam verircesine bir elini karnına diğerini dışarıya uzatarak eğildi. “Alkış alkış alkış! Teşekkürler, teşekkürler, teşekkür ederim.... Bu ses ne bu arada?”

“Yangın alarmı,” diye cevapladım onu, karşılığında Smirna bana anlamsız bakışlar atmaya başladı.

“Aşağısı var ya, bok kokuyordur şimdi.”

Smirna ters ters baktı Pamir’e. “Ya sen ne kadar huysuz bir adamsın ya? Ben kalkayım nerelerden senin cenazen için kalkıp geleyim, sen hâlâ benim yöntemlerimi eleştirme derdinde...”

“Bir dakika, bir dakika,” diye araya girdim o an, dikkatleri üzerimde toplayarak. “Ne demek istiyorsun Pamir’in cenazesi derken?”

“Cenazemde ağlar mıydın bu arada?” diye sordu Pamir, bakışları üzerimdeydi.

Benimle dalga mı geçiyordu? Onu duymazdan gelerek Smirna’nın vereceği cevaba odaklandım. “Evet, Smirna?”

Smirna otuz iki diş sırttı o an. “Eee... Şimdi senin telefonu izlediğimden... Ne olur ne olmaz yakınlarının da telefonlarını da izlemeye aldığımından... Dolayı... Tamamen güvenlik için,” diye açıklamaya çalıştı kendini, muhtemelen Nisan’ın telefonundan Pamir’e attığım mesajları okumuştı. Duraklayıp duruyordu çünkü ne halt yediğini çok iyi biliyordu. Bana söylemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Pamir’in bir yorumu olup olmadığını anlayabilmek için surat ifadesini okumaya çalıştım ama birkaç saniyelik sessizliği

bana bunu çoktan bildiğini ve hatta büyük ihtimalle Smirna'dan bunu kendinin istediğini apaçık söylüyordu. “Ne hâliniz varsa görün,” diye homurdandım bu yüzden, Smirna'nın gelirken ıslattığı merdivenlere yönelip binayı terk ederken.

Düzenleme
Ny.ozlem

Asansörün *ding* sesini duyduğum an, salata için yıkadığım marulları karbonatlı sirkeli suyun içine bıraktım ve ellerimi bir bezle kurulayarak hole ilerledim. Nisan koltuklardan birinde ayaklarını uzatmış, birazdan başlayacak dizisinin yeni bölümünün reklamlarının bitmesini bekliyordu ve birinin geldiğinin farkına varmamıştı bile. Patlamış mısır kemiriyordu.

Pamir'in üzerinde gri bir kapüşonlu sweatshirt vardı ve başına kapüşonunu geçirmişti, omzunda da spor çantası vardı. Hemen yanında Ayşenaz, tabletine birkaç not alıyordu aynı zamanda Pamir'le konuşurken. "O zaman her şeyi ileriki haftalara atıyorum ve bu haftayı boş bırakıyorum? Tamam... Peki bir şey sorabilir miyim? Neden doğum gününde bile ara vermemişken..."

Acı kahveler gözlerimi bulduğunda ayaklarım olduğu yere çakıldı o an. Pamir de durmuştu ve onu fark eden Ayşenaz da, konuşmayı kesmişti hâliyle. "Nil," dedi gözlerini kırpıştırarak. Gülümsedi. "Selam."

"Ayşenaz," diye mırıldandım nihayet gözlerimi spesifik gri kapüşonlu sweatshirt giymiş birinin üzerinden çekebildiğim ilk an, ardından aynı şekilde gülümsedim ona. "Akşam yemeğine kalmaz mıydın? Yanlışlıkla bir orduya yetecek kadar yemek yapmış olabilirim."

"Yemek mi yaptın?" Pamir, dikkati dağılmışçasına gözlerini kırpıştırdı. Neden şaşırmıştı? Yemek becerim olmadığını mı düşünüyordu?

“Sadece kahve demlemekle karın doymuyor.”

“Öyle söylemedim...” Pamir durdu ardından, kendini savunmayı kesti. Kaşları çatılmıştı. Çünkü benim bıyık altından gülümsediğimi fark etmişti. *İnanamıyordu*. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Dudak büzerek omuz silktim o an, ardından elimdeki bezle dönüp mutfağa yürüdüm. Öğlen Smirna’yla Pamir’e kızmış olabilirdim ama zamanla kızgınlığımın yersiz olduğunun farkına varmıştım Nisan’la eve döndüğümde. Nisan yorgunluktan kestirmişti biraz, ben de kolları sıvayarak mutfağa girmiştım. Sevdığım insanlar yanımda ve güvendedeydi. Göğe uzanan bir binanın en tepesindeydik ve birinin buraya izinsiz girmek için çatıya helikopter indirmesi ve asansör boşluğundan aşağı inmesi gerekirdi. *Beni* ve Pamir’i geçmesi gerekirdi. Üstelik Smirna’nın da yakınlarda bir yerde kaldığından emindim.

“Sen iyi misin?”

Pamir’in beni peşimden mutfağa kadar takip ettiğini biliyordum ama yine de bezi kenara bırakıp fırındaki tavuğu kontrol ederken çaktırmadım. Fırının kapağını kapattığım an koluma dolanan eliyle beni kendine doğru hafifçe çekti ve tezgâhla arasına aldı.

Nemli saçlarından ve gelen taze şampuan kokusundan duş aldığını anlıyordum. Fazla uzaklaşmamak için rezidansın spor salonuna gittiğini de. Çünkü ajans çekiminden sonra huysuzluğum üzerimde olduğu için Nisan’la eve dönmek istemiştım, Pamir de bana evin anahtarını verip el sallamak yerine bizi eve bıraktıktan sonra fazla uzaklaşmayacağına söz vermişti.

“Kafamı dağıtmam gerekiyordu o yüzden yemek yaptım,” diye yanıtladım sorusunu, gözlerim etraftaki dağınıklıkta gezinirken. *İnsanlar iyi misin sorusuna böyle cevap vermezler Nil*.

“Neden bu kadar çok yemek yaptın?”

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım gözlerine bakarken.

“Bu sorunun cevabıydı az önce verdiğin,” diye devam etti işaretparmağıma taktığım yara bandı, kolumdan elime indirdiği eline takıldığında. Birkaç saniye ellerimi alıp baktıktan sonra kaldırıp omuzlarına koyduğunda yüzüme doğru eğilmiş, kendi ellerini benim iki yanımdan tezgâha yaslamış, boylarımızı *nerede*ye eşitlemişti. “Nisan’la başımıza bir şey geleceğinden mi korkuyorsun?”

“Sana bir şey olmaz,” diye mırıldandım ama aslında *inandığım* bu değildi. İnanmak *istediğim* buydu.

Pamir’in kaşları bir an havalansa da başını salladı sakın bir ifadeyle. “Tamam, haklısın, bana bir şey olmaz... Ama bu işin ardında olabilecek insanın isminin aklından çıkmadığını biliyorum ve kafanın içinin sana ne kadar iyi gelmediğini de.”

“Bu yüzden yemek yaptım,” dedim kısık bir sesle, onu iyi bir kız çocuğu olduğuma ikna etmeye çalışıyormuşum gibi hissetmişim o an. *Ödevlerimi yaptım.*

“Biliyorum.” Mutfağın loş sarı ışığında rengi iyice açık görünen kahveler, iki gözüm arasında mekik dokuyor ve parçaları birleştirmeye çalışıyordu o an. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu kendimi savunmak için. Tamamen kalkansızdım, çırılçıplak hissediyordum. Ve güçsüz.

Ve o an, bunun *farkına* varıyordu. *Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.*

Bana kalırsa vücuduma sarılan elleri tamamen planlı bir şekilde beni kaldırıp tezgâhın üzerine oturtmuştu o an, potansiyel kaçışımı engellemişti böylece. Belimde kalan elleri ise amacına yönelikti tamamen; dikkatimi dağınık tutacak ve zihnimi zayıflatacaktı. Ayrıca bacaklarımın arasına girmişti bedeniyle. Pamir Yelkırın benden istediği cevabı tekte almayı çok iyi biliyordu.

“Nasıl oldu da hiç ismini sesli söylemedin?”

Yutkundum. “Konuşmak istemiyorum.”

“Smirna’ya da onun hakkında hiçbir şey sormamışsın,” dediğinde yüzümden bir cevap koparmak isteyen acı kahveler, herhangi bir tepkinin izini sürüyordu. “Bunca zaman... Neden?”

“Merak etmiyorum.”

Bingo.

Pamir’in suratındaki şüphe, ifadesinin gevşemesiyle yerini cevaplara bıraktığında artık Enstitü günlerime dair hatırlamadığım kısımlar olduğunu biliyordu. Yalnızca eşyalarımı toplayıp Türkiye’ye dönüşümü hatırlıyordum, *yalnız* dönüşümü; anemle bir ev tutuşumu ve okul işleriyle boğulduğumdan aynı geçen günler silsilesinde bana düşünecek başka hiçbir şey bırakmayan yoğunluğumu...

Merak etmiyorummuş. Neyi merak etmiyorsun ki Nil?

Acı kahveler parladı o an. Neredeyse *öfkeli* görünüyordu. *Neredeyse.* “Hatırlamıyorsun.”

“Banyonun nerede olduğunu...”

Başım ani bir refleksle mutfak girişine döndüğünde, Ayşenaz’ın kocaman açtığı şaşkın gözleriyle kendini durdurduğunu ve hatta arkasını dönüp kaçmaya çalışır gibi olduğunu gördüm ama bunu fark etmişti. “Banyonun nerede olduğunu soracaktım, odaları karıştırmak yerine rasgele... Nisan bilmiyormuş,” diye açıkladı ardından kendini, yeniden bana bakarak. Pamir’e bakmıyordu çünkü Pamir gözlerini üzerimden çekmemiştii bir saniye olsun.

“Koridorda, soldan ikinci kapı,” diye yanıtladım onu şokun etkisinde kıpırdamadan. Menajerinin sabahları gelmesine rağmen hiçbir zaman bu evde beş dakikadan fazla vakit geçirmediği belliydi. Ayrıca utanmıştım. Önceden olsa Pamir’i tüm gücümle itip atlar ve aramıza beş metre koyardım ama artık yetişkin insanlardık ve aslında pek bir şey yapmıyorduk da. Konuşuyorduk sadece. Tezgâhın üzerinde ben. Bacaklarımın arasında o.

Aynen. Konuşmak.

Ardından gerçekten Pamir’i iterek tezgâhtan indim ve “Luca,” diye mırıldandım arkam ona dönük, karıştırıp buzdolabına bıraktığım salata sosunu çıkarırken. Pamir yerinden bir

santim kımıldamamıştı, yalnızca beni izliyordu. “Dr. Luca’yı sormamı beklediğini biliyorum ama elimizde hiçbir şey yokken doğrudan gölgeler ardına saklanmış biri hakkında teoriler üretmek ne kadar doğru? Zaman kaybı da olabilir.”

Sorun şuydu ki fazla *zekiydim*. Yalnızca onu biraz daha oyalayabilecek cevaplar veriyordum ama, diğer sorun da buydu. Eninde sonunda fark edecekti.

“Yine de sana söylemem gereken bir şey var.” Salatayı iki büyük tahta kaşıkla karıştırmaya başladığımda geniş cam bir kaptan, tezgâhın önü tamamen cam olduğundan dışarıda kopan fırtınayı izleyebiliyordum. Şimşekler fazla sık düşüyordu yeryüzüne. Camlardan akan yağmur damlaları, yalnızca şehrin buğulu ışıklarını gösteriyordu bize.

“Bugün Nisan’la arabadayken bir anlığına dikkatim dağıldı. Daha çok... Andan koptum, geçmişe döndüm gibi oldu. Sonrasında Nisan’dan öğrendim ki bir anlığına kopup gitmemişim. *Bir süre* kendimde değilmişim ve Latince bir şeyler söylemişim. Ne olduklarına dair hiçbir fikrimin olmamasının yanında... Enstitü dâhil hiçbir zaman ne Latince eğitimi aldım ne de Latin sözcüklerle kesişti yolum.” Pilavı kontrol ettim, demlenmişti. Kapağını kapatıp aradaki kâğıt havluyu çektim ve çöpe attım. Omuzlarım çöktü ardından, yerdeki kilimi izlerken. Seslice bir soluk verdim. “Sanırım bende bir... Sorun var.”

Sessizliğin giderek büyüdüğü, mutfakın ortasında bir karedelik açtığını hayal ettim o an; elimi uzatsaydım ve beni yutabilseydi o karanlık keşke, kimseye zarar vermeden...

Başka kimseye.

“Malik’i senin aradığını düşünüyorsun,” diye mırıldandı Pamir, sessizliğin içine.

Omzumun üzerinden yavaşça ona döndüğümde, gözlerimin içine o an kafasında binlerce ucu açık ihtimalin birbirine bağlanışını izler gibi bakıyordu.

“Annenin odasındaydım okulda, kahve içiyorduk... Panik atağın ucundaydım. Ya da geçirdim, bilmiyorum. Kendimi yangın merdivenlerine atana dek zamanın nasıl geçtiğini hatırlamıyorum. Sadece bir süre sonra Burak’la karşılaştığımı ve sohbet ederek çıkışa yürüdüğümüzü hatırlıyorum, seni kapıda beklerken bulmadan hemen önce. Benim geçirdiğim atakla, Malik’e gelen telefonun saati uyuyor...”

Pamir gözlerini kapattı birkaç saniye, derin bir nefes soludu ciğerlerinden. “Tahmin etmiştim,” diye mırıldandı bakışları her yerdeyken; mutfak ortası tezgâhında, salona giden yolda, yağmurun ıslattığı camlarda ve hatta tavanda; ardından benim üzerimde durmuştu. Ona nasıl baktığımı bilmiyordum ama bakışlarımın ağırlığı gözlerimi yere düşürmeme sebep olmuştu o an. Ardından kadrajıma uzun bacakları girdi; hemen yanımda, karşımda durmuştu ve yüzüme uzanan eller başımı yeniden kaldırmıştı. “Nil, konuşmamız gerekiyor. Yemeği yiyelim, Ayşenaz evine döner. Nisan misafir odasında uyur. Smirna’yı aramam ve Akademi’ye haber vermem gerekiyor.”

Başımı salladım önce, avuçları içindeydi yanaklarım. Ardından kaşlarım çatıldı. “Bekle... Misafir odan mı var? Neden koltukta uyudun o zaman?”

Bir saniye donakaldı. Gözlerini kırptırdı pot kırdığı bariz belliyken. Ardından suçlu bir gülümseme çerçeveledi dudaklarını. “Birincisi, misafir odam olduğunu söyleseydim sen orada ben de yatağında yalnız uyurduk. İkincisi, geldiğin an tüm odaları gezmemiş olman senin suçun.”

Bileklerine vurdum ellerinin yüzümden düşmesine engel olarak, ardından çatık kaşlarımla döndüm sofrayı hazırlamak için. Bana yardım etsin diye altlıkları ve tabakları kucağına verirken neredeyse kafasında kırıyordum.

Ama içten içe iyi ki öyle yaptığını düşünüyordum.

“...ama yine de affettim.”

Dalgınca tabağında gezdirdiğim çatalı hareket ettirmeyi bıraktım o an. Başımı kaldırdım; Pamir yanımda, Ayşenaz ve Nisan da yan yana karşıımızda oturuyorlardı yemek faslında.

“Nasıl affedersin ya? Kafasında çelik tencere takımı kırma-lyydın!” Nisan aksi bir ifadeyle Ayşenaz’a attığı yargılayıcı bakış-larını önüne döndürdü ve salatasını öldürürcesine çatallamaya başladı.

“Sevince...”

“Sevmek falan değil bu, oturun doğru düzgün sevin. Saç-ma sapan birbirinizi incitip aldatıp edip sonra *sevdiğim için affet-tim...*” Nisan son kısmı söylerken ağzını büzüştürüp alaylı bir ses tonu kullanmıştı. “Bırak ya! Sen kendini sevmiyormuşsun ki başkasını nasıl sevesin?”

Nisan’ın coşkulu cevabı, istemsizce bakışlarımı Pamir’e çe-virmeme sebep olduğunda arkasına yaslanmış, bir kolunu san-dalyesinin arkasından sarkıtarak su içtiğini gördüm. Bana *Nisan dişlerini çıkardı yine* dercesine bakıyordu. O an düşündüğüm Ni-san’ın Ayşenaz’ın üzerine gidişi değildi ama konudan fazlasıyla kopuktum zaten... O an düşündüğüm, arkadaşlarımızla otur-duğumuz bir akşam yemeğinde öylece sohbeti dinlerken ne ka-dar rahat ve iyi göründüğüydü. Sanki her zaman buraya aitmiş gibi. Bu masaya. Benim yanıma.

Huzur.

Kelime tanımını tam olarak bilmesem de, *cennet hâli* diye be-timlemeyi tercih ederdim. Dünyanın cennet hâliydi bana ka-lırsa, huzur. Birçok insan huzuru hissettiğinde gevşer, mutlu olur ve anın tadını çıkarırdı; öyleyse ben neden kemiklerimin sızladığını hissediyordum sanki yerin beş metre altına gömül-müşüm de üzerimde alayla tepiniyorlarmış gibi?

“Pardon.”

Ayşenaz’ın ağladığını aynı anda fark ettik. Nisan özür dile-yerek uzandığı peçeteyi kıza uzattı hızlıca ve “Ay çok sert ko-

nuştum ya,” diye mırıldandı suçlu bir ifadeyle. “Gerçekten çok özür dilerim...”

“Hayır hayır, duymaya ihtiyacım vardı.” Ayşenaz peçeteyi aldı ve yukarı bakarak sildi gözyaşlarını gözlerinde biriken. “Kesinlikle haklısın. Zaten senin gibi sert konuşan biri olsaydı etrafımda da kendime getirseydi beni, emin ol şimdi bu durumda olmazdım.”

“E o zaman bu geri zekâlı seni kovdu, sonra Pamir’le nasıl tanıştınız?” diye sordu Nisan.

Ayşenaz, üniversitede tanıştığı sevgilisini büyük liglere giden yolculuğunda desteklemekten çok daha fazlasını yapmış ve hatta ücretsiz menajeri olarak kariyer yönetimini eline almıştı ama onu aldatan ve sonuna kadar bunu kanıtlar olmasına rağmen reddeden sevgilisi, bir çekim sırasında Ayşenaz’ı herkesin ortasında aşağıladığında kredi borçları ve eğitim masrafları arasında boğulan Ayşenaz’a Pamir menajeri olmayı teklif etmişti.

“Çok düşünceli bir hareket,” diye mırıldandım Ayşenaz gittikten sonra, orta tezgâhın önünde dikilmiş Pamir’in bulaşıkları makineye yerleştirişini izliyordum. Nisan misafir odasında mışıl mışıl uyuyordu. Smirna birazdan burada olacaktı.

“İğneleme miydi o?”

“Hayır, hiç de bile.”

Bir an durdu. Ardından aklıma gelen düşünceyle, kaşlarını çatarak döndü bana. “Ayşenaz’ı kışkırdığını söylemiyorsun değil mi bana?”

“Yo, neden menajerin olmak isteyeyim ki?”

Kaşları havalandı. Konunun menajerlikle alakası olmadığını biliyordu. Bu yüzden seslice nefes verdi kalan son bulaşığı da makineye yerleştirdikten sonra kapağı kapatırken. Ellerini yıkadı hızlıca lavaboda. Ona bir şeyleri uzun uzun açıklamak kadar hoşuma giden bir şey yoktu, sırf *yapabildiğimi* fark ettiğim için. Masada Nisan ve Ayşenaz varken tek kelime etmemişti ama

bana detay verecekti mesela. Onların duymadığı şeyleri söyleyecekti. *Düşüncelerini*. Bunu çok sık yapmıyordu.

“Gökhan göt herifin tekiydi. Sırf canını sıkmak için bile Ayşenaz’ı menajerim olarak alabilirdim ki, bu, emin ol her gün aynı şekilde canını sıkmaya devam eden bir hamle olurdu ama herif cinsiyetçi köpeğin teki. Herkesin içinde aşağılandıktan sonra ona acıyan gözler eşliğinde hayatının en kötü dönemine uğurlanmasını istemedim.” Kollarını göğsünde birleştirmiş ve kalçasını tezgâha yaslamış, bana bakıyordu. “Ayrıca bir menajerim yoktu ve her şeyi halletmek günümü fazla meşgul ediyordu. Ben de bir taşla üç kuş vurdum.”

“Üçüncü kuş?”

“Ayşenaz’la Özge yakın arkadaşlar.”

İstemsizce oturduğum yerde kıpırdandım. “Özge nerede?”

“Muğla’ya taşındı. Psikoloji mezunu oldu, online terapi veriyor insanlara ve bahçeyle ilgileniyor. Tam bir *hadi-ormanda-yoga-yapmaya-gidelim* kızı oldu.”

Özge emekli hayatına mı geçmişti? İstemsizce gülümsedim. Şimdiye kesinlikle yumurta kırmayı öğrenmişti. Kimbilir ne kadar büyümüştü. “Gülbahar Babaanne?”

Pamir’in tebessümünün ardından sessiz kalışını izledim. Acı kahveler yüzümden düşerken nereye tutanacağını bilemediler; derin bir nefes aldı Pamir alnını ovalarken her ne geçtiyse aklından dile getirmek için, kaşlarını çatmıştı. *Hayır*. Kendine güç verircesine, sanki güce ihtiyacı varmışçasına tezgâha yaslı eliyle kendini itti ve adımlarını tam karşımda duracak şekilde attı. Dudaklarını ıslatıp acı kahvelerini yüzüme çıkarırken ona, bana düşündüğüm cevabı vermemesi için *yalvarırcasına* bakıyordum ama o ise beni hazırlamak ister gibi acele etmiyordu.

“Babaannem hastalandığında, Özge ona bakmak için Muğla’daki bağ evine taşındı,” diye açıkladı havaya kalkan eli hemen yüzümün önünde durduğunda, birkaç parmakla yüzümün ke-

narındaki saçı düzeltmişti bir anlığına başını eğip aramızda kalan son bir adımı daha kapatırken.

Çatık kaşlarımın ardından “Neden dört duvar arasında yalnız kaldığımız her an dibime girmek zorundasın?” diye fısıldadım düşüncelerime hakim olamayarak. İsyan ediyordum. *Dayanamıyordum.*

“Zorundayım,” diye mırıldandı o da benim gibi, kısık sesle. Neredeyse kirpiklerimiz birbirine değecekti. “Yapmazsam geceleri uyuyamıyorum. Sabahları mide bulantısıyla uyanıyorum. Hazımsızlık çekiyorum Nil, hafakanlar basıyor bana.” Bel oyuğuma yerleşen elinin beni kendine çektiğini hissettiğim an sendeledim ve ellerim havalandı, neredeyse dudaklarımız birbirine değecekti çünkü yüzlerimiz hizalanmıştı tamamen. İstemsizce kollarına tutunmak zorunda kaldım. “Veda edemedim bile...” Bana *sarılıyordu*. Bu onun destek alma şekliydi sanki devam edebilmek için. *Anlatmaya*. “Kötü bir evlat olduğum için, ziyaret etmedim bile. Liseden sonra... Çok çağırdı. Hiç gitmedim Nil.”

Alnı yorgunca alnıma yaslanmıştı. Hissedebiliyordum. Fiziksel değil ama mental yorgunluğunu hissedebiliyordum ve omuzlarımı çökertmişti çaresizlikle. Hiçbir şey yapamazdım çünkü. Omuzlarına masaj yapsam, güzelce uyumasını sağlasam, vücudunun ihtiyacı olan besinleri eksiksiz almasına yardımcı olsam dahi bir noktacık kadar bile faydam olmazdı biliyordum. Mental yorgunluğuna *dokunamazdım*. Oradaydı ve... Ben ilk defa çaresiz hissediyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım gözlerim dolu doluyken ellerimi kolları boyunca omuzlarına kadar çıkardığımda avuçlarımın altında teni ateşten gibiydi. Boynuna yasladım avuçlarımı; elimin altında atıyordu nabzı. Ardından kollarımı boynuna doladım daha fazla dayanamayarak ve parmak uçlarımda yükseldim onu kendime çekerken. Onun başı benim omzuma düşerken benim başım onun boynuna yaslanmıştı ve kollarının

arasındaydı belim. Kalbim atmıyordu; yalnızca onunkinin ritmini hissedebiliyordum o an.

Güm. Güm. Güm.

“Sen kötü bir evlat değilsin.” Bunu düşünmesi bile çok uçuk bir şeymiş gibi geliyordu ama düşünüyordu *işte*. Nasıl yapabiliyordu bunu kendine bilmiyordum. Ne kadar kızsam da, itsem de, ters düşsem de kendine haksızlık etmesine dayanamıyordum. “Eminim yanına gidememenin çok sağlam sebepleri vardır. Eminim zamanın olduğunu düşünmüşsündür. *Eminim* Pamir. Eminim senin harika bir torun olduğunu düşünmüştür Gülbahar Sultan son nefesine dek.” Parmaklarımın arasında ipek gibi hissettiren saçlarında kayıyordu elim, huzursuzca nefes alırken belimi saran kollarını kıpırdattı o an. *Hayır*, diyordu sanki.

“Gidebilirdim. Durumunu bilsem de, bilmesem de. Fark etmez. Bir günümü yalan edip gidebilirdim yanına. Birkaç saatlığına ya da beş dakikalığına... Görmedim bile.” Başı gömülü olduğu için boğukça duyuyordum sesini. Kendini bu kadar suçladığını bilmiyordum. “Dünyanın diğer ucundaydım. Kimsenin telefonlarını açmadım. Tek yaptığım kum torbalarını patlatmak ve hedefe on ikiden şarjör boşaltmaktı. Herkesi ve her şeyi koruyabilirdim böylece.”

Herkesi ve her şeyi koruyabilirdim böylece.

“Herkesin başına gelen hiçbir şey senin suçun ya da sorumluluğun değild...”

“Bunu konuştuk. Bunu konuştuk, Nil,” diye tekrar etti başını kaldırıp yeniden benimle yüz yüze gelirken. Gözleri kan çanağı gibiydi. Onu ilk defa böyle görüyordum. “Eğer biliyorsan, eğer bir seçeneğin varsa engel olabilecek ya da koruyabilecek; senin sorumluluğun ve başarısız olursan da eğer, senin suçundu. Sana *miras* bu.”

“O zaman ben de babamın ölümü için kendimi suçlamalıyım...”

“Aynı şey olmadığını biliyorsun.” Sözleri bir bıçak gibi keskindi beni bölerken. Sert çıkıştığını düşündüğünü yüzünde görebiliyordum o an, bir şey söylememe gerek yoktu bile. Gözlerini kaçırdı ve dudaklarını ıslattı, derin bir nefes aldı gerilen sinirlerini yatıştırmayı beklerken. Başparmağı bel oyuğumu okşuyordu ve böyle böyle yatıştığını görebiliyordum. “Tek bildiğim, nankörlük ettiğim. Tamam mı?” Acı kahveler yeniden gözlerime çevrildiğinde zihin mahkemesinde kararını verdiğini ve cezasını çektiğini çoktan, hissedebiliyordum. *Bunu* yapıyordu. Aslında burada, İstanbul’da, hayalini gerçekleştirirken bile yalnızca benim söylediğimi yapıyor ve kafasının içinde kendine eziyet etmeye devam ediyordu. “Döndüğümde Özge suratıma bakmadı bile. Şimdi arkadaşına yardım ettiğim için yalnızca telefonlarıma çıkıyor. Bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyor... Ve öyle kalması gerekiyor. Bana olan öfkesini mezara götüreceği anlamına gelse bile bu.”

Ama sırlar insana bunu yapıyordu. Değer verdiğin insanların güvenliği söz konusu olduğu müddetçe sen sırlarına sımsıkı sarılmaya devam ediyordun, hayatını gözettiğin insanlarsa birer birer masalardan kalkmaya...

Özge’yle Pamir’in arasının kötü olduğu bir dünya düşünemezdim bile önceden ve buna rağmen Özge’nin tavrının yalnızca kızgınlığından dolayı olduğunun, zamanla dinginleşeceğinin de farkındaydım. Belki Pamir de farkındaydı ama yine de kendini suçlamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu.

Aslına bakılırsa, liseden sonraki hayatını tam olarak ve belki de yalnızca bunu yaparak geçirmişti; olan biten her şey için, kontrolünde olmasa bile, kendini suçlayarak. Nihayetinde onu dünyanın öbür ucunda suikastçilerin yetiştiği bir kampa sokan da, o kamptan iki yıl boyunca dışarıya adımını atmadan yaşamasına ve babaannesine veda edememesine sebep olan da, menajerini işe alış sebebi bile... Suçluluktu.

Aslında tamamen bir saçmalıktan ibaret olan o suçluluk duygusu.

Göğsünde atan kalbe zincirlenmiş, ona nefes aldırmayan; göğsündeki kalbi attıran ama huzurla bir türlü çarptırmayan bir şey. Geceleri uykularını çalan, gün doğumlarında sigara yaktıran, *gökyüzündeki yıldızları saydıran* bir şey... Tavanlar üzerine çöktüğünde gökyüzüne bakmak için balkona çıkartan ama göğünü *kafes* yapan.

“Suçluluk duygunu bir kalkan gibi giymişsin üzerine,” diye mırıldandım acı kahvelerine, parlayan gözlerle bakarken. Onun aksine sakindim. “Neredeyse konfor buluyorsun suçu kendine atmakta... Önceden bu kadar net bir şekilde görememiştim ama artık görebiliyorum. Seni bana getiren ama beni yanında tutmayan şey senin suçluluk duygun. Çünkü yüzüne bakıyorum ve kendinden çoktan vazgeçmiş olduğunu görüyorum aslında burada, kendin için basketbol üzerine bir kariyer yapsan bile...” Ağzını açacak gibi oldu ama onu durdurdum yeniden lafa başlayarak. “Ne kadar yıl geçmiş olursa olsun üzerinden... Hâlâ ne kadar toy ve genç olduğunu unutuyorsun. Hataların, seninkiler hataysa bile, kimsenin boynunun borcu değil her birinin yalnızca öğrenilmeye can atan birer ders olduğunu unutuyorsun.”

“Babaannem gibi konuştun.”

“Çünkü burada olabilseydi eğer, babaannenin seninle böyle konuşacağını biliyorsun.”

“Onu tanıyorsun,” diye mırıldandı ardından, fısıldar gibi. Daha çok sesli düşünüyor gibiydi de. “Nasıl?”

Cevap basitti. Yalnızca önceden, kendime saklar ve kafamın içinde kalmasını sağlardım; şimdiyse söyleyebildiğim kadar çok şeyi sesli dile getirmeyi tercih ediyordum. “Çünkü seninle ilgili hiçbir şeyi şansa bırakmazdım.”

Bırakmam.

Çekim eki farkındalığı, ona dalgalar hâlinde vurmuş olmalı ki çatık kaşlarının ardından bir süre gözlerimi izledi öylece; ardından hareketlendiği, ağzını açtığı ilk an geri çekildim. Böylece belimdeki elleri gevşedi. Aramıza koyduğum bir adımı kapamak istercesine ileri adım attığında artık elleri benim üzerimde değildiler, iki yanında, boşlukta sallanıyorlardı. “Nil, *neden?*” diye bir soru sordu o an, aklından geçen her neyse basit bir kelimenin özetleyeceğini biliyordu. Ben de zaten, neyi merak ettiğini biliyordum.

“Önce *sen* kendini seçmelisin.” *Çünkü kendini parçalara bölüp insanlara dağıtıyorsun.* “Sen.” İşaretparmağımı kaldırmış, sol göğsüne batırıyordum oraya *dokunabilmek* istercesine, acınası bir çabayla. Ama temasım bile kumaşın ardına geçmiyordu. “Önce sen kim olduğunu hatırlayacak ve her şey senin suçunmuş gibi davranmayı bırakacaksın. Önce sen, Pamir. Önce sen hayata dön,” diye mırıldandım her kelimenin üzerine bastırarak, göz temasımızı bir an olsun kesmeden. “Ben zaten peşinden gelirim. Ne de olsa bunca sene hep adımlarını takip ettim.”

Ne düşündüğünü ne yapmak istediğini ya da ne hissettiğini bilmiyordum o an; yalnızca gözlerimiz arasında süregelen bir kavga vardı ve beni incitecek bir şey söylemekten korktuğunu görebiliyordum ama beni dinlemeliydi. Her bir kelimeyi. Onun için konuşuyordum. Böyle mi devam edecekti? Bana kendimi toparlamamı hatırlatıyordu her gün, unuttuğumu yüzüme çarpıyor ve her şeyi hatırladığı için bunu bir ceza olarak görüyordu ama kendini tamamen ona ait olmayan bir suçluluk havuzunda boğuyordu. *Üstelik yüzmeyi biliyordu.*

Pamir Yelkıran’dı o.

Belki uçabilirdi bile.

Ding sesi, sessizliğin ortasına bir çığ gibi düştüğünde dönüp omzumun üzerinden asansörün olduğu koridordan çıkacak silüete baktım; Pamir’in bakışlarını hâlâ arkamda hissedebiliyor-

dum çünkü o kadar yoğun bir şekilde dikmişti ki acı kahvelerini, sanki üzerimde bir delik açılacaktı birazdan.

“Huu huuu!..” Smirna, kalın tabanlı ve zincirli botlarıyla Pamir’in salonunun orta yerinde belirdiğinde elimi saçlarımdan geçirerek bir bardak almak için dolaba ilerledim ve ardından su doldurdum. Gerçekten dilim damağım mı kurumuştur yoksa bölünen konuşmamızın ateşiyle ne yapacağımı mı bilememiştim, bilmiyordum.

“Favori çiftim de buradaymış,” diye mırıldandı Smirna, ellerini birbirine sürterek muzır bakışlarıyla yanıma doğru yürürken. “Ama pek keyifsizsiniz.” Mutfağın girişinde durdu. Gözleri kısıldı. Bir bana bir de Pamir’e bakıyordu. Ardından “Elsa’yla mı tanıştı yoksa sonunda?” diye sordu yapmacık tatlı bir sesle.

Neredeyse içtiğim suyu bardağa geri püskürtüyordum.

“Kızım hiç çekemem şu an ortalığı kızıştırmak için açtığın şu boş muhabbetleri,” diye homurdandı Pamir ensesini ovalayarak. Ardından kollarını göğsünde birleştirdi ve bana değdirmediği bakışlarını hemen önümden geçip yanımda benim gibi kalçasını tezgâha yaslayarak duran Smirna’ya çevirdi. “Malik uyandı mı?”

“Yok, hâlâ Aresçilik oynuyor yoğun bakımda.”

“Ne diyorsun ya?”

“Ares? Ares işte. Savaş Tanrısı. Hani yaşam mücadelesi veriyor ya?”

Pamir sinirlerinin sınıandığına emin gibi bir *cık* sesi çıkartarak telefonundan birkaç şeye tuşladı ve hemen yanındaki orta tezgâhın üzerine bıraktı o an. Birini arıyordu. Saniyeler içinde araması cevap bulduğunda Çağrı’nın sesi yankılandı mutfakta. “Abi yemin ederim zorla söyletti bak! Beni tehdit ediş şeklini duysaydın sen de donuna kadar söyledin!..”

“Yavaş,” dedi Pamir sakın bir sesle o an, Çağrı’yı bölerek. “Neyden bahsediyorsun oğlum sen?”

“E işte. Malik’in adresini söyledim ya Nil’e, e peşinden geldi. O yüzden aramadın mı?”

Pamir’in o an, telefonda çektiği gözlerini omzunun üzerinden bir bakış atarak bana çevirdiğini hissettim ama bir kolumu göğsüme sarmış diğer elimi kaldırmış tırnaklarımla oynuyordum o an. Ne söylediğine dair hiçbir fikrim yoktu Çağrı’nın.

“Onun için aramadı, aptal.” Smirna’nın, yaslandığı yerden doğrularak Pamir’in yanına yürüyüşünü izledim tembel adımlarla. “Muhtemelen Dr. Luca hakkında bulduğun her şeyi isteyecek.”

Çağrı’nın sesindeki tereddütü hissedebiliyordum. “Dr. Luca mı?..” Sessizlik. “Salmamış mıydık o herifi?”

Öyleyse Dr. Luca hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı ve Pamir’in az önceki bahsi yalnızca teorilerden ibaretti. Tahminimde fazla ileri gitmeyerek iyi yapmıştım.

Pamir tamamen bana doğru dönerek gözlerimin içine bakmaya başladı o an. Kollarımı kendime sarılır gibi etrafıma sarmıştım üşürcesine, bakışlarım temkinliydi. “Rusya’daki profesyonel çalışma alanlarından en popülerinin hipnoterapi üzerine olduğunu bulmuştun. Herifin zaten psikiyatri alanındaki başarısı gözardı edilemez ama arşivden çıkardıkların arasında pek de iyiye işaret etmeyen deneyler vardı. Zamanında yönetim tarafından tekrarlanması yasaklanmış ve Dr. Luca tarafından rafa kaldırıldığı yazılmış. Doğru mu?”

Hipnoterapi.

Aklında ne vardı?

“Evet,” diye yanıtladı Çağrı onu. “Bu arada istediğin dosya... Geldi. Bahsettiğin Tımarhane’deki hastalardan birinin geçirdiği psikoz yüzünden aynı koğuştaki kaldığı üç hastayı uykularında ranzadan söktüğü kör uçlu bir demirle öldürdüğü yazılmış. Her birinin üzerine bıraktığı yaralar, bir bütün olarak bakıldığında ters haç işaretine benziyor. Geceye dair birkaç

görsel de dosyaya eklenmiş ama yeni yemek yediysen bakmanızı tavsiye ederim...”

“Peki, hastaların yıllar önce Rusya’daki Akademi’ye deneysel amaçlı gizli yollardan götürüldüğünü biliyoruz,” diyerek lafını böldü Pamir o an, Çağrı’nın. Konuştukları konuyu sindirebilmek için mi bilinmez, dudaklarını aralanmıştı oksijen ihtiyacıyla. “Bu şizofreni hastası da aralarındaydı değil mi?”

“Aslında, hayır,” diye yanıtladı Çağrı Pamir’i ama Pamir hiç de şaşırmış görünmüyordu. “Tahliye sırasında meydana gelen bir araba kazası sonucu Andrew Gsiel’in diğer mahkumların arasından çıkarak ormana doğru kaçtığı ve gardiyanların o an tüm grubu hizada tutmaya çalışırken adamı bulamadıkları biliniyor.”

“Öyle mi?” Hiç de şaşırmış gibi değildi aslında ifadesi. Kenerdaki küllüğü önüne çekerken tezgâhın üzerindeki sigara paketine uzanarak içinden başparmağıyla ittirerek sıyırdığı bir tanesini, paketi ağzına götürerek dudaklarının arasına almasını ve saniyeler içinde ucunu ateşe verişini izledim. Bir nefes çekti içine, ardından başını geriye atarak dumanı verdi. “Peki neden bu önemli transfer sırasında Akademi’den kimseler kapılarına gelene kadar kıllarını kıpırdatmamış Çağrı?”

“Ne bileyim, mallar...”

“Operasyonun başında kim varmış?”

Yeniden bir sessizlik oldu. Telefonun diğer ucunda Çağrı’nın bilgisayar başında olduğu belliydi çünkü klavye sesleri geliyordu.

Smirna’nın Pamir’in sigara paketine gizlice uzanmaya çalıştığını fark ettim o sırada; Pamir omzunun üzerinden Smirna’ya ters bir bakış atarak paketi uzağa itti. Smirna da tepki olarak dil çıkarıp göz devirmişti.

“Taberda Vadisi Laboratuvarı’nın başı. Luka Nadezhda.”

“Pamir,” diye mırıldandım ağır nefesler alırken. Yaslandığım yerde doğrulmuştum ve gergince titretiyordum ayağımı.

Pencereye vuran yağmurun sesi, Çağrı'nın klavye üzerindeki darbeleri ve sigara dumanı bütün dikkatimi altüst etmişti, biraz hava girsin içeri diye uzanıp mutfak penceresini aralamıştım. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

"Bekle güzelim, bekle," diye mırıldandı son bir nefes çektikten sonra sigarasının izmaritini küllüğe bastırırken. O sırada Çağrı "Nil! Selam kuzito!" diye sesleniyordu telefonda ama aklımdan uçup gitmişti duyduğum saniye verdiği selam.

"Yani Tımarhane hastaları zaten Taberda Vadisi Laboratuvarlarında Dr. Luca'nın insafına kalmıştı, onları dilediği gibi kullanabilmek için ama her şey kayıt altındaydı ve çalışmalarında yalnızca yönetim izin verdiği müddetçe ileri gidebiliyordu, değil mi?" diye sordu tok bir sesle, gözlerini son kelimeleri söylerken üzerimden çekerek sanki Çağrı'nın yüzüne bakıyormuşçasına tezgâhın üzerindeki telefonuna çevirerek. Alkol vitrinine yürüyordu bu sırada. Buz bardağın dibine koyduğu sek viskiyi tek yudumda boğazından aşağı gönderişini izledim çatık kaşlarımın ardından. "Kayıt dışı kullanabileceği bir tanesinin olmaması ne kötü..."

Andrew. Dr. Luca bu yüzden transfer sırasındaki güvenliği gevşek tutarak mahkûmlardan birinin ellerinden böylesine kolay bir şekilde kaçmasına izin vermiş olmalıydı. Kayıt dışı bir tanesinin üzerinde deney yapabilmek için. İsteddiği şekilde, istediği kadar ileriye gidebilmek için...

Pamir, buz bardağa biraz daha doldurduğu viskiyle Smirna'nın yanına geri dönerek bardağı tezgâhın ortasına bıraktığında ben huzursuzca kıpırdanıyordum yerimde.

"Araştırmalarının bu yanına yönelik notlar fazlasıyla eksik ve çoğu sayfa da kayıp," dediğini duydum Çağrı'nın, hattın diğer ucundan. "Ayrıca herif Latince el yazısı kullanmış, kör oldum okumaya çalışırken. Eski dünya dillerine ne zamandır bu kadar ilgilisin oğlum sen? Lisede Almanca'dan çaktığını duymuştum."

“Sadece yanlış kitabı okuduğum için,” diye söylendi Pamir. Bardağına uzandığı sırada Smirna’nın elinde olduğunu fark ederek önüne dönmüştü. Ne yani, sigara içmesine izin vermemeycekti ama viskide sorun yok muydu? Smirna kaç yaşındaydı? On sekizine girmiş miydi? Olduğundan daha büyük gösterdiğini biliyordum. Sigara ve alkole olan merakını da. Pamir bilmiyor olamazdı.

“*Nadezhda Askeri*,” diye mırıldandı Pamir o an, dikkatimi tamamen kendine çekerek. Smirna da gizlice aldığını düşündüğü yudumların ardından bardağı tezgâha bırakmıştı ekşi bir suratla. “Onlara böyle sesleniyor notlarında. Hipnoterapiyle doğrudan kişinin zihnine gerçekleşmemiş görüntüler veya sesler yerleştirebiliyor, bunu yapabildiği gibi karakteri biçimlendirmek için kişinin tüm hayatını bile silebiliyor. Hassasiyet geliştirdiği kelimeler ekliyor kişinin kafasına, kişinin anında seçerek frekans değiştirdiği ve uzaktan yönetilebildiği...”

Hayır. Hayır...

“Ama dışarıdan fazla fark edilebilir bir yöntem çünkü kişiyi modern bir robota çeviriyor tamamen,” diye devam ederken Pamir, avuçlarımın arasında biraz daha sıkarsam parmaklarımı kırabilecek bir şey hissetmiştim. *Tezgâh mermeri*. “Bunun yerine kısa periyotlarla kişiyi kendinden geçirdiği ve kötü emellerine alet ettiği, hafifletilmiş dozda bir versiyon daha çok işini görür değil mi? Özellikle de Colorado’ya transferi yapılmışken ve tekerlekli sandalyesindeki aciz gölgesine sığınarak perdeler arkasından insanları yönetirken...”

Smirna’nın öksürüğü bir anlığına dikkatimi dağıttığında, onu tamamen görmezden gelen Pamir’e çevirdim bakışlarımı ama Smirna resmen dikildiği yerde iki büklüm kalarak kıpkırmızı olmuştu. “Bu... Viskinin içinde ne vardı be?!..”

“İyi misin?” Koşar adımlarla Smirna’nın beline kolumu dolayarak onu doğrultmaya çalıştım ama biraz düzeldiyse de kötü olduğu belliydi.

“Başım,” diye homurdandı iki eliyle orta tezgâha tutunurken. Dehşet içerisinde Pamir’in duyarsızlığını izliyordum şaşkın bakışlarla.

“Derdin ne senin?!” diye söylendim bağırır bir sesle. “Ne yapıyorsun? Yardım etsene!”

“Abi?” diye soruyordu Çağrı’nın sesi, telefonda. “Neler oluyor?”

“Peki parmak şıklatır gibi kişiyi hipnozdan çıkaran o hareket ne olurdu sence Çağrı?” diye sordu Pamir, kolları göğsünde, Smirna’nın az önce birkaç yudum aldığı viski bardağını göz ucuyla süzerken. Ardından acı kahveler yüzüme çevrildiğinde, suratındaki acımasızlık ifadesi bir süre beni kâbuslarımda ziyaret edeceğe benziyordu. “Dürtmek... Tokatlamak belki? Ölümcül bir yara?”

“Nadezhda’nın tekniği fazla karmaşık. Kişiyi bir hedefe kitliyor hipnoz altındayken tamamen, olay esnasında zarar görse ya da hayatını kaybedecek olsa bile görevi tamamlamak zorunda...” Çağrı durdu bir an. “Neden bunu bana soruyorsun? Zaten biliyorsun. Psikoloji dersinde öğretilen ilk basit kuralı bu Akademi’nin. Nadezhda’nın imzası var altında.”

“Görevi tamamlamak zorunda,” diye fısıldadığını duydum Pamir’in o an, ben Smirna’yı kan kusar hâlde ayakta tutmaya çalışırken. Kendi kendine konuşuyordu sanki ama yüzündeki hayal kırıklığıydı. Hayal kırıklığı mı? Neyin hayal kırıklığını yaşıyordu o?

Ardından, öksürüklerinin arasında duraklayarak bir elini karnına koyan ve derin nefesler almaya çalışan Smirna’nın “Viski,” diye fısıldadığını duydum ama sesi genzine kaçmıştı sanki; öyle tırmalayıcı, öyle sert bir sesteki ki bu neredeyse arkadaşımından gelmediğini düşünecektim. “Viskinin içine bir şey koydun. Değil mi?”

Pamir’in hareketleri rahat ve umursamazdı o an. Sigara paketine uzanıp bir dalı daha dudaklarının arasına bıraktıktan son-

ra ucunu ateşe verdiğiğinde, neredeyse karşısına geçip dalı yere atarak neler döndüğünü bağıracaktım ama bu sakinliği beni *korutuyordu*.

“Alkole dayanamayacağını biliyordum, her zaman etrafındakielerin içkilerine sulanıyorsun,” diye mırıldandı buz gibi bir sesle önündeki boşluğu izleyerek. Ama Smirna’yla konuşuyordu. Ona bakmıyordu. Hayır. *Bakamıyordu*.

Ne?

Ellerim iki yanıma düşerken ne ara aramıza mesafe koyduğumun farkında değildim Smirna’yla ama tek başına ayakta durabiliyordu tezgâhtan destek alarak, yalnızca rengi gittikçe soluyordu ve boynuyla yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Zehirlenmişti.

Pamir onu zehirlemişti.

Pamir, Smirna’yı zehirlemişti.

“N... Ne istiyorsun?” Smirna’nın çatallı sesini duydukça, bunca zamandır kullandığı feminen sesinin bir düzmece olduğuna inanmaya başlıyordum gittikçe ve dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum ihanetiyle. *Smirna*.

Hayır. *Hayır, hayır, hayır...*

“Beni ona götür,” diye mırıldandı Pamir, sigarasından aldığı bir nefesle acı kahvelerini yüzüme çevirirken. Gözlerinin içinde gördüğüm hayal kırıklığı gittikçe soğuyor, yerini merhametsiz bir ruha bırakıyordu.

Smirna’nın öksürükleri arasında güçsüzce güldüğünü gördüm. Neredeyse kıvranıyordu. Göz kalemi akmıştı çünkü yüzünden acının gözyaşları dökülüyordu. Ruju da dağılmıştı. “Seni öldüreceğini biliyorsun.”

“Hayır!” Doğrudan Smirna’ya yöneldim evin içi saniyeler içerisinde korkunç bir şimşekle beraber aydınlanırken. Neredeyse duvarlara sinmişti sesimdeki hiddet. Smirna gidip gelen elektrikle beraber etrafına bir bakış atarken Pamir’in gözünü bile kırpmadan, bunca zamandır yalnızca beni izliyor oluşu yal-

nızca içimdeki katlanılmaz acıyı su yüzüne çıkarıyordu. “Hayır,” dedim yeniden üzerine bastırarak kelimenin. “Ne konuşuyorsunuz siz?! Neyin pazarlığı bu?!”

“Beni öldürmek için kimi seçtiğini çoktan biliyorum,” diye mırıldandı o an Pamir, sessizliğin içine, sakinliğiyle. Sakinlik iyi değildi. Sakinliği beni delirtiyordu.

“O z... Zaman tek bir lafımla gözünün önüne perde ineceğini de biliyorsundur.” Smirna konuşurken başıyla beni işaret etmişti zorla da olsa. “A... Az önce kendin çok güzel açıkladın...” Gözleri üzerime çevrilmiyordu bile. O kara, zehir gözler yalnızca etrafında geziniyordu ve gerilmediğini iyi saklayamıyordu. Burada ölebilirdi. *Ölebilirdi.*

Smirna.

Hain.

O zaman tek bir lafımla gözünün önüne perde ineceğini de biliyorsundur.

“Biliyorum,” diye mırıldandı Pamir. Ona döndüğüm an bakışlarındaki kabullenmiş ifade ciğerlerimi söndürmüştü, oksijen için yalvarırcasına aralanmış dudaklarımı kurutmuştu yoklukla. “Ayrıca neden, şimdiye kadar beklediğini de biliyorum Smirna. Colorado’da hâlâ kimse ne haltlar karıştırdığını bilmiyorsa da benim sayemde. O yüzden uslu bir kız ol ve beni ona götür.”

“Seninle asla buluşmaz...”

“Onu da düşündüm,” diye yanıtladı Pamir, ardından ruhsuz bakışları yavaşça Smirna’nın acı çeken bedenine çevrildi. “Bu yüzden biricik kızını zehirledim ya zaten.”

YAŞ 9

Beni izlediğini biliyordum.

O kız, yan evdeki. Beni izliyordu. Sanki her zaman gözleri üzerimdeydi.

Garajın önündeki, babamın pota astığı elektrik direğine biraz yaklaştığımda basketbol topunu almak için; çaktırmadan çitlerin arasından beni izleyen bir çift göze baktım ama yaklaştığımı fark eder etmez tüymüştü. Onu yakalamadığımı mı düşünüyordu?

Yan eve yaklaşan büyük aracı gördüğümde ve içinden büyük bir kadınla adam çıktığında, basketbol topumun üzerine oturmuş onları izliyordum. Tek dileğim aracın içinden bir çocuk daha çıkmasıydı. Tercihen, erkek. Çünkü kızlar basketbol oynamaktan nefret ediyorlardı ve benim yeni arkadaşlara ihtiyacım vardı oynamak için.

Ayağındaki tozlanmış Converseleri, bol pantolonu, *Marvel* tişörtü ve kot ceketıyla arka koltuktan atlayarak indiğinde neredeyse şansımın yaver gittiğini düşünmüştüm; ta ki başına göre fazla büyük olan şapkanın içine sıkıştırdığı upuzun, Rapunzel saçlarını görene dek. Marketten dönen komşularımızın bir kızı vardı. *Harika. Gidip Barbielerimi alıp geleyim.*

Ama bu kız *Barbielerle* oynamıyordu. Aslında bakılırsa, arkadaş olacağını düşündüğüm bütün kız gruplarından uzak kalmıştı okula geldiği dönem boyunca. Annemin onu doğum günü partime çağırdığını öğrendiğimde nihayet ağzından bir kelime duyabileceğimi düşünmüştüm ama hediyesini diğer paketlerin yanına koyup pastadan biraz yemiş ve ortadan kaybolmuştu bir saat içinde. Zaten bir sürü oyuncağım vardı, gidip de minyatür bir araba almak niyeydi? Bu kız klişeydi. Bahse varım yağmur yağınca battaniyesine dolanıp annemin içtiği anlamsız kahve

suyundan içiyordu üşüyerek. Tamamen anlamsız. Söylediğim gibi. Tadını sevmek için bir dönem insanların başına silah dayadıklarına emindim, böylece ebeveynlerden çocuğa miras olarak jenerasyonlarda geçmişti kahve suyu kültürü. İğrenç. Çikolatalı süt daha mantıklı.

Beni izlediğini biliyordum. Ne zaman potada basketbol oynamaya bahçeye çıksam kafası mutfaklarının penceresinde belirliyordu önce, ardından aramıza yeterince mesafe koyabileceği ve onu göremediğimi düşündüğü bir yer bulup orada konuşlanıyordu. Neden bunu yaptığını bilmiyordum. Başlarda garip bir kız olduğu için arkadaşı olmadığını ve benimle arkadaş olmak istediğini düşünmüştüm ama zamanla anlamıştım ki o bunu tercih ediyordu ve benimle arkadaş olmak istediği falan yoktu çünkü ne zaman yanına yaklaşmaya niyet etsem kalçasına motor takmış gibi bir hızla ortalıktan kayboluyordu. Garipti. Başka bir kız olsa koluma yapışacağından emindim. Başka kızlara yaptığımda koluma yapışıyorlardı çünkü. Altın sarısı saçları olan ve çilekli parlaticı süren kızlar. Daha güzellerdi kesinlikle. Güneşin altında parlamasına izin veriyorlardı saçlarının hem de. Günah gibi şapkalarının altına tıkmıyorlardı. Ve kesinlikle daha güzel giyiniyorlardı. Mini etekler ve bellerinin kıvrımını gösteren tişörtler. Erkekler bundan hoşlanırdı.

Saçları nasıl o kadar uzundu? Hiç kesmemişler miydi? Özge'den biliyordum, ne yaparsa yapsın kabarık ve korkunç duruyordu uzun saçlar ama onunkiler hep dümdüz, parlak ve ipek gibiydiler. Sanki başında her zaman saçlarını düzelden birileri varmış gibi. Rüzgâr bile dokunamıyormuş gibiydi saçlarına. Parmaklarımın arasında nasıl hissettirirdi? Her neyse. Beni ilgilendirmezdi. Zaten daha tek kelime konuşmuyordu, bir de saçlarına dokunmama mı izin verecekti? Daha önce kimseyle konuştuğunu da görmemiştim zaten. Anne babasına bile kısa cevaplar vererek onları başından savuşturuyor gibiydi. Aile ter-

biyesi yok muydu bunun? Belki de anne babası ona kötü davranıyordu. Ama o zaman annem kesinlikle bir şey söylerdi çünkü onun ailesiyle arkadaşlardı ve hatta bir akşam annem çöp atmaya çıktığında pencereden onun annesiyle uzunca bir süre sokakta yürüyüş yaptığını bile görmüştüm.

Şu araba. Siyah. Oyuncak arabalarla oynamak için fazla büyüktüm ama orijinal boyutundaki araba garajda olsaydı fena olmazdı. Yan koltuğa okuldaki kızlardan birini atıp sahil boyu sürer ve acayip fotoğraflar çekinirdim. Annem bir yaşa gelene kadar Instagram indirmeme izin vermiyordu ama belki Facebook'ta paylaşabilirdim. Havalı olurdu. Evet. Yalnızca babam, öyle bir arabayı alabilmem için önce hak etmem gerektiğini söylüyordu bu yüzden beni liseye geçtiğimde tamirhanede çalıştırmakta kararlıydı. Her neyse. Okuldan sonra birer saat gitsem yeterdi herhalde. Ne öğrenmemi istiyordu ki? Zaten yağ filtresi, akü, şase ve debriyaj gibi temel bilgileri biliyordum. Geçenlerde babamla gittiğim tamirhanedeki ustanın peşinden bir saat boyunca ayrılmamış ve bütün müşterilerine söylediği her şeyi ezberlemiştim. Şase hattında temassızlık var, o yüzden farlar titriyor. Yağ filtresi tıkanırsa motor sürtünmeden dolayı yanar, pistonlar çizilir. Fren pedalı sertleşmiş, vakum hattına hava kaçırıyor olabilir. Debriyaj balatası bitmiş, vites geçmiyor bu yüzden araba bağıra bağıra gidiyor. Usta elinden çıkma araba belli olur. Bütün bunları biliyordum. Daha fazlasını da öğrenirsem müşterilere yardımcı olabilir ve arabamı alabilirdim. Orada para kazanmayacağımı biliyordum ama babam emekle hak etmemin yeterli olacağını söylemişti yani yeterdi.

Aptal araba. Nereden bulduysa? Çocuk bile değilim artık. Gidip bana bunu almış. O kim ki benim neyden hoşlanacağım konusunda tahmin yürütüp bana hediye alıyor? Kendi gelip kek yiyip gitse kimse bir şey demezdi. Hediyelerden nefret ediyordum çünkü sorumlulukla birlikte geliyorlardı. Şimdi o oyuncak

arabayı rafıma koymak zorundayım, bütün o okumam için alınan kitapların yanına. Odama gelen her kim olursa olsun görüp hâlâ oyuncaklarla oynayan bir çocuk olduğumu düşünecek ama ben basketbol topuyla oynuyorum ve fena değilim de. Katılabildiğim kadar seçmeye katılıp bütün maçlarda üstün başarı göstererek başarılı koçların radarına girip popüler bir oyuncu olacağım büyüyünce. O zaman bu arabanın gerçeğinden on tane alırım. Belki bir tanesini gelip bu garip kızın evinin önüne park edersem o zaman gününü görür.

Yine orada. Bahçelerindeki çimenlerin üzerine bir örtü sermiş, başında saçlarını içine sıkıştırdığı bir şapkayla kitap okuyor. Geçen okuduğu kitap değil bu, başka. Bu yaşta ne kitabı bu kadar? Neden asosyal olduğu belli. Eğer benim arkamdan geldiği sahilde bizden birilerine selam verseydi onu da oyunlara katarlardı. En azından mahalledeki diğer çocuklarla yaptığımız basketbol maçlarımızı izleyen kızların yanına oturabilirdi. O zaman böyle yalnız yalnız kitap okumak zorunda kalmazdı çimenlerde. Belki dilsizdir gerçi. Annem öyle kişilere saygılı ve anlayışlı olmamız gerektiğini söyledi geçen bu yüzden elinde bastonu olan, görme engelli bir amcayı karşıdan karşıya geçireceğim diye çocukların yanına geç gittim. Eğer ben yardım etmeseydim de amca karşıya geçerdi bence. Ama annem görmese de benimle gurur duyacağını bildiğim için yardım ettim. Sonra yardım edince kendimi daha iyi hissettim. Bir daha birine yardım edebilecekken yardım etmezsem kendimi çok kötü hissedeceğim o yüzden herkese yardım etmeye karar verdim. Pazartesi sabahı okul töreni sırasında bu zavallı kızın yanına giderek ona teneffüste benim sınıfımdaki kızlarla voleybol oynaması gerektiğini söyleyeceğim çünkü beden eğitimi dersinde oynanan voleybolda topa nasıl vurduğunu gördüm.

Pazartesi oldu ve kız yüzüme bakmadı bile. Herkesin ortasında dikilip gözüne gözüne baktım ama bakışlarını konuş-

ma yapan müdürden ayırmadı bir kere olsun. Bu kıza kimse yardım edemez. Kesin bir de hoşlanıyordur yalnız olmaktan. Daha neler. Kim sever ki yalnız olmayı? Böyle uzaktan çok acı-naşı görünüyor ama kimsenin ona acıdığını düşünmüyorum. Kendi kafasının içinde yaşıyor herhalde. Belki depresyondadır. Karşı komşumuzun ergen oğlu da depresyonda olduğu için evden çıkmıyordu, annemler mutfakta konuşurken duymuştum. Gerçi bu kız çıkıyor dışarı. O zaman depresyonda değil herhalde. Ben hiçbir şey anlamadım. Doğum günü ne zaman bu kızın? Partisine beni de davet etmeli çünkü benim partime gelmişti. Ona hediye olarak yeni arkadaşlar vereceğim. Koridorun sonundaki sınıftaki Mine'yle Yaren eminim onu aralarına alır. Zaten ikisi sürekli konuşup dedikodu yaptığından bu kız da peşlerinde dinler, sorun çıkarmaz. O zaman yalnız da kalmamış olur. Evet.

Bana ne bu kızıdan?

Adı neydi?

Adı Nil'miş. Nil nehri gibi. Ama akan ve hareketli bir su birikintisine göre fazla durgun, sakin ve sessiz bir kız. Yanlış koymuşlar adını. Adı Gl falan olmalıymış. Her neyse. Bugün okulun tiyatro kulübünden Eda beni evlerine yemeğe davet etti. Sanırım gideceğim. Güzel kız. En azından konuşabiliyor ve sürekli gülümsüyor. Kızların olması gerektiği gibi.

Kapüşonlu sweatshirtü yoktu bugün, saçları salıktı bu arada. Nil'in yani. Sonunda.

“Başkalarına haber vermediğini nereden bileceğim?”

“Zehirlendiğinden beri yanımdayım ya.”

“Ya önceden verdiysen?”

“Yapsam şimdiye tutuklanmıştı babacığın. Şimdi yürü,” diye homurdandı Pamir, Smirna’yı tuttuğu kolundan çekştirerek binanın önünde hazır bekleyen bir *Vito*’nun içine iterken. Smirna sendeledi ama hızlıca toparlayarak içeri geçti. “Hey!” diye bağırdı ardından. “Panzehiri vermedin!”

“Ölmezsın. Henüz.”

Smirna’nın insanın içini gıcıklayan gülüşüyle başını geriye atarak gözünün önüne gelen saçlardan kurtuluşunu izledim, elleri arkasından bağlı olduğu için koltuğa yaslanmakta da güçlük çekiyordu. “Biricik sevgilini kurtarmak için tüm bu zahmete katlanıyorsun ama boşa,” diye söylendi ardından, buz gibi bir sesle. İlk defa kin ve acımasızlıkla dolu kara bakışlarını üzerime çevirmişti açık kapıdan görebildiği kadarıyla. Gülüşü bile mi değişirdi bir insanın? “Bir kez zihne atılan tohumu, büyüdüğünde köklerinden kessen bile kurtulamazsın izinden... Sonsuza dek mahkûmsun Nil, sonsuza dek...”

Pamir o an kapıyı sertçe Smirna’nın suratına çekti, böylece lafı yarıda kesilmişti. Smirna’nın içeride bağırdığını dışarıya çıkan boğuk seslerden ve hatta tepindiğini de *Vito*’nun sallanmaya başlamasından anlamıştım ve korkuyla geriye doğru adımladım

bu yüzden. Gecenin bu saatinde sokakta kimse yoktu. Kaldırımlar ıslak ve hava soğuktu. Üzerimde ceket yoktu. O an hipotermiden ölecek hâle gelsem bile bunu sorun edebilecek düşünme kapasitesine sahip değildim ama... İhanetle sarsılan bir zihin sonsuza dek travmayla ödüllendiriliyordu.

“Nil.”

Ardından dikkatimi talep eden gözleri bulabilmek adına başımı kaldırdım ve hemen karşımdaki yüze odaklanmaya çalıştım. Bir süre yalnızca çalıştım. “Ne zamandır farkındasın?”

“Döndüğümüzden beri,” diye yanıtladı gözleri kendi etrafına sarılı kollarımın üzerinde gezerken. Elini sırtına atıp üzerindeki kapüşonlu sweatshirtü başından tek hareketle çıkarışını izledim. Ardından dağılan saçlarından geçirdi parmaklarını ve düzelttiği kapüşonlu sweatshirtü iki ucundan tutarak başımdan soktu. Bakışlarımı kaçırmak için itiraz etmeden. İstemezsem zorla giydireceğini biliyordum ve o an bunun tartışmasını yaşamazdım. Konuşacak çok şey vardı.

“Ama gerçeklikten kopuşlarımı bilmiyordun,” diye mırıldandım kendi kendime parçaları birleştirmeye çalışarak. “İki saat öncesine kadar bilmiyordun. Tüm bunları iki saatte mi planladın?”

Acı kahveler temkinle izliyordu ifademi, sanki dizlerimin üzerine çöküp ağlayacağımı düşünüyorlardı her an bu yüzden tutmak istiyordu beni ama dokunmaya cesareti yoktu. Bu yüzden yalnızca, başını evet anlamına gelecek şekilde salladı.

“Dr. Luca’nın bir kızı olduğunu nereden biliyordun ki?” diye sordum alnımı iki elimle ovaladıktan sonra saç diplerimi çekiştirircesine parmaklarımı aralarından geçirirken. Çıldırarak üzereydim ama toparlanmaya çalışıyordum. “Enstitü’deyken... Doğum günüm için ayrıldığımızda doktordan şüphelendiğini hatırlıyorum ama...”

“Ama kalanını hatırlamıyorsun, değil mi? O günü de. Doğum gününü.” Dudaklarını ıslattı derin bir nefes almadan he-

men önce. “Yalnızca Soyhan’a gelişini ve benim uzakta kalmam gerektiğini hatırlıyorsun. Neden, onu bile hatırlamıyorsun bu yüzden bunca zaman hiçbir şeyi suratıma çarpamadın.”

Dudaklarım aralandı inkâr edeceğim an ama artık bir faydası olmayacağını biliyordum. Çünkü her şeyi biliyordu. Ona yalan söylediğimi de. Bir yalancı olduğumu düşünmesine şaşmamalıydı.

“Smirna’da da aynı eklem rahatsızlığı var. Kalıtsal. Şimdilik ilaçlarla belirtileri kontrol altına alabiliyor ama inanılmaz ağrı ve uykusuzluk yapıyor bu yüzden fazla alkol tüketiyor yaşına rağmen. Böyle fark ettim. Sadece bir şüpheydi başta çünkü hiçbir açık vermedi,” diye yanıtladı beni Pamir, kafamın içinde kaybolmaya başladığımı hissettiği an dikkatimi yeniden talep ederek. “Sonra DNA testi yaptırdım Çağrı’ya. Sonuçlar antrenman çıkışı geldi.”

“Ne hissediyorsun?”

Kaşları çatıldı hemen. Tam da tahmin ettiğim gibi. “Ne demek o?”

“Az önce arkadaşını zehirledin ve elleri bağlı bir şekilde aracın arkasına tıktın. Bunca zamandır bir hainmiş... Bana hiçbir şey hissetmediğini söyleme,” diye mırıldandım isyan ederek. “Benim bile dizlerimin bağı çözüldü hayal kırıklığıyla. Midemde taş var. Ağırlaştım. Çok üzgünüm Pamir. Sen bir şey hissetmiyor musun?..”

“Babasının ne boklar yediğini biliyordu,” diye fısıldarcasına öfkelenildiği an yüzüme doğru eğildi bir anda. “Bunca zamandır, Luca’nın seni boktan yöntemleriyle zehirlediğini biliyordu. Biliyordu Nil. Neler yaşadığını, neler yaşadığımızı... Her şeye rağmen hainin tekiydi. Üzülmemi mi istiyorsun? Hatta acıma mı? Sakın bekleme. Bizde hainlerin cesedine bile tükürülmez, öylece cansız bedenlerinin yanından geçer gider hayata devam ederiz. Çünkü birini sevmekle nefret etmek birbirinden pek

farklı şeyler değiller. Asıl olması gereken kayıtsızlık. Sakın ağlama,” diye mırıldandı gözümün kenarından kurtulan bir yaşı elinin tersiyle silerek tüylerimi diken diken ederken. Neden gözümünden yaş aktığını bile anlamamıştım, ağlamıyordum. Ama çok üzgündüm. Bunlar normal duygular değildi. Arkadaşının sana ihanet ettiğini öğrendiğinde üzülsün ve acı hissedersin. Yok sayıp işine devam etmezsin hiçbir şey olmamış gibi. Hiç olmamış gibi yapamazdın öyle.

“Sen iyileşmek için böyle çırpınırken senden çaldıkları her gün için bir yıldız yapacağım onları gökyüzünde, yeniden saymaya başlayacaksın,” diye mırıldandığında gözyaşımı silen elinin saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığını hissettim. “Hatırla. Gökyüzü bir mezarlık.”

“A... Arkadaşını öldüremezsın...” Kendi akıl sağlığın için yapamazsın bunu.

“Ama gökyüzünün yıldızlara ihtiyacı var,” diye mırıldandı boğuk bir sesle. “Benim sana...” Avucunun boynuma yaslandığını hissettim, göğsüne düşen bakışlarımı yeniden yukarı kaldırmamı istiyordu ama gözlerinin içine bakmaya korkuyordum. “Gökyüzüne bak, Nil. Ay bu gece sence de çok güzel değil mi?”

“Y... Yapamazsın...”

“Anneni öldürdüler.”

Tişörtünün kenarını sıkan ellerim durdu. O ana kadar onu çekiştirdiğimin farkında değildim bile. Gözlerimi kırıştırdım aniden beliren yaşlar yanaklarımdan akıp giderken. Örmeyi öğreteceğim sana söz! Mesaimin erken bittiği bir gün! Annemin seslenişi yankılandı kulaklarımda ben mutfaktayken, kapının eşiğinde botlarını giyiyordu çünkü babam hazır bekliyordu arabada ve çalışmaları gereken bir bilim şirketi vardı. Çok, çok çalışmalarını isteyen onlardan... Bu yüzden beni dört duvar arasında hep yalnız bıraktıkları.

“Hayır,” diye fısıldadım göremediğimden, boşluğa doğru. “Annem seyahatte. Dönecek...”

“Anneni hatırlamadığın doğum gününde kaybettik, Nil.” Ellerini yüzümde hissediyordum. Alnını alnımda. O kadar yakındaydı ve o kadar sessiz konuşuyordu ki sadece benim duymamı istercesine söylediklerini. Çünkü utanç içindeymiş gibi. Çünkü utanç içindeydi. Çünkü ağlıyordu o da. Pamir Yelkiran’ın gözlerinde yaşlar vardı. “Pilot ve hostes uçağı terk etmişti. Sadece bir paraşüt vardı. Annenin uçakta olması tamamen bir sürprizdi bu yüzden akıllarına gelmemiş bile böyle bir ihtimal... Seni paraşütle Kanada’nın kuzeybatısında çakılmadan önce uçaktan atlatacağımdan emin, böylece ortadan kaybolup mükemmel deneylerine fare yapacak ve kendi askeri hâline getirecek bir plan yapmışlardı. Annenin astımı olduğunu biliyordum ama bu kadar ağır olduğundan haberim yoktu bu yüzden onu seninle aynı paraşüte bağlayamadım. Bana seninle gitmemi söyledi.”

“Hayır... Hayır, hayır, hayır...”

“Bana annensiz atlamayacağını söyledin ama annen diretiyordu. Hızlı bir karar vermem gerekiyordu yoksa hep birlikte ölecektik...” Gözlerini kapattı bir an, ıslak dudaklarını alnımda hissettim ve ardından kollarını etrafıma dolayarak güçsüz bedenimi kucağına çekti. “Beni hiç affetmedin. Yine affetme. Yine al başını, git uzaklara... Nefret et benden. Hiç affetme beni Nil. Ama yaşa. N’olur yaşa. Ben başka türlü nasıl devam ederim bilmiyorum.”

Her şey çok da güzel olacak, sen hiç merak etme benim biriciğim, deyişi çınlıyordu kulaklarımda. İstanbul’daki evdeydik ve derslerin ağırlığından ağlıyordum dizlerinde. Aslında okulu bırakıp kafede çalışmak istediğimi söylemeye çekiniyordum. Çok sonradan fark edecektim ki aslında ağır gelen okulun zorluğu değildi, yalnızlığımı. Oralarda bir yerlerde artık yalnız hissetmeme izin vermeyen biri olduğunu biliyordum içten içe bu yüzden dayanamıyordum hayata. Her neresiyse orası, her kimse o yanına gitmek istiyordum ama neyi istediğimi bile bil-

miyordum henüz; dayanılmaz bir acıydı bu yüzden öylece yaşamak. Çok geçmeden her şeyi öğrenecek, bana söylemediği için anneme kızacak ve hatta İzmir’de de aynı döngüyü yaşayacak, hiçbir şeyden haberi olmayan Öykü’ye bile öfke duyacaktım.

“Ama gitmiş olamaz,” diye fısıldadım toparlanarak kollarının arasından çıkmak için hareketlenirken. Rahat durmadığım için beni bıraktığında ellerimle yüzümü sildim ve burnumu çektim, ıslak kirpiklerimin arasından yüzüne bakarken. Gözleri kıpkırmızıydı ve pişmanlığı besbelliydi ama sorsam, yine aynı tercihi yapacağını biliyordum. “Soyhan’daydık. Birlikte. Ev tuttuk. Hafta sonları evdeydi...”

“Hepsi kafanın içindeydi,” diye açıkladığında, Çağrı’yla olan konuşmaları âdeta zonkluyordu beynimde.

Hipnoterapiyle doğrudan kişinin zihnine gerçekleşmemiş görüntüler veya sesler yerleştirebiliyor, bunu yapabildiği gibi karakteri biçimlendirmek için kişinin tüm hayatını bile silebiliyor. Hassasiyet geliştirdiği kelimeler ekiyor kişinin kafasına, kişinin anında seçerek frekans değiştirdiği ve uzaktan yönetilebildiği...

İnanamıyordum söylediklerine. Nefes almak, yanıcı gaz solumak gibi hissettiriyordu her an. “Gerçek değil miydi?”

“Gerçek değildi.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım sertçe. Yutkundum birkaç kez ama kusma isteğimi bastıramıyordum. Gözlerimi sürekli kırptırıyordum, dikkatim fazlasıyla dağınıktı; buna tezat hiçbir şey göremiyordum da, gözlerim yanıyordu çünkü ağlamaktan. Göz altlarım yanıyordu. Çok güçsüz ve yapayalnız hissediyordum yeniden. Kimsem kalmamıştı. Hiç kimsem. Annem de babam da yoktu artık. Yetim ve de öksüzdüm. Bir kardeşim bile yoktu. Akrabalarımınla yakın değildim. Soyadım yalnızca benimdi. Annem hiçbir zaman bana saç örmeyi öğretemeyecekti ve babamla doğum günü pastaları yapıp aslancılık oynayamaya-

caktık halının üzerinde dizlerimiz acıyana dek. Hafta sonları ve hafta içleri aynıydı çünkü gün hangisi olursa olsun, annem ya da babam eve gelmeyecekti. Ev hep boş olacaktı. Bomboş, dört duvar bir çatı beton yığını... Ev demeye bin şahit. Bir daha asla göremeyecektim onları.

“A... Ama belki kurtulmuştur...” Bir umut kırıntısıyla parladı gözlerim o an, yeniden acı kahveleri görebiliyordum. “Mezarı var mı ki? Buldunuz mu uçağın enkazını? Buldunuz mu...”

“Bulduk.”

Bir bıçak darbesi indirilir gibi ciğerlerime, öyle bir nefes çektim işte o an içime. “Çok acımasızsın,” diye mırıldandım ardından, önüme dönerek. Bakışlarımı yere eğmişim. Islak İstanbul kaldırımına. “Bir dakikalığına olsun umut etmeme bile izin vermedin.”

“Umut, adamı öldürür derler.”

Yüzümü çevirdim binaya doğru, onu mu görmek istemiyordum yoksa yüzümü mü göstermek istemiyordum emin değildim çünkü ağlamama engel olamıyordum ve çenemi sıkılmaktan dişlerim dökülecekmiş gibi hissediyordum artık. Ağrı yalnızca çenemde de değildi üstelik; başım ağrıyordu, gözlerim ağrıyordu, dizlerim ağrıyordu, göğsümde ne varsa ağrıyordu ve ilacı yokmuş gibi hissettiriyordu. Sonsuza dek yanımda, nereye gidersem gideyim taşıyacağım bir ağrıydı bu.

“Biliyordun,” diye mırıldandım bir süre sonra. “Bunca zamandır... Telefonundan anneme sesli mesaj bile bıraktım. Hangi numaraya bıraktım bilinmez...” Gözlerimi kapattım. “Bana neden daha önce söylemedin?”

“Durumu anlamaya çalışıyordum.”

Burnumu çektim. “Peki ya mezunlar partisinin sponsoru olan hesap?”

“Nisan, arabadayken Mine’nin telefonunu hiçbir şey bilmediğini söyleyerek kapadığını söyledi.”

“Çıldıracakmış gibi hissediyorum,” diye homurdandım sertçe alnımı ovalayarak. “Çıldıracığım...”

Sesim gittikçe daha da sinirli çıkarken Pamir’in kolumdan çekerek beni yeniden kendine döndürdüğünü hissettim, ardından yüzüme dokunmaktan korkarcasına iki parmağı arasında tuttuğu çenemi kaldırdı ve gözlerine bakmamı sağladı. “Hayır. Öyle bir şey olmayacak.”

“O zaman şimdi ne olacak?” Çenemi çektim tutuşundan, bir kez daha sildim gözlerimi üzerimdeki kapüşonlu sweatshirtün kollarına. “Ne yapacaksın? Gerçekten kimseye haber vermeden o adamla görüşmeyi düşünmüyorsun değil mi? Tekerlekli sandalyede olabilir ama...”

“Ben ne yapacağımı çok iyi biliyorum Nil, sadece yanımda kal yeter. Eğer şimdi seni gönderirsem bunu bilerek seni tetiklemesinden ve başına bir şey gelmesinden korkuyorum bu yüzden benimle gelmek zorundasın. Gerçeklikten koptuğun an kendine ya da etrafındakilere ne yapacağını kontrol edemezsin.”

“Ve o olay, evet,” diye söylendim inatla ellerimi indirip kendime çarparken. Çok çaresiz hissediyordum. “Ne demek seni öldüreceğini biliyorsun?! Ne demek Pamir?!”

Pamir’in doğrularak derin bir nefes alışını, yüzünü ovalayarak soğuk gecenin ayazını ciğerlerine çekişini izledim bir müddet. “Ne zannediyordun ki?” diye sordu ardından. “Tabii ki beni denklemden çıkarması gerekiyordu. Tabii ki sen olmalıydın bunu yapan. Başka kim dokunabilirdi bana? Düşünsene,” diye devam etti gözleri kısıılırken. “Başka kim yanıma yaklaşabilirdi bir silahla, uyurken bile... Başka kim gözümün içine bakardı ve bariz elinde salladığı silahın namlusunu göğsüme dayayabilirdi ve ben izin bile verirdim buna çünkü kıyamayacağını bilirdim ama ateşlesen de eyvallah derdim?”

Bir saniye sonrasını görebilseniz önüne geçip kurşun yiyebileceğiniz ve eğitim öğretim hayatınızı sınıf pencerelerinden

basketbol oynayışını izleyerek geçirdiğiniz adam karşınıza geçip olur da onu öldürmek isterseniz bir gün, buna eyvallahı olduğunu söylediğinde aslında anlıyorsunuz dünyanın ne kadar çivisi çıkmış bir yer olduğunu ve çıplak ayak mayın tarlasında koşuşturmanın o kadar da uçuk bir metafor sayılmayacağını. Çünkü çivisi çıkmış dünya, insanı karakterinden çıkarır derler ve mayın tarlaları, dünya savaşları sırasında birçok çocuğun güle oynaya koşturduğu bahçelerdir aslında.

Ve o an anlamıştım... Ne yaparsa yapsın, beni öne koyduğu için yaptığını ve ne yaparsam yapayım, hiçbir zaman ondan nefret etmek için yeterince iyi bir nedenim olmayacağını.

“Yapmazdım,” diye mırıldandım bu yüzden ben de sadece, güçsüzce, omuzlarım çökerken.

“Sana pek de seçenek bırakmıyor dünya ama değil mi?”

“Dünya derken Dr. Luca’dan bahsediyorsan, o zaman seni o öldürmüş olurdu ben değil. Ve benim dışımda biri seni öldürmeye kalkarsa ne yapacağını biliyorsun.”

“Nil...” Dişlerini sıkıyordu. “Ne demeye çalışıyorsun şu an?”

“Ne anladıysan onu,” diye mırıldandım sert bir sesle. Sert. Evet. Böyle durmalıydım. Böyle katı, dimdik ayakta...

“Aklın belki yerinde olmazdı o zaman ama sen yine sen olurdun ve hiçbir şey yapmayacağımı çoktan söyledim.” Bir adım attı üzerime doğru, ardından işaretparmağıyla aracı işaret etti. “Şimdi içeri geç. Bu iş bu gece bitecek. Daha fazla başa sarmak yok.”

“Eğer seni yaşatacaksa her gün yeniden başlarım hayata.”

“Yaşatmaz. O yüzden dediğimi yap.”

“Eğer ölürsen bu gece,” dedim işaretparmağımy göğsüne saplayarak. Söylediklerim zihninde yankı yapsın, başka şans bırakmasın kendine ve bize istiyordum. “Sırf bana engel olamadın diye, kendime geldiğim ilk an önce sorumluları sonra

da kendimi bitiririm. Annem ve babam hiç uğruna ölmüş olur. Bunu bil.”

Vito’nun kapısı otomatik açılırken Pamir’in gözlerini kapatıp çenesini sıktağı ifadesini izledim son bir kez, ardından yanından geçip içeri girdim ve kendimi Smirna’nın karşısına attım.

Sakinleşmişe benziyordu. En azından bir şekilde arkasındaki ellerini önüne getirmeyi başarmıştı, sanırım bacaklarının altından geçirerek. Gözleri kapalıydı. Uyuduğunu düşünmüyordum. Soğuk soğuk terliyordu. Makyajı tamamen akmıştı ve korkunç görünüyordu.

Pamir birkaç saniye sonra kendini yanıma atarak *Vito*’nun kapısının kapanmasına izin verdiğinde köşedeki araca bağı tableti aldı ve birkaç komut girdi. Aracın şoförsüz bir araç olduğunu anlamak için dahî olmaya gerek yoktu.

Yalnızca, nereye gittiğimizi bilmiyordum.

“Verdiğin adres tam olarak neresi?” diye sordum bu yüzden. Smirna kıpırdamadı bile.

Ayağımla botlarına vurduğum an sinirlenerek gözlerini açtığında neredeyse öne atılıyordu ama Pamir öne eğildiği gibi kendini durdurdu Smirna. Pamir de bu fırsattan istifade edip uzandı ve emniyet kemerini taktı hızlıca. “Olası bir kazada zarar gelsin istemeyiz sana, değil mi Smirna?”

Smirna tükürdü o an. Neredeyse Pamir’e geliyordu ama vaktinde çekilmişti geriye. “Sanki çok umurunda, сукин сын.”

“Küfretmek ağzına hiç yakışmıyor,” diyerek cık’ladı o an Pamir birkaç kez, başını iki yana sallarken. “Hiç alınmadım, bilesin.”

Sanırım orospu çocuğu demişti.

“Eee, benim sorum?” diye sordum ortaya o an, soruma cevap alamadığım için. Pamir yan bir bakış attı. Muhtemelen soğukkanlılığım yüzündendi.

Smirna’nın yorgun ve terli ifadesi camdan dışarı döndü bana cevap vermek yerine. Burnunu çekti sert bir şekilde. “Ortak ha-

bercimize mesaj çektim, siz ikiniz yanımıdayken civardaki depoya uğrayacağım ile ilgili. İçeride teçhizat var. Luca'nın gelmesi için zaman lazım ama. Jeti uçuş süresini yarı yarıya indirebiliyor sadece.”

“Babana ismiyle mi sesleniyorsun?”

“Seni ilgilendirmez,” diyerek kestirip attı ama bana yalnızca babasıyla yakın bir ilişkisi olmadığını anlatıyordu bu tavrı. Yani cevabımı almıştım.

YAŞ 7

Hayatımda gördüğüm en güzel çocuk.

Annem benim bu kadar güzel olmamın sebebinin kendi genleri ve babamın genleriyle alakalı olduğunu söyledi. Kişinin kendine özel DNA'sının kodlarının bir başka kişinin DNA kodlarıyla ettiği zarif bir dansmış. Bunu aklımda tutmaya çalışırken bütün kahvaltı boyunca neredeyse bana söylenilen hiçbir şeyi dinlemedim bu yüzden hafta sonu ne yapacağımız hakkında hiçbir fikrim yok ama sormaya da korkuyorum çünkü eğer yine beni işleri yüzünden hafta sonu kreşine bırakacaklarını söylerlerse sinirleneceğim.

Her neyse. Hayatımda gördüğüm en güzel çocuk, evimize yalnızca birkaç adımlık mesafeye taşındı ve eğer benim DNA kodlarımla onunkiler birleşirse, ortaya çok daha güzel bir çocuk çıkacağından eminim. Mutlaka o da aynı şeyi düşünmeli. Ama o bir erkek. Yani bütün gün sadece top oynuyor. Gerçi o, diğer çocuklar gibi ayağıyla oynamıyor. Hayır. Babasının bahçelerine astığı potanın etrafında garip hareketler yaparak topu potaya atıyor. Oyunun adı basketbol ama hâlâ neden kabile dansı yaptığından emin değilim. Eğer dans etmek istiyorsa okuldaki folklor kulübüne katılabilir ve eminim onu zevkle ağırlarlar çünkü geçen sefer Samet prova odasının ortasında altına işediğinde yeterince profesyonel olamadığını hepimiz gördük. Bence en güzel dans, modern dans. Kızlar kuğu gibi süzülüyorlar. Eğer bir gün ben de onlar kadar iyi olabilirsem sahneye çıkıp herkese göstereceğim. En çok da anne babama. Çünkü bana vakit ayırıp okula gelecek ve tiyatro salonundaki koltuklardan birine oturacaklar. Bütün gösteri boyunca kamerayla dansımı çekip gösteri bittiğinde de ayakta alkışlayacaklar. Evet. Ama önce gidip dans

etmek istediğimi söylemeliyim. Ardından kalabalıklar önünde dikkat çeken bir şeyler yapmaktan korkmayı bırakmalıyım.

Ama her şeyden ve hepsinden önce de gidip basketbol oynayan çocuğa onun hakkında ne düşündüğümü söylemeliyim. Çünkü her sabah neşeyle onu görebilecek miyim diye kalkıyorum yataktan ve göremediğim günler uyumak gerçekten, gerçekten sıkıcı oluyor.

Annem evlenmeden önce babama âşık olduğunu söyledi. Kadınlar öyle yapıyorlarmış. O zaman erkekler de öyle yapıyordur. Ben eminim. Gidip çalışma odasındaki devasa, lacivert ansiklopedileri indirdim ve bütün gün aşk tanımına baktım. Tam olarak şöyle diyordu: Bir insanın başka bir kişiye, varlığa ya da ideale karşı duyduğu derin sevgi, bağlılık ve tutku duygusudur. Psikolojik, biyolojik ve kültürel boyutları olan karmaşık bir olgudur. Biyolojik açıdan aşk, dopamin, oksitosin, serotonin ve adrenalin gibi nörokimyasal maddelerin etkileşimiyle ortaya çıkar. Yani tek yapmam gereken bütün bu hormonları salgılamasını sağlamak ve kafasını karıştırmak. Çok basit. Önce dopamin salgılamasını sağlayacağım ki bu çok kolay. Yani topla oynarken. Sonra oksitosin. Bunun için gidip onunla tanışmam gerektiğine neredeyse eminim. Eğer tuttuğu takımı öğrenip benimle bir maç izlemesini sağlarsam her şey hallolur. Umarım Galatasaraylıdır çünkü babam ve ben aslanları seviyoruz. Bir de en sevdiği arabayı bulup doğum gününde hediye olarak aldım mı tamamdır!

Gerçekten, gerçekten, gerçekten hayret bir şey. Okuldaki bütün kızlarla konuşuyor ve çok popüler. Basketbol takımına girmek için diğerlerinin girdiği seçmelere girmedi bile. Tam bir yıldız o. Söylemiştim. Üstelik okul sonrası törenlerde bahçeye çıktığında güneş tam tepesinden vuruyor ve saçlarını altın sarısı görüyorum. Eğer parka gelseydi ona salıncak sıramı verirdim ve emin ol, ben kimseye salıncak sıramı vermem. Zırlak bebeklere bile. Ağlasınlar. Bana ne. Ama o koca bir kafesin içinde topla oynamayı seviyor parka geldiğinde. Ben de salıncağa binip gökyü-

züne çıkmaya çalışıyor ve yıldızları sayıyorum. Ne çoklar! Eğer saymayı bitirirsem benimle arkadaş olur mu yoksa bunun için illa bir yıldızın kaydığını mı görmem gerek? Eğer yıldız kaydığında dilek tutarsan gerçek olurmuş. Annem dedi. Eskiden hep arkadaş dilerdim. Hiç gerçek olmadı. Çalışmıyor bu yıldızlar.

Yiğit bugün benimle dondurma yemek istediğini söyledi ama onu tanımıyorum bile. Bana nasıl böyle bir şey teklif edebilir? Sadece bir kere aynı sıraya oturduk o kadar. Ayrıca o hep birileriyle dondurma yemek istiyor. Yalnız yiyemiyor mu? Herkesle dondurma yenilmez. Aptal çocuk bilmiyor. Keşke sınıf değiştirebilsem. Üstelik ben dondurma sevmem bile. Ve onun simsiyah, kömür karası saçları var. Güneşin altında parlamıyorlar bile. Basketbol oynamıyor ya da hemen yandaki evde yaşamıyor. Annesi öğretmenimiz diye her istediğini yapabileceğini mi zannediyor? Bütün gün ders defterine *Peter Pan* çizip durdu. Sanırım büyümek istemiyor. Bense büyümek istiyorum bir an önce!

Pamir, ne biçim bir isim? Dünyanın çatısı demekmiş. Dünyanın çatısı yok ki? Olsaydı dünya, kafes olurdu. Bugün öğle arasında kızlara çikolatalı süt sevmediğini ve büyük adam olduğu için portakal suyu içtiğini söyledi. Kaslarını öyle geliştiriyormuş. Kıçımın kası. Eğer bu yaşta kas çıkarmaya çalışırsa ufacık tefecik kalır boyu, babası ona söylememiş mi? Ayrıca çikolatalı sütlere bayılıyor. Geçen ayki doğum gününde iki koca bardak içmişti. Kızlara hava atmak için mi öyle diyor? Neden söylediği ve yaptığı her şeyi hatırlıyorum? Sonsuza dek hatırlamakla ve unutmamakla lanetlenmiş gibiyim. Ayrıca çoraplarını maç günleri ters giydiğini ve ne zaman yeni bir ayakkabı alsa en yakın arkadaşıyla ayakkabılarının bağcıklarını değiştirdiğini biliyorum. Eğer çok üşüdüğümü söylersem yanındayken bana okul basketbol takımı formasının hırkasını verir miydi? Neredeyse bütün kızlara verdiğini gördüm. Nasıl koktuğunu merak ediyorum. Eminim ter kokuyordur. Ve diğer kızların parfümlerinin karışımı. Aptal Nil.

Annesi çok güzel. Oğlunun da böyle güzel kirpikleri olmasına şaşmamalı. Benim bir kız olarak kirpiklerimi öyle gösterebilmem için annemin maskarasını kullanmam gerekir. Aslında, kullandım da. Makyajın yasak olduğu bir okulda. Ama kimse bana disiplin cezası vermedi çünkü görmediler. Yüzüm, saçlarımın ardına saklanmış gibi çünkü ve başım her zaman eğik. Böylece insanların bakışlarından ve sözlerinden kaçabiliyorum. Hiçbirini eve getirmiyorum; hiçbir kızın kötü laflarını, hiçbir erkeğin kötü bakışlarını... Eteğimi kıvrımadığım için laf ettiklerinde bile. Kızlar mini mi giymek zorunda illa? O zaman neden mini giydiklerinde bile laf atıyorlar? Anneme söyleyemem. Üzülür. Sonra gidip okul müdürüyle konuşur ve beni rezil eder. Bunun yerine pantolon giyebilirim sanırım.

Pantolon işe yaramadı. Müdür yardımcısı annemi aradı. Eteğe geri döndük. Erkekler güzel bacaklarım olduğunu söylüyorlar ama eğer öyleyse neden lafları iltifat gibi hissettirmiyor?

Gerçekten, gerçekten, gerçekten çok güzel bir çocuk o.

Artık çok arkadaşı var. Tanışmak için çok geç.

Eda bugün tuvalette ağlıyordu. Sanırım kalbi kırılmış. Pamir gerçek bir kalpkıran. Zaten şeytanın yüzü de kurbanlarını cezbetmek için kusursuz görünürmüş. Bir yerde okumuştum. Çok okuyorum bu sıralar. Babamın belgesel dergilerinde bir yazı gördüm. Kuğular hakkında. Bir kuğu bir kere severmiş gerçekten ve sevdiği kuğu öldüğünde, onlar da kalp kırıklarından ölürlermiş. Zavallılar. Sanırım ben de bir kez seveceğim çünkü ben de bir kuğuyum. Siyah kuğu. Siyahı seviyorum. Sessiz bir renk. Benim gibi. Dikkat çekmiyor. İstediğim gibi. Halbuki onun ta uzaklardan görünen havalı eşofman takımları ve renkli tişörtleri var. Herkesin bir numarası olmak istiyor. Eminim olur. Ben kimsenin bir şeyi olmak istemiyorum.

Yalan söyledim.

He bir de. Bu çocuğun boyu hiç de kısacık kalacak gibi değil.

20

FİNAL

Pamir
7 Aralık, Colorado Uçağı

“Anne?”

Macaristan’da verdiğimiz molanın üzerinden epey bir süre geçmişti, en arka dörtlü koltuklara yayılmış tabletimden işlerimi hallediyordum. Babamdan gelen birkaç mail vardı ve muhtemelen şirketin finans işleriyle ilgili beni boğmasının yegâne sebebi, Türkiye’ye temelli dönmemi istemesiydi. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum ama... Ne yapmak istemediğimi biliyordum, göremediğim gelecekte.

Bakışlarımı kaldırarak ileride, Nil’in koltuğundan kalkarak perdenin arkasından çıkan Nursel Hanım’ın yanına ilerleyişini izledim. Nursel Hanım, Macaristan’daydı bir süredir ve Enstitü’ye dönüşü uzamıştı; bu da Nil’i huysuz biri hâline getirmişti iyice. Doğum günüyle ilgili annesini rahatsız ettiğimde işlerini hızlandırıp 7 Aralık’ta Macaristan havalimanından alacağımız özel izinle jete binebileceğini söylediğinde tek düşünebildiğim Nil’in ne kadar mutlu olacağıydı ki öyle olmuştu da. Tekerlekler yere değdiği an uykusundan uyanan huysuz, neden mola verdiğimizle ilgili homurdanırken açılan kapıdan giren annesini

gördüğünde tabii ki tek bahanenin yakıt olmadığının da farkına varmıştı. Her ne kadar bir teşekkür dahi duymayacağımı bilsem de, bu manzarayı izlemek yeterliydi. Nil ve annesi. Birlikte. Öyle olunca onun neşesi damardan alınan seratonin gibi hissettiriyordu.

“Tuvalette biraz fazla kaldın, iyi misin?” diye sordu Nil o an, oldukça dalgın görünen annesine. İstemsizce ellerindeki titremeyi kontrol altına almaya çalışışını izledim; bir elini kızının omzuna yaslamış diğerini cebine atarak gülümsemişti.

“Biraz başım döndü... Uçaklardan ne kadar korktuğumu bilirsin hâlâ, onca seyahate rağmen. Biraz kestirsem iyi olacak,” dediğini duydum ama Nil’i kandırabilseyse de, beni kaldıramamıştı.

Bu yüzden Nil ön koltukta kulaklıklarını takarak okuduğu kitaba geri döndüğünde, muhtemelen biraz önüme geçip oturmak için hareketlenen Nursel Hanım’ı rahatsız etmek için tabletimi kenara bırakarak ayaklandım. Garipti ki sanki o da yanıma geliyordu. “İyi olduğunuza emin misini...”

Aniden beni kolumdan yakaladığında önüme geçerek beni koridorun sağ tarafındaki koltuğa oturttu ve karşıma geçti. Anında bütün algılarımı açarak bir şeylerin ters gittiğinin farkında, her şeyi duymaya hazır kulaklarımı dikmiştim. “Sorun ne?”

“Pilot ve hostes uçakta değil, Pamir. Girilen uçuş komutlarını incelediğimde yalnızca bir saatlik yakıt kaldığını ve uçakta bir paraşüt olduğunu gördüm. Muhtemelen yalnızca ikinizin bu jette seyahat edeceği planlanarak yapılmış bir plandı bu.” Nursel Hanım başını eğmiş, bana dik dik bakarken fazlasıyla rasyonel konuşuyordu. “Paraşütü Nil’e vererek uçakta kalacağını tahmin etmiş olmalılar. Beni dinliyor musun?” Çatık kaşlarımın ardından olabilecek onlarca teoriye kaymıştı bir an aklım ama hızlıca dikkatimi toparlayarak başımı salladım. “Akademi’den biri

olmak zorunda. Amaçları ne, neden tedaviyi sabote ediyorlar bilmiyorum ama...”

“Tedaviyi sabote ettiklerini mi düşünüyorsunuz?”

“Tedaviyi sabote ettiklerini biliyorum. Bu yüzden bir süredir Macaristan’a gidip geliyorum, Slovakya ve Romanya’da da olmak üzere bu üç ülkeye dağılmış zihinbilimciler var. Çalışmaları birçok kez Rus Akademisi’ne ilham olmuş. Dr. Luca’yı ezelden beri tanıyan yaşlı eğitimcileri. Bir şeyler karıştırdığını biliyorum, Pamir, biliyorum. Hiçbir delilim yok henüz ama... Delilim olmadan yönetime gidemem. Çalışmaları Akademi’nin geleceğinin seyrini değiştirmiş önemli biri Dr. Luca onlar için, ayrıca Nil’in tedavisinin geri tepme sebepleri olarak tetiklenmelerini ve beyin hasarını öne sürecektir. Geçen yıl Öykü’nün ölümü üzerine tetiklenmesinin ardından Enstitü’ye zorunlu olarak kabulünü hatırlıyor musun? Onu her zaman bir ölüm tetikledi. Babasının ölümü, arkadaşının ölümü... Ve şimdi de...” Elini saçlarından geçirdi Nursel Hanım, gergin bir şekilde nefes alarak. “Paraşüt çantasını Nil’e takıp kendini ona bağla ve atlayın. Şimdi. Almanya’ya kaçak olarak ineceksiniz. Akademi’yle iletişime geçerek transfer aracı istemedenden önce ankesörlü telefonda bu numarayı arayarak...” Uzanıp çantasının içinden cüzdanını, onun içindense yırtık bir kâğıdı çıkardı üzerinde bir numara yazan. “Çağrı’ya ulaş ve Macaristan, Romanya, Slovakya’daki arkadaşlarım için koruma sağlamasını iste. Vakti geldiğinde Akademi’ye Dr. Luca’nın suçları için tanıklık edeceklerdir.”

“Nursel Hanım, siz...”

“Bunları da al.” Çantasının iç gözünden bir alyans çıkardı, ardından kendi elindeki alyansı da çıkartıp elime uzandı ve avucuma bıraktı. “Sende kalsın. Vakti geldiğinde...” Bakışlarını eğdi bir an, gözlerini koridorun en başında huzurla kitabını okuyan kızına çevirip bir süre baktıktan sonra benim gözlerime

çevirdi. “Belki kullanırsın.”

Neden bilmiyordum ama soğan soymuşçasına yanıyordu gözlerim. Sakat gibi havada kalmış elimi yumruk yaparak sıktım içindeki alyanslarla birlikte, başım yere eğildi. “Nursel Hanım,” dedim yutkunarak sertçe. “Koltuk kemerlerini kullanarak sizi Nil’e bağlayabilirim.”

“Kalbimde kan toplanıyor,” dedi bir an hızlıca. Yüzüm dışın-
da her yere bakıyordu artık, sanırım sürekli gözlerinde biriken yaşları sildiğindendi elleriyle. “Ameliyat olmam lazım. Ama bu yükseklikten atlamak beni zaten öldürür. Paraşüt yalnızca cenazem için cesedimi taşır yeryüzüne... Senin gitmen lazım onunla. Senin yanında durman lazım. Hep durduğun gibi.” Nihayet gözlerime baktığında, kan çanağına döndüklerini görebiliyordum. “Biliyor musun en başında istememiştim seni kızımın yanında. Onca şeyden sonra, nihayet seni unutmuştu ve... Her şeyi kaybetmiştik ama birbirimize sahiptik kızım. Yeni bir başlangıç fikri hayata tutunmamı sağladı. Safır’le bağlantıları olan bir aileden geldiğini ve eğitim alabileceğini bilmiyordum. İnat edip iki yıl boyunca kızımı arayacağını da hiç düşünmemiştim. Sonuçta yıllar boyu aşkından peşinde dolanan benim zavallı kızımdı, sen havalı spor arabanla tozu dumana katıp evini otel olarak kullanan bir çocuktun sadece.”

Gözlerime baktığında ne görüyordu bilmiyordum ama kurumuş dudaklarını birbirine bastırarak kendi kendine başını sallarken her ne düşünüyorsa kendini onaylıyor gibi görünüyordu. “Ardından hayatını bir kenara bıraktın ve kendini şekilden şekle soktun, yıllarca... Sanki benim kızım tozu dumana katıyordu şimdi yeniden başladığı hayatlarıyla ve sen peşinde, ıslak bir köpek yavrusu gibi dolaşıp seni fark etmesini bekliyordun. Her seferinde, seninle yeniden tanıştığı günü seçebildim. Bir neşe geliyordu her seferinde yüzüne, allık sürmüş gibi kızarıklık geziyordu yanakları... Tişörtlerini ütülüyordu mesela. Enstitü’de

yeniden tanıştığınız günde bile...” Hafifçe gülümsedi gözlerini kaçıırken. “Beni arayıp bir saat yedi dakika boyunca sesli mesaj bırakmış ve o bir saatte tek anlattığı odasının ne kadar soğuk olduğuydu. Yorgan şöyle ağırılmış, oda böyle karanlıkmış... Sonra sanki o bir saati sırf konuyu yeni koşu partnerine getirmemek için odasının soğukluğundan bahsederek geçirmiş gibi, bir anda okları sana çevirdiğinde a-ha dedim. İşte. Asıl konuşmak istediği şey. Yeni koşu partneri ve kabalığı.”

“Ben... Özür dilerim...”

“Özürlerini kızıma sakla oğlum, daha çok özür dileyeceksin bu gidişle,” diye mırıldandı Nursel Hanım, bir kez daha gözlelerinden akan yaşları silerek. “Akademi’nin sana etrafında olmanla ilgili ne kadar baskı yaptığını çünkü ne zaman yaklaşısan Nil’in tetiklenerek tedavisini başa sardığını düşündüklerini biliyorum ama bana kalırsa bu saçmalıktan ibaret. Bana kalırsa, Dr. Luca; Nil’in iyileşmesini istemiyor ve bu konuda aksiyon alıyor.”

Nursel Hanım’ın, benim gibi Dr. Luca hakkında şüpheleri olması içime su serperken bir yandan da ne kadar çok zorlamam gerektiğini hatırlatıyordu bana. Bu herifi daha sıkı araştırmalıyım. Daha çok şey bulmalıyım hakkında ve bunu kimsenin ruhu duymadan yapmalıyım çünkü yönetimdeydi ve yönetim çemberinin içindeki herkes, hakkında çok güçlü deliller olmadığı sürece dokunulmazdı. Sinek vızılıyor gibi gelirdi yukarıdakilere gidip Dr. Luca hakkındaki şüphelerimi söylemem.

“Pilotluk eğitimi aldım. Uçak mekaniğine bir göz atsam...”

“Ben yeterince baktım. Yönü değiştirebilsen bile birazdan yakıt bitecek ve yakın bir bölgede iniş yapılabilecek bir yer bile yok. Kaldı ki iniş için de yakıt ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Macaristan’da depoyu doldurmamışlar.”

“Nil bunu asla kabul etmez...”

“Kabul etmesine gerek yok. Paraşütü ona tak, kendini ona bağla ve atla.”

“Benden nefret edecek.”

“Mümkün değil.”

“Eğer benim annemi geride bırakarak beni düşmek üzere olan bir uçaktan kurtarsaydı...”

“Sen de ondan nefret edemezdin. Şartların bunu gerektirdiğini ve bir seçim yapması gerektiğini bilirdin. Üstelik eğer hızlı düşünmezse, üç cesedin çıkacağı bir seçim.”

Ne kadar düşünürsem düşüneyim bir çıkış yolu bulamıyordum ve koltukları sökerek pilot kabinine fırlatmak istiyordum. Bu nasıl canice bir plandı? Beni bu şekilde öldürebileceklerini mi düşünmüşlerdi? Eğer, eğer sürprizi planlamasaydım uçaktaki sorunu fark ederek tek paraşütle atlardım Nil’le beraber ve annesi hâlâ hayatta olurdu. Benim suçumdu. Ben öldürüyordum annesini...

Yüzümü sıvazladım sertçe. Avucumdaki alyansları fark ettiğimde, boynumdaki kolyeyi çıkartıp ucundaki düğümü çözdüm ve babaannemin yüzüğünün yanına taktım. Ardından kolyeyi yeniden boğazıma geçirdim.

Kendimden nefret ediyordum.

Ona bunu yaptığım için.

Ona yapacaklarım için.

Benden kurtuluşu olmadığı için.

Sabaha karşı oluşundan mı bilinmez, hava dondurucu derecede soğuktu.

Vito'nun kapısı açılır açılmaz kendimi deniz kenarındaki boş arazinin soğuğuna attığımda üzerimdeki kapüşonlu sweatshirtün kumaşını delip geçiyordu buz gibi hava. Pamir, Smirna'nın kolundan tutup onu peşinden dışarı çekerek *Vito*'dan indiğinde Smirna neredeyse acıdan iki büklüm yere kapaklanacaktı.

“Ona nasıl bir zehir verdin?” diye sordum ay ışığında parlayan yüzüne bakarak. Smirna'yı izleyen bakışları ve dudakları birer çizgi hâlinde, kız perişan durumda olmasına rağmen tetikteydi.

“Kanzehir,” diye mırıldandı acı kahveler üzerime çevrilirken. “Ne olduğunu biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım kollarımı etrafıma sararken.

Smirna bir an yere oturdu soluklanmak için, Pamir ona izin vermişti etrafı dikkatlice süzerken. İleride, terk edilmiş gibi duran hava sahasında bir jet vardı ve sahanın içindeyse depo olarak kullanılabilecek yapılar...

“Asilkanların kanı birçok insan için saf bir şekilde vücutlarına girdiğinde zehir işlevi görür. Mide sindiremez. Kişi kusarsa bir kez daha yemek borusundan yukarı tırmanan zehir katılaşıp kişiyi iç kanamadan öldürür. Kurtulmanın tek yolu, kanı kullanılan kişiyi panzehire ikna etmek için laboratuvara götürmek. Kilit nokta. Çünkü herhangi bir asilkan işe yaramaz... Yalnızca zehri veren spesifik kişi, zehirlenen kişinin hayatını kurtarabilir,” diye yanıtladı Pamir beni, tok bir sesle. Çatık kaşları üzerimdeydi.

“Kimin kanını kullandın?”

“Söyleyemem.”

Kaşlarım havalandı itiraz edercesine. Ama haklıydı. Kendimden geçtiğimde ne söylediğimi bilmiyorsam, Dr. Luca’nın üzerimde etkisi varsa ona muhtemelen soracağı her şeyin cevabını tereddüt etmeden verirdim ve Pamir’in hayatı, Smirna’nın hayatına bağlıydı bu yüzden en doğrusu bana söylememesiydi.

“Pekâlâ,” diye mırıldandım bakışlarımı dalgaların vurduğu kayalıkların üzerinden, ışığı denize yansıyan gökyüzüne kaçı-
rırken. “Sanırım haklısın.” Ay bu gece gerçekten de çok güzeldi.

“Hadi. Babacığın gelmiş görünüyor.”

Pamir’in sertleşen sesini duyduğumda, Smirna’yı yerden kaldırdığını gördüm. Her ne kadar beynim, mantıksal olarak Smirna’nın düşman olduğunu kavrayamıyor olsa da Pamir’in ona kabaca davranış şekli beni rahatsız etmemeliydi çünkü bunu hak ediyordu. Yol boyunca konuşmamak için ısrar etmişti Smirna ama alnından soğuk soğuk terler akarken ve gözleri artık acıdan kayarken pek de inatçılığı kalabilecekmış gibi görünmüyordu. Zaten bu yüzden tek kelime etmeden Pamir onu kolundan çektiğinde kalkıp yürümeye başlamıştı depolara doğru.

Nerede olduğumuzu bilmiyordum ama bir süredir yoldaydık ve düşünmekten zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim.

Yabani otları büyüdüğü taşlı topraklı bir yoldan, bozulmuş asfalta çıktığımızda etrafta sembolleri eskimiş hava komutanlığıyla ilgili kısaltmalar ve yazılar görüyordum ama uzun zamandır buraya devletin polis arabasının bile girmediği her hâlden belliydi.

“Nil’in hayatını şart koşarak senden panzehiri alıp sonra seni gayet de öldürebilir,” dediğini duydum yürüyüş sırasında Smirna’nın, oldukça yorgun bir sesle.

Pamir alaycı bir tavır takındı. “Nil’e dokunamaz.”

“Nil’i tetikleyen kelimeleri söylediğinde gücünün sizi kurtarmayacağını biliyorsun. Ayrıca vücudu, gücünü kaldırmıyor; bu yüzden iflas ediyordu siz Soyhan’da yaşarken, değil mi?”

“Kapa çeneni,” diye homurdandı Pamir o an, Smirna’yı sözleriyle tokatlayarak. “Yaşayıp ölmek umurumda değil. Tek bir amacım var bu gece.”

Tek bir amaç. Neyden bahsettiğini sormayı çok isterdim ama tabii ki Smirna buradayken ve ben de potansiyel bir haine dönüşebilecekken her an, söylemesini bekleyemezdim. Zaten bildiklerimi Dr. Luca’nın da bilmediğinin hiçbir garantisi yoktu. Bunca zaman, günün nasıl akıp gittiğini bilmediğim her seferinde aslında onunla konuşmuş ve istediği her şeyi anlatmış olabilirdim; bana ne isterse yapmasına izin vermiş olabilirdim mesela... Kimliğimden öte, kişiliğim ve insanlık haklarım çalınmış gibi hissediyordum. Çenem kasılıyordu sürekli ve ağlama isteğiyle dolup taşmıştım ama çıtımı çıkarmamam gerektiğini biliyordum. Pamir’in neden beni buraya getirdiği belliydi çünkü asla getirmezdi yanında başka türlü... Dr. Luca, Nadezhda Askeri tanımını üzerimde deneyerek aklımı emellerine alet ettiğindendi.

Dışı eskiden kırmızıya boyalıymış gibi görünen eski bir deponun önüne geldiğimizde, Pamir kapıyı ayağıyla vurarak açtı ve büyük bir gürültüyle tam açılan kapı duvara çarptı.

İşte böyle çıktım düşüncelerimin arasından ve doğrudan gerçek dünyaya, kaosun ortasına düştüm.

Deponun içi oldukça karanlıktı ve bir yerden damlayan su sesleri geliyordu. Devasa rafların varillerle dolu olduğunu, varilleri yükseklikten indirmek için kullanılan aracı ve üzerlerinde sayısız eski bilgisayar olan masaları seçebiliyordum yine de; tıpkı bizden metrelerce ötede gölgelerin ardında duran tekerlekli adam silüetini görebildiğim gibi. Hemen yanıbaşında da başka biri dikiliyordu ama ikisinin de yüzleri görünmeyecek kadar karanlıktaydı.

“Geç kaldınız,” diye bir ses yankılandı biz deponun içine bir adım attığımız an. Smirna dizlerinin üzerinde yere düşmüştü

Pamir kolunu bıraktığında ve oradan kalkabilecek gibi görünmüyordu. Acı çekiyordu. Dr. Luca'nın durakladığını hissettim kızına bakarken. "Dakik bir adamımdır. Karşımdakilerden de aynı saygıyı beklerim."

"Zekâna saygı duyulabilir ama onu kullanmayı seçtiğin yollara, asla," diye seslendi Pamir, sesi yankılanmıştı depoda. "Nasıl yakalandığını dinlemek ister misin?"

"Burada senin parlak zekânı övmek için toplanmadık, Pamir." Dr. Luca sabırsızdı. Bunu ses tonundan anlayabiliyordum. Eski sakinliği yoktu üzerinde. "Nil?"

Yutkundum. Kalbim göğsümü kum torbası yapmış, yumruklarını atışlar hâlinde seri bir şekilde hiç yorulmadan geçiriyordu sanki. Cevap vermedim ona. Sayısız tahliller, sayısız sohbetler... Neredeyse bir akıl hocası olmuştu bana Enstitü'de geçirdiğim aylar boyunca. Her sorunda danıştığım kişi. Benimle ilgili her prosedürün, her tedavi sürecinin başında o vardı en başından beri...

"Odanı soğuk tutmak zorundaydım ve bunun için özür dilemek istiyorum," dediğini duyduğumda, şaşkınlıktan aralanmıştı dudaklarım başka bir şeyden değil. "Vücudunu diri ve irite hâlinde tutmalıydım. Böylelikle zihnini güçlendirebilirdim ancak. Seni hasta etmek istemedim ki olamazdın da zaten şartlar göz önüne alındığında... Ama kafanın içini tetikte tutmanın yapılması mutlak, belli birkaç yolu vardı sadece."

Enstitü'deki odamın ısıtma sistemiyle ilgili bir sorun olduğunu defalarca kez Dr. Luca'ya söylemiş olmama rağmen hiçbir zaman çözülmemişti.

"Peki ya Enstitü'deki elektrik kesintileri?" diye sordum karanlığa doğru. Sesim depoda yankı yaptığı için, zihnimde de tekrar etmişti bir süre. Enstitü'deki elektrik kesintileri... Çünkü yönetim neredeyse beni suçlamak üzereydi.

"Deneylerim için gereken gücü bir şekilde sağlamak zorundaydım. Tabii bu süreçte, elektrik kesintilerini santralle de bağ-

daştıramadıkları için yönetimin senin işin olduğunu düşünmesi işime geldi... Neredeyse sürecin üzerinde tam yetkim vardı ve onları her zaman tehlikeli bir yaratık olacağına, hiçbir zaman insanların olduğunu düşündükleri yalnızca genç bir kız olmayacağına inandırıyordum..."

"Kimseyi inandırabildiğin yok!" Pamir'in öfkeli sesi o an, Dr. Luca'nın zehir gibi laflarını böldüğünde karanlığa ne kadar kitlendiğimin ve ona ne kadar inanıyor olduğumun farkında değildim o an ama Pamir fark etmiş olmalıydı. Onu durdurmuştu. Ama düşüncelerim durmuyordu.

Her zaman tehlikeli bir yaratık olacağına... Hiçbir zaman yalnızca genç bir kız olmayacağına...

Ama doğruydı, değil mi?

"Fark etmez," diye mırıldandığını durdum Dr. Luca'nın, kendinden emin sesinin. "O, inanıyor."

Çünkü kimsenin ne hâle düşeceğini umursamadan çatıları indirmiştim başlarına ve yağdırdığım yağmurların yok ettiği tarlalar, insanları beş parasız ve aç bırakmıştı yıllar içerisinde. Hoşlanmadığım biriyle tokalaşırken kaç kez onları çarptığının ve kalp krizinin eşiğinden döndüklerinin hesabı yoktu. Benim peşimden gelenler bile etrafımdakilere zarar vermeme sebep olmuştu hep, niyetleri iyi olsa bile... Bunun en büyük örneği yanımdaydı.

"Eğer Pamir'in gitmesine izin verirsen ne istersen yaparım," dedim kendimden emin bir sesle, bu yüzden.

Pamir'in başı, öyle bir hızla bana dönmüştü ki neredeyse yüzüne çok sert bir tokat yediğini düşünecektim. Hayali bir tokat yemiş olabilirdi tabii, sözlerimden dolayı çünkü bana çatık kaşlarının altında parıldayan alev alev gözlerle bakıyordu o an. "Ne... Hayır!.."

"Ah, tatlı kızım," diye seslendiğini duydum Dr. Luca'nın. "Pamir'i bırakmasam da istediğim her şeyi yapacaksın."

Bir homurtu duyuldu o an depoda. Pamir’le aynı anda öne çıkarak, Smirna’nın yerde avuçlarının üzerinde durmaya çalışan bedeninin sırtüstü yere yığıldığını gördük. Gözlerinin beyazından eser kalmamıştı artık, kıpkırmızıydı. “Kızını seçmek zorundasın!” diye bağırdı Pamir. “Ölüyor, görmüyor musun?”

“Kanzehir mi?” Dr. Luca’nın sesi, tahmin etmediğimiz üzere, kendinden oldukça emin çıkıyordu. “Pamir, Pamir, Pamir... Sana kızımın zaten ölüyor olduğunu söylememişler miydi?”

“Ne?” Yumruklarımı iki yanımda sıkarak bir adım daha öne attım. Kalp ritmimle birlikte damarlarımdan avuçlarıma akan elektrik akıntısını hissedebiliyordum, etrafımızda parıltıyan ışık hüzmelerinden de avuçlarımda kaynayan gücü. “Nasıl?”

“Aptal annesinin suçu... Deneylerden biri sırasında Smirna’yı laboratuvarda unutuyor ve maruz kaldığı radyasyon yüzünden kanser tüm organlarına sığıyor. Devamlı belli bir dozda ilaç alıyor ve dönemsel olarak ameliyat oluyor ama organ nakli dâhil her şeyi denemiş olsak da dünya üzerindeki süresini uzatamıyoruz maalesef. Birazcık erken ölse kimsenin bir şey diyeceğini sanmam...”

“Canavar!” diye bağırdım içimden çıkan öfkeyle. Birkaç metre ileriye kadar uzanarak patlayan elektrik tepedeki eskimiş avizeyi patlatarak ortamımızdaki boş ve ıslak alana düşmesini sağladığında tavanda bir çöküntü oluştu o an. Çatlaktan içeri sızan ay ışığı içeriyi biraz daha iyi görmemizi sağlamıştı.

“Canın sıkıldı sanırım. Şu arkadaşın mı geldi aklına... Neydi adı? Masal mı?”

“Öykü!” Resmen çılgık atmıştım gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırırken. “Adını biliyorsun!”

“Evet. Öykü. Onu kurtaramadık ama ciddi denemiştik. Biliyorsun değil mi? Seni tetiklemek için falan değildi yani...”

Kendimi kontrol edemiyordum. Zaman yavaşlarken ciğerlerime kaçan oksijeni hissettim sadece, bir bıçak gibi ciğerlerimi

delip geçişini; ardından öne atıldım ve koca bir adım sıçrayarak koşmaya başladım ama daha ilk adımda önüme geçerek yolumu kesen siluet beni belimden yakaladığı gibi geri çekti ve sımsıkı tuttu. Tarçın ve salep. Nefes almak zordu. Çığlık atarak kollardan kurtulmaya çalışırken “Bırak! Bırak beni!” diye bağıryordum ama istesem canını yakarak kendimi kurtarabileceğimi biliyordum tutuşundan. “Bilerek yaptı! Bilerek! Biliyorum!..” Hıçkırıkları boğazıma dizilmişti yumrukları Pamir’in göğsüne inerken. Öylece beni tutmuş izin veriyordu sadece tenini nefretle dövmeme. “Bilerek öldürdün!” Boğazımdan yukarı yükselen inilti aslında çaresizlik çığlıklarıydı. “Hiçbir şey yapmamıştı... Kaç kere savaşmıştı kanserle... Kaç kere kurtuldu sanmıştı!”

Öykü’nün kanserinin yeniden nüksettiğini ve ameliyat olması gerektiğini ama borçları yüzünden ne yapacaklarını bilemediklerini biliyordum ailesiyle. Bu yüzden hatırlamaya başladığım İzmir döneminde Dr. Luca’yla konuşarak onu Akademi’nin ameliyat edip edemeyeceğini sormuş, sanki başlarına talih kuşu konmuş gibi ailesine; Amerika’dan Öykü’nün ameliyatına bir araştırma hastanesinin teklif götürdüğüne dair bir mektupla gitmiştim. Hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey yapmamıştı. Sadece benim yüzümden ölmüştü. Biliyordum. Dr. Luca bunu yapardı.

“Açıkçası İstanbul’dan sonra İzmir’de sana travma bırakabilecek materyal bulmak zordu,” diye seslenen Dr. Luca’nın sesi deponun öbür ucundan, hıçkırıklarımı yeni bilenmiş bir bıçak gibi kesti o an ve debelenmeyi bırakarak başımı karanlık silüetine çevirdim. “Bir insanın zihin duvarlarını kırıp yeniden inşa edebilmenin yegâne kuralıdır travmalar. Keza babanın yaşadığını zannedip öldüğünü öğrendiğin dönemin de... Ve tabii büyük final olarak Enstitü’de anneni kaybedişin, gerçekten planlarımda olmayan ama güzel bir dokunuş oldu. Öykü’nün kanseri-

nin yeniden nüksetmesi ve masada kalması büyük talihsizlik... Immm ya da ne diyordun sen? Felaket. Hah. Sen ve kızın ailesi için tabii. Yanlış anlama Nil, seninle derdim kişisel olmadı hiçbir zaman. Akademi’de ilk öğretilen ilkelere biridir: Kontrol edemediğin belirsizlikleri yok edersin. Ben senin canını bağışladım. Biricik sevgili oğlanının da öyle. Yelkiran’ı ince işlenmiş bir planla ortadan kaldıramayacağımı mı sandın?” Narsist psikopat! “Bekle, sanırım onu asıl finale sakladığımı söylemeyi unuttum... Çünkü her seferinde seni kendine getirmek için oradaydı, değil mi? Ne zaman kafanın içinde yeterince derine inebilsem, o kas çuvalının yüzünü gördüğün an beni zihninden fırlatıp attın. Ama seni korkularınla beslemeyi başarabildim ki güçlü bir zihnin en büyük düşmanıdır korku. Kolaydır da kapılması. Kaybedeceksin korkusu, başarısızlık korkusu... Zaten ne yaptıysan bu yüzden yaptın, değil mi sevgili kızım? Ne yaptıysan kendine, bu yüzden yaptın...”

“Öldüreceğim seni!..”

“Hiç de bile,” diyerek beni kesip atan sesi, sanki bir duvara toslamışım gibi ona yönelen adımlarımı da durdurmuştu. “Bana yöneldiğin an seni kontrol etmeye başlayacağımı biliyorsun. Şu kuzenin neydi ismi... Çağrı’yla konuşmanızı duydum. Smirna’nın üzerinde dinleme cihazı olmadığını düşünmen beni hayal kırıklığına uğrattı. Çoktan biz konuşurken sevgili kuzeninin icabına bakılmıştır bile,” dediği an boğazıma sarılan dikenli zincirleri hissedebiliyordum. Ona ne yapmıştı? Çağrı iyi miydi? “Seçim yapman istenilen kartı bulduktan sonra yalnızca panik ve korku yaymak için yapıldığını düşünmen zekiceydi ama tehlikeli bir teoriydi de bu arada. Biricik arkadaşın Nisan ve hayatının aşkı arasında bir seçim yapamayacağını biliyorduk tabii, bu yüzden ben senin için bir tercih yaptım. Ayrıca, tebrik etmem gerekiyor. Akademi içinde hiçbir hareketi olmadığından dolayı tabii ki, Pamir’i... Gerçekten kimseyle kim olduğum

bilgisini buraya gelmeden önce paylaşmazsan benimle pazarlık edebileceğini düşünmüş müydün? Bundan daha fazlası olduğunu sanıyordum içinde, evlat. Her neyse... Böylelikle, kolay bir temizlik olacak. Smirna'yı yaşatacak panzehiri ver ya da verme Pamir... Sen buradan sağ çıkamayacaksın ve seni öldürecek olan Nil de, hiçbir şey hatırlamayacak yatağında uyandığında. Ben Ensititü'ye geri döneceğim bu akşam, koltuğuma... Hiçbir şey olmamış gibi. Bu ufak tatsızlık hiç yaşanmamış gibi olacak."

"Zaten orada değil misin?"

Bir sessizlik oldu o an. Pamir'in tutuşundan ne zaman sıyrılmıştım hatırlamıyordum ama yan yanaydık. Pamir'in postürü dik, kıstığı gözlerinin arasından sakince bakıyordu Dr. Luca'nın olduğu karanlığa doğru.

Dr. Luca'nın sesi tok, soğuk ve mesafeliydi o an. Az önceki eğleniyor tavrından eser yoktu. "Ne dedin?"

Pamir'in dudaklarını ıslatışını izledim o an yavaşlayan zamanın içinde; sanki bombanın pimini çekmeden önce son bir derin nefes alıyordu. "Zaten Enstitü'de değil misin, şu an?"

Ve her zaman olduğu gibi, her şey, aynı anda, bir film şeridi gibi gözlerimin önünde akmaya başladı o an. Yerde can çekişen Smirna'nın, acı dolu bir sesle "S... Seninle asla buluşmaz demiştim..." diye homurdandığını duydum o soğuk sessizlikte; gözlerime çok değil birkaç saniye önce ilişen varillerden birinin uzakta bir sıvı akıttığı ilişti, benzinin acı tadı yapıştı boğazıma.

Hiç beklemeden ani bir dürtüyle kalbimden avuçlarıma akan akımı varile yönelttiğim an varil koca bir alev topuna dönerken tüm depo acımasız bir ışıkla aydınlanmıştı. Sandalyede oturan siluet şişme bir bebekti ve kucağında hoparlör vardı, Dr. Luca muhtemelen Enstitü'deki ofisinden çağrıdaydı ve yanında dikilen adam da ölüme gönderdiği adamlarından biriydi.

Ama fiziken olmasa dahi, mental olarak buradaydı.

Saniyenin onda biri bir anda, Pamir'in muhtemelen belin-

de olan silaha uzandığını ve hemen ilerideki adamı vurduğunu gördüm; aynı anda gözlerimiz korkuyla birbirini buldu ama adamı öldürmek yetmezdi, hoparlörü hedef almalıydı çünkü tüm depoda, Dr. Luca'nın sesi üç kez çınlayan bir seramiğin ardından son kez benim duyabileceğim şekilde yankılandı.

“MEMOR TENEBRARVM!”

Karanlığı hatırla.

Karanlığı hatırla.

Karanlığı hatırla.

Ama tek düşünebildiğim o an, güneşin altında altın sarısı saçlardı.

Tanımlayabileceğim birçok deneyimin arasından Pamir'in silahının namlusunu göğsüme hizalayarak gözünü bile kırpmadan ateşleyişi, muhtemelen hayatımın hiçbir döneminde sesli dile getiremeyeceğim bir tanesiydi; kurşunun namludan çıktığı an soyunarak parçalanan kısımlarının, asıl iğne göğsüme saplanmadan hemen önce yere dökülüşünü izledim. Bulanık görüşüm netleşirken başımı eğmiş, göğsümdeki; tam kalbimin üzerindeki iğneyi seçebiliyordum kumaşın üzerinden.

Silahında kurşun değil, sakinleştirici mi vardı?

“Kalbini durduracaksın!”

Ağzımdan aldığım sert nefesler sırasında, Pamir'in silahını ateşledikten sonra fırlatışını ve bir adım bile geri gitmeden olduğu yerde kalışını izledim. “Kalbini durduracağım,” diye tekrar ettim fısıldar bir şekilde, Dr. Luca'nın depoda yankılanan sesini dinlerken. Dr. Luca burada değildi. Dışarıdaki jet bir düzmeceydi. Adamını Pamir indirmişti. Ama artık ben de Dr. Luca'nın adamıydım. Kendimi kaybetmemiştim, gerçeklikten kopmamıştım ama hareketlerime engel olamıyordum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıp birer birer yanaklarımdan aşağı inerken göğüs hizamda kaldırdığım avuçlarımda kaynayan, gözlerimi kör eden güce baktım; inanamaz gibi çünkü attığım

adımları durduramıyordum, kaldırdığım ellerimle birlikte üzerine yürüyordum. “Kalbini durduracağım.”

“Sakinleştirici işe yaramadı ha?” diye sordu Pamir, soğuk soğuk terler gibi bir adım geri gittiğinde nihayetinde. Evet. Öyle yap. Kaç. Kaç git buradan. “En azından kendinde gibisin,” diye mırıldandı sertçe yutkunarak. Doğrudan yutkunuşuna, boğazında kıpırdayan âdemelmasına çevrilmişti bakışlarım; durdurmam gerekiyordu. Kalbini durdurmam gerekiyordu. Hayır.

“Kalbini durduracağım,” diye fısıldadım ağlar gibi, üzerine bir adım daha atarak ve Pamir de benimle birlikte geri adımlıyordu ama gidebileceği pek bir yer yoktu çünkü dört duvarın arasındaydık nihayetinde.

“Çok istiyorsan,” diye cevapladı beni, sanki zaman kazanmaya çalışıyordu ama yapabileceği ne vardı ki?

Dr. Luca’nın bunca zamandır depoda olmadığını ve Enstitü’de olduğunu biliyorsa asıl planı başka olmalıydı değil mi? Pamir zeki bir adamdı. İşini şansa da bırakmazdı. O zaman neden bir katilin elleriyle üzerine doğru yürüyordum?

Kendini garantiye almadın değil mi?

Ama soramadım. Dilim sökülmüyordu. Sanki düğüm olmuştu içeride. Yalnızca iki kelime konuşabiliyordum.

“Kalbini durduracağım...”

“Sorun değil.”

Neredeyse Smirna’nın baygın bedenine basıyordu ama kenara çekildi. Böylelikle yalnızca kolona kadar gidebilmişti.

Ağlıyordum. Bir şey söyleyemiyor olabilirdim ama ne zaman bileklerimden akan elektrik ufak ufak patlasa göğsümü sarmış korkuyla hıçkırıyor ve ağlıyordum üzerine yürürken ama o gülümseyerek bana sorun olmadığını mı söylüyordu? Çığlık atıyordum. Kontrol edemiyordum. Yüzüne bakıyor ve kılına bile zarar gelse dünyayı birbirine katacağımı bildiğim adamın kalbini durdurmam gerektiğini düşünüyordum.

“Nil, sorun değil...”

Dr. Luca’nın arka plandaki konuşmaları, boğuk sesler duyuyordum ama odaklanamıyordum. Titreşiyordu ses. Birisi zorluk çıkartıyordu ona. Ardından bir sessizlik oldu hoparlörde.

“Boş konuştun doktor.”

Bir anlığına, aramızda iki adımlık mesafe kaldığı an yalnızca; bir anlığına başım tekerlekli sandalyedeki şişme bebeğe doğru döndü çünkü sesin sahibini seçebilmiştim. Salem. Ama Salem yalnızca büyük kazanç elde edeceği zaman birinin işine karışır-
dı. Ve Salem, Dr. Luca’nın odasındaydı. Bu da demek oluyordu ki...

Ama yangın fazla ilerlemişti. Büyük varillerin sırasıyla patlayarak alev aldığını göremeyecek kadar kördüm çünkü o sırada sevdiğim adamı öldürmek üzere katil ellerle üzerine yürüyordum. Hoparlöre ulaşan yangın, şişme bebekle birlikte hoparlörü de alevleri arasına aldığında depo tamamen yalnızdık artık.

“Gerçekten kimseye haber vermeyeceğimi düşünmedin değil mi?”

Kafamın içinde tik, tak, sesiyle geri sayan bir saat vardı ama. Pamir’in ne söylediğini umursayamıyordum. Yalnızca göğsüne bakıyor, tozlanmış siyah tişörtünün üzerinden göğüs kafesinin içinde atan kalbi hissediyor ve onu durdurmak istiyordum. Evet. Duracaktı. Birazdan, ellerimi göğsüne dayadığımda ve tüm vücudunu elektrik akımına maruz bıraktığımda... Ama uykum geliyordu... Kalbini durdurmam gerekiyordu.

Yansımasında alevlerin dans ettiği kahverengi bir çift göz, ona aramızda mesafe bırakmadan yaklaştığımda avuçlarımda lacivert-mor renkli parıldayan elektrik akımı yüzünden kapkara görünüyordu; korku ya da acı... Hiçbiri yoktu yüzünde. Bana yap der gibi bakıyordu. Kabul ediyordu.

Bu kadarını düşünemedin mi Yelkıran?

“Yani...” diye mırıldandı düşüncelerimi duymuş gibi, göğsüne uzanan parmaklarımdan biri tişörtünün üzerine değmeden hemen önce. “Kalbime dokunabildin ve onu durdurmayı seçtin, senin için atmaktan, öyle mi?”

“Bitti mi?”

Pencerenin buğusunu silerken çizdiğim sembol neredeyse bir kalbe benziyordu. Çirkin bir kalbe. Ama neredeyse durdurmak üzere olduğum, güzel bir kalpti. Yedi yaşındayken taşındıklarını çitler arasından gizlice izlediğim zaman güzel bir çocuk diye düşündüğüm gibi. Yıllarca peşinde kör sağır koşturup taşlara takılarak düşsem de dizlerimdeki yara izlerine tek başıma üfleyip yara bandı yapıştırdıktan sonra kalkıp koşmaya devam edişim gibi... Belki benim koştuğum bir mayın tarlası değildi ama inatla atlayıp durduğu uçurum da insana uçmayı öğretmez ki? Dibinde kayalıklara vuran dalgalar... Yüzmeyi bilmeyen kimse derinliğinden haberdar olmadığı denize atlamaz bir falezden. Bu yüzden atlayıp da ölürse intihar olduğunu bilir herkes.

Güzel bir kalp... Gökyüzüne baktığında temizlenmiş hissedebilendir. Çünkü bazıları penceresini açıyor ya da balkona çıkıyor geceleri ama göğsü soğumuyor. Oksijen değil zehir solumak istiyorlar her gün, dallar hâlinde, bir paketin içinde ceplerinde. Yetmeyince başka otlar sarıyorlar kâğıtların arasına ve biraz pişmiş, biraz uykulu dünyanın dayanılmaz hafifliğinde kayboluyorlar. Halbuki savaşa ayık kafayla gidersin, berrak bir zihinle. Seni toparlasın diye gidiyorsan gerçekten terapiye, toparlanmak istediğin için kullanıyorsan o antidepresanları; vakti geldiğinde bırakıp yoluna tek başına devam edebilmeyi de bilmelisin. Bağımlılık hiçbir savaşçının üzerine yakışmaz.

Biz olsaydık, nasıl olurduk? diye sorduğum kendime, hatta onun sorduğunu hayal ettiğim anların birinde daha soru zihnimde belirmeden önce cevabı biliyordum aslında. Ben ıslak

ve aptal bir köpek yavrusu gibi dolanırım peşinde, sense kafan nereye eserse... Ama biz olmuştuk ve benim inadımla, onu kendimden siyah ve huysuz bir kedi gibi itişlerimle olmuştuk. Yalvardığım için değil dizlerimin üzerinde.

Bir şeyler yanlış içimde.

Hissedebiliyorum bunu. İnsan başlangıç noktasında dikildiği yolda iki adım ötesini göremezse elinde bir fener olmadan yürümemeli; karanlık ışığı yutuyorsa güneş doğana dek beklemeli. Bazen ay da yolu aydınlatır. Ama yırtıcı hayvanların kalbi, ayın ışığında heyecan ve tutkuyla çarpar sadece. Masalları anlatırken çabucak mutlu sona gelip detaylarla boğmuyor kimse çocukları. Ama ben biliyordum. *Kırmızı Başlıklı Kız*'a da, *Hansel*'le *Gratel*'e de ormanda kaybolduklarında; aslında ne olduğunu...

Eğer Siyah Kuğu'nun bir masalı olsaydı, âşık olduğu adamı kaybeder ve zavallı, insanların parmakla gösterip büyüleneceği ama aslında yalnızca acınası, taşlaşmış kalbini bir arma gibi taşırdı göğsünde. Bazı taşlar değerlidir. Siyah Kuğu'nunki de her değerli taş gibi parlar, meraklı gözleri üzerine çeker ve imrenilerek izlenirdi. Büyüsüne fazla kapılanları suya çeker ve boğardı belki gölde... Ölmezdi Siyah Kuğu, hayır, aslında acıdan ölünmez; masallarda da iyi kalplilerin cenazesini kaldırmaz hiçbir yazar zaten. Onlar final yazıldıktan sonra ölürlər.

Masallara inanmayı bıraktığın yerde.

“Bitti.”

Ama Siyah Kuğu bir masal değildi ve sonu hiç de kötü bitmemişti.

Sabaha karşı bir saatte, gün yeni yeni aydınlanırken oldukça büyük bir malikânenin demir kapıları bizim için açıldığında ne ara araç değiştirdiğimizi sorguluyordum. Sanırım Smirna'yı *Vito*'da, Soyhan'a giden rotayı çizerek bıraktıktan sonraydı; Pamir *Vito*'da koltuğun altındaki bir bölmeden panzehir çıkartarak Smirna'ya enjekte etmişti ve geldiğimiz yerdeki bir galeriden

araç kiralayarak kalan yola başka bir araçla devam etmiştik. İstanbul'daydık. Bunu biliyordum çünkü sahilden geçerken köprüyü görmüştüm.

Camı indirerek avuçlarımı kapıya, çenemi de ellerimin üzerine yasladığımda buz gibi İstanbul'un havasını çektim ciğerlerime. Yağmurdan sonra ıslanmış toprak kokusu favorimdi ve en azından bu, yıllar içinde değişmemiştir.

İlerlediğimiz bahçe yolu harika görünüyordu, sanki bambaşka bir yerdeymişiz gibi... Yükselen duvarların arasında yemyeşil bir bahçe. Bir sera olduğunu bile görebiliyordum. İçi boşaltılmış havuzu ve kış bahçesini... Nereye gelmiştik bilmiyordum ama burası Dolmabahçe'ye benziyordu. Dolmabahçe'yi biliyordum çünkü İstanbul'dayken bir 10 Kasım sabahı tüm fakülteyle birlikte sabahın 6'sında Dolmabahçe sırasına girmiştik Atatürk'ü ölüm yıldönümünde anmak için. Ellerimizde karanfillerle gezmıştık son nefesini verdiği odayı.

Nihayetinde, evin kapısı olduğunu düşündüğüm girişe yakın bir yerde arabayı park ettiğinde doğrularak camı kapattım ve ona baktım; üzerindeki tişört toz ve pislik içindeydi, yoğun ve hiç bitmek bilmeyen bir günün ardından 24 saattir uyumadığı için göz altları belirginleşmişti ve yangın yüzünden gözleri hâlâ ama harika görünüyordu. Muhtemelen ona bir çöp poşeti giydirip *Vogue*'a kapak çekimi yapsalarda harika görünmeye devam ederdi. Dergi de yüz binler satardı.

Ben de bir tane alırdım.

Kafasında parçalamak için.

Acı kahveleri izlerken acele etmedim. Dünyadaki tüm zamana sahiptik. Başa sarma korkusu yoktu. Bitmişti. Sonunda, her şey bitmişti.

Annem yoktu.

“Nereye geldik?”

“Bir arkadaşın evine. Biraz dinlendikten ve kendimize geldikten sonra eve geçeriz diye düşündüm, Nisan evde... Ayşenaz da dikilir kapıya bir saate.”

Başımı salladım. İkimizin de buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Üstelik zihnim durulmuyordu. Gözlerimi açtığımda *Vito*’nun arka koltuğunda baygın yatıyordum ve kucağımda Smirna’nın kafası vardı. Sakinleştiricinin etkisini gösterdiği ve benim kendimden geçtiğim an Pamir bizi *Vito*’ya taşımış olmalıydı. Depodaki benzin varilleri yüzünden her yerin alev aldığını hatırlıyordum bu yüzden üstüm başımın is olduğunu da biliyordum... Duman solumaktan ciğerlerim kurumuş gibi hissediyordum. İnsanlar nasıl sigara içiyorlardı?

Pamir’in sigarayı acilen bırakması gerekiyordu.

Aynı anda arabadan indiğimizde, o ana dek ne kadar üşümüş olduğumun farkında değildim; hasta olabileceğimi düşünmemiştim ama boğazımın şiştiğini hissediyordum. Belki de bağır-maktandı. Evet. Çıglık çıglığa ağladığım dakikaları hatırlıyordum.

“Üşüdün biliyorum,” diye mırıldandığını duydum Pamir’in, benim çekindiğim saniyelerde başıyla kapının girişindeki birkaç alçak merdiveni gösterirken kafasıyla. Eli havadaydı. Bana elini uzatıyordu.

Eline baktım. Kalbini durduracağım. Gözlerimi kaçırdım ve başımı çevirdim o an. Ne olmuştu? Depoda tam olarak ne olmuştu? Tüm yol boyu kendime gelmeye çalıştığım için hiçbir şey konuşamamıştık ve kafamın içi beni öldürmek üzereydi.

Ellerimi kapüşonlu sweatshirtün ceplerine geçirdim bu yüzden ve yanından geçerek basamakları adımladım. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda Pamir bakışlarını eğmiş, bir çırpıda atlayarak çıkmıştı merdivenleri. Temkinli yaklaşıyordu bana. Sanki başa sarmışsınız da yeniden tanışmışsınız gibi.

Bir örgü şeklinde bükülmüş demirin arasında görünen zile bastığında, burayla ilgili her şeyin ne kadar masalsı olduğunu

düşünüyordum. Bahçe, duvarların üzerinden görünen şehir ve deniz manzarası, kapı zili bile... Fazlasıyla antika görünüyordu ve çok güzeldi. Her kimin elinden çıktıysa bu ev, dışarıdan bile yalnızca, çok masalsı ve güzeldi.

Ardından kapı açıldı.

Neredeyse Pamir'le aynı boyda, kumral, lacivert sabahlığı içinde, bizden büyük olduğunu düşünmediğim bir çocuk/adam açtı kapıyı. Henüz uyanmışçasına görünse de bir süre önce uyandığı ve hatta sabah kahvesini içtiği dinçliğinden belliydi. Soğuk kahve gözleri ikimiz arasında bir saniye gezindi yalnızca, ardından otuz iki diş bir gülümseme sardı yüzünü gerçek bir neşeyle ve Pamir'e gülerek sarıldı. "Oğlum çok mutlu oldum aramana!"

Pamir kolunu adama sarmıştı, kenardan da olsa tebessüm ettiğini görebiliyordum. "Sana da günaydın Gazel..."

"Nil," diyerek geri çekildi o an adının Gazel olduğunu öğrendiğim çocuk-slaş-adam, bana sarılmayacaktı ama gözümün içine öyle gülümseyerek bakıyordu ki coşkuyla sarılmış kadar olmuşum. "Nasılsın? Beni hatırlıyor musun?"

Gözlerim kısıldı o an. İkisinin de gözlerini üzerimde hissediyordum. Yakın arkadaşımın hain çıktığı, birlikte onu zehirleyip babasıyla pazarlık etmeye götürdüğümüz ve bu sırada beynimin yıkandığını öğrendiğim, üstelik bir de sevdiğim adamın kalbini durdurmak üzere olduğum ve hâlâ içimde bir yerlerde böyle bir istek olduğunu hissettiğim sabah bu herif karşıma geçmiş bana nasıl olduğumu mu soruyordu cidden?

İyi olacaktım tabii ki.

Şimdilik sersefil bir hâldeydim.

"Sen şu mavi gözlü güzel kızı sapık gibi takip eden çocuksun," diye homurdandım ben de, huysuzluğum üzerimde. "Talya'yı. Kafedeydim o zaman. Hatırlıyorum. Ayrıca siz ikinizin görüştüğünüzü de," diye mırıldandım ikisi arasında parmağımı gezdirerek.

Gazel gülerek karşılık verdi ve geri çekildi. “Lütfen içeri geçin... Kahve de taze demli.”

Pamir’in *önden kızlar* dercesine uzattığı elinin ardından içeriye bir adım attığımda, beyaz fayans üzerine atılan gerçek olup olmadığını daha sonra sorgulayacağım hayvan poslarından bir süre gözlerimi alamadım; ardından uzunca, yükek tavanlı koridorun koyu lacivert tonu ve üzerine asılı antika görünen tablolarla ilişti gözlerim. Yüksek sehpalardaki vazolara... Burası bir müze gibiydi. Aslında bahçe kapısından geçerken de aynı şeyi düşünmüştüm ama Pamir’in bizi müzeye getirecek olmasına mantık uyduramayacağımı bildiğimden bu düşünceyi hemen yok etmiştim.

Adımlarımın âdeta benden habersiz ilerlediği kapının ardında gözüme kestirdiğim kahve makinesi, aslında kapıdan içeri girdiğim andan beri kahve kokusunu takip ettiğimi bana hatırlatmış oldu o an. Ayrıca bir salon büyüklüğündeki bu mutfakta, elindeki kupayı sırtı dönük pencereden çiseleyen yağmuru izlerken yudumlayan biri de vardı. Gür, simsiyah dalgalı saçları beline kadar geliyordu ve üzerinde ipek, beyaz bir sabahlık vardı belini sıkıca bağladığı. Varlığını hissetmişçesine omzunun üzerinden bana döndüğünde mavinin derin bir tonundaki gözlerini gördüm.

“Talya,” diye fısıldadım istemsizce. Bu oydu. Sahildeki hardal rengi Converse giyen kız. Parıltıları öldür. Kafeinsiz filtre kahve ve laktozsuz süt.

Bir anda çatılan kaşlarının ardından, kocaman gülümsediğinde bir saniye önceki suratının sertliğine ve bir saniye sonraki samimiyetine hayret ettim; siyah ve beyazın kavgasının beden bulmuş hâli gibiydi.

“Nil!” diye seslendi kupasını bırakıp koşar adımlarla üzerime doğru gelirken ardından hemen önümde durdu. “Nasılsın? İyi misin? Gazel gece gelen telefonla kalkıp sabah misafirleri-

miz olacağını söylediğinde ve senin geldiğini öğrendiğimde heyecandan uyuyamadım. Beni hatırlıyorsun değil mi?”

Sol elinde bir alyans ve pırlanta vardı. Az önce kocasına bu kızı mı sapık gibi takip ettiğini söylemişim ben?

Gergince gülümsedim. “Hatırlıyorum...”

Talya’nın cevap vermek için ağzını açtığını gördüm ama gözlerimin içine baktıkça kabuğumun içine ulaşıyordu sanki bu yüzden durmuştu. Kaşlarımın arasına, burnumun ucuna, dağılmış saçlarıma baktı; ardından üzerime sinen ve kıyafetlerimi kirletmiş is... Ne olduğunu ne yaşandığını bildiğini düşünmüyordum ama bir şeyler olduğunu fark ediş anıydı bu. Ve onunla ilgili sevdiğim en iyi özelliği olacaktı çünkü ne olduğunu sormayacaktı bile.

Yalnızca bir saat sonra duş almış ve ödünc verdiğı siyah bir eşofman takımının içinde, nemli saçlarla mutfakta oturuyor ve sıcak kahvemi yudumluyordum böylece. Pamir ve Gazel’in nereye kaybolduğına dair hiçbir fikrim yoktu ama ev büyüktü, o yüzden birbirine rastlamanın kolay olmadığını çözmüştüm.

“Nasılsın? Neler yaptın?” diye sordu Talya, kendi de günlük kıyafetlerine geçiş yapmıştı ben misafir odası olduğunu düşündüğüm bir odadaki duştayken. Boğazlı siyah, ince bir kazak ve siyah kumaş pantolon giymişti. Fazlasıyla sadeydi. Her an kolayca kızaran yanakları ve beyaz teniyle *Pamuk Prenses*’e benziyordu.

“Soyhan’a taşındım ve Fizik okuyorum Safir’de,” diye cevapladım onu, ellerim kupanın sıcaklığına sarılıyken. Mezun olunca annemle birlikte Tornado’da çalışmak istiyorum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ne zaman bu soru sorulsa ardına dizdiğim bir cümleyi içimden söylemişim çünkü bu olmayacak bir hayaldi. Annem yoktu.

Annemiz yok.

“Safir,” diye mırıldandı Talya, dudaklarını birbirine bastırarak hafifçe. Biliyordu. Bilmemesi imkânsızdı. Adım kadar

emindim ki Gazel’le Pamir’in tanışıyor olması, Safir’in dâhil olduğu sebeplerdendi. Üstelik Talya’nın yakınına giren herkese yaydığı istemsiz bir karanlık enerji vardı, bana bildiğini söylüyordu. Her şeyi ve belki de fazlasını. Ne de olsa güçlü bir Rus vârisiydi.

Rus vâris. Hayır. Olabilir miydi?

Enstitü’deyken dedikodulardan koparabildiğim bir iki kelimenin anlamını öğrenememiştim ama şimdi ilk fırsatta Pamir’e soracaktım.

“Evlenmişsin,” diye mırıldandım konuyu ve havayı da değiştirmek adına, başımla elindeki yüzükleri işaret ederken. “Nasıl gidiyor?”

Talya kaçırdığı gözlerinin ardından gülümseyerek bir yudum aldı kahvesinden. “Huzurlu. Ama sonsuza dek böyle süreceğini sanmam...”

“Neden öyle ded...”

Karnına yaslamıştı elini. Elini karnına yaslamıştı. Ağzım beş karış açık bir şekilde karnındaki bakışlarımı yüzüne çıkardığımda utançtan kıpkırmızı kesildiğini gördüm. Hem bu kadar tehditkâr ve özgüvenli durup hem de nasıl ilk saniyede kızarabiliyordu? “Hamilesin!”

Çılgılık atarcasına ağzını açarak elini uzatıp ağzımı kapattı o an ve dönüp mutfak kapısından baktı. “Bilmiyor mu yoksa?” diye sordum fısıltıyla hemen. “Ay, çok özür dilerim...”

“Hayır hayır, biliyor tabii ki,” diye mırıldandı Talya o an, elini çekerek. “Ben sadece... Bir an utandım.”

“Niye utandın ki?”

“Bilmiyorum. Utanıp duruyorum. Genel.”

Neredeyse kahkaha atacaktım. Böyle bir sabah, nasıl böyle neşeli devam edebiliyordu hiçbir fikrim yoktu. “Hormonsal herhalde.”

“Galiba. Çok kötü. Bir de onun mini versiyonu geliyor... Ben kendi mini versiyonumu yapmak istiyordum. Ama kesin kendi mini versiyonum da ona benzer. Kumral saç, kahve göz... O kadar eminim ki ona benzeyeceklerine. Ona benzesinler zaten,” diye mırıldandı Talya, kendi kendine konuşmaya başlamıştı sanki artık. “Sadece, isim konusunda çok kararsızım. Herkes bana nasıl bu yaşma kadar çocuğuma isim düşünmediğini soruyor. Ne bileyim ben herkesin büyürken illa düşündüğü bir şey olduğunu bunun? Sen düşünmüş müydün mesela?”

“Nehar,” diye mırıldandım, istemsizce dudaklarımın arasından dökülmüştü bu isim.

Talya çatık kaşlarla gülümsedi ve kahvesini kenara bıraktı. “Ne demek?”

“Gün ışığı demek. Aydınlık,” diye açıkladım dudaklarımı birbirine bastırarak. “Aslında çok çocukça... Çocukken annem bana hep ne kadar güzel olduğumu ve bunun sebebinin kendinin de babamın da güzel oluşu olduğunu söylerdi. Ben de istemsizce gördüğüm en güzel çocuğa vurulmuşum o yaşta. Nil, saflık ve dinginlik demek aslında ama hatırladığım kadarıyla hayatım boyu karanlığa...” Derin bir nefes aldım. Kalbini durdur. “Sürüklenip durdum. Karanlıkta huzur buldum. Nehar ismini evdeki ansiklopediden okuduğum günü hatırlıyorum, o zaman burun kıvırmıştım ama şimdi ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ediyorum gün ışığına... Kullanabilirsin istersen.”

“Ah, hayır, saçmalama...” Talya kendi kendini kesti. “Çocuğun olunca sen kullanırsın. Benimse gidip biraz kitap okumam lazım...”

“Yine de aklında bulunsun diye söyledim. Benim çocuğum olmayabilir,” diye mırıldandım parmaklarımla oynarken, gözlerim Talya’nın hafifçe belirgin karnına kaymıştı istemsizce. Ben anneme gidemem. Gidebilseydim ama yalvarırdım dizlerine yatabilmek için, sırf geçsin diye, bana yaptıklarına rağmen ona giderdim. Senin dizine yatarsam belki geçer, olur mu?

Gözlerimi kapattım sıkıca. Benim de annem yoktu artık. Kimsenin dizine yatamazdım da, geçmezdi çünkü hiçbir işe yaramazdı bilirdim...

“Bugün hava güzel,” diye mırıldandım derin bir nefes alarak. Tezgâhın üzerinde onun olduğunu düşündüğüm telefonun ekranında tarihler 11 Kasım’ı gösteriyordu. Kaşlarımı kaldırıp indirdim bir an alaycı bir şekilde. “Dün hava berbattı.”

Talya’nın kırık bakışları telefon ekranından bana çevrildiğinde ne söyleyebileceğini bilmiyor gibiydi. “Bir gün daha hava berbat olabilir ama sorun değil. Önemli olan bugün kendine zaman vermek ve yarınları duyduğun inanç. Çünkü her zaman yarın olacak. Ama acele edersen bugünü kaybedersin, yarına olan inancınla birlikte.” Elime uzandığında iki elinin arasına aldı gülümseyerek. Gülümsediğinde tam bir melek gibi görünüyordu soğuk hatlarına rağmen. “Bırak, bugün de hava kötü olsun.”

Talya’nın içime su serpmesini umduğu sözlerini dinledim bir süre, ona hormonlarımla senelerce savaştığımı ve sağlıklı bir rahme sahip olmadığımı anlattım. Bir süre sonra mutfağa gelen yardımcıları, biz pankek yapmak için birlikte ocağa giriştiğimiz an kış bahçesindeki masaya kahvaltı sofrası kurmaya başladığında bir süre sonra tuvalete gitmek için mutfaktan ayrıldım ve tuvaletten çıktıktan sonra ise kendimi salondaki büyük pencerelerden dışarıda yeniden başlayan fırtınayı boş gözlerle izlerken buldum.

Kalbini durduracağım.

Hiç düşünmezdim bile, ne bir ilacın ne de bir büyüünün beni böyle bir hâle getirebileceğini... Neredeyse kalbi için yıllarca dizlerimin üzerinde beklediğim adamın büyük bir acımasızlıkla kalbini durdurmak isteyeceğimi. Neredeyse durduracağımı. Neredeyse bu sabah, gün doğduğunda artık onun burada olmayacağını.

“Ağlıyorsun.”

Çenemden damlayan yaşları silerek omzumun üzerinden ona döndüğümde yanımda dikildiğini fark etmemiştim bile; ne zaman içeri girdiğini de öyle... Ama o böyle sessizdi. Ruhu duymazdı kimsenin; gelirdi ve giderdi kimseler bilmeden. Duş almış ve üzerini değiştirmişti benim gibi. Beyaz tişörtünün üzerinden sol göğsüne bakmamaya çalışırken aklıma gelen görsellerden tetiklenerek önüme döndüm ve fırtınanın esir aldığı bahçeyi izlemeye devam ettim.

“Talya’nın elma ağacının suçu ne?” diye sordu o an Pamir, aynı benim gibi bahçeyi izlerken acı kahve gözleriyle. Elinde bir kupa kahve vardı, buraya gelirken mutfığa uğramıştı.

Omuz silktim.

“Sana ateşlediğim iğne, aslında sinir sistemine saldıran bir ilaçtı,” diye açıkladığında bir anda, artık baktığım yerde Talya’nın dalları savrulan elma ağacını değil alevlere verilmiş depoyu görüyordum. Oraya geri dönmüştüm. Kişisel cehennem koleksiyonumdan bir parçaydı artık. “Dr. Luca’nın hipnoterapi yöntemlerinde ne kadar ileriye gidebildiğini fark ettiğimde Fransız arşivlerini talan etmesi için Pars’a ulaştım. En filtresiz ve doğru bilgiler genelde Fransızlardan çıkıyor çünkü eski usül parşomenlere yazıyorlar, sonradan değiştirilmesi zor bilgiler oluyor. Dr. Luca, Pars’la iletişime geçtiğimi hiç fark etmedi çünkü aslında ona ulaşan Gazel’di.”

“Peki ya hoparlörden gelen ses?” diye sordum merakla. “Salem’di değil mi o? Salem Pardis. Akademi’nin Gözbebeği. Hayalet Yumruk.”

“Nereden duydun bu lakapları?” Pamir’in sesindeki hafif alaycılığı hissedebiliyordum. Sanırım arkadaşları hakkındaki lakapları duymak komiğine gitmişti. Ona Kalpkıran diye seslendiğimden haberi var mıydı acaba? Yani bunu, senelerdir obsesif bir şekilde yaptığımdan? “Ama evet, Salem’di. Enstitü’deyken elektrik sorununu denetlemek için Smirna’yla bilgisayar odası-

na girdiğimiz gece biraz konuştuk, etraftaydı. Dr. Luca'dan şüphelendiğimi söylediğimde zaten kişisel merakı yok edilen Rus Akademisi'yle olduğundan karışmak istedi ama uzaktan izleyen bir gözdü her defasında. Yalnızca Dr. Luca'yı sağlam delillerle yakalamak için eşzamanlı operasyon yürüttük. Enstitü'de Dr. Luca'nın laboratuvarına girerek kanıt toplayan ve nihayetinde fiziksel olarak onu tutuklayan o'ydu."

"Peki ya Rus Vâris?"

"Efsaneleşmeye başlamış dedikodulardan biri," diye yanıtladı beni nihayet, kahvesinden bir yudum alırken. "Rus Akademisi'nin yetiştirdiği deneklerden birinin fazla güçlü olduğu ve Safır, Rus kanadını yok ederken başlarındaki kötü adamın emellerini miras edinen bir çeşit vârisin kaçtığı; intikam için zamanını beklediği yönünde iddialar... Ne zaman Safır'de işler yolunda gitmese çoğalıyor bu dedikodular ama asılları yok."

"Belki bu yüzyıla kadar Safır'de işlerin yolunda gitmediği hiç görülmediği içindir," diye mırıldandım kollarımı etrafıma dolayarak. Tüylerim diken diken olmuştu.

Ardından garip bir sessizlik oldu. İkimiz de bir şey söylemedik. Yalnızca rüzgârın pencereleri döven uğultusu ve yağmur damlalarının öfkeli sesi vardı.

"Ne yapacağını... Düşündün mü?" diye sordu ardından Pamir. Sesinde tereddüt seziyordum. Sanki bu soruyu sormaya zorluyormuş gibi kendini çünkü bir noktada sorması gerekecekmiş gibi... Kahve kupasını kenara bıraktı. Sade bir şekilde bu kadar içtiğine inanamıyordum. "Yani... Bundan sonra?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Soyhan'a dönüp okula devam edeceğim."

"Soyhan'ın profesyonel basketbol takımının olmaması ne kötü."

"İstanbul'u bırakamazsın..." diyerek döndüm bir dürtüyle, beyaz tişörtüne doğru. Kalbini durduracağım.

“Seni bırakmak istemiyorum.”

“Kalbini durduracağım,” diye fısıldadım gözlerinin içine parlayan yaşlarla bakarken. Bana anlayamamış gibi, gözlerini kırptırdı birkaç kez. “Kafamın içinde bu ses... Durduramıyorum,” diye devam ettim ardından, elimi nemli saçlarımdan geçirerek. Yüzümü buruşmaktan alıkoyamıyordum çünkü içimde hüngür hüngür ağlama isteği vardı. “Tek düşünebildiğim bu. Kendimdeyim ama tek düşünebildiğim bu, Pamir...” Derin bir nefes aldım kesikçe, sanki oksijen değil benzin soluyordum alev alev yanan ciğerlerime. Bir şeyler yanlış içimde. “Bir şeyler yanlış içimde.”

Bana dokunmakla ilgili tereddütlerini bir kenara bırakmış gibiydi o an, omuzlarıma yasladığı ellerinden birini boynuma çıkardığında ve yüzümü kendine doğru kaldırarak hizaladığında. “Hiçbir şey yanlış değil içinde. Sadece... Kendine biraz zaman ver.” Sesi kadifeye dokunmak gibiydi. Sinirlerim tamamen boşalmıştı. Gözyaşlarım artık bir rutin gibi akıp gidiyorlardı çenemden aşağı. “Kolay değil yaşadığımız. Yaşadığın. Orospu çocuğu... Kafanın içindeydi. Hipnoz atlatması kolay bir şey mi sanıyorsun?” İki eli de yüzüme çıktığında aktıkça siliyordu gözyaşlarımı. Biraz daha yaklaştı gözlerime. “Kazara olur da kalbi mi durdurursan diye mi korkuyorsun?”

Başımı salladım, aşağı ve yukarı. Evet. Kendimi yaparken görebiliyorum. Neredeyse orada... Yapıyordum.

“O zaman ne olurdu, biliyor musun?” diye fısıldadı dudaklarıma doğru. “Hakkındır der, ertesi gün yine senin için atmaya devam ederdi.”

Acı içinde gülerek göğsünden ittirdim o an. “Benimle dalga geçiyorsun...”

“Ama dalga geçilebilecek bir durum bu artık yalnızca, görmüyor musun?” Ellerimden yakalayıp beni tekrar kendine çektiğinde bu sefer göğsüne çekmişti, çenem kalbinin olduğu

yere değiyordu. İstemsizce kollarımı etrafına dolayarak yüzümü tişörtüne gömdüm. Kollarını etrafımda hissedebiliyordum, omuzlarımdan saçlarımı çekiyor ve özgürce sırtımdan aşağı bırakıyordu aramızda sıkışmamaları için. “Dönebilirsin Soyhan’a, okuluna... Ben her fırsatta geleceğim. Bir süre sonra yüzümü gördüğün gün sayısı bir haftayı bulacak. Kontratım bittiği an ormanın içine şu hayalini kurduğum kır evini inşa etmeye başlarım. Sen de mezun olup şu Tornavida mıydı neydi, orada çalışmaya başlarsın... Planı kurdum ben.”

Yumruk yaptığım elimle göğsüne vurdum başımı kaldırmadan. Neredeyse gülüyordum Tornavida yorumuna.

“Nil... Annen,” dedi ardından. Lafına başlayacak gibi oldu. Başlamasıındı.

“Seni de kaybedemem,” diye fısıldadım çok değil birkaç saat önce durdurmak için dokunduğum kalbine doğru.

Benim için atan kalbine.

EPILOG I

“Beyefendi...”

“Hanımefendi bakın, gerçekten zor durumda bırakıyorsunuz beni şu an,” diyerek lafımı böldü sonunda rezidans yöneticisi, hemen arka kemerinden telsiz sesi geliyordu. Üzerindeki ütülü takım elbisesi ve gömleğinin içine sıkıştırdığı göbeğiyle bu kadar inatçı olması arasında kaba bir bağlantı kurmaktan alıkoynamıyordum kendimi. Biraz anlayışlı davransa ölür müydü?

“Rezidans içinde başıboş gezen bir kedi yavrusu olsa dahi güvenlik kameralarından tespit edilerek alınır ve dışarı atılır...”

“Ne?! Dışarı mı atılır?!” Ellerim belimde, bir ileri bir geri gidiyordum lobide. “Atmışlar mı? Sorun güvenlik görevlilerinize!” Belindeki telsizi işaret ettim. “Bakın, bu havada dışarı yavru kedi mi atılır? Siz delirdiniz mi?!”

“Hanımefendi, böyle bir şey oldu demedim! Bulunursa yani...”

Tam o sırada lobide çınlayan bir ding sesi, tüm dikkatimi dağıttığında ellerim belimde; asansör kapılarından kucakta çıkan kapkara, tüylü bir şey dikkatimi çekti. Tüm rezidansta yankılanan acı miyavlama sesi artık gözlerimin önünde, bir yabancının kucağından mı geliyordu? Ne yapıyordu yavrucağa da böyle bağırtıyordu?

“Bakın! Sorun çözüldü,” diyerek ardı ardına bir şeyler söyleyen güvenlik görevlisini bırakarak koşar adım yabancının peşinden ilerledim çıkış kapısına kadar. Neyse ki yolun ortasında yolunu kesebilmişim.

“Pardon! Pardon bakar mısınız...” Yaklaşık iki metre boyundaki yürüyen kas kütlelerinin yolunu kestiğim an, tanıdıklık hissi dört bir yanıma sarmalamıştı. Bu o çocuktü. Çekimdeki.

Şöyle ki... Komşumun kedisi yavrulamış. Yavrulardan birini de annesi dışlıyormuş diye kadın bana verdi. Ben de ne yapacağımı bilemediğim için kediyi evde bıraktım, eve de veteriner bir arkadaşı yolladım şimdi... Bir saat içinde ölmediyse sorun yok. Yaşıyorsa da sıkıntı gerçi, benim kedi tüyüne alerjim var. Gerçi pencereyi açıp bıraktım. Belki düşer otuzuncu kattan...

Dalgalı saçlarını savurarak şüpheli ama alaycı bir şekilde kıstı gözlerini, beni baştan aşağı süzdü önce. Siyah kısa kollu pijama takımımın üzerinde bir kapüşonlu hırka vardı sadece; ayaklarımda ev terliği... Kedi sesine panik olduğum için evden böyle çıkmıştım. Ne vardı yani? Teknik olarak hâlâ içerdeydim, bir asansör uzaklıktaydım sadece eve...

“Sen... Burada mı yaşıyorsun?” diye sordum şaşkınlığım boğazımdan geçer geçmez. Kucağındaki minik kafasını koluyla karnı arasında bir yere sokmuş, oraya tüm vücuduyla girmeye çalışıyordu. Sanki dünyanın geri kalanından da her şeyden korktuğu gibi korkar gibi.

Sonunda yüzümü seçebilmiş gibi hafifçe öne eğildi ve yüzüme baktı. “Sen... Sapık?”

“Saçma sapan konuşma! Ne sapığı?!” diye bağırdım istemsizce, sabah sabah sinirlerim zaten tepemdeydi. Bir de ileride beni her an binadan atmak için sebep arayan yönetici kulak kabartmıştı sohbetimize, sapık kelimesini duymak onu epey neşelendirmiş gibi.

“Kuzey Bey, kusura bakmayın rahatsız ediyorum... Hanımefendi rahatsızlık mı veriyor yoksa?” diyerek büyük adımlarıyla yanımıza ulaşan yönetici, elinde telsizini hazır bekletiyordu. Tabii sabah sabah bir saat dikmişim onu lobide, önemli işleri vardı... Göbeğini kat be kat büyütecek kruvasan ve çörekleri midesine göndermek gibi!

Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ağırlığımı tek ayağıma verdim o an. “Sizi ilgilendiren bir durum yok Yönetici Bey.”

Kuzey denilen pislikse o an, benim yanıma geçerek kollarının arasındaki miniği kaldırdı havada. Zavallı kedi bağıırıyordu korkudan. “Benim bok torbası başınızı ağrıttı sanırım?..”

“Ya indir!” Koluna uzanmak istedim o an ne yapacağımı bilemeyerek ellerimi havaya kaldırırken. “Korkudan ölecek! Görmüyor musun?! Sence yerden en fazla ne kadar yükseğe çıkabilmiştir şu zavallım üç günlük hayatında daha?!”

“O hep bağıırıyor ya,” diye mırıldandı Kuzey, yönetici bana attığı ters bir bakışla yanımdan ayrılırken. “İyi günler dilerim,” diye de ekleyerek, tripli bir şekilde.

“Bu kadar trip atacağına iki üç merdiven çıksaydı belki de bu kadar gıcık olmazdı,” diye homurdandım ağzımın içinde. Kabalık ettiğimi biliyordum ama bazı insanlar bunu hak ediyordu.

Kuzey kahkahasını öksürerek gidermek zorunda kalmıştı. “Neler diyorsun öyle sen?”

“Bu bok torbası dediğin şimdi senin arkadaşının kedisinin dışladığı çocuğu mu?” Kollarım göğsümde, Kuzey’e dönerek işaretparmağımla yeniden kucağına aldığı miniği gösterdim. “Gerçekten dün doğmuş gibi görünüyor. Bu soğukta nereye çıkarıyorsun? Ölü.”

“Öyle mi?” Şaşkınca kedinin başını seviyordu ama parmakları fazla büyük olduğundan gücünü de dengeli ayarlayamadığını düşünüyordum. “Veterinere götürüyordum köşedeki... Gözlerini temizleyip bir damla damlatıyor üç günde bir, mikrop kapmasın diye. Aşı da olması gerekiyormuş ama birazcık daha büyümesi lazımmış. Açıkçası nasıl ilgileneceğim hiçbir fikrim yok, sezon arası tatil diye Avrupa biletim var bu hafta sonu...”

“Bana ver,” dedim sanki bu anı bekliyormuş gibi ellerimi ileri uzatarak.

Kuzey şaşkınca bana baktı. Gözlerini kırptırdı birkaç kez. “Onu istiyor musun? Üzerine işiyor bak,” diye homurdandı

yeniden kediyi tek eliyle havaya kaldırıp yüz hizasına getirirken. “Hem sen buraya nasıl girdin? Burada yaşıyor olamazsın çünkü...” Gözleri etrafta gezindi bir an, ardından bir şeyi fark etmişçesine bana döndü. “Sen Pamir’in kuzeni falan mısın? Kardeşi olmadığını biliyorum çünkü. En üst katta kalıyor.” Ayrıca pijamalarımın ev terliklerime bir bakış daha atmıştı, yani evden apar topar çıktığımı görebiliyordu. “Ya da delinin tekisin bu hâlde lobide bekleyerek... Daha önce otellerde daha fenalarını yapmış hayranlar görmediğimden değil bu söylediğim he, gördüm. Ama biraz amatör olmuş, saçlarına fön çekmişsin çünkü. Kimse sabah yataktan böyle kalkmaz.”

“Saçlarım böyle benim,” diye mırıldandım gözlerim kısık bir şekilde homurdanırken. “Kız arkadaşım.”

Alaylı bir şekilde güldü. “Yeme beni. Saçların böyle olamaz. İpek gibi! Eğ kafanı çıtçıtlarını göster hadi...” Ardından durdu. Kaşlarını çattı bir an. “Kız arkadaşı mı? Bu... Mümkün değil...”

“Öyle mi? Nedenmiş?”

“O piç kurusunun sonsuza dek kızları ayartıp yoldan çıkarmak için bekâr ve sersefil kalacağından neredeyse emindik...” Sona doğru sesi kısılmıştı, bakışları yüzümde geziniyordu. “Ama neden, anlayabiliyorum.”

Neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Lobide üşümeye başlamıştım, dışarıda kar yağıyordu ve bu manyak minik yavruyu bu soğukta hiçbir şeye sarmadan dışarı çıkarmak istiyordu. “Miniği verecek misin artık?”

“Bu kadar erken ayrılmaya hazır değildim...” Seslice nefes verdi kediyi kucağından kaldırıp avucuna sırtüstü yatırırken. Uyuyakalmıştı minik. “Güle güle Bok Torbası... Hokus pokus...”

Büyü yapar gibi yaptığı el hareketlerine bir anlam verememişim o an, ellerime bıraktığı ve bir gram bile ağırlık etmeyen miniğe odaklıydım. “Bana kedinin adını az önce Hokus Pokus koyduğunu söyleme...”

“Hayır, kedinin adı Bok Torbası. Ben Pamir’in üzerine işmesi için büyü yaptım.” Bir anlığına kediyi geri aldı. “Bekle. Anlaşma yapmadık. Ben ne elde edeceğim bundan?”

Şokla boş kalmış havadaki avuçlarıma ve ona baktım. Resmen zavallıyı oyuncak etmişti elinde! Kesinlikle ondan kurtarmam gerekiyordu bu yavruyu yoksa canından edecekti hayvanı. “Ne istiyorsun?”

“Hımmm...” Mırıldanışlarının ardından gelecek isteği aklına gelmiş gibi memnun bir tebessüm sardı dudaklarını fakat gözleri de sinsice kısılmıştı. “Kahvaltı harika olurdu. Hem benim evde de dolap boş...”

Kollarımı göğsümde birleştirdim. “Pamir’le kahvaltı edeceğinin bilincindesin değil mi?”

“Evet.”

“Benimle flört etmiyorsun değil mi?”

“Haddime değil.”

“Tamam. Kabul,” diye mırıldandım *beni takip et* dercesine asansörlere ilerlerken.

“Vaov... Gerçekten herifi kendine âşık ettin değil mi?” diye homurdanıyordu peşimden kabine binerken. Asansör kapıları üzerimize kapandı o an ve ben kartımı okuttum. “Bizimle kahve bile içmez, asosyal herif. Evine girdiğimi takımdakilere anlatırsam inanmayacaklar... Sence krep yapmaya ikna edebilir misin bize? Fotoğraf çekmem lazım!”

“Miyav!”

“Doğru düzgün tut şu çocuğu yoksa alacağım elinden,” diye homurdandım belirttiğim gözlerimle bir koluna ön ve arka patilerini sarmış yavru kediye bir de Kuzey’e bakarken şokla. Zavallı kara kedi neye uğradığını şaşırıyordu beş beş dakikada bir.

“Çocuk mu? Kedi bu,” diye söylendi Kuzey, kapılar açıldığı sırada peşimden çıkarken. Salon boştu ama mutfaktan omlet kokuları geliyordu. Kuzey bir an salonun girişinde durup etrafı

süzmeğe başladı elindeki kediyle oynarken ardından bakışları mutfağa döndüğünde durdu. Gergin bir şekilde gülümsedi. “Hey. Kaptan. Omlet mis gibi koktu valla.”

Pamir’le konuştuğunu fark ettiğim an bakışlarımı mutfak girişine çevirdim; işte, oradaydı. Üzerinde sadece siyah bir şeofman vardı çünkü dışarıda kar yağarken çıplak dolaşmaktan zevk alıyordu. Gerçi, mümkün olan her fırsatta çıplak dolaşmaktan zevk alıyordu.

Elinde bir spatula vardı ve saçları sabah dağınıklığındaydı. Kısık gözleriyle gördüğü manzaranın gerçek olup olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyor gibiydi. “Bu lavuğun evimde ne işi var?” diye sordu homurdanır bir sesle, ağzı açık, Kuzey’e bakarak. Sanırım ondan pek hazzetmiyordu.

“Kediyi vermedi.” Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Pamir, ters ters baktı Kuzey’e o an. “Versene lan kediyi.”

Kuzey kahkaha attı başını geriye atarak ardından kediyi havaya kaldırdı. “Abi vereceğim de, önce beni besleseniz bi’ olmaz mı? Yazık kar kış dışarısı evde hiçbir şey yok, acıktım yani.”

“...miyavvv mrrrrr MİYAVV!”

Parmaklarımı saçlarıma geçirdim o an ağlama isteğiyle Kuzey’in başına dikilerek. “Lütfen şu çocuğu...” dememe kalmandan kediyi göğüs hizasına indirdiğinde bana uzattı o an. Şokla elimi uzatarak aldım onu ve göğsüme saklayarak ağlar iniltiyle “Bir şey yok, bir şey yok,” diye mırıldanarak mutfağa doğru yürüdüm. Yanından geçerken Pamir şaşkın bakışlarla kucağımdaki kara kediyi süzüyordu. Neyse ki bağırması benim kucağımdayken durmuştu. “Manyak herif...”

“Hiç yakışmadı...”

Pamir o sırada kucağımdaki kafasına uzattığı işaretparmağıyla başını seviyordu. “Biraz... Biraz kahve gibi rengi,” diye mırıldandı. Öyleydi. Birazcık kahveydi. Zifır gibi siyah değildi.

Kediyi Pamir’in eline verdiğim an, diğer elindeki spatulayı kaptım ve Kuzey’e doğru ilerledim dolu dolu gözlerimle.

“Sen bu kediye bu soğukta bu kar soğukunda dışarı mı çıkar-
tacaktır?!”

“Ya!” diye bağırdı o an Kuzey, hafif eğilerek elleri havada savunma pozisyonuna geçerken. Geri geri gidiyordu. “Biraz hava alsın dedim! Veterinerle markete uğrayıp dönecektim!”

“Oyuncak mı bu cebine atıp dolaşacaksın? Gözleri bile kapalı hâlâ!” Şuursuzluğu beni delirtecekti!

“Hiç deme öyle tam bir küçük şeytan her yere işi...”

“İl, Nil?”

Pamir’in lafını görmezden geldim o an, Kuzey’in tepesine dikilmiştim salon merdivenlerinde. “Nerede diğer yavrular? İyi bakıyor mu annesi ona? Biliyor musun?!”

“İyiler onlar gayet... Hahahah,” derken arkama kaçamak bakışlar atıp atıp gülüyordu Kuzey. “Gerçi seninkinin pek iyi olduğunu sanmıyorum şu an... Ahahaha!”

“Ne var?” Spatulayı indirdim arkama dönerken.

Ve işte oradaydı.

Pamir Yelkiran, avuçlarından eşofmanına ve yerlere sıvı bir şey akarken yavru bir kediyle elinde. Şaşkınlıkla bakıyordum ona, ağzım bir karış açık kalmıştı. Pamir’in ise kaşları çatıktı ama tek kelime etmiyordu. Ardından gülüşünü tutmak ister gibi ters ters baktığında bana, dayanamayarak, dizlerim kırılırcasına eğilip gülmeye başladım.

“İşer üzerinize demiştim,” dediğini duydum elleri belinde salonun ortasında dikilen Kuzey’in.

Pamir o an kediye de, her yerin çiş olmasını da umursamadan çatık kaşlarının ardından bakan şaşkın acı kahvelerini Kuzey’le aramda gezdirmeye başladı. “Bir dakika ya... Siz nereden tanışıyorsunuz?”

EPİLOG II

Çok ilginçti.

Yüzüstü, yastığına sarılmış bir şekilde çarşafların içindeydi ve huzurla uyuyordu. Dirseğimi yaslamıştım yatağa, çenemi de avucumun içine yerleştirmiştim ve uyandırmadan saç tutamlarıyla oynuyordum elim havada. Çok ilginçti. Çünkü hatırlayabiliyordum bu saç tutamlarını ilk defa güneşin altında gördüğüm anı. Arka bahçede basketbol oynarken takıma her puan kazandırışında attığı egosit gülüşleri... Çok ilginçti. Çünkü benim yatağımdaydı. Teknik olarak... Onun da yatağı. Çünkü bu evi birlikte almıştık ve kontratı bittiğinden beri İstanbul-Soyhan arasında saatlerini harcamak yerine direkt buraya taşınmıştı tamamen.

Bir süre sonra elim yorulunca yanımıza, nevresimin üzerine yasladım avucumu ve onu izlemeye devam ettim.

Ardından garip bir şey oldu. Gözleri kapalı, pozisyonunu bozmadan bir elini yastığın altından çıkardı ve elimi bulup kafasına götürdükten sonra hiçbir şey olmamış gibi yeniden elini yastığın altına soktu ve uyumaya devam etti. Neredeyse kaha atarak gülüyordum. “Uyanık olduğunu bilmiyordum...”

“Hâlâ bilmiyorsun. Devam et.”

“Neye?”

“Elinle o garip hissi yapmaya.”

“Garip his.”

Tek gözü açıldı ifademi kontrol etmek için. Diken üstünde yürüyormuşçasına dikkatliydi her zaman. “İyi his,” diye düzeltti

o an. Ardından doğrulup dönerken beni saçına koyduğu elimden üzerine doğru çekerek yataktaki pozisyonunu değiştirdi; böylelikle üzerine uzanmıştım ve başım yalnızca yüzlerimizin birleşmesini engellemek üzere havaydı. Ellerim ise çıplak omuzlarında. Çıplak olmasını sevdiğim tek yer yataktı sanırım. Başka her yerde giyinmesi gerekiyordu.

“Kimse senin basketbolu bırakmanı sevmeyi,” diye mırıldandım kaş çizgisini takip ederken parmağımla. Acı kahve gözler uyumaktan şişmişti ve bu şişliği seviyordum. Dinlendiğini ve uyuduğunu görmeyi...

“Beni ilgilendirmiyor bu.”

“Nasıl? Birçok basketbol hayranını yarı yolda bırakmışsın gibi makaleler yazıyorlar ve haberlerde konuştuklarını bile gördüm...”

“İstediğimi aldım basketbol alanında, artık diğer istediğim şeyleri yapabilirim,” diye mırıldandı eli bel oyuğumda gezerken. Sanırım saten siyah geceliğim belime kadar açılmıştı.

“Dünyayı gezmek...” Gözlerim kısıldı. “Ve kendi evini inşa etmek. Öyle mi?”

Uzun bir zaman boyunca... Sendin. Ama kadınlar hayatları boyunca yalnızca bir erkeği hedef olarak edinemezler, çok daha büyük amaçlara hizmet ederek doldurmalılar ruhlarındaki açlığı. O yüzden... “Safir arşivlerine erişim sağlamak için ne gerekiyorsa. Gururlu bir Fizikçi olacağım ve hayal kırıklığına uğratmayacağım, söz.”

Gözlerinin ışıltısı dikkatimi dağıtıyordu ki o an, gözleri kısıldı bir anlığına ve “Yanlışın var,” diye mırıldandı uykulu sesiyle.

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Bir anda belimden tutarak beni altına çektiğinde nasıl pozisyon değiştirdiğimizi anlamamıştım bile ama yanıliyordu, benim bir an önce hazırlıklara başlamam için bu yataktan kalk-

mam gerekiyordu; saçlarıyla oynarken dirseğim üzerinde, olmayan vaktimi harcıyordum.

“Bizim evimizi... İnşa edeceğim,” diye mırıldandığında birkaç öpücük için dudaklarıma eğildiğini biliyordum. Saçlarının arasında kaybolan parmaklarımı sıkarak ona istediğini verdim. Gülümseyen ağzımın üzerine gülümsüyor, geri çekilmeyi reddediyordu; beni bedeniyle hapsedmişti yatağa.

“Aşağı inip bahçeyi hazırlamam gerekiyor.”

“Niye?”

“Arkadaşlarımız gelecek ya!”

Bir an geri çekildi, çatık kaşlarının arasından baktı bana. “O bugün müydü ya?”

Yaklaşık bir saat sonra duş almış, gecedен hazırladığımız her şeyi fırına vermiş ya da ocakta pişiyor hâle getirmiş, buzlarla dolu bahçedeki koca alkol havuzuna şarap ve şampanyaları yerleştiriyordum. Küçük ama tatlı bir bahçemiz vardı ve davet ettiğimiz bütün arkadaşlarımızın keyifli vakit geçirmesi umuyla etrafı güzelce süslemiştik. Balonlarımız bile vardı. Balon konusunda ısrar eden bendim çünkü küçükken doğum günü partim nasıl olsun hayal ettiysem öyle tasarlamıştım aslında partiyi. Fazla arkadaşım yoktu o zamanlar. Aslına bakılırsa hiç yoktu. Şikâyetçi de değildim, yalnız başıma takılır ve bundan keyif alırdım. Yalnızca doğum günlerimde buruk hissederdim biraz, o zamanlarda da annemle babam yanımda olduğundan çabucak unutuverirdim.

İlk gelenler, İstanbul’dan misafirlerimiz Talya ve Gazel olmuştu. Gazel yardım edilecek bir şey olup olmadığını sorduktan sonra bahçedeki barbekü için Pamir’le etlerin sosunu hazırlamak için kollarını sıvadığında; Talya ile ben atıştırmalık ve yemeklerin olduğu masanın düzenini kontrol ediyorduk.

“Hiç belli olmaz, oralarda bir yerlerde bir metresi olabilir mesela,” diye mırıldandı Talya. Ona ters bir bakış atarak gül-

dükten sonra elimdeki çatalları bir bardağın içine bıraktım. Masa hazırды. “Gülme! Olabilir. Yeterince iyi bir oyuncuysa, sen de inanabilirsin bu kurduğu tatlı hayata seninle. Ev almanız, bahçede arkadaşlarla partiler falan... Eminim Burger King falan sipariş edip evlenme teklifi de eder. Ertesi gün stresini kaldıramadığından ve zavallı, acınası olduğundan diğер tüm erkekler gibi, egosunu okşayıp onunla aşkla sevişecek bir...”

“Tamam, tamam yeterli,” diye mırıldandım ellerim havada, Talya’yı bölerek. “Eğer birazcık onu tanısaydın böyle yakıştır-malar yapmazdın, Talya. Ayrıca, Gazel hakkında da böyle düşün-üyor musun?”

“Hayır. O, Gazel. Bu, başka. Her zaman tetikte olmalısın. Hayatını seni sistematik bir şekilde aldatan ve narsist kişilik bozukluğuyla nasıl başa çıkacağını bile bilmeyen bir zavallıyla geçirmek istemezsin değil mi? İnsanların gözüne sokarlar fo-toğraflarınız, videolarınızla ve... Düşünsene, bir de çocuk yap-tığını ondan...”

Boğazıma yumruk yemiş gibi bakışlarımı kaçırarak eve doğru döndüm ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Çok, çok özür dilerim Nil,” diye mırıldandı Talya çekinir-cesine koluma dokunurken. “Ben sadece... Bilmiyorum. Ka-fam böyle şeytani şeyler düşünüyor. Neden böyleyim, bilmi-yorum.”

“Sorun değil.” Kolumun üzerindeki elini avucumun içine alarak ona tebessüm ettim o an. Pamir’in öyle biri olmadığını bildiğim gibi, Talya’nın da neden böyle olduğunu anlayabi-liyordum az çok; kalbinin paramparçalarını kör bir karanlıkta yerden topluyordu. Gazel’i ne zaman odaya girse obsesif bir şekilde takip eden gözlerini fark edebiliyor ve ona ne kadar âşık olduğunu görebiliyordum ama geçmişin izlerini nasıl göğsünde bir arma gibi taşıdığını da öyle. Talya’yı başka türlü arkadaş edi-nebilmeniz, sevebilmeniz mümkün değildi; dikenleriyle.

Melih ve nişanlısının kol kola geldiği buluşmamızda, nişanlısı Şehrinaz'ın elbisesinin güzelliği hakkında ona iltifatlar yağdırırken yeniden zil çaldığında bu sefer Ece kapıdaydı.

“Nerede o?” diye sordu elindeki koca bir vazo çiçekleri kenara çekerek.

“Kim?”

“Mine yellozu, tabii ki!”

“Mine’yi davet etmedim,” diye mırıldandım gözlerimi kısarak Ece’ye bakarken. Tabii ki kapıdan içeri girmeden lafını ilk ettiği Mine olacaktı, neden şaşıırıyordum ki?

“Ama bu sabah Soyhan’dan hikâye attı Instagram’a. Buraya gelmeyecekse nerede ki?” diye sordu merakla, vazoyu elime tutuşturarak içeri geçerken. Bu kızı bir ara kendine getirmem ve Mine’yle olan takıntısını yok etmem gerekiyordu çünkü kendine saygısızlık ettiği yetmişti. Sırf bu yüzden, yüzleşmeleri için bile Mine’yi davet edebilirdim buraya.

Ardından Nisan, Buğra, Elsa ve Kaan geldiler kol kola. Buğra ve Kaan’ı kısaca öperek, Elsa’ya ise hoş geldin dileyerek içeri uğurladığımda Nisan’ın belirginleşmeye başlamış karnına bir bakış attım üzerindeki kabanı portmantoya asarken. “Bir noktada artık söylemen gerektiğini düşünmüyor musun sen de?”

“Söyleyeceğim.”

“Ne zaman? Evlenmeden önce söylersin herhalde. Tarihi de eylüle almışsınız zaten...”

Ağlar gibi sesler çıkararak bana sarıldıktan sonra içeri ilerledi Nisan. “Benim bir şeyler içmeye ihtiyacım var...”

“Alkolsüz!” diye bağırdım arkasından. Gülüyordum kendi kendime. Benim biricik arkadaşım, hamileydi ve üstelik kendi gibi yemyeşil gözleri; kumral dalgalı saçları olan bir kız çocuğu doğuracaktı. Teyze olacağıma inanamıyordum.

Ardından Ayşenaz geldi. Elinde bir şişe şarapla. Sanırım sarhoştı. “Sevgili yapmış. Kızıl ve dalgalı saçları var. Gerçekten

güzel bir kız, doğal... Ama berbat giyiniyor! Bir görsen... Ne zaman Instagram'da bir fotoğrafını paylaşırsa favori ünlüm aktif gibi kontrol ediyorum ve diyorum ki kızım bu giyilir mi varoş çingenelere dönmüştün... Halbuki iyi malzeme var... Ne yap-sam beğendiğim *Vogue* makalelerini mi atsam? Katie Parker'a benziyor ki benim favori oyuncularımdan biridir Netflix'deki *Haunting of the Hillhouse* ve diğer serilerin hayranı olarak..."

"Ne giydiği önemli değil, boş ver birlikte mutlu olsunlar. Sen de mutlu ol." Şarabı almadan elinden, önce kollarımı et-rafına sararak sarıldım Ayşenaz'a. Muhtemelen zaten sarhoştuk çünkü kollarını etrafıma sarmamıştı bile. Geri çekilip gülüm-seyerek elindeki şarap şişesini aldım ve bahçeye yolladım onu. Biraz kaynaşmak iyi gelecekti, biliyordum.

"Ne yapsam çift hesaplarındaki bütün gönderileri beğensem mi?"

"Telefonunu bırak," diye mırıldandım elinden kaldırdığı ve kilidini açıp çoktan Instagram'a girdiği telefonunu alarak, Nisan tam da bahçe kapısından mutfığa giriyordu o an. Kaş göz yap-tım ona Ayşenaz'ı etrafında yüz seksen derece döndürerek yol-larken. Mesajı almıştı. Bir güzel kendine getirecekti Ayşenaz'ı. Etrafında biraz gerçek arkadaşlara ihtiyacı vardı. Kendi başına on beş yaşından beri parasını kazanıp ailesine bakan bir gurur kaynağıydı o, yalnızca kim olduğunu hatırlayıp böyle ucuz ha-reketler yaparak kendisini karşısındakinin seviyesine düşürme-mesi gerekiyordu.

Ardından Mine ve Yaren geldi.

Kapıyı açtığım an, yanaklarımı ısırdım.

"Biliyoruz, bizi davet etmedin. Ama bir şekilde duyduk ve geldik," diye mırıldandı Mine. "Biraz tanıdık yüz görmek ger-çekten iyi gelecek ve... Gerçekten sorun çıkarmayacağım." Ağ-zını fermuarlamış gibi yaptı o an. Aslında sorun çıkarsa biraz, iyi olurdu çünkü Ece içerideydi ve gerçekten hesaplaşmaya ihti-

yağları olduğunu biliyordum. Muhtemelen bana kızacaktı Ece. Olsundu. Onun iyiliğini düşünüyordum. Bu yüzden Mine'nin geçmesine izin verdim.

Yaren de peşinden girdi fakat ceketini çıkarırken biraz tembel davranıyordu. "Melih nişanlanmış," diye mırıldandı deri ceketini kendi asarken portmantoya.

"Öyle."

"Güzel," diye mırıldandı yeri izleyerek bahçeye geçerken. Neredeyse kötü hissedecektim... Belki biraz kötü hissetmişim.

Ece, Mine'nin geldiğini gördüğü an yudumladığı şarabını kadehe geri tükürerek bir süre boyunca meşgul ve havalı görünmeye çalışmıştı kenarda. Havalı diyordum çünkü bilmediğinden Melih'in omzuna elini koyarak onunla flörtleşmeye çalışmıştı ama daha sonra nişanlısı geldiğinde ve durumun farkında ardı ardına özürler dileyerek utanç içinde atıştırmalıkları ağzına tıkamak için yemek masasına ilerlemişti.

"Sen *Chanel* çantalar alacaksın diye, şirket battı be! Koskoca şirketi batırdın!" diye patlamıştı en son, ortam iyice gerildiğinde. Mine ona karşı bir hamle yapmasa bile, Ece'nin bir noktada patlayacağı belliydi ama.

Ece'yi salona alıp sakinleştirdikten sonra, herkesin ortasında utanç içinde kaldıktan sonra kendini tuvalete kilitleyen Mine'yi kontrole gitmişim ve kapıyı tıklatanın ben olduğumu anladığı an kilidi çevirip beni içeri almıştı. Klozetin üzerinde oturuyor ve fazlaca tuvalet kâğıdığını, makyajını bozmadan gözyaşlarını kurutmak için kullanıyordu o sırada. "Annem. Annemle babam ayrıldı ve annemin fitik ameliyatı olması gerekiyordu ama ameliyat için para lazımdı... Babam tek kuruş vermezdi. Kara borsaya girip tek böbreğimi bile satmak istedim inan ama beceremedim... Tek çarem kendime amcamın çalışma odasından aşırđığım defterle bir çek yazmaktı. Ertesi gün tüm parayı çekip annemin işlemlerini başlattım. Kimseye kötülük yapmak

istemedim... Kimse ekmeginden olsun istemedim... O kadar paranın, böyle bir etki yaratacağını bilmiyordum...”

Ve sadece on dokuz yaşındaydın.

Ece’ye bunu ben söylemedim ama Mine’yle, bu bilgiyi eğer Ece’yle paylaşırsa her şeyin daha kolay olabileceği fikrimi paylaşmıştım. Gerisi onları ilgilendirirdi. Ve umarım hallederlerdi çünkü Ece’nin nefreti, hayatının kontrolünü alıyordu.

Ardından kapıyı açtığımda, elinde çiçeklerle Burak karşılaşmıştı beni. “Selamlar güzellik, buralarda bir yerlerde yeni taşınmış bir çiftin partisi olduğunu duydum... Sanırım sizlersiniz?”

Fazla iyi.

Ve Cem.

“Hatırına bir saatliğine geldim. Biraz da karnım acıktığından, antrenman öncesi...”

Ve Çağrı da.

“Vay, kuzen!” diye coşkuyla içeri giren Çağrı’nın kafasında bir sirkten kaçırmışçasına büyük, kadife, oldukça renkli ve uzun bir şapka ile ağzında parti düdüğü vardı. Bana kocaman sarılırken kafasını uzatarak bir yandan da içeri bakmaya çalıştığını görebiliyordum. Bu çocuğun üzerinde neden yazlık mayo vardı?! “Havuzu doldurmuşsunuzdur inşallah!”

“Çağrı manyak mısın?! Hava kaç derece haberin var mı ne havuzu?!”

“Bana ne kızım ben Malta’dan geldim...”

Kapıyı bir dahaki zilin çalışında açayım ve Öykü’yü göreyim isterdim, çok isterdim... Dalgalı saçlarına tarakla saldırıp balık-sırtı örmeyi çok özlemiştim çünkü kendi öremiyordu ve aslında saçının toplanmasından nefret etse de saçlarıyla oynamamı sevdiği için her seferinde izin veriyordu. Şimdilerde annesi ve kız kardeşi birlikte yaşıyordu İstanbul’da, hayırseverler tarafından aldıklarını düşündükleri burs ve daha birçok olanakla birlikte, mutlu ve huzurlu olduklarını düşünüyordum. Düşünmek isti-

yordum ya da. Düşünmeye ihtiyacım vardı belki de ve bu ben-
cillikti... En çok da bunun farkındaydım.

İlaçlarımı alıyorum Öykü. Başka kimseye zarar vermeyece-
ğim, söz.

“Smirna,” diye mırıldandım akşama doğru, Pamir beni ke-
nara çektiğinde çalılıklara doğru. Başka kimi davet etmiş olmayı
dilediğimi sormuştu. Bakışları çoktan ne düşündüğünü söyler-
ken bana, gözlerimi kaçırdım ve konuşmaya devam ettim yine
de. “Ne düşündüğünü biliyorum. Bize ihanet etti. Belki de en
başından, sana yaklaşıp arkadaş olmasının sebebi buydu... Ama
yine de düşünmeden edemiyorum. Depoda, babasının onu yok
sayıp zaten ölecek demesini ve zaiyattan sayışını unutamıyorum
Pamir. Neler yaptığını duydun mu son günlerde?”

Siyah gömleği ve pantolonu içinde çok yakışıklı görünüyor-
du. Elini kumral saçlarından geçirdi sıkıntılı bir nefes alırken.
Sigara içmek istediğini biliyordum ama ortamdaki hamileler-
den dolayı, açık havada olsak bile içmiyordu ve ben bir şey söy-
lemesem de bırakmaya çalıştığını biliyordum. Aslına bakılırsa,
son iki haftadır bir dal içtiğini bile görmemiş ya da sigara koku-
su almamıştım üzerinden.

“Dr. Luca’ya ettiği yardım ve yataklıktan süren bir soruş-
turması var, mahzenlerde kalıyor. Muhtemelen birkaç hafta-
ya denetim altında hafızası silinerek modern dünyaya salınır,”
diye cevapladı Pamir beni, Akademi’ye ihanetin bedelini bir kez
daha hatırlatarak.

“Belki... Belki yeniden tanışabiliriz.”

“Nil...”

“Hiç kimsesi olmayacak,” diye mırıldandım elimi koluna
yaslarken gözlerinin içine yalvarırcasına bakarak. “Pamir, uyu-
yamıyorum... Hiç kimsesi olmayacak. Belki önceden bile yok-
tu. Biliyorum ki anavatanı Rusya’ya değil de Türkiye’ye salın-
masını sağlayabilirsin ve tesadüfi tanışarak hayatımıza almaya

en azından çaba gösterebiliriz. Hiçbir zaman hiç kimsesi yoktu Smirna'nın. Benimleyken bile Soyhan'da... En çok bunu hissettirdim. Yalnızlığını. Ben de yalnızdım. Ne demek olduğunu biliyorum. Üstlelik... Üstelik ömrü uzun bile değil...”

Sıkıntılı bir nefes verdi bakışlarını kaçırıp elini saçlarından geçirirken. Üzerini çizdiği isimlerin, özellikle de ihanet sebepli, onun için ne kadar zor bir konu başlığı olduklarını biliyordum ama içimden yükselen sese daha fazla sus diyemiyordum artık.

“S... Seninle asla buluşmaz demiştim...” deyişini hatırlıyordum Smirna'nın, acılar içinde yerde kıvranırken. Sanki eklemek istemişti ama yalnızca içinden geçirebilmişti. “Benim için asla çıkmaz deliğinden...”

Bir ara, boşalan bir atıştırma tabağını doldurmak için mutfaka girdiğimde ve tatlıları tabağa dizerken tuvaletten dönen Elsa'yla karşılaştığımda bir anlığına göz göze geldik ama bir şey söylemeden tabakla ilgilenmeye devam ettim. Ne olursa olsun o Kaan'ın kız arkadaşıydı ve ben saygı duymalıyım. Sürekli bunu düşünüyor ama ilk ve son karşılaşmamız olan, Pamir'in evinden çıkışını ve tavırlarını unutamıyordum...

Sigara dumanı soludum bir anlığına. Ardından başımı çevirip baktığımda, Elsa mutfakta sigara içiyordu. “Onu söndürebilir misin? Ya da istersen dışarıda içebilirsin.”

“Gidecek başka bir yerim olmadığından yaptım.”

Tabağın içindeki tatlılara baktım boş boş. Neyden bahsediyordu o?

“Ne?” Şaşırdığımı belli etmemeye çalışarak baktım ona. Aramızda yaklaşık iki metre vardı, o mutfak masasının kenarına yaslanmıştı ve ben tezgâha yakındım. Ayrıca tamamen farklı görünüyorduk da; o beyazlar içinde, sarı saçlarıyla ve mavi gözleriyle birlikte âdeta masallardan fırlamışa benziyordu ve ben siyah elbisem, koyu kahve saçlarım ve gözlerime çektiğim kalemle kesinlikle Maleficent'in yeni versiyonu için aday olabilirdim.

“Ya erkek arkadaşının evinde kalacaktım ya da hafta sonu boyunca parklarda yatacaktım,” diye mırıldandı umursamaz bir surat ifadesiyle, sigara dumanını ciğerlerine çekerek. “Kaan evi ilaçlatıyordu bu yüzden orada kalamazdım. Modellikten fazla kazanmıyor insan, biliyor muydun? Özellikle de yeni yetmey-sen ve herkes burnunun estetik olduğunu düşünüyorsa.” Bir kaydırak gibi görünen burun kemerini okşadı sigarayı tuttuğu elinin orta parmağıyla. “Ev sahibimin kirayı ödemediğim için kapı kilidini değiştirdiğini bilmiyordu tabii kimse. Ben de kim-seye söyleyemeyecek kadar utanıyordum. Ama sana söylemem iyi olur diye düşündüm. Erkek arkadaşında gözüm yok,” dedi bir kez daha Pamir’in ismini dile getirmeden. İsmi söylemeye çekinir, beyaz bayrak sallamaktan hallice bir tavrı vardı. Sanırım el sıkışmak istiyordu. “Kaan dönene dek bir yerde kalmalıydım ve Pamir’in evinin boş olacağını biliyordum, Kaan’da anahtar kartı olduğunu da biliyordum... Gömlek ve rahat tavırlar sıkıntılıydı, haklısın. Özür dilerim. Ama gömleğin, erkek arkadaşına ait olmadığını bilmeni isterim. Ayrıca koltukta uyudum ve yalnızca televizyon izleyerek mutfaktaki abur cuburlardan beslendim. O gelene kadar çıkmış olmalıydım ama erken döndünüz ve... Yakalandım. Düşündüğün gibi biri değilim.”

“Bunu neden şimdi açıklıyorsun?”

“Çünkü Kaan’a âşığım.”

Bütün anlamsızlıkların anlam bulduğu o yegâne sebep değil miydi aşk? Kalıbına uydurmak istediğinden değil de sebebini yalnızca ve yalnızca onunla açıklayabildiğinden rasyonel olmayan davranışlarını... Bu yüzden Elsa’yı anlıyordum. Bu yüzden Elsa’nın yanına gidip elimi sildiğim bezi kenara bırakarak gözlerinin içine bakmış, ne kadar savunmasız ve kırılgan ne kadar güçsüz görüldüğünü kabuğunun ardında fark etmiş ve sarılmıştım. Çünkü o benim hayatımın aşkının en yakın arkadaşının

âşık olduğu kadındı ve her zaman başını yaslamak istediğinde benim omzuma sahip olacaktı.

“Efendim?”

Havanın karardığı saatlerden birinde, bahçe iyice soğuduğunda yaktığımız ateşin etrafında sohbetler edilirken telefonuma kayıtlı olmayan bir numaradan gelen aramayla yerimden kalkıp ormana doğru yürüdüğümde; telefonun diğer ucundan Malik’in cevaplamasını beklemiyordum.

“Hayırlı olsun.”

“Malik?” Dönüp bahçe çıkışına baktım. Sanırım Pamir, ne tarafa ilerlediğimi görmüştü ve peşimden gelecekti. En azından bu akşam gereksiz yere gerilmesini istemiyordum. “Neyden bahsediyorsun?”

“Evleniyormuşsun.”

Kaşlarım çatıldı. Boşluğa baktım birkaç saniye. Evleniyor muydum?

“Pamir’in şehrin en baba abisinin dükkânından çıkarken görmüş bizimkiler. Bir yüzük yaptırmış Muharrem Abi’ye, tam sana yaraşır,” diye mırıldandığını duydum ama heceleri uzatıyordu. Sanırım sarhoştı.

“Sarhoş musun?”

“Bunun hiçbir önemi yok güzellik. Sadece tebrik etmek ve özür dilemek istedim. Yaşattığım her şey için.”

“Peki,” diye mırıldandım altdudağımı kemirirken. Karşıdan, Pamir’in buraya doğru yürüdüğünü görebiliyordum ve gerilmiştim. “Bu kadar mı?”

“Bu kadar. Mutlu ol.”

“Sen de.”

“Gerçekten mutluluğumu diliyor musun?”

“Kedimi öldürdün.”

“Onun için de... Özür dilerim.”

“Özürle geçecek bir şey değil bu.”

“Kendimi mi öldüreyim?”

“Abartma. Ama seni hep öyle hatırlayacağım. Bundan sonra birinin canını yakarken beni hatırla. İyi akşamlar Malik.”

Ve telefonu kapattım. Fazla bile konuşmuştum. Eğer arayanın o olduğunu bilseydim telefonu açar mıydım? Sanırım her ihtimale karşı açardım. Hepimizin bildiği, normal bir dünyada yaşamıyordum ben ve bir şeylerin farkında olunca, düşmanın telefonunu bile kaçırmıyordu insan.

“Kimdi o arayan?” diye sorduğunda Pamir, hafif çakırkef bakışları yüzüme düştüğünde; bir eli yüzüme gelen saçların arasından geçti ve boynuma yerleşti. Acı kahveler bu akşam keyifliydi. Ben de bozmaya niyetli değildim.

“Yanlış numara.”

“Hımmm...” diye mırıldandı yüzüme eğilerek dudaklarımdan bir öpücük çalarken karanlık kuytu köşede. Arkadaşlarımız içerideydi ve açıkçası onları uzun süre yalnız bırakmak istemiyordum, ayıp olurdu ama... Yine de kollarımı uzatıp boynuna dolayarak başını kendime doğru çektim ve onun sarhoş dudakları arasında gayet alkolsüz dudaklarımı ezmesine izin verdim. Kokusunu seviyordum. Aptal parfüm. Bir defasında parfümünü bulabilmek için bütün rafları indirmiştım neredeyse kozmetik mağazasındaki ve herifin teki, çubuk yerine üzerime sıkılmıştı sonunda parfümünü bulduğumda. O gün giydiklerimi iki ay yıkamaya elim gitmemişti.

“Hani,” diye mırıldandı başını geri çekerek alnını alnıma dayarken diğer eli bel boşluğumu okşuyordu. “Hatırlaması hoş bir anı değil ama... Enstitü zamanı olan doğum gününde... Çocukluk evine bakınıp bir şey götürmek istediğini söylemiştin ya eve. Seninle birlikte. Ama hiçbir şey yoktu,” diye fısıldadı. Başımı salladım. “Senin için bir şey yaptırdım. Ama bir şartla veririm sadece.”

“Neymiş şartın?”

“Benimle evlenirsen.”

Arka cebinden çıkardığı siyah, kadife kutuyu görebileceğim mesafeye çekti o an ve kapağını açtı. İçinde, ay ışığında görebildiğim kadarıyla kahve tonlarında taşlı, büyük, işlemeli bir yüzük... Hayatımda gördüğüm en eşsiz yüzüklerden biriydi. Hayatımda gördüğüm en güzel mücevherdi.

Sanki kalbini veriyordu bir metale sarılı. Acı kahve renginde.

“Annenle babanın alyanslarını erittirdim metali için. Taş ise... Babaannemin evlilik yüzüğüydü. Yadigâr. Herkesten bir parça olsun istedim,” diye mırıldandı açıklarken neredeyse dili sürtüşüyordu.

Dudaklarım aralık, oksijen için yalvarıyordu ciğerlerim ama nefesimi tutmuştum; boynuna yasladım elimi ve gözlerinin içine baktım sadece.

Kendimi yemek tepsimi üzerine devirirken gördüm, yemekhanede. Dolabın içinde, bir gece yarısı takip ettiğimden onu Zırh’a kadar; doğum gününü ilk kutlayan olurken... Kendimi maç çıkışı okul basketbol sahasında gördüm, bana şunu diyerek sesleniyordu. Şunu eve bırakıp geleyim. Ama dönmemişti hiçbir zaman. Yara aldığım ilk gün, çekip gidebileceği ve kendi hayatına dönebileceği ilk gün; memleketinden ve ailesinden yüzlerce kilometre uzakta katı bir eğitim alarak aylarca beni aramayı seçmişti... Ardından defalarca kez unutsam bile, defalarca kez karşıma çıkarak beni her seferinde kendine âşık etmişti.

Başka seçeneğim yokmuş gibi.

Çünkü yoktu.

Biraz parıltı sadece.

Yaşat onları.

“Sanırım evet demek zorundayım,” diye mırıldandım alaylı bir şekilde, kalbim yerinden çıkacakmışçasına atarken ve ölüyor gibi hissederken ama gözlerimden yaşlar akarken ama mutluluk yaşları... Ama sonsuz olduğumuzun kanıtı olan yaşlar...

Üzerimize, hiçbir zaman şemsiye tutmayacağımız bir yağmur yağarken.

Dr. Luca, kafamın içindeki *şeytanların* beni nasıl yalnızlaştırdığını çok iyi bilerek onları beslemiş ve depresyonumu iyileştirmek yerine onu bir araç olarak görerek planını perdeler arkasında tıklar tıklar işlemişti yıllarca. Bense dibini gördüğüm karanlık bir kuyudan yüzmeyi bilmeyen ama uçabilen bir *kalp-kıranın* omuzlarında tırmanmıştım yukarı.

Kalbini attıracağım. Çünkü göğüs kafesimin benden bile saklarcasına sarmaladığı o zavallı kalbimin attığını bana hissettiren sen ve *yalnızca* sendin.

Sen yolunun *yarısında*ken ben yeni başlamıştım yürümeye.

Benim gündüzüm de *güneşim* de sendin. Ne trajik ama çünkü sen karanlık çökmeden sabahlar olsun isterdin.

Çünkü ben *geceydim* ve ayın bile hep en karanlık hâliydim.

Sonsuza dek. *Vé bir daha asla.*

“Tarçınlı salep mi içsek hepimiz?” diye sordu Pamir, sevdiğimiz insanlarla dolu bahçemizde, biz yağan yağmurda her an daha da ıslanan yemek tabaklarımızı ve eşyaları mutfak kapısından içeri kahkahalarla geçirirken.

Veda etmek diye bir şey
yoktur.
O nâkale "SON"lar
ortada sonsuzdur.

